

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Scortia Thomas N & Robinson
Frank M - Noční mūra.pdb

PDB Name: Robinson&Scortia - Nocni mura

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 27.3.2002

Modification Date: 27.3.2002

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Thomas N. Scortia
&
Frank M. Robinson

Noční mūra

WALTU LIEBSCHEROVI,
dávnému příteli a věrnému čtenáři, kterých není nikdy mnoho.

Málo knih je napsáno bez pomoci a přispění řady lidí. Zvláště bychom rádi poděkovali Genu Klingerovi, Tomu Passavantovi, Ronu Julinovi, Williamu Eivingovi, Richardu Muellerovi, Ireně Baronové a doktorce Selmě K. Dritzové.

1

Přesně takový listopadový večer měl seržant Frank Borelli nejradši - když lilo jako z konve. Déšť neposloužil jen farmářům, ale vyhnal lupiče z ulic a pasáci a šlapky zůstali zalezlí ve svých hotelových pokojích.

Uvažoval o nadcházejícím večeru s příjemnými pocity a uvelebil se pohodlněji, takže si břicho mohl opřít o bezpečnostní pás. Dnes večer ani nebude remcat, že slouží u PJZÚ - policejní jednotky pro zvláštní úkoly. Na rozdíl od jiných hlídek nejsou omezeni na jeden určitý obvod a můžou pročesávat město, jak se jim zlíbí. Šarže má holt svoje výhody, řekl si.

Cedilo teď tak hustě, že přední světla pronikla provazy deště sotva na několik kroků. Provoz byl slabší než obvykle, auta se pohybovala hlemýžďím tempem. Slíbil si, že později večer obhlédnou hlavní třídy a chvíli budou pozorovat vlny, jak se třísť o Tulení skálu pod vyhlídkovým restaurantem Cliff House. O půlnoci se nechá od Kolbauma přemluvit, aby zašli povečeřet hamburgera k Mary na Mission Street. Věděl o jednom dobrém grilu na Fillmore Street, ale mlčenlivé opovržení černochů mu vždycky zkazilo chuť.

Chvilí poslouchal rádio. Jen samé bouračky. Vládl poměrný klid. Náhle se před nimi vynořil vjezd na dálnici ze Šesté ulice a Borelli dloubl Kolbauma do žeber. "Vezmi to po dálnici k Osmnáctý, omrknem to tam kolem a pak vyrazíme na bulváry."

Kolbaum zaváhal. "Na bulvárech chcíp pes, seržante."

Borelli se pousmál. Nemohl si vymyslet lepší důvod, proč tam zajet, a řekl: "Počet vloupání je větší, když noci prší, Kolbaume. A nevykrádají fabriky tady kolem, ale byty." Mžoural na protijedoucí vozidla na dálnici, ze tmy vystupující rozplizlé šmouhy reflektorů. Dneska večer zatraceně málo lidí vystrčí nos; ten, kdo bydlí pod kopcem, bude mít auto po náboje kol pod vodou. Vypadá to podle všeho na poklidnej večer a je taky načase. Předchozí týden si skutečně mákli: tři rodinný rvačky, jedno pobodání nožem a ten starej paprika z lowy, co si vzal do hlavy, že padesát dolarů za poslední zašpásování je fůra peněz. Toho pasáka, co ho zastřelil, dostali, ale kdo by byl tušíl, že z dědka poteče tolik krve ...

Sklouzl pohledem na Kolbauma, který civěl na šedivou skvrnu před předním sklem. Není pro něho lehké mít Kolbauma rád. Rok po vojenské škole, doma novou ženušku, nový rabátko, čist'ouňkou novou uniformu bez jediný záplaty či zašívaného místečka a rozumu ani špetku. Jedny krásný noci bude muset Kolbauma vytahovat z pěkný bryndy a už jen to pomyšlení ho dokázalo naštvat. Nikdy se nezen do žádnýho maléru. Tuhle zásadu mu vštípl jeho otec a on to zaboha nemůže Kolbaumovi do ty jeho palice dubový vtlouct. Fikaný polda si s malérem poradí, až když k němu dojde, sám ho nevyhledává.

"Něco je před náma."

Borelli zamžikal. Na odstavném pruhu parkovala dodávka, ale řidič nerozestavil výstražné trojúhelníky ani svítidla. Nahnul se dopředu a zíral do lijáku. Velká dodávka, bledě modrá, a dvě postavy v bílém dřepěly na bobku u levého zadního dvojitého kola.

Bohajeho, v tomhle lijavci vyměňovat píchlou pneumatiku ... Kolbaum zaparkoval kus za nimi, vypnul motor a začal si zapínat gumák.

"Jenom jim dáme trojúhelníky," zavrčel Borelli. "Nejsme žádný mechanici." Vysoukal se z auta a přitáhl si gumák těsně ke krku, aby mu déšť nestékal po zádech. Kolbaum dělal zadní voj. V záři předních reflektorů rozeznal Borelli vzadu a na bocích dodávky nápis: SANFRANCISKÁ KREVŇÍ BANKA.

Kolbaum postavil dva trojúhelníky tak, že blokovaly vnější jízdní pruh, a další dva blíž k zadku dodávky. "Hoši, máme přivolat pomoc?" zeptal se.

Borelliho míchala ta jeho bodrost. Kde se hergot v tom spratkovi bere? Přistoupil blíž, ruce vražené do mokrých kapes gumáku. Muž, který se hmoždil s maticemi šroubů, byl starší, tmavovlasý, s hubeným obličejem, typ, který by se spíš vyjímal v nějakém vykřičeném podniku. Muž vedle něho byl světlavý mladík s řídounkým blondátým knírkem. Když k nim Borelli došel, nervózně zvedl hlavu. Něco v jeho pohledu rozeznalo v Borelliho hlavě poplašný zvonek. Ten muž má v očích strach.

Dodávku nejistě podpíral špatně usazený hever, který se nebezpečně nahýbal. Borelli přidřepkl k muži, který vyměňoval kolo. "Ten hever vám každou chvíli podklouzne a žuchne vám to na ruku." Muž mu neodpověděl. Borelli sarkasticky pokračoval: "Už jste viděl, jak takový hever dovede člověka praštit, když se urve?"

Muž se poprvé na Borelliho podíval. Tvářil se popuzeně. "Žádný strachy."

Borelli se vztyčil. "Spust' to dolů, kámo, a zavoláme havárku."

Mladší muž ho nervózně zatahal za rukáv. "Máme málo času, seržante - už tak jsme se zdrželi."

Kolbaum odepnul baterku. "Ukažte, posvítím vám na to."

Borelli se tvářil otráveně. Přidělili mu za parťáka takového cucáka zatraceného; teď tady zkysnou celou noc. Poodešel a posvítil si baterkou do jednoho z okýnek dodávky. Moc toho neviděl: dvě lůžka, nějaké kovové police, cosi jako malou ledničku a spoustu voskovaných lepenkových krabic, označených červeným křížem a potečkováných krůpěmi vlhka. Daroval krev už několikrát a věděl, že krabice obsahují zatavené plastické sáčky s krví, obalené ledem.

Blondák k němu přistoupil. "Žádný drogy." Nuceně se usmál. "Jenom krev."

"Hm," zavrčel Borelli. Ten chlápek mu jde děsně na nervy. Zamířil zpátky k hlídkovému vozu a Kolbaum zakřičel: "Hned to bude."

Borelli se otočil. "Nabíd ses, tak se nehoň. Brnknu na deset dvacet osum." Všiml si výrazu v blondákově tváři a dodal: "To je běžná praxe." Neměl se do toho radši vůbec míchat, pomyslel si.

Za pět minut už si tím tak jistý nebyl. S dodávkou bylo sice všechno v pořádku, ale krevní banka mu sdělila, že má dvě hodiny zpoždění. Pneumatika je mohla tak dlouho zdržet, měl však pocit, že skutečná odpověď asi nebude tak jednoduchá. Jsou na dálnici a kam mají namířeno? Do Daly City? Do South San Franciska? Krevní banka je přece na opačné straně. Něco tu rozhodně nehraje. Borelli se začal potit. Nemůže jen tak vystoupit a jít tam s vytasenou pistolí; mezi nima dvěma je Kolbaum.

Vylezl z auta a ledabyly houkl: "Hej, Marty - chce s tebou mluvit Flaherty." Moc chytré to nebylo a taky to nevyšlo. Tmavovlasý chlápek zvedl oči, vtom srazil Kolbauma na všechny čtyři a vyrazil ke kabině dodávky. Blondák oběhl vůz dozadu a naskočil, zatímco Borelli nadával a snažil se vyprostit z gumáku pistolí. Vzápětí zaburácel motor a dodávka se vyřítla vpřed. Zpod auta vystřelil hever a jako šíp mířil přímo na Borelliho.

Borelli sebou plácl na vozovku a uslyšel, jak hever dopadl na dálnici za ním. Kolbaum se vyškřábal na nohy a běžel k němu. Skočili do vozu a Kolbaum nastartoval. Borelli zapnul houkačku a z přístrojové desky strhl mikrofon, aby zavolał. Asi dvacet metrů před nimi se dodávka náhle otočila o sto osmdesát stupňů a rozjela se zpátky k vjezdu na dálnici, v protisměru. Borelli tiše zaklel. Kolbaum přibrzdil, prudce stočil volant a následoval je. Vyhnuli se jednomu páru předních světel, který se na ně řítí, a když to zase srovnali, měla před nimi dodávka náskok půl bloku a skoro se ztrácela ve tmě a v hustém lijáku. Borelli viděl jen jedna blížící se přední světla a oddechl si. Dodávka se držela hodně vpravo.

"Nestačili utáhnout šrouby," řekl Kolbaum napjatě. "Podívejte." Dodávka před nimi se ošklivě kymácela a vnější levé kolo se viklalo.

"Doprdele!" Borellimu poklesla brada. Dálnice se stáčela doprava a zadní dveře dodávky se na okamžik rozletěly. Ve světle předních reflektorů viděl, že blondák rozřezává nožem lepenkové krabice. Z rozkuchaných kartónů tryskaly proudy krve a třísnily mu bílý plášť a stěny dodávky. Pak dveře zachytil prudký vítr a znovu je přibouchl, ale rudá stružka pod nimi protékala i nadále.

"Nemůžu ho zablokovat!" hulákal Kolbaum. "Ta zasraná dodávka je těžká jak kráva!" Vzápětí vyhrkl: "Kam to sakra jede?" Dodávka vyrazila po ztemnělé odbočce doprava.

"Tady žádné výjezdy není!" vykřikl Borelli. O chvíli později zaskřípal o bok hlídkového vozu kov; pak jejich kola plivala štěrk. Asi sto metrů před nimi dodávka najednou zmizela.

"Brzdi," ječel Borelli. "Brzdi!"

Kolbaum dupl na brzdu a zároveň stočil volant. Vůz dostal smyk, otočil se o devadesát stupňů, narazil do svodidla, sklouzl se a zastavil, předek namířený pořád stejným směrem.

Necelé dva metry před ním mizela dálnice ve tmě.

Kolbaum se celý třásl. "Já zapomněl."

"Oni taky." Vpředu dálnice končila jak mávnutím proutku, přesně jak o tom před lety rozhodlo referendum proti další výstavbě nábrežní dálnice Embarcadero Freeway. Dodávka prorazila zátaras u Šesté ulice, který blokoval jižní část dálnice Embarcadero, jež končila jako když utne nad Třetí ulicí. Borelli našel na podlaze baterku a vystoupil. Déšť ho příjemně chladil na zpoceně tváři. Došel až ke kraji a podíval se dolů. Dodávka přistála koly vzhůru na parkovišti u Třetí ulice. Střecha byla pomačkaná a Borelli usoudil, že se dodávka nejmíň jednou otočila. Dvě kola se utrhl a ležela asi dvacet metrů opodál.

Kolbaum se podíval dolů, pak se otočil a rozběhl se zpátky. "Mužem to oběhnout přes Pátou." Borelli za ním klusal a nadával. Mohli sjet z dálnice na Mariposa Street a vrátit se na sever dřív, než tam doběhnou, a s menší námahou ...

Když tam dorazili, nejevila dodávka nejmenší známky života. "Krej mě," popadal dech Borelli. Kolbaum ustoupil a Borelli se přikrčil. Přikradl se ke kabině, naslouchal a pak otevřel dvířka na straně řidiče. Ve světle baterky uviděl volant do půlky zabořený do řidičova hrudníku. Chvilí na to civěl a pak se s revolverem dosud vytaženým odešel podívat dozadu. Zadní dveře byly šeredně potlučené. Zastrčil revolver do pouzdra a oběma rukama vzal za kliku. Dveře se skřípavě otevřely. Blondák z nich bezvládně vypadl. Volat sanitku asi nemá moc cenu, uvážil Borelli. Podle toho, jak tam ležel celý zkroutený, usoudil, že si mladík při pádu nejspíš zlomil páteř.

Borelli poklekl, jestli nenahmatá tep, pak vstal a přešel po bezvládném těle baterkou. Zalapal po dechu. Mladíkův bílý plášť a kalhoty byly nasáklé krví, stejně jako vlasy a knír. Vřivý déšť začal rozmazávat rudou barvu, jež mrtvolu pokrývala, a Borelli si posvítíl na vnitřek dodávky.

Krev pořád ještě vytékala a tvořila na asfaltu loužičky. Všechny krabice byly pomlácené a rozřezané. Prořiznuté plastické sáčky s krví se povalovaly po podlaze nebo schlíple visely z kovových polic.

Kolbaum za ním zasyčel: "Jedeš!" Borelli se otočil a spatřil vychrlého psa, kterému lezla všechna žebra, jak lemtá z jedné krvavé loužičky ředěné deštěm. Kolbaum se opíral o dodávku a psa pozoroval. Začal dávit.

Borelli byl znechucen. Obrátil se zpět k dodávce a nevšímal si neklamných zvuků, které teď Kolbaum vydával. Vlezl do vozu a dloubl do několika zakrvavených krabic baterkou. Hergot, proč ten blondák tu krev vylejval? A kam si krucifix mysleli, že jedou, když odbočili? Do East Bay? Moc se v dálničním systému nevyznali. Déšť ještě zesílil, šlehal Borelliho do tváře a prosakoval mu pod gumák. Celý se rozklepal.

2

"Sešli jsme se zde," řekl malý muž u přednáškového pultu, "abychom pohovořili o posledních dnech poslední oběti v nejdelší válce v dějinách lidstva."

Přednášející se odmlčel a v tu ránu šustění a pokašlávání, které naplňovalo posluchárnu, utichlo. Doohan se usmál. Neznal nikoho, kdo umí tak sugestivně používat dramatické pauzy jako Espinosa, a sám to může dosvědčit četnými šrámy. Před pěti lety se stal obětí jedné z těch jeho významných odmlk a následující dva roky se kvůli tomu pak trmácel po zapadlých koutech Indie a Bangladěše.

Sáhl do kapsy pro svou brykeru, ale neochotně ji zase zastrčil, třebaže viděl, jak se nad zadními řadami vznášejí bledé závoje kouře. Jeden z reportérů, nejspíš. Amíci. Ani vlastní předpisy nerespektují. Štiplavá vůně dýmkového kouře ho nepřestávala šimrat pod nosem a odevzdaně si přiznal: Kyselé hrozny. Ale přesto by dal duši za to, kdyby si teď mohl zakouřit ze své fajfky.

"V té válce zahynuly milióny lidí," pokračoval drobný mužík suchým, dramatickým hlasem. "Víc miliónů, než zahynulo ve všech válkách dohromady - a padly za obětí nepříteli, kterého ani neviděly." Pauza. "Neštovicím." Pauza. "Ramses V. měl neštovice víc než tisíc let před narozením Krista. Poslední obětí neštovic zemřela osmého listopadu loňského roku. Jmenovala se Aklilou Imru, pastýř v Ogadenské poušti v etiopské provincii Bale. Nikdy se neoženil a nezanechal po sobě žádné potomky. Bylo mu třicet devět let." Pauza. "Mezi těmi dvěma daty a těmi dvěma lidmi leží pohřebiště početnější než dnešní Spojené státy."

Doohan se znovu rozhlédl kolem sebe. V posluchárně bylo asi pět set sedadel a všechna do jednoho byla obsazená. Nechybí tady jistě žádný čelný představitel zdravotnictví ani člen správní rady ze všech nemocnic v oblasti Sanfranciského zálivu a všechny Espinosa doslova hypnotizuje. Upoutal i Woodruffa, který sepnul ruce za hlavu a užuž se chystal, že si poprvé od studentských let na medicíně zdřímne v přednáškové síni.

Doohan obdivně naslouchal, když se Espinosa rozhovořil o historii programu boje proti neštovicím. Doktor Raphael Espinosa, jeden z nejpozoruhodnějších mužů, jaké kdy poznal. Muž, který ho v první řadě přemluvil, aby se dobrovolně zúčastnil boje proti neštovicím. Nikdy toho nelitoval, i když mu Bangladěš připravila větší kulturní šok, než očekával. Kam se hrabe Skotsko, přemítal, nebo Wales, kde předtím působil jako lékař. V hlavě se mu vyrojily nejružnější obrazy... jak těsně po monzunech převládá zásoby na ostrov Bhola, jak se dohaduje s majiteli čajových stánků, aby vedli záznamy o lidech podezřelých z neštovic, jak trvá na tom, aby mu domorodci ukázali "tiká" - jizvu po očkování, jak vyvěšuje plakáty, které slibovaly odměnu 250 taka těm, kdo ohlásí případ neštovic, jak chlácholí matku s tříletou holčičkou, která měla na rukou a na obličejí neštovičky tak blízko sebe, že se skoro dotýkaly... puch, mouchy, bláto a prach ... Když zavřel oči, ty zápachy a pachutě se mu vracely.

"Působivý řečník," zašeptal Woodruff.

Doohan zamrkal. Cítil se mírně provinile; Espinosa už pomalu končí a on toho nejmíň polovinu nevyposlouchl.

"Když zemřel Imru a v jeho vesnici se provedla příslušná profylaktická opatření a poslední z těch, kteří s ním přišli do styku, byl očkovan, skončily neštovice svou mnohasetletou hrůzovládou nad lidstvem. S výjimkou izolovaných kultur v našich laboratořích je dnes virus neštovic vyhuben."

Ozval se sporadický potlesk a vzápětí ustal.

"Nicméně," pokračoval Espinosa, "mezi eradikací viru neštovic a vymřením holuba stěhovavého a velké alky je značný rozdíl." Jasnými pronikavými očima přešel řadu sedadel před sebou. "Je to v dějinách biologie poprvé, kdy jeden druh vytrvale vedl vyhlazovací válku proti jinému druhu - a zvítězil na celé čáře. Jakožto lékař z toho mám samozřejmě radost." Zachmuřil se. "Ovšem jako filozof z toho mám děs."

Následovalo krátké ticho, Espinosa zavřel desky před sebou a posadil se. Pak spustil potlesk, ti v předních

řadách ho odměnili ovacemi vstoje, načež se zvedla celá posluchárna. Espinosa povstal, mírně se uklonil a znovu se posadil.

"Jak ses s ním seznámil?" zeptal se Woodruff.

Doohan se protáhl. "Spřátelili jsme se v Anglii. Pracoval tam pro Světovou zdravotnickou organizaci a já se pachtil jako venkovský lékař ve Walesu. Bylo to úmorné a měl jsem kolem toho přišerné papírování; neštovice a Bangladěš mi svým způsobem ideálně kápły do noty a já se dobrovolně přihlásil." Pokrčil rameny. "Ve skutečnosti to nebylo špatné rozhodnutí. Smrt Elizabeth mě dost sebrala a chtěl jsem změnit prostředí. A Espinosa dovede člověka přesvědčit." Lidé teď opouštěli přednáškovou síň a kolem Espinosy na pódiu se shluklo obvyklé klubko pochlebníků a reportérů. "Nechtěl bys s náma povečeřet? Určitě by rád poznal našeho specialistu na krysy."

Woodruff zavrtěl hlavou. "Bohužel, zní to sice lákavě, ale máme s Heather lístky do divadla a ta by mi to neodpustila, kdybych ji nevyvedl." Lišácky se usmál. "Mimoto budete jistě vzpomínat na staré časy a já bych vám akorát překážel."

"Řeknu mu, že jsi přes krysy hotový ďábel," zabrumlal Doohan.

Woodruff odešel a Doohan zamířil uličkou k pódiu. Přestože byl menší postavy a bylo mu už přes šedesát, vypadal Raphael Espinosa zblízka překvapivě sportovně. Jeho tmavě olivová pleť kontrastovala s bujnou hřívou bílých vlasů. Jeho projev, když hovořil k davu reportérů, kteří stáli Doohanovi v cestě, byl stejně úsečný jako jeho přísné strážný knír.

"Teď, když SZO vyhubila neštovice, na co se hodlá zaměřit, pane doktore?"

"To není tak jednoduché. Neštovice zaujímají mezi nemocemi unikátní místo, přenášejí se přímo z člověka na člověka. Neexistuje tu žádný přenašeč, žádný prostředník, abych tak řekl. Vyléčíte lidské nosiče a vyhubíte i nemoc."

"Co malárie nebo dýmějový mor?"

Espinosa netrpělivě zavrtěl hlavou a bílé vlasy mu zavlály. "Kdepak - abyste tyhle nemoci vyhubili, to byste museli zničit prostředníka, zdroj. Museli byste zahubit všechny moskyty rodu Anopheles, všechny krysy a morové blechy a to je zcela vyloučené."

"A co chřipka prasat?"

Přes Espinosův obličej přelétl stín. "Zatím jsme měli jen jednu izolovanou epidemii - a to ještě některé případy byly suspektní." Zaváhal. "Povězte mi, jak se přenáší, a já na vaši otázku třeba budu moci odpovědět." Zhlédl Doohana a začal se prodírat mezi reportéry. "Omluvte mě, pánové, ale to je pro dnešek všechno. Již opravdu nemám, co bych ještě dodal." Proklestil si cestu mezi reportéry, obejmul Doohana a potřásl mu rukou. "Jsem moc a moc rád, že tě vidím, Calvine." Najednou se zaraženě rozhlédl kolem sebe. "Myslel jsem, že je tady s tebou nějaký přítel."

"Alex Woodruff, můj bývalý spolužák - je duší našeho laboratorního výzkumu na krysách. Přizval jsem ho na večeři, ale nehodilo se mu to."

Espinosa se zamyslel. "Pro dnešní večer je to tak snad lepší." Pak úzkostlivě dodal: "Ale ty můžeš?"

Doohan přikývl.

"Máš něco v plánu?"

"Možná."

"Jenom bych odvolal partičku go a hned jsem zpátky."

Doohan našel telefon na chodbě před přednáškovou síní. Když se vrátil, povšiml si Espinosa ustaraného výrazu na jeho tváři a zamračil se. "Něco se stalo?"

"Doktor Benoit se necítí dobře - myslí si, že je to chřipka. Požádal mě, abych k němu pozděj zaskočil."

Espinosa si oblékl svrchník. "Jednou bych se s tím tvým doktorem Benoitem rád seznámil. Z tvých dopisů vypadá velmi zajímavě. Já jsem hrával gobang, to je anglická obdoba go, oblíbená spíš v minulém století. Je to náročná hra jako go." Usmál se. "A vyžaduje trpělivost. Vyhráváš často, Calvine?"

Doohan se zasmál. "Svoje si uhraju." Vykročil na ulici a zamával na taxíka. Nepřestal dosud myslet na Benoita. Hubený, bledý muž, s téměř průsvitnou pleť, který byl vždycky křehkého zdraví. Jako většina lékařů o sebe nikdy moc nedbal. A hlas měl kovový a přiskrcený a slabě sípal. Přijďte po večeři, řekl, i když bude pozdě. O něčem si chce promluvit.

Znělo to naléhavě.

Večere u La Mére Duquesne byla typicky francouzská a právě tak konverzace mezi majitelkou madame Duquesne a Espinosou. "Nějak nás zanedbáváte, monsieur le docteur" stěžovala si Doohanovi, když je zavedla k jejich stolu. Espinosa na ní okamžitě poznal, že pochází z jihu Francie, a prohodil pár slov francouzsky. Madame Duquesne se zajíkla a pak se klokotavě rozesmála. Když ho Doohan požádal o překlad, Espinosa se pouze usmál a zdržel se komentáře.

Espinosa během večeře skoro nepromluvil a soustředěně se věnoval jídlu. "Jídlo je druhá nejdůležitější věc na světě, Calvine - nevěnujeme mu tu pozornost, jakou si zasluhuje." Když popíjeli kávu a brandy, zapřel se do židle a zamýšleně se na Doohana zahleděl.

"Máš v Americe hodně přátel, Calvine?"

Doohan sklopil zrak a usmál se.

"Hraješ si na tatínka?"

"Podle mě potřebujeme tatínka v každém věku," odpověděl Espinosa vlídně. Náhle se zatvářil kajicně.

"Nemíním dotírat."

"Pár přátel mám. Doktor Benoit je patrně můj nejbližší přítel. Často spolu hrajeme go. On mluví o politice a já poslouchám."

"A přítelkyň?"

"Těch moc nemám."
"Vzpomínka na Elizabeth je dosud příliš živá?"
"Zřejmě. Nenašel jsem ženu, která by se jí vyrovnala."
"A ani jsi moc nehledal," podotkl Espinosa nelítostně. Zavrtěl hlavou. "Její smrt v tobě zanechala příliš hlubokou jizvu." Pozvedl ruku. "Já vím, já vím. Teď se tě zeptám na práci a pak už k věci."
"Na práci," Doohan pokrčil rameny. "Počítat blechy na kryších - takhle si zrovna vzrušující práci nepředstavuju."
"Ten tvůj doktor Woodruff ti hodně pomáhá?"
"Co se tyče laboratorního výzkumu na zvířatech, nemá široko daleko konkurenci." Vrhel na Espinosu přísný pohled. "To už hovoříme k věci, ne?"
"Snad." Espinosa pokynul číšníkovi, aby přinesl další kávu. "Co sis myslel o tom projevu?" Uchechtl se. "Já jsem jako nějaký politik - že tomu říkám projev."
Doohan zaváhal. "Ten konec se ti povedl."
Espinosa se zatvářil potěšené. "Působivé, co. Z mojí hlavy to není - vypadlo mi, kdo to řekl první, ale plně sdílím jeho pocity."
Doohan si ho chvíli bedlivě prohlížel. "Ve skutečnosti tě ale neděsí, že byly neštovice vyhubeny."
"Trochu jsem to hrál," připustil Espinosa. "V přírodě ale přece existuje tolik věcí ohrožujících lidstvo - kudy povedeš dělicí čáru? Zachráníme vlka a zahubíme virus neštovic. Jediné viry, které ještě zbývají, jsou za skleněnými stěnami virové zoologické zahrady."
Doohan se usmál. "Přece bys nechtěl, aby po světě běžely neštovice."
"To tedy ne." Pozoroval Doohana upřeně a Doohan se cítil nesvůj. "Touhle otázkou ať se zabývají filozofové, já žádný filozof nejsem - anebo jsem až moc velký filozof, já nevím. Ale to, o čem chci hovořit, je molekulární biologie - jsi obeznámen s nedávným výzkumem?"
"S prací na nově vytvořené deoxyribonukleové kyselině?"
Espinosa přikývl. "Správně. S naším genetickým výzkumem, kde vezmeme samu podstatu dědičnosti, rozbijeme ji na kousky a pak přestavíme. Kde tím, že obměníme gen a znovu ho zabudujeme do buňky, můžeme doslova vytvořit nové formy života."
Doohan se zarazil. "To tě děsí?"
"Jsem obezřetný člověk. Může se totiž stát, že pozměníme nějaký bacil takovým způsobem, že bude pro člověka smrtelný, že nedopatřením zasejeme chorobu ničivých účinků, proti které není lék - a přivedeme na svět člověkem vyrobenou nemoc, proti níž neexistuje přirozená ochrana."
Doohan se soustředěně zahleděl do brandy ve své skleničce. "Všechno, co ve vědě podnikáme, je do určité míry riskantní. Myslím, že toto riziko lze snížit tak, aby bylo přijatelné."
Espinosa se zamračil a pečlivě volil slova. "Nejedná se ani tolik o to, co můžeme udělat ve specializovaných laboratořích my, Calvine. Genetický výzkum je hra, kterou může hrát skoro každý. Pracoval jsi v zaostalých zemích a víš tedy, na jaké úrovni je jejich technologie. Kolik domorodých techniků ví, že zkumavky z nitrátcelulózy se můžou změnit v trhaviny, když se sterilizují v autoklávu? Nebo že rotory u laboratorní odstředivky podléhají únavě materiálu? Nebo že pouhé zvednutí víčka z Petriho misky může vytvořit vysoce nakažlivý aerosol látky uvnitř?"
Doohan cítil, jak mu odpověď, již chtěl vyvrátit Espinosovy argumenty, odumírá na rtech a místo toho řekl: "Máš něco v plánu?"
"SZO požádala o mezinárodní kontrolu pokusů v genetickém inženýrství." Espinosův hlas zněl hrdě. "Chtěli by, abych předsedal dohlížecímu výboru. A já bych chtěl, abys tam pracoval se mnou."
Doohanovi ztuhly rysy. "Lituji, Raphaeli - nemůžu."
Nastala dlouhá chvíle ticha, během níž si hrál se svým šálkem, a nakonec Espinosa řekl: "Mám tomu rozumět, že na to máš jiný názor?"
"Budiž." Doohan k Espinosovi vzpurně vzhledl. "Jestli snad něčemu rozumím, tak jsou to neštovice. Dva roky jsem proti nim bojoval. Dva roky jsem si tahal z nohou pijavice, dýchal prach v padesátistupňových vedrech a na vlastní oči viděl lidi umírat těmi nejhroznějšími způsoby, jaké si lze představit." Vypil své brandy do dna. "Nejsem žádný filozof, Raphaeli, jsem venkovský doktor a tělem i duší věřím v laboratorní výzkum. Jak můžu odmítnout budoucnost, v níž by bylo možné vytvořit přirozenou imunitu proti neštovicím, nebo dokonce proti moru? Můžu počítat blechy na kryších, dokud neumřu, a tím mor nevyhubím, ale laboratorní cestou by se to mohlo podařit během několika málo let. Mohli bychom odstranit hemofilii, Tay-Sachsovu nemoc a srpkovitou anémii. Mohli bychom vytvořit rostliny, které by produkovaly olej, které by rodily ovoce v pouštních oblastech, pozměnit tkáň a krev zvířat, takže už nebudeme záviset na lidech při transfúzi krve nebo dokonce při transplantacích." Zaváhal a pak udiveně zavrtěl hlavou. "Sledoval jsem výzkum dlouho a s velkou nadějí. Pro mě osobně tím dostávají ty dva roky smysl. A ty bys to chtěl zarazit."
Espinosa se pousmál. "To jsem nevěděl, že se dovedeš tak rozvášnit, Calvine." Tvář mu ztvárněla. "Proti tomuhle všemu vůbec nic nemám. Myslím si jenom, že bychom měli postupovat obezřetně. Mezi bohy a lidmi je totiž rozdíl, Calvine. Jestli nevíš jaký, doporučuji ti, aby sis přečetl ranní noviny."
"Pojímáš to jako otázku morálky," konstatoval trpce Doohan.
"Možná to je otázka morálky."
Doohan se naklonil dopředu a ani se nesnažil zakrýt sarkasmus ve svém hlase. "Jaká je morálka v tom, když dítě je zjizvené od neštovic, když matka oslepne, protože ji pobodaly muchničky? Morálka je jednoduchá, pane doktore. Lidské utrpení je nemorální; lidská choroba je nemorální. Ty sis seděl v kanceláři a četl sis hlášení. Já byl ve

vesnicích. Kdybys tam býval byl se mnou, možná bychom na to měli stejný názor." Cítil, že mírně zrudl. To je tím brandy, pomyslel si. Nepil už několik měsíců a trochu to s tím brandy přehnal.

"Tys tam strávil dva roky," prohlásil Espinosa naježeně. "Já šest, dřív než ty ses tam vůbec objevil." Pohlédl smutně na Doohana. "Jsem rád, že něčemu věříš, Calvine. Lékař musí. Ale já osobně ze všeho nejvíc věřím v proradnost lidské přirozenosti. Říká ti něco jméno Erwin Chargaff? Poskytl důkaz pro Watson-Crickův model struktury DNK. Kdysi prohlásil, že je bytostně proti vylepšování lidského údělu, poněvadž to začíná těmi, kdo činí dobro, a končí těmi, kdo rozsévají zkázu. Možná všechno to, o čem hovoříš, lze uskutečnit, možná lékař jako takový se stane přežitkem, možná jednoho dne genový mechanik stříhne tuhle a šmikne támhle a odstraní Tay-Sachsovou nemoc či srpkovitou anémii. Nejsem si ale jistý, že se to tady zastaví."

Doohan cítil, jak jeho vzdor slábne. "A když ne?"

"Myslím si, že nejsme připraveni na to hrát si na boha, myslím si, že nejsme připraveni na tu... odpovědnost. Měli bychom mít na paměti verš z Omara Chajjáma: „... první jitro stvoření napsalo, co si poslední úsvit účtování přečte.“"

Doohan se chabě ozval: "Je mi líto, Raphaeli, ale nemůžu za to, čemu věřím."

Espinosa se natáhl a poklepal Doohanovi na prsa. "Za to, čemu věříš, se nikdy neomlouvej, Calvine. Ale bůh s námi všemi, jestli někdy ve vzdálené budoucnosti, až ztratíme veškerou přirozenou imunitu, jedna z našich nemocí, které držíme v zajetí, unikne. Nebo jestli uděláme chybu při přetváření genů nebo jestli jeden z nás nebude tak ušlechtilý a nesobecký jako my ostatní. Dělalí mi starost konstruktéři bomb, lidé, kteří nepřestávají nesmyslně hromadit další a další zásoby přebytečných jaderných zbraní. Tito lidé neuvidí v této technologii nic jiného než nový způsob zabíjení, a to zabíjení tak rafinovaného, na které se nemusí ani přijít -"

"Na epidemii nic moc rafinovaného není, zvláště když ji šíří armáda."

"Ne, nemluvím o ničem tak průhledném," řekl Espinosa. "Etzioni například předpokládal možnost, že válčící země by mohla tajně změnit genotyp nepřítele tak, že třeba kyslíčnick uhlíčitý by byl pro příští generaci smrtelně jedovatý."

"To je šílenství," ohradil se Doohan.

Espinosa zakroužil zbytkem brandy ve skleničce a zvedl ji k světlu. "Šílenství?" opakoval. "Možná. Ale já vidím skrz skleničku temně - a to, co vidím, se mi vůbec nelíbí."

Naznačil číšníkovi, že chce platit. "Budu tě v práci postrádat. Vážím si tvých schopností víc, než si myslíš." Zničehonic se usmál a v očích mu zajiskřilo. "Pořád ještě kamarádi, Calvine?"

Když Espinosa odešel, pohovořil Doohan ještě chvíli s madame Duquesne a pak vyhledal telefon. Rozhovor s Espinosou ho rozladil a unavil a tak se rozhodl, že návštěvu u Benoita zruší. Telefon zvedl Akira, Benoítův domácí sluha. Mluvil rozcíleně.

"Pane doktore, pokoušel jsem se vás zavolat," zajíkal se, hlas měl rozrušený a vystrašený. "Přijela sanita a doktora Benoita odvezla."

Doohan se chvíli nemohl vzpamatovat. "Říkal, že to není vážné."

"Ach ano, to říkal, pane doktore - ale v průběhu večera se to podstatně zhoršilo."

"Kam ho odvezli, Akiro?"

"Saniťák říkal nemocnice St. Joseph."

"Díky - brnknu ti zpátky."

Doohan už se chystal vhodit další desetník, ale pak se zarazil. V přijímací kanceláři mu do telefonu stejně nic neřeknou a lékař bude mít nejspíš plné ruce práce. Strčil desetník do kapsy, vykročil na Geary Street a mávl na taxíka. V nemocnici u příjmu se legitimoval a zeptal se: "Je to pravda, že k vám přivezli doktora Benoita?"

Sestra zalistovala v kartách. "Doktor Hugh Benoit? Ten je na intenzivní péči."

"Kdo má službu?"

"Doktor Mittleman." Zaváhala. "Má strašně práce ..."

"Je taky na intenzivní péči?"

Přikývla. Doohan se otočil a pospíchal k výtahu. Uklidňovalo ho, že se opět ocitl v prostředí nemocnice. Espinosovo filozofování bylo velice náročné a zároveň skličující. Na tohle aspoň stačí... Asi je to otázka různé míry vědomostí, pomyslel si trpce. A pak si vzpomněl na Benoita. Muselo to přijít rychle ...

Doktor Mittleman byl mladý muž, hubený jako lunt. Právě si sundával rukavice a roušku, když vyšel ven a spatřil Doohana. "Panebože, a to si člověk myslel, že je pátek večer ..." Se zájmem si Doohana prohlížel. "Viděl jsem vás dneska odpoledne na lékařské fakultě - vy znáte doktora Espinosu?"

"Pracoval jsem pod ním při eradikaci neštovic," řekl spěšně Doohan. "Co je s doktorem Benoitem?"

Mittleman zvážněl. "Přivezli ho sem před třemi hodinami a je pod neustálým dohledem. Něco tak zapeklitého jsem ještě neviděl. Postižení plic a výrazně zvýšený tep. Je cyanotický, což je pochopitelné. Exsudátu je tolik, že nemá dostatek kyslíku."

"Která plíce je zasažena?"

"Obě - dochází k velmi rychlé tvorbě výpotku."

"Jaká je prognóza?"

"Těžko říct. Vzorky hlenu jsou negativní. Upřímně řečeno, vypadá to na virový zápal plic. Akorát že -"

"Akorát že co?"

"Akorát že jsou zasaženy obě plíce a propuklo to tak bouřlivě. Před půl hodinou jsme ho dali na přetlakový respirátor."

Po lékařské stránce to nedává smysl, uvažoval Doohan. "Můžete pro něj udělat ještě něco?"

Mittleman už se zabýval jiným pacientem a chvatně hovořil k ošetřovatelce, která postávala vedle něho. "Modlit se, počítám."

Doohan sjel výtahem zpět do vstupní haly a zavolal pro taxíka. Benoitovi je přes šedesát a nikdy neměl pevné zdraví, ale přesto ... taková rychlá tvorba výpotku při celkovém postižení plic a negativní bakteriologický nález ve sputu. Jediné logické vysvětlení může být virový zápal plic.

Ale takhle rychle ?

Zahlédl taxíka, vyběhl z haly a nastoupil. San Francisco je přístavní město, pomyslel si. Člověk musí počítat s tím, že každá zrudná choroba z Orientu se nejprve objeví tady.

3

Obývací pokoj mladého muže fascinuje. Měří dobrých sedmkrát deset metrů a má vysokánský strop. Jednou skleněnou stěnou má výhled na celý Sanfranciský záliv, lemovaný jemným krajkovým mostu Golden Gate. Ze svého místa vidí modročernou hladinu Pacifiku a blízké pobřeží, kde vlny pění kolem rozeklaných skalisek.

Mladý muž stojí u zdobeného mřížoví, které odděluje formálně zařízenou jídelnu, a nepřítomně pozoruje vzdálenou nákladní loď, jak mizí za tenkým okrajem obzoru. Ten výhled ho však vůbec nezajímá. Naslouchá slabému šustotu, jak se otáčejí stránky jeho hlášení. Muž ve středních letech, který si hlášení čte, je robustní a snědý s rameny a pažemi zápasníka. Masité rty a tmavé obočí se mu bez přerušení táhnou přes celou šířku obličeje pod a nad štíhlým nosem s jemným chřípím.

Šustění ustává, starší muž vstává ze židle a kráčí k oknu. Má na sobě pestrobarevnou rozhalenku, která mu těsně obepíná hrud' a paže; plandavé kalhoty nestačí zakrýt počínající pupek. Mladší muž se automaticky poměřuje se starším, jako to činí při každé schůzce, a znovu si připadá jako nedochůdce. Ještě ne, uvažuje. A pak: Možná nikdy.

Starší muž se otočí a upřeně se na něho zadívá. "Měli jsme podobné problémy předvídat."

"Tu havárii jsme nemohli tušit," říká mladší muž mrzutě.

Ted' si pro změnu starší muž poměřuje jeho. Má nelítostný hlas, plný opovržení. "Když jste ztratili krev, ztratili jste i veškeré údaje. A kvůli tomu jsme ztratili drahocenný čas tím, že se celá akce musí zopakovat."

Mladší muž si uvědomuje, že dělá chybu, když se snaží bránit, a nervózně si olízne rty. "Můžeme odvodit některé výsledky i bez údajů. Sestavili jsme model celého projektu a provedli prognózu na počítači a ..."

Starší muž odhodí hlášení na vedlejší stůl a zamíří přes pokoj k baru. Hlas má příkrý a ozývá se v něm výhrůžka: "Počítačové modely. S tím běžte do háje."

"Ano, pane," říká mladý muž tiše. Starší muž nepřestává narážet na tu havárii - havárii, ke které došlo před rokem. Aby mu připomněl, že neuvážil všechny možnosti? Nepotřebuje nic připomínat - tentokrát všechno klapne.

Máte rád martini?" zeptá se náhle starší muž přívětivým tónem. Mladý muž zbystří - čeká. "Ovšemže máte. Málem jsem zapomněl na naši poslední schůzku."

Starší muž zkoumavě prohlíží láhve za barovým pultem. Z horní police vezme broušenou karafu a obřadně odměřuje gin a vermut přes kostky ledu. "Můj člověk v Evropě mi posílá speciální gin z bobulí jalovce zvaného habhel, který roste na Dálném východě. Poprvé jsem na něj narazil před několika lety v Hongkongu." Nalévá do dvou ojíněných skleniček a nevesele se usmívá. "Je to jedno z mých mála potěšení."

Mladý muž je poprvé překvapen. Upije ze svého drinku a rozhlédne se po pokoji na záramovaného Miróa nad krbem, na skvostného Chagalla na další stěně, na hluboký perský koberec, očividně utkaný k tomu účelu, aby vyplnil tuto obrovskou plochu. A přesto jeho potěšením je gin. Ten honosný pokoj, kam protějšními okny proudí slunce, je pouhý byt, ten Miró a Chagall pouhá dekorace. Uvažuje o způsobu myšlení toho muže za barovým pultem.

Mladý muž si prohlíží staršího a v duchu se ptá, zda existuje nějaká lidská bytost, kterou má ten starší muž tak rád, jako má rád svůj speciální gin.

Nejde jenom o to, že je studený, usuzuje mladší muž. Jde o to, že neuvažuje, jako uvažují ostatní muži. Nemá myšlení muže, který žije rodinným životem, který sedláčí, nebo vlastní obchod. Má myšlení nomáda. Huna.

4

Když Doohan vstal, třeštila mu hlava a žaludek měl po brandy jak na vodě. Napůl ještě spal a pociťoval mírnou nevolnost, když zaparkoval na parkovišti městského střediska a došel dva bloky do Grove Street 101 pěšky. Oddělení veřejné zdravotnické služby přidělilo SZO na patře administrace malou kancelář; obsahovala nejnutnější potřeby Doohanova nového řemesla: psací stůl, židli, registračku a telefon. Doohan všechny nenáviděl, především telefon.

Obyčejně by se zastavil v jedné z laboratoří nahoře, vyškemral šálek kávy a vypočetl nejnovější klepy, načež by se vrátil do své kanceláře s odpudivými bledě zelenými stěnami a přečetl si nejnovější statistiku výskytu krys v přístavu Long Beach nebo Oakland.

Toto ráno nesnesl pomyšlení ani na kávu, ani na kus řeči. Půl hodiny pročítal hlášení a dělal si poznámky kvůli geografickému přehledu. Nakonec ho to přestalo bavit, zapřel se do židle a zavřel oči. Bylo to jen tím brandy, že se na Espinosa tak utrl? Nebo to bylo proto, že mu Espinosa záměrně připomněl Elizabeth? Mohl nabídnutou práci odmítnout zdvořile. Starý pán má přece nepochybně plné právo na svoje názory ...

Několik minut rozjímal a zaposlouchal se do lomozu dopravy venku a do pravidelného šelestu vlastního

dýchání. Potom postupně začal vnímat bouchání dveří na chodbě, pronikavé drnění telefonů, vzrušené hlasy lidí a šoupání psacími stoly. Co se to k čertu děje?

Otevřel dveře kanceláře a srazil se s Annou Goldsteinovou, zástupkyní vedoucího odboru infekčních chorob, která klusala chodbou. Tato kyprá, rázná žena, jež s oblibou nosila pletené šaty, mu vždycky připomínala mladší Goldu Meirovou. Sevrhla mu paži a prsty zaryla do svalů. "Že si nikdo nevzpomněl, aby vám o tom řekl? Ztraceně! Calvine, potřebovali bychom vaši pomoc." Ani nečekala na odpověď a pospíchala dál chodbou; Doohan musel skoro běžet, aby ji stačil.

V zasedacím sále dosedla Anna ke stolu v rohu a utřela si pot, který se jí perlil na řídkém knírku. Její dva zástupci a dívka v bílém plášti obsluhovali telefony. Jedna z laborantek z hořejšího patra, pomyslel si Doohan překvapeně, ta tedy povýšila. Na protější straně místnosti připevňoval údržbář obrovskou mapu Kalifornie a sousedních států. Přicházeli další laboranti.

"Co se to děje, Anno?"

Neodpověděla mu a vytáhla z kapsy další papírový kapesník. "Calder je na operaci kýly a vrátí se až v pondělí," stěžovala si. Calder byl šéf odboru. "Takže aspoň do té doby ho zastupuju já. Jako bych sama neměla dost práce, bože můj..." Odhrnula si z očí uvolněný pramen vlasů; její obvykle hladkou tvář brázdily starostlivé vrásky. "Určitě bych to dostala na stůl, ale jestli jsem to dostala, tak si na to vůbec nevzpomínám - a ani Státní zdravotnický ústav, ani Ústředí pro kontrolu nemocí žádné nevydalo."

Doohan na bolest hlavy už dávno zapomněl. "Co nevydalo?"

"Hlášení o chřipce. Oznámila SZO nějaké nové chřipkové kmeny na Dálném východě?"

"Řekl bych vám o tom - okamžitě byste je dostali."

"Mohl byste to ověřit ve Washingtonu a v Ženevě? Potřebujeme to vědět co nejdřív."

"Rád pomůžu. Ale řeknete mi už konečně, co se děje?"

Do místnosti stále ještě proudili lidé a Anna tišila hlas. "Hlášení začala přicházet včera pozdě odpoledne - tři případy zápalu plic ze Sanfranciské všeobecné nemocnice, několik dalších z Mount Zion a z dětské. Do večera jsme jich měli tuč, všechny vysoce virulentní, všechny perakutní - jinak by je nikdo neohlásil. Prozatím se nám nepodařilo najít žádný bakteriální patogen; domníváme se, že jde o virózu. V počátečních stadiích připomíná chřipku, ale stav se rychle vyvíjí, obvykle během osmačtyřiceti hodin, v regulérní zápal plic. A není to obyčejný zápal plic."

"Příznaky?"

"Sucho v hrdle, dráždivý kašel, mrazení, zvracení a průjem, teplota, která dosahuje skoro jednačtyřiceti stupňů Celsia. A probíhá to rychle, Calvine, strašně rychle. Předpokládá se, že je to chřipka; v životě jsem nic podobného neviděla."

Doohan v duchu probral všechny příznaky.

"Chřipka prasat?"

"Možná - Národní ústavy zdraví ji předpověděly."

"Oznámili jste to ÚKN?"

"Před hodinou. A Státnímu zdravotnickému ústavu včera večer. Ozvou se mi zpátky."

"Kolik je případů?"

Nadechla se. "Do včerejšího večera čtrnáct. Dneska ráno jsem ještě nezjišťovala počet: přicházejí hlášení o dalších a dalších případech."

Dívka v bílém plášti u sousedního stolu vzhledla od telefonu. "Státní zdravotnický ústav hlásí jeden případ v Tahoe, dva v Crescent City a jeden nepotvrzený v Eugene v Oregonu." Podala Anně lístek papíru.

Anna jeho obsah chvíli studovala a pak ho zmuchlala. "Kdyby tak tu byl Calder," posteskla si a trpce se na Doohana usmála. "To není žádná legrace, Calvine. To je zodpovědnost. Jestli to je nová forma chřipky prasat, tak se zapotíme. Veřejnost se totiž víceméně vyhnula očkování v sedmdesátém šestém a choroba by se mohla rozšířit rychleji, než by si lidé dokázali vytvořit protilátky, i kdyby byli očkováni ještě dneska."

Další tři stoly teď obsadili laboranti, kteří obsluhovali telefony; vzadu v sále postávali mlčenliví diváci. Doohan se otočil a podíval se na mapu. Bylo na ní mnohem víc než čtrnáct špendlíků. Většina z nich byla modrá, asi třetina červená. "Kolik jich umřelo?"

"Do včera večer sedm."

Počítal. "Přidejte dva - devět. Anno, můžu něco udělat?"

"Můžete zavolat do Washingtonu a ověřit, jestli se neobjevily nějaké nové chřipkové kmeny." Zamyšleně zabubnovala prsty o desku stolu. "Calvine, jestli to opravdu bude tak zlé, jak si myslím, tak nám bude každá pomoc dobrá. Sehnat lidi na práci nebude problém - můžu zažádat na osobním, aby k nám dočasně někoho přefadili. Můžu si půjčit šedesát pracovníků z Hygienické služby a možná sedmdesát terénních sester. Potřebujeme ale víc šéfů. Stát má šest epidemiologů na severu, město jednoho, jenomže my bychom jich zaměstnali šest i za normálních okolností."

Doohan mezitím bedlivě zkoumal mapu. Je ještě příliš brzy cokoliv říkat, ale zdá se, že to vytváří jistý vzorec; musí si udělat rozbor všech případů ve městě. "Společný původ?"

Pokřčila rameny. "Kdo ví? Neměli jsme dosud čas ani lidi na to, abychom zjistili úplné anamnézy. To je jedna z věcí, s kterou byste nám mohl pomoci."

"S radostí, Anno." Cokoliv, jenom ne pročitat statistiky výskytu krys, pomyslel si. A aspoň trochu to připomene práci v Bangladéši.

"Vás seslalo nebe, Calvine," řekla a vstala od stolu. "S vaší pomocí a s pomocí kotle horké kávy to snad dneska ještě přežiju."

Jeden z jejích zástupců u telefonu na ni najednou zamával a Anna k němu přispěchala, aby si ten hovor vzala.

Doohan už byl na odchodu, aby zamkl kancelář, když vtom si vzpomněl na Benoita a zavolal do nemocnice St. Joseph. Lékař projevil patřičné politování. Doktor Doohan je přítel? Lituje, upřímně lituje, udělali vše, co bylo v jejich silách ... K zástavě srdeční činnosti došlo oficiálně v pět třicet sedm. Pohrudniční dutina se naplnila výpotkem, dříve než zemřel.

Doohan zavěsil, stál tam a na nic nemyslel. Potom přešel k mapě, vzal červený špendlík a zapíchl ho vedle modrých a červených hlaviček, označujících San Francisco.

"To je desátý," řekl tiše muži u mapy.

V pět hodin už bylo třicet tři případů, z toho dvanáct lidí zemřelo, a špendlíky vyrazily na jih až v San Diegu a na východě až ve Phoenixu. Doohana už škrábalo v krku z ustavičného telefonování a zoufale zatoužil po něčem teplém do žaludku a po šálku kávy a bezpodmínečně po vaně s vroucí vodou. a Ještě si promluví s jedněmi příbuznými a bude mít docela přesný vzorek. Zaráží, kolik lidí vůbec netuší, kde jejich rodiče strávili víkend, nebo kolik manželek pouze sdělilo, že jejich manželé jeli na služební cestu a ne, nic podrobnějšího nevědí. San Francisco, hříšné město Západu, pomyslel si cynicky Doohan.

Vytočil poslední číslo, představil se, několik minut projevoval politování a nakonec se dostal k tomu, aby položil své připravené otázky. Když zavěsil, chvatně prolistoval své poznámky a narůstalo v něm vzrušení. Jedna zmínka tady, další, pak šest...

Anna kývla, když vešel, a naznačila mu, aby se posadil. Skláněla se nad telefonem, ale postřehla Doohanovo vzrušení a hbitě hovor ukončila.

"Máte něco?"

"Společný původ - téměř bezpečně."

"San Francisco?"

"Hotel Cordoba. Minulý víkend se tam konal sjezd veteránů amerických válek. Pokud členové rodiny věděli bezpečně, kde oběť byla, vždycky to byl sjezd."

"A co ženy?"

"Totéž. Několik pomocných sil, ostatní byly manželky členů."

Zabubnovala prsty o desku. "Oznámím to ÚKN. Budou muset poslat týmy pracovníků, aby nám pomohli prověřit všechny oběti - jména a adresy, pohyb, s kým všim přišly do kontaktu, data příjezdu, kde se stravovaly, jestli měly pohlavní styk... Pro každého bude práce. Bože můj, kolik se jich toho sjezdu zúčastnilo?"

"Ještě jsem se k tomu nedostal, abych to zjistil."

"Vypadá to, jako by se opakovala nemoc legionářů, ale jestli to je ona, tak by to ÚKN mělo obratem potvrdit. Víte o tom sjezdu nebo o tom hotelu něco bližšího?"

"Museli bychom vypracovat podrobný dotazník, Anno."

Přikývla.

"A budeme potřebovat tým epidemiologů, kteří hotel prohledají."

"S tím nám může pomoci Hygienická služba, ti mají své epidemiology i hygieniky výživy." Povzdechla, zapřela se do židle a tvářila se chmurně. "Činil jste se, Calvine. Tak vypadáte přepadle. Že jste celý den nejedl?"

"Ne, a vy nejspíš taky ne."

"Mýlíte se - já jsem si poslala. Pro šlehačku a pro biskupský chlebiček a neplísňte mě kvůli mé dietě, ne dneska."

Doohan u dveří zaváhal. "Znal jsem jednoho z těch červených špendlíků - doktor Hugh Benoit. Zajedu se k němu podívat, abych zjistil, jestli už to jeho sluha oznámil příbuzným."

"Samozřejmě." Vážně na něho pohlédla: "Nepracujete sice pro nás, Calvine, ale potřebujeme každou minutu, kterou nám můžete ze svého času věnovat."

Její tvář vypadala pod skromným líčidlem napuchlá a bledá. "Čas," rozjímala. "Nikdy ho nemáme dost, co? A tady je naším největším nepřítelem, Calvine. Veteráni, kteří se toho sjezdu zúčastnili, jsou jako kamínky hozené do rybníku - a my se snažíme, aby se na vodě přestala šířit kola. Ode dneška za týden by jakékoliv úsilí o lokalizaci mohlo být marné. Ať je to cokoli, většina kontinentu se tím do té doby nakazí."

Zívla a Doohana napadlo, jestli předchozí noc vůbec zamhouřila oko. "Nikomu jinému bych to nepřiznala, Calvine," řekla tiše, "ale myslím si, že mám děsný strach."

Benoit bydlel v San Francisku na Diamond Heights, ve čtvrti činžáků a družstevních bytů, odkud je výhled na celé město. Doohan neznal jiné město, jež by nabízelo takovou pastvu pro oči. Zaparkoval na kruhovém objezdu v Carnelian Way a pak se zahleděl na město pod sebou. Smrákalo se a poslední paprsky slunce pozlacovaly věže finančních budov a lana mostu přes Sanfranciský záliv do Oaklandu. Byl to křiklavý rozdíl oproti ubohým brlohům v Dace a Bombaji, oproti vedru, špíně a zhnisaným neštovicím.

Zlaté město, pomyslel si, oplývající hezkými děvčaty a zdravými mladíky. A pak se mu vybavil jeden výjev z Indie, kterého se nedokázal zbavit. Vyhublá matka drží v náruči svého synka a z rozdrásaného zadečku mu jakoby nic vytahuje tasemnici. V několika vteřinách vytáhla přes metr dlouhého bílého, kroutícího se parazita a ledabyly ho odhodila na ulici, přičemž si neuvědomila, že hlavička zůstala přichycena ve střevě dítěte a že tasemnice časem opět doroste do původní velikosti.

Co je lepší, prožít život jenom s polovičními silami s tenkým bílým hádkem stočeným v člověku, který mu

vysává střeva - nebo ho skončit tak, že se člověk utopí v tekutinách vlastního těla, jejichž hladina se zvedne díky nějaké složité, ne zcela živé havěti, zvané virus? Jedno mají oba společné: zkrátí lidský život. Tak skvělý muž, jako je Benoit, přijde o poslední léta a domorodec, z něhož mohl vyrůst nový Gándhí, prožije svůj život takřkajíc na poloviční plyn, jako vyhládlá karikatura svých soukmenovců.

Jako by celý svůj život zasvětil boji proti chorobám, pomyslel si Doohan, což si snad nikdy předtím neuvědomil. Dělá to, protože tím dostává život smysl, protože mu to dává dobrý vnitřní pocit, protože tím prokazuje službu lidstvu.

Dělá to taky, protože bytostně nenávidí toho krouživého bílého parazita, co vysává život z tříletého hostitele, protože nesnáší tu mikroskopickou nicůtku, co po stovkách otevírá boláky na tělech ubožáků a nešťastníků, protože se mu přičí ztratit přítele, který podlehně něčemu, co není tak docela živé, ale zaručeně není ani mrtvé.

Naposledy se zahleděl na pozlacené věže pod sebou, pak se otočil k domu za sebou a zazvonil. Nahoře se svítilo, ale nikdo neotevřel. Zazvonil znovu a nakonec zkusil dveře. Otevřely se a on vstoupil. Seshora se ozýval zvuk tekoucí vody a potom ustal. Akira ho neslyšel, poněvadž se sprchoval, pomyslel si Doohan.

Vyklusal po schodech do ložnice, o níž věděl, že patří domácímu sluhovi. Hrála tam rocková deska a Doohan se zarazil. Akira obvykle poslouchal japonské desky, které Benoit kupoval v obchodním středisku, skoro všechny s klasickou hudbou na kóto. Prudce otevřel dveře. Akira byl ve spodkách a utíral si ručníkem ramena a hrudník; stále ještě zpíval trochu nosem, ale jinak se jeho angličtině nedalo nic vytknout.

"Je." Akira postřehl Doohana v zrcadle nad prádelníkem a zkoprněl. "Já vás neslyšel, Doohan san" řekl zmateně.

"Slyšel jsi o doktoru Benoitovi?"

"A-a-ano, to je tragédie." V očích měl strach, ale zároveň byl ve střehu a to zakoktání přehnal.

V Akirových očích něco zajiskřilo, co Doohana podráždilo, ale vzápětí Akira opět nasadil tvář poslušného mladého japonského sluhy. Už se osušil.

Doohan se rozhlédl po pokoji. Na posteli ležel plátěný kufr kombinovaný s kůží, který byl do půlky zaplněný šatstvem, vedle něho slonovinou vykládaná deska na go, jež obvykle bývala na stole v obývacím pokoji, a přenosné zámořské krátkovlnné rádio, které, jak Doohan věděl, stojí téměř tisíc dolarů. Benoit s oblibou poslouchal svět, jak tomu říkal. Poskytovalo mu přehled o tom, co se děje, lepší přehled než jakékoliv televizní zpravodajství či noviny.

"Někam jedeš?" zeptal se Doohan.

V Akirových očích opět cosi zajiskřilo. "Vy víte, na co pan doktor umřel? Já taky ne, ale nechci tady zůstat a chytit to."

"Kdybys to měl chytit, tak už bys s tím teďka ležel," lhal Doohan. Ukázal na postel. "To rádio a ta hrací deska stojí spoustu peněz."

Akira nasadil kamennou tvář a pokračoval v oblékání. "To není důležité, jakou mají cenu. Pan doktor mi je slíbil v případě, že se s ním někdy něco stane. Sloužil jsem mu tři roky."

"Jistě sepsal závět," prohlásil rozvážně Doohan. "Vzít je ale předtím, než se prokáže její platnost, se rovná krádeži."

Akira se na něho nevraživě podíval. "Třeba byste si něco chtěl vzít sám." Odloudal se k posteli a vyklopil obsah kufru. "Zůstanu. Jeho dědicové to snad ocení, vidíte?"

Kdysi s Benoitem o jeho závěti hovořili, vzpomněl si Doohan. Všechno připadne jeho neprovdané sestře, dokonce i deska na go. Před lety ji to naučil a zcela tomu propadla.

"Oznámil jsi to už někomu z jeho přátel?"

"Vy jste jeho nejlepší přítel. Ostatní zavolají, až se o tom dočtou."

"A co jeho příbuzní?"

Akira si ulízával dlouhé černé vlasy před zrcadlem. "Pan doktor o nich nikdy nemluvil."

"Má sestru," tvrdil Doohan. "Neprovdanou sestru." Hlas měl teď ostřejší a Akirovi poněkud spadl hřebínek.

"Ano, občas zatelefonovala. Žije v St. Louisu."

Doohan sešel do přízemí a začal prohledávat zásuvky sektorového psacího stolu z týkového dřeva. V druhé zásuvce nalevo objevil malý telefonní seznam, vázaný v rudém kordovánu. Pod písmenem B našel jméno Celeste Benoitová. Adresa zněla Webster Groves, jedno z honosnějších předměstí St. Louisu. Telefon čtyřikrát zazvonil, než se konečně ozval tenký, upjatý hlas: "Prosím, Celeste Benoitová."

Přijala zprávu klidně. Samozřejmě je to pro ni rána, ale neviděla bratra už léta a každý šel tak nějak svou cestou. Je jediná příbuzná; ano, mileráda přiletí a zařídí vše potřebné. A ano, bude radši, když se chlapec zdrží, aspoň dokud nepřijede.

Akira protestoval. "Já nechci pracovat pro ženu."

Doohan pokrčil rameny. "Můžeš tedy odejít, nic tě tady právně nedrží." Rozhlédl se po pokoji s přepychovým zařízením a cennými tisky zavěšenými na stěnách a pak si všiml, že Akira uložil desku na go na svoje místo. "Tohle všechno tady pochopitelně necháš."

Akira se zamračil, načež se mírně uklonil. "Bude mi ctí, když budu moct zůstat, pane." Najednou se tvářil servilně. "Bude mi myslím vděčná."

Doohan na něho pohlédl s opovržením, přešel k oknu a roztáhl široké závěsy. Venku už byla tma a světla budovy Trans-America a věžáky na Montgomery Street působily vzdáleně a neskutečně. Kolik večerů proseděli u obrovských otevřených skleněných dveří a hráli go, zatímco slunce pomalověvalo město oslnivým pozlátkem? A sám Benoit, popudlivý a svárlivý, přesvědčený, že svět "se řítí do pekla jak namydlený blesk" a že Spojené státy nedokázaly urvat, co se dalo, jak se vyjadřoval, když byly jedinou zemí, která měla atomovou bombu. Někdo musí věci

řídít, tak proč by to neměly být Spojené státy? Ale přesto všechno to byl okouzlující společník, který Doohana vyzpovídal o kampani proti neštovicím a který tiše a pozorně poslouchal, když Doohan vzpomínal na Indii a na Bangladéš.

Bude mu chybět, pomyslel si Doohan. Zrovna tolik, jako kdyby byl Benoit členem jeho vlastní rodiny.

Slyšel Akiru, jak si nahoře zase vypakovává, a rozhodl se, že se s ním nerozloučí. Akira tu teď zůstane, dokud se neobjeví sestra. Co se stane potom, to záleží na ní.

Venku už nasedal do auta, když se nějaký hlas nesměle zeptal: "Doktor Benoit?"

Z potlučeného volkswagenu vystoupil řidič a přistoupil k Doohanovi, který už sahal pro klíčky od svého chevroletu chevelle.

"Je mi líto," řekl Doohan trpce, "doktor Benoit dnes po ránu zemřel."

Muž stál ve světle pouliční lampy. Byl vysoký asi metr osmdesát, ale tlustý, takže vypadal menší. Na sobě měl hnědý tvídový oblek, který na něm plandal a jehož úzké klopky prozrazovaly jeho stáří. Oči mu nejistě pomrkávaly za silnými brýlemi.

"To je divné," řekl nakonec. "Museli zemřít v rozmezí několika hodin."

Doohan vylezl z auta.

"Kdo zemřel?"

"Promiňte," řekl tlustý muž a podal mu masitou ruku

"Jsem Paul French."

"Doohan, Calvin Doohan."

"Nepoznal jsem vás v té tmě," omlouval se French. "Setkal jsem se s doktorem Benoitem jenom jednou." A navázal: "Myslel jsem svého bratra. Byli s doktorem Benoitem kamarádi. Než zemřel, požádal mě, abych se tady zastavil a předal doktoru Benoitovi vzkaz a něco na památku. Zřejmě nevěděl, že doktor Benoit je taky nemocný ..." Hlas se mu vytratil. "Co se stalo?"

"Virový zápal plic."

French zadumaně našpulil rty.

"Podivné. Chci říct, jak se to shoduje."

Chvilí si mnul bradu.

"Taky virový zápal plic?"

"Tak zněla diagnóza. Od prvních respiračních příznaků až po smrt... Šlo to ráz na ráz."

"Vy jste lékař?"

"Já?" French se zatvářil překvapeně. "Kdepak. V naší rodině byl doktorem medicíny Roy. Já jsem pouhý klinický biochemik, černá ovce." Sebevědomě se zasmál. "To je přirozená obrana takzvaného ryziho vědce. Pracuju napůl na univerzitě v Berkeley a napůl pro Státní zdravotnický ústav."

Takhle si klinického biochemika nepředstavuje, pomyslel si Doohan. Už měl na jazyku říct Frenchovi o ostatních úmrtích, ohlášených Zdravotnické službě, pak si to ale rozmyslel. "Váš bratr - kdy se s Benoitem viděl naposled?" Royovi Frenchovi taky patřil jeden červený špendlík. Jestliže byl s Benoitem v úzkém kontaktu, nebo naopak ...

"Asi před měsícem nebo ještě dřív."

Doohan k němu přistoupil blíž a všiml si Frenchovy pomuchlané košile a flekaté zelené kravaty. "Byl členem sdružení veteránů amerických válek?"

"V armádě sloužil, ale k jakým spolkům patřil, to vám vážně neřeknu," odpověděl French rozpačitě. "Nikdy jsme si příliš nerozuměli." Z jeho hlasu zazněla lítost.

Doohan se otočil a nasedl do auta. "Je mi vašeho bratra líto."

French za ním opakoval: "Nebyli jsme si moc blízcí."

Bude se muset vrátit do budovy Zdravotnické služby, uvažoval Doohan, když nastartoval. Už tak byl až moc dlouho pryč. Jel po Portola Drive, světel před ním neustále přibývalo, a přemýšlel o Frenchovi a jeho bratrovi a o té podivné shodě. Co to French povídal? Že neví, jestli jeho bratr byl členem VAV nebo nikoliv. Říkal to s určitými pochybami. Ale Benoit bezpečně nebyl. Minulý víkend hrál s Benoitem go. Pokud se Benoit přesto sjezdu zúčastnil, ani slovem se mu o tom nezmínil. Možná že ani Frenchova, ani Benoitova smrt s tím nijak nesouvisí. Jistý počet případů virového zápalu plic se vyskytuje neustále.

Jenomže to ani zdaleka nebyl obyčejný zápal plic a mezi Frenchem a Benoitem existovala souvislost. Stejně tak musí existovat souvislost mezi těmi dvěma a sjezdem.

Světla v budově Zdravotnické služby zářila jako o pouti a hlavními dveřmi proudili dovnitř a ven lékaři a laboranti, ve tvářích ustarané výrazy. Doohan zamířil do zasedacího sálu. Špendlíků na mapě opět přibýlo.

"Nevypadá to růžově, co?" Anna byla přepadlá v obličeji, věčné kruhy pod očima teď měla ještě výraznější.

"Kolik případů?"

"Čtyřicet pět, včetně ostatních států. Dvacet devět v samotném San Francisku, šestnáct úmrtí." Odmlčela se. "Toho sjezdu se zúčastnilo více než pět set lidí," dodala.

To znamená pět set pravděpodobných případů, usuzoval Doohan. Plus kdokoliv, koho nakazí. Tuhle osobní možnost předtím neuvážil. Jak on, tak Akira byl minulý týden s Benoitem v blízkém styku.

"Tytěž příznaky ve všech případech?"

Přikývla.

"Ano. Stejně rychlý průběh, zasaženy obě plíce. V některých případech pronikla infekce do pohrudniční dutiny, i když většinou nastala smrt dřív, než se infekce stačila rozšířit. Půlka případů je na respirátorech a všechny

jsou na izolaci. Do rána bude tlačence o lůžka na odděleních intenzivní péče ve městě."

Vzala si telefonní hovor, a když se vrátila, Doohan se zeptal: "Podařilo se určit, co to je?"

"Většinou jsme odebrali vzorky hlenu a bronchiálního sekretu a rovněž sérum. Teď je kultivujeme: na mikrobiologii se některé inkubují už osmačtyřicet hodin. Nicméně žádné zřetelné kolonie se na miskách neobjevily."

Doohan se zamračil. "Pro většinu bakterií to probíhá příliš rychle."

"Já vím. Jsem přesvědčená, že je to viróza, totéž si myslí v laboratoři."

"Podařilo se obtelefonovat nemocnice a soukromé ordinace?"

Pokynula směrem k zaměstnancům, kteří obsluhovali telefony. "Snažíme se zjistit každý případ - uvědomujete si, kolik je ve městě a v East Bay soukromých ordinací, včetně osteopatů?"

"Co podniká ÚKN?"

"Zítřka přiletí z Atlanty pracovní týmy. Několik terénních pracovníků je už na cestě. Předpokládají, že by to mohla být chřipka prasat."

"Podle vás mají pravdu?"

Podepsala nějaké lejtro, které jí přistrčil jeden laborant, a otočila se zpátky k Doohanovi. "Dost o tom pochybuju. Podle mě aspoň část lidí v ÚKN má o tom taky svoje pochybnosti. Nabádali nás, abychom zacházeli jako v bavlnce s jakýmkoli kulturami nebo vzorky tkání pro případ, že by se jednalo o opakovaný výskyt nemoci legionářů." Na chvíli se zahloubala. "Co mi opravdu vrtá hlavou, je, že se nám nevyskytly žádné případy onemocnění získaného kontaktem. Ty rodiny, které jsme mohli, jsme dali do karantény, a začali jsme prošetřovat, kdo s kým přišel do styku." Zavrtěla hlavou. "Dovedete si představit, kolik je to lidí, když máte pět set možných obětí? Ale zatím jsme žádný infekční řetěz nezjistili."

"Co když je inkubační doba neobvykle dlouhá? Řekněme deset patnáct dní?"

Všiml si, jak se zachvěla. "V tom případě budeme mít plné ruce práce." Rozhlédla se kolem sebe a pak ho odvedla na opačnou stranu místnosti. "Noviny vyčmouchaly, že se něco děje. Varovali jsme lidi, aby mlčeli, ale je to jenom otázka času. Už takhle je to dost zlé a nepotřebujeme, aby nastala panika." Chvilí se tvářila nenaloženě, načež se k něčemu rozhodla. "Calvine, mohl byste nám pomoci?"

Trochu ho to zarazilo, "Já myslím, že vám pomáhám."

"Mám na mysli víceméně oficiálně. Potřebujeme někoho, kdo by porovnával jednotlivé případy onemocnění, někoho, kdo by dělal prostředníka mezi týmy z ÚKN a našimi pracovníky, někoho, kdo do toho vidí, kdo je zvyklý jednat s lidmi - jak s pacienty, tak se zaměstnanci. Normálně bych toho spoustu zvládla sama, ale topím se v tom až po krk - a vy máte víc zkušeností než kdokoli jiný. Ujal byste se toho, než se vrátí Calder?"

Pousmál se. "Je to lepší než krysy."

Někdo na ni přes místnost zavolal a Anna odešla. Lehce napadala na nohu, čehož si Doohan nikdy předtím nevšiml. Doléhá na ni únava a už nemá dost sil na to, aby skryla mírné bolesti předčasné artrózy. Zavolala přes rameno. "Musím se spojit se Státním zdravotnickým ústavem. Netuším, koho tam dneska večer zastihnu."

Doohan si najednou vzpomněl na Frenche. "Seznámil jsem se s jedním klinickým biochemikem, který tam pracuje, jakýsi Paul French. Říkal, že jeho bratr byl Benoitův přítel. Potkal jsem se s ním před doktorovým bytem."

Otočila se k němu. "Paul French? Zrovna s ním chci mluvit. Je víc než klinický biochemik, vede jednu z jejich virologických laboratorí. Já vím - oblek má deset let starý, ponožky každé pes jiná ves a boty mu při chůzi pleskají o podlahu. Ale je to machr. Zkuste ho sehnat a vylište mu situaci."

Doohan odkráčel chodbou do své kanceláře, zapálil si dýmku a sáhl pro telefonní seznam. Měl Annu požádat o číslo. Ale je možné, že French v tuhle pokročilou hodinu už ve své laboratoři nebude.

Pak si vzpomněl; sáhl do kapsy a vyndal Benoitův adresář. Když hovořil s Akirou, po telefonátu se St. Louisem, strčil ho mimoděk do kapsy. Teď ho otevřel, začal jím listovat, potom se podíval zpátky na přední předsádku. Byla tam jména a telefonní čísla Roye Frenche, jakéhosi R. Guittereze a jeho. Všechna byla podtržena. Že by kunčafci na go? ptal se sám sebe.

Nalistoval F, našel telefonní číslo Paula Frenche a začal vytáčet.

6

Doktor Paul French zaparkoval svého volkswagena na zaručeně posledním volném místě na Pacific Heights. Pukem se třel o volant, čímž ještě víc obrušoval černou bužírku, už tak dost za ta léta odřenou od přezky řemenu. S roztřepanou bužírkou se smířil a tvrdil, že to ladí se škrábanci a oloupanou barvou na zbytku auta. Selma se auta chtěla zbavit už před lety, ale jemu vyhovovalo právě tak, jako mu vyhovují obnošené, leč pohodlné boty či mírně plandavé kalhoty. Asi to byl důvod, proč se rozhodl, že koupí Isaakovi k ukončení střední školy nového forda pinto: aby odčinil to, že má brouka tak dlouhé roky i proti přání Selmy.

Selma mu vlastně nikdy to auto nevyčítala, vlastně mu nikdy nic nevyčítala. Ale kdyby mu ho byla vyčítala, tak by se podvolil. Časem.

Došel na hřeben kopce, odkud dům jeho bratra vyhlížel na záliv. Připomínal ze všeho nejvíc italskou vilu vyhřívající se na odpoledním slunci. Fasádu měl z bílého vápence se zdobeným kamenným zábradlím po celé délce terasy, z níž byl výhled na vzorně posečený trávník s citrusovníky v květináčích, zastřiženými do listnatých koulí. Dokonalý domov pro úspěšného internistu a jeho mondénní ženušku, pomyslel si trpce.

Gladys dala na dnešek posluhovačce volno a řekla, že zůstane u své sestry; v domě je prý teď příliš mnoho duchů po Royově smrti. Našel klíč ve schránce, kde ho Gladys slíbila nechat, a vešel dovnitř. Prostředek vstupní haly

pokrýval velice moderní hustý koberec z ovčí vlny, na jehož vybledlém bílém chlupu nebylo ani smítečko prachu, jako by byl čerstvě vyprán. To je pro Roye typické, pomyslel si French: koupit rovnou dva, takže jeden bude vždycky v čistírně a druhý bude krášlit vstup do domu.

Kráčel chodbou k pracovně a cestou nahlížel do pokojů. Všechny byly vzorně uklizené, přepychově zařízené a šikmé paprsky slunce do nich dopadaly záclonami a zlatě zbarvovaly usazující se prach. Není to ale útulný dům, rozhodně ne přátelský, a v ničem se nepodobá domovu, jaký oba bratři poznali jako děti. Na chvíli se ho zmocnila nostalgie. On byl vždycky ten, který chodil na večírky, randil a vedl bezstarostný život. Roy zůstával stranou, choval se škrobeně, na věci měl jiný názor, věnoval se studiu a byl nepřístupný. Pokud se pamatoval, nikdy si spolu nerozuměli. Otec ho obvinil, že je nadutec a vejta. Když odešel z domova, byl Roy ještě rezervovanější a upjatější. Oženil se s Gladys se stejným smyslem pro praktičnost, který diktoval i všechna ostatní rozhodnutí v jeho životě. Koneckonců byla zámožná i pohledná. Jejich manželství patřilo k těm, na něž se oba připravovali už od dětství.

Těžké damaškové závěsy v pracovně byly zatažené, takže místnost zahaloval stín. French rozsvítil stojací lampu u pohovky, zamžikal a rozhlédl se kolem sebe. Chvíli uvažoval, co je tu v nepořádku, načež si uvědomil, že nic - a právě to ho zarazilo. Doma byl Roy naprosto jiný člověk než v ordinaci. Vzrušovaly ho knihy a myšlenky. Při těch vzácných příležitostech, kdy ho Paul navštívil, skončili vždycky v pracovně. Tam se Roy rozhovořil, mluvil rychleji a rychleji, vytahoval z příhrádek objemné svazky a doslova je po Paulovi házel, aby zdůraznil svou myšlenku. Než večer skončil, válely se po podlaze štosy časopisů. Na sobě mívával obnošenou vlněnou vestu a domácí kalhoty a své myšlenky vystřeloval jako ze samopalu, ale vždy hovořil na Paula, nikdy s ním. Zastával, vzpomínal Paul, vyhraněné názory a knih užíval jako zbraní, aby své argumenty podpořil. Přecházel přitom po místnosti, tak unesený, že trousil popel na desku stolu z růžového dřeva a na tkaný irský koberec. Gladys pracovnu přímo nenáviděla. Představovala jednu stránku Royovy povahy, kterou se jí nikdy nepodařilo změnit.

Až doteďka, rozumí se. Kdy viděl pracovnu naposledy? přemýšlel French. Před dvěma roky? Knihy byly nyní vyrovnané s téměř vojenskou přesností a pijáková kolíbka, nůž na papír a krabička se svorkami stály na stole v úhledné řadě. Po obvyklém nepořádku nikde ani stopa.

Knihy ho přitahovaly a French přistoupil blíž a několik z nich přejel prstem po hřbetu. Prach. Běžné lékařské příručky a Royova sbírka knih o dějinách světa a o politice. Žádná beletrie. Roy se odjakživa velice zajímal o politiku; za vietnamské války patřil do tábora jestřábů a byl členem Výboru pro sesazení Earla Warrena. Na policích teď byla spousta nových knih: narovnané na sobě ležely příručky z populární sociologie a množství "cajdáků". French jednu vytáhl; stránky byly dosud nerozřezané a teď, pomyslel si Paul smutně, si Roy tu knížku už nikdy nepřečte.

Posadil se ke stolu a začal prohledávat zásuvky. V horním šuplíku objevil půl tuctu vánočních gratulací, pořadač se složkou obsahující nezaplacené účty a svazek klíčů, každý označený. Paul našel klíč od trezoru. Bude tam závěť a kupní smlouva na dům. Byly tam i náhradní klíčky od auta a rezervní klíč od hlavního vchodu ...

Udělal si několik poznámek a potom ještě jednou přejel pohledem knihy vyrovnané na stěně před sebou. Ty nové knihy - ta úhlednost... Gladys nakonec zvítězila, pomyslel si. A to ukazuje na rys v bratrově povaze, který nikdy netušil, na schopnost změnit se. Či ještě něco horšího, podlehnout. A pak si to uvědomil. Jak málo svého bratra znal a jak strašně, aniž si to kdy řekli do očí, se nenáviděli.

7

Když Doohan v pondělí ráno dorazil do Grove Street 101, zjistil, že tam u hlavního i u nouzového východu hlídkuje policie. Hlouček mužů se dohadoval s policistou, který jim bránil ve vstupu. Doohan zneklidněl. Reportéři, pomyslel si, aby ještě nafoukli to, co se proslýchá. Jeden z nich mu připadal povědomý.

"Koukněte, pánové, mám příkaz, dovnitř směř jen ty osoby, který k tomu mají oprávnění."

"Je to veřejná budova, máme -"

"Nic nemáte, příteli, jen ti, co jsou tu za ouředním posláním..."

Doohan k nim přistoupil, legitimoval se, policista si ho odškrtl na seznamu a pokynul mu, že může vstoupit. Vtom se kolem policisty protáhl mladý reportér, který voněl vodou po holení a kávou, a postavil se Doohanovi do cesty.

"Maloney, reportér lékařské rubriky San Francisco Chronicle, pane doktore. Potkali jsme se před dvěma měsíci na konferenci o boji proti krysám. Má s tímhle Světová zdravotnická organizace něco společného?"

"Promiňte, nemám k tomu co poznamenat," řekl Doohan rázně.

Maloney se však nenechal odbýt, zatímco nahoru po schodech se tlačili další reportéři. Na ulici švenkoval kamerou televizní štáb. "Co se to děje, pane doktore? Co je to sakra zač, ta nemoc veteránů?"

Doohan zamrkal. "Nemoc veteránů?"

"Přece jenom veteráni, kteří se minulý týden zúčastnili sjezdu veteránů amerických válek, na to onemocněli, ne?"

"Víte toho stejně tolik jako já."

"Zabýváte se pro SZO výzkumem moru. Je to mor?"

"Mor jsme vyloučili," řekl Doohan škodolibě. "Ale zcela jsme nevyloučili chřipku prasat." Vzápětí zalitoval, že neudržel jazyk za zuby.

"Od včerejšího večera jsem hovořil s pěti doktory," řekl Maloney důrazně. "Tvrdí, že na chřipku prasat to nevypadá. Do jaké míry je to onemocnění nakažlivé?"

"Nemám zdání," odvětil Doohan a snažil se kolem toho muže protlačit.

Maloney se zamračil. "Takže vy nevíte, co to je?"

"To jsem neřekl."

"Tak co to tedy je?"

Doohan se otočil k reportérům. "Jakékoliv prohlášení pro tisk bude muset přijít od Zdravotnické služby. Já jsem tady pouze jako pozorovatel." Protlačil se kolem Maloneyho a vstoupil do budovy.

Udělal chybu, uvědomil si. Maloney si jeho odmítnutí odpovědět vyloží tak, že se jedná o neznámou chorobu - což Zdravotnickou službu donutí vydat prohlášení. Dostal na reportéra vztek, ale ještě větší vztek dostal na sebe, že se nechal chytit do pastí.

Odložil aktovku ve své kanceláři a pověsil kabát. Potom mu padlo oko na vzkaz od Anny, ve kterém ho žádala, aby k ní okamžitě zašel. Další jobovky, pomyslel si, a cítil, jak se mu napětím stahuje žaludek.

Anna nebyla sama. "Calvine, toto je doktorka Suzanne Syngéová. Doktor Calvin Doohan. Doktorka Syngéová je terénní pracovnice Ústředí pro kontrolu nemocí. Dneska ráno přiletěla z Los Angeles." Anna hovořila úředním tónem, což znamenalo, že doktorka Syngéová jí není ani sympatická, ani nesympatická.

Doohanův první dojem byl, že je to vysoká žena, asi kolem pětatřiceti, která si očividně nepotrpí na líčidlo. Obočí měla až příliš husté, rty a tváře až příliš bledé. Měla štíhlou, téměř sportovní postavu, na sobě hnědý tvídový kostým a "rozumné" boty. Obličej, s výjimkou vysoko posazených lícních kostí, měla v poměru k ostatnímu trochu příliš kulatý: čekal, že bude spíš vyhublý. Měla kaštanové vlasy, které nosila nakrátko, asketicky střižené, a pronikavé šedé oči, posazené do vážné tváře. Z nějakého důvodu si Doohan nedovedl představit, jak se směje.

Pak se mu to rozleželo v hlavě. O žádném tuctovém tvídovém kostýmu nelze prohlásit, že je elegantní, a přesto ten její rozhodně je. Má ho z Londýna, usuzoval, a za spoustu peněz. A žádné ženě, která je v podstatě "obyčejná", to nemůže bez líčidla tak slušet. Trochu zdravíčka a rtěnky a byl by z ní - jak se to říká - kusanec? A bude jí spíš ke třiceti než k pětatřiceti. Jediný rozpor je v tom, že se tak nápadně snaží působit profesionálním dojmem; asi právě tohle Annu narstilo. U Anny je to přirozené; její smysl pro profesionalismus se vyvinul spolu s jejími okousanými nehty a rychle šedivějícími vlasy.

"Doktorka Syngéová dělá spojku pro ÚKN, takže se zřejmě spolu často uvidíte," řekla Anna úsečně a Doohan odhadoval správně, že rafička se ustálila na minus. Doktorka Suzanne Syngéová se bůhví proč Anně Goldsteinové moc nezamlouvala. Anna se podívala na hodinky a pak na Doohana. "Musím zavolat koronera. Ujal byste se doktorky Syngéové?"

Na to, aby dělal průvodce, tady bude dneska dopoledne fůra práce, pomyslel si Doohan, ale pak nad tím v duchu mávl rukou. Anna má pravdu, budou se spolu vidět často.

Na chodbě se ho Suzanne zeptala: "Že jste Skot?"

"Poznala jste to podle jména?"

Zarazila se. "Promiňte. Poznala jsem to podle vašeho r." A pak rázně: "Je to hodně zlé?"

"Do včerejšího večera bylo v celém státě čtyřicet pět obětí, z toho v samotném městě jich šestnáct zemřelo." Nehnula brvou. Kamenná tvář, pomyslel si.

"Týmy z Atlanty by měly dorazit dnes odpoledne," řekla.

"Já vím, dostali jsme včera večer telex. O jejich ubytování už bylo postaráno, lůžka na chodbách atakdále." Co se to s ním k čertu děje? Ale to už se ocitli v tichém blázinci zasedací místnosti a veškeré myšlenky na omluvu se rázem rozplynuly. Místnost teď ještě víc připomínala tiskové středisko; přibýlo tu několik dalších stolů a nejméně deset úředníků a laborantů tiše hovořilo do telefonů a zapisovalo do velkých čtverečkovaných archů.

Doohan se zahleděl na nástěnnou mapu. Počet špendlíků obrovsky vzrostl. Pod nástěnkou visela tabule, na které nyní stálo: POTVRZENÉ PŘÍPADY: 58. ÚMRTÍ: 28. To představuje úmrtnost vyšší než 48 procent, napadlo ho s hrůzou. Sjel pohledem k Suzanne; byla bledá jak křída.

"Výskyt případů se omezuje na státy na západním pobřeží, především na Kalifornii. Většina je z oblasti Sanfranciského zálivu."

Pokývala hlavou. "Podobají se oběti v něčem? Mají nějaké společné znaky?"

"Pokročilejší věk. Všechny potvrzené případy jsou muži a ženy nad padesát a nad šedesát let."

"Nikdo mladší?"

Zaváhal.

"Měli jsme tri případy mezi dvacítkou a třicítkou, kde máme podezření na stejné onemocnění. Neprojevují se však u nich totožné příznaky. Zápal plic obvykle probíhá pomaleji a postihuje pouze jeden plicní lalok. Třeba s tím tyhle případy vůbec nesouvisí."

"Co ukazují vyšetření?"

Vytáhl z kapsy dýmku a pytlík tabáku, ale pak si to rozmyslel. Místnost je plná lidí a určitě by to někomu vadilo. "Vysoké teploty," řekl, "doprovázené zrychleným tepem a dechem a nízkým krevním tlakem: nízký počet červených a bílých krvinek, výrazná cyanóza, bledost kůže a pocení. Všechno to ukazuje na celkovou dechovou nedostatečnost."

Ted se podívala na mapu Suzanne. "Objevíli jste nějaký společný zdroj? Zdá se, že ohniskem je oblast Sanfranciského zálivu."

"Hotel Cordoba na Geary Street. Skoro všechny oběti jsou veteráni, kteří se tam zúčastnili sjezdu veteránů amerických válek. Většina žen jsou manželky, které bydlely ve stejném hotelu."

"Takže první to ohlásil hotel?"

Doohan zavrtěl hlavou.

"Posledním bodem programu byl banket v sobotu večer. Většina veteránů odjela do neděle odpoledne."

Hlášení začala chodit od rodinných doktorů."

"Řekl jste 'skoro' všechny oběti."

"Ti tři mladíci, u kterých má onemocnění od počátku trochu jiný průběh, a dva doktoři, jeden, můj přítel doktor Hugh Benoit, a druhý, bratr doktora Paula Frenche, který vede virologickou laboratoř ve Státním zdravotnickém ústavu."

"Takže s tím tedy sotva nesouvisí."

"Ti mladíci s tím nesouvisí. U Roye Frenche a Hugh Benoita si tím nejsem zdaleka tak jistý. Znali se spolu a logicky lze předpokládat, že jeden z nich tu chorobu chytil od nosiče a nakazil toho druhého." Nezminil se, že French a Benoit se spolu naposledy viděli před měsícem. A pak mu blesklo, jestli je to skutečně pravda; koneckonců slyšel to jenom z druhé ruky.

"Kolik lidí se zúčastnilo sjezdu?"

"Něco málo přes pět set."

Chvilí se nad tím zamyslela.

"To znamená, že počet případů onemocnění získaného kontaktem by mohl být obrovský. Každý, s kým přišli do styku od té doby, co odjeli: jejich rodiny, ostatní cestující v letadle, lidé v restauracích - "

Doohan ji přerušil.

"Počet by mohl být obrovský, ale zatím se nám žádné takové případy nevyskytly, možná s výjimkou těch dvou, o kterých jsem mluvil. Má to všechny známky prudce infekční choroby - nebo toxinu."

Deset hodin ráno a už má chuť na skleničku.

Doohan ucítil, jak ho někdo zatahal za rukáv.

"Doktor Doohan?"

Vedle něho stál Paul French, pomrkal skrz tlustá skla brýlí a vypadal pomuchlaně jako kupa špinavého prádla. Na sobě měl pomačkaný oblek, košili bez knoflíčku u límce a ořepanou a podezřele flekatou zelenou kravatu. Doohana potěšilo, že doktora vidí; má některá rostoucí podezření, která by mu třeba French mohl potvrdit.

"Doktor Paul French, Suzanne Syngeová."

"Doktorka Syngeová," opravila ho, aniž dala najevo sebemenší rozladění.

Doohan zrudl a napadlo ho, jestli to udělal úmyslně; vážně nevěděl. "Doktor French pracuje ve Státním zdravotnickém ústavu, je šéfem virologické laboratoře v Berkeley."

Chvilí si Frenche prohlížela a Doohan měl dojem, že v jejích šedých očích spatřil záblesk pobavení. "Státní ústav a ÚKN budou pryč tu věc zkoumat souběžně."

French si odkašlal a bylo patrné, že je trochu nejistý ohledně toho, co je doktorka Syngeová vlastně zač. "U většiny zkoušek. Nechceme riskovat, že ten bacil, nebo co to je, nepřežije dobu přepravy. Chceme začít s kultivací vzorků hodinu nebo dvě po tom, co je odebereme z pacienta."

Zatvářila se skepticky. "Tkáňových vzorků budeme mít spousty. Zvládne je Státní ústav?"

French zaváhal. "Hravě ... kromě těch nejexotičtějších. Máme řadu podtlakových boxů a specializovanou laboratoř, kterou jsme zřídili pro výzkum rekombinace DNK." Zatahal se za kravatu a najednou ho Suzannin upřený pohled uvedl do rozpaků. "Je nepravděpodobné, že ji použijeme k tomuhle účelu - vzbudilo by to přílišný politický rozruch."

"Budou se na tom podílet tři různé laboratoře," zamračila se Suzanne. "Jak si rozdělí práci?"

"Všechny se do určité míry překrývají." French v duchu probíral, co přesně která laboratoř dělá. Přestože se French obléká jako hastroš, je to akurátní člověk, říkal si Doohan. "Zdravotnická služba se může ujmout většiny tkáňových vzorků ve své mikrobiologické laboratoři nahoře. Může se ujmout taky některých virů, ale zřejmě nejvíc jich dostanou naše laboratoře a ÚKN."

Beze slova se přesunuli k malému stolku, kam někdo nainstaloval obrovský kávovar z horní laboratoře. Suzanne si nedávala do kávy nic. Vytušil to a podal jí šálek, aniž by se cokoliv zeptal. French si naopak vzal štědře cukru i práškové smetany.

"A je zcela vyloučeno, že by to byla chřipka prasat?" dotírala Suzanne.

Doohan zavrtěl hlavou.

"Nemyslím si, že je to chřipka prasat, ani si nemyslím, že je to mutanta kmene toho viru."

"Co A-Victoria nebo jiný chřipkový virus?"

"Ne, ne, paní doktorko," vložil se do hovoru French. "Víme bezpečně, že se jedná o neznámý virus." French hovořil tónem profesora, který kára studenta. Doohan náhle pocítil k tomu tloušťkovému vřelou sympatii.

"Za tu dobu už jste mohli vypěstovat bakteriálního původce," bránila se Suzanne.

French se na ni podíval přes obroučku svých tlustých brýlí. Dával najevo upřímné překvapení, že se vůbec ptá. "Paní doktorko, viděla jste už někdy bakteriální infekci, která probíhá tak rychle jako tato?"

"Ne," připustila.

"Máme misky některých kultur už dva dny, ale nejvíce žádné známky abnormálního růstu."

"A co rickettsie?"

French hlučně usrkl ze svého šálku a Doohan s napětím čekal, kdy první kapky dopadnou na Frenchovu košili. "Na rickettsie to nevypadá, dokonce ani na ty méně známé. Mohlo by se jednat o druh prudce nakažlivé psitakózy, ale podle mě by tohle nedokázal ani pradědeček bacilů papouščí nemoci. Přesto ale kontrolujeme holuby z okolí hotelu a snažíme se zjistit, jestli si někdo z veteránů nepřivezl zvířecího mazlíčka."

"Nedovedu si představit, že by se někdo ubytoval v hotelu s ptačí klecí." Suzanne udělala nepodařený žert, aby znovu získala ztracenou půdu, pomyslel si Doohan. Na tváři se jí objevil lehký úsměv, avšak působil nemístně,

první faux pas, jehož si u ní povšiml.

French si začal nalévat další šálek kávy, pak najednou kývl na mapu v čele místnosti. Součty se opět změnily.

POTVRZENÉ PŘÍPADY: 62.

ÚMRTÍ: 34.

"Připomíná to výsledkovou tabuli na ragbyovém zápase," zamyslel se French. "A my jsme prohrávající mužstvo."

"To je úděsné," řekla Suzanne příškrceným hlasem. "To je osmapadesátiprocentní úmrtnost. A stále stoupá."

"Z osmačtyřiceti procent, když jsme přišli," konstatoval Doohan.

"Měly by nám něco napovědět protilátky v krevním séru těch, kteří se uzdraví," řekla podivně zoufalým tónem.

Doohan se neovládl.

"Paní doktorko," rázně ji přerušil, "u této choroby jsou pouze dvě kategorie obětí: nemocní a mrtví. Doposud se nikdo neuzdravil."

8

Sešli se znovu v Doohanově kanceláři na oběd, sestávající ze sendvičů a další kávy, která chutnala mírně po umělé hmotě a chemikáliích. Nikomu nebylo valně do řeči a Doohan se obával, že všechny zdrtil ten stoupající počet obětí oné choroby. Čas je nesmírně důležitý, říkal si sklesle. Práce postupuje pomalu a obtížně, nic nejde přímočaře. Přesto si nemůžou dovolit nic přehlédnout.

Opět se přistihl, že pozoruje Frenche s jistým morbidním zaujetím. Doktor si objednal hamburgera a štedře ho zalil kečupem a hořčicí. Ted' okusoval hamburgera kolem dokola a zachytával kečup a hořčici vždy o zlomeček vteřiny dřív, než skapaly z okrajů housky a přistály mu na kravatě.

Uvědomil si, že na něho upřeně civí, a obrátil pozornost k Suzanne. Překvapila ho. Obdivuhodně seřízená hlavinka, která ihned zorganizovala přepravu mezi oblastí Sanfranciského zálivu a Atlantou. Zajistila už dva dodávkové vozy s tkáňovými vzorky na každý den - přímé letadlo kolem poledne a další v deset hodin večer - s ozbrojeným doprovodem na letiště a s ozbrojeným vozem v Atlantě. Tkáňové vzorky budou uloženy do maximálně bezpečných nádob se suchým ledem.

Taky se mu zdála čím dál tím napnutější a nervóznější.

Kousla si sendviče s tuňákovým salátem a odstrčila ho od sebe. "Doktor French hovořil o tom, že kontrolují holuby v okolí hotelu. Proč právě holuby? A proč ta choroba postihla téměř výhradně veterány? Proč nepostihla nikoho z hotelových zaměstnanců?"

"Milá paní doktorko," řekl French s plnou pusou, "až budeme znát odpovědi na tyhle otázky, to už budeme o hodně moudřejší."

"A věková křivka," pokračovala. "Jenom lidi nad padesát let."

"Ještě jsme si to u všech neověřili," upozorňoval Doohan. "To nemusí platit."

"Ale každopádně to tak vypadá. Ta vaše nemoc se zdá podivně vybíravá." To, jak řekla "ta vaše nemoc", Doohana popudilo.

Vtom strčila hlavu do dveří Anna. "Pošta, Calvine - horní bulletin je z ministerstva zemědělství. U haitských kozinek se opět objevil antrax. Jestli máte nějaké přátele mezi hipikama, tak jim dejte radši zprávu." Potom mu podala odpolední vydání Examineru. "Dostali jsme se na titulní stránku - dřív nebo pozděj se to muselo stát, předpokládám. A Calder tu nebude ještě další týden. Nechá nás, abychom to všechno oddělili sami."

Zmizela a Doohan otevřel noviny. V titulku stálo: VÝSKYT CHŘÍPKY PRASAT V OBLASTI SANFRANCISKÉHO ZÁLIVU?

"To je průšvih!" Přelétl článek a podal noviny Suzanne. Sám článek byl jakžtakž přesný, jako vždy byly škodlivější titulky než celý text. Reportér dospěl k závěru, že se jedná o dlouho očekávanou chřipku prasat, a vylíčil první výskyt tohoto onemocnění u vojenské posádky v New Jersey. Byl tam ocitován starosta, Anna se prozatím zdržela komentáře a kdosi ve Washingtonu ubezpečoval, že zásoby vakcín proti chřípce prasat jsou dostatečné a že se uvažuje o tom znovu provést očkování, od něhož se v roce 1976 upustilo.

"Kolik lidí onemocnělo na chřipku prasat v New Jersey?" zeptala se Suzanne.

"Jenom hrstka," odpověděl French. "A pouze jeden zemřel."

"To jsem zvědavý, co budou noviny říkat," rozvažoval Doohan, "až zjistí, že je to všechno daleko vážnější než chřipka prasat?"

"Miltrait něco vymyslí," poznamenal French a konečně si začal čistit nevyhnutelnou skvrnu na své vázance.

"Miltrait?"

French se zatvářil překvapeně. "Já myslel, že jste se s ním už setkal. Gordon Miltrait, vedoucí týmu z ÚKN."

Doohan projevil zájem. "Co je to za chlapíka?"

"Vypadá schopně." French se odmlčel. "Myslím si ale, že má strach." Podíval se na hodinky. "Musím se vrátit do Berkeley." Zamýšleně pokynul Suzanne. "Těšilo mě, paní doktorko. Zavolejte mi, kdyby něco neklapalo."

Doohan řekl: "Rád bych si s vámi pozděj promluvil. Pokusím se za vámi zajet."

"Kdykoliv. O čem?"

"O tom, že se nevyskytly žádné sekundární kontakty infekce," řekl Doohan klidně. "Bez nich by totiž tohle všechno mohlo být pouhé cvičení."

French se zamyslel. "Přijďte, až se vám to bude hodit."

French odešel a Doohan si najednou zřetelně uvědomil, že zůstal se Suzanne sám. Nebyl vedle ní ve své kůži a věděl, že ona to cítí a pravděpodobně to nese nelibě. Praštil novinami o stůl. "Za pár dnů se to přežene."

"To myslíte vážně?" zeptala se s jistou odměřeností. "Snad nejhorší choroba ze všech je panika. Stačí, když si lidi budou myslet, že to je chřipka prasat. Jestli si budou myslet, že to je něco horšího, mohlo by to být katastrofální. Už vidím, jak se řada sjezdů zruší, jakmile se ta zpráva rozšíří. Tak jako to před pár lety udělali ve Filadelfii."

"Vzpomínám si na to," řekl Doohan.

"Můžete počítat s tím, že spousta zemí vyhlásí embargo na lodní dopravu ze San Franciska a z Oaklandu," pokračovala chladně.

Její poněkud povýšené vystupování ho dráždilo celé dopoledne. Myslí jí to, ale je sebevědomá až hrůza. "Víte toho hodně o možnostech, které by mohly nastat, paní doktorko," řekl.

Její šedé oči byly mrazivé jako led. "Vy byste o nich měl vědět taky. Mezinárodní zdravotnické předpisy ohledně cestování a lodní dopravy mezi zeměmi vydává přece SZO," řekla vyzývavě. Doohan už se málem nechal vyprovokovat, když vtom někdo řekl: "Tady jste, paní doktorko. Hledám vás."

Muž ve dveřích byl menší, vyhublý na kost, oblečený celý v černém, řídnoucí vlasy měl sčesané rovně dozadu a ve tváři mu nervózně pošukávalo. Z úst mu visela cigareta s dvoucentimetrovým popelem, kterého si vůbec nevšímal. Doohan se mu podíval na ruce; ukazováček a prostředníček měl celé zažloutlé. Zapaluje jednu od druhé, pomyslel si. Rakovina v pětapadesáti ho nemine.

"Zkontroloval jsem váš rozpis zásilek, paní doktorko. Souhlasím. Wilcox si vezme na starost styk s novinami a od vás chci, abyste zajistila plynulý odběr vzorků při pitvách." Až teď si všiml Doohana a podezíravě se na něho zahleděl.

Situaci zachránila Suzanne. "Doktor Miltrait, doktor Calvin Doohan."

Malá černá očka nedala cokoliv najevo. "Doohan? Vy jste od SZO, říkám to správně? To je dobře, že máme spojení s Ženevou." Otočil se zpátky k Suzanne. "V odpoledních novinách je článek; někdo mluvil. Goldsteinová je zřejmě na svoje lidi krátká. Pověřím Wilcox, aby vydal nějaké prohlášení." Skoro jen tak na okraj dodal: "Nastěhujeme se do nemocnice Laguna Honda. Tady je hlava na hlavě. Prý tam mají laboratoř, kterou budeme moc používat." Upřel pohled na Doohana. "Myslím, že by možná bylo moudré, kdybyste se tam přestěhoval taky, aspoň prozatím. Goldsteinová říká, že fungujete jako spojka."

Pak odešel a v patách za ním dva pomocníci jako pejskové na vodítku.

"Hotový Steinmetz, který se s nikým nemazlí," řekla Suzanne. "Ale je to prvotřídní organizátor."

"My si moc nerozumíme, že?" zeptal se Doohan.

Ztuhla. "Ne, nerozumíme. Je to na mě ... nápor."

"S podobným hromadným onemocněním se setkáváte poprvé?"

"Jde z toho na člověka hrůza," řekla tiše. "Předtím jsem se vždycky zabývala lidmi. Dneska jsou to jen samá fakta, čísla a příznaky. Nikdo neumírá, akorát že se modrý špendlík vymění za červený." Podívala se na něho, pořád ještě odměřeně. "Vás jako by se to vůbec nedotýkalo."

"Užil jsem si dva roky s neštovicemi v Indii a v Bangladéši," řekl Doohan. "To si zvyknete na leccos. Neměli jsme čas na utěšování."

"Nikdo mi o tom neřekl," podivila se. "Myslela jsem si prostě, že máte hroší kůži."

Doohana až zarazilo, jak snadno k ní cítí sympatie. "Jestliže máte být někomu prospěšná, tak se musíte rozloučit s myšlenkou, že se zabýváte lidmi. Musejí se z nich stát pouhé statistické údaje. Jakmile si připustíte, že jsou to lidi, ztrácíte pro ně veškerý užitek. Pokud vy a ostatní pracovníci tady zpanikaříte, příliš vám bude ležet na srdci hodnota jednotlivce, tak to může vážně ohrozit jakékoliv úsilí o lokalizaci choroby. Četla jste Arrowsmitha?"

"Kdysi dávno. Když jsem byla první rok na univerzitě."

"Hrdina toho románu objevil bakteriofág a uprostřed epidemie prováděl kontrolní pokus, kdy dal bakteriofág jenom polovině pacientů. Pak nesnesl pomýšlení, že druhá polovina trpí, a tak dal bakteriofág všem, čímž pokus znehodnotil. Připravil se o kontrolní skupinu. Nemohl říct: 'Tihle lidé dostali sérum a přežili, tihle ho nedostali a zemřeli,' aby tím prokázal účinnost séra. Nakonec se ukázaly výsledky tak zmatené, že žádný příslušník lékařské obce nevěřil, že bakteriofág je k něčemu užitečný. Tisíce lidí, které při jiných epidemiích mohl jeho objev zachránit, zemřely, jednoduše proto, že se zachoval jako slaboch."

Zarazil se. "Promiňte, neměl jsem v úmyslu vám tady kázat."

"Nekázal jste. A máte samozřejmě pravdu." Usmála se a tentokrát to nevypadalo nuceně. "Děkuju vám, Calvine Doohane."

Doohan zmuchlal svůj sáček od sendvičů a pohárek na kávu a hodil je do odpadkového koše. "Ve všeobecné nemocnici dělají pohovory s pacienty. Pojdte tam se mnou, jestli chcete." Zaváhal. "Vlastně na tom trvám. Budete-li pomáhat při vyhodnocování výsledků, měla byste znát podmínky, za jakých pohovory probíhají."

"Jsou náročné?"

"Řekl bych, že ano. Dozvědět se něco od umírajícího člověka není lehké." Vklouzl do kabátu a popadl aktovku. "Potom se podíváme, jak postupuje práce v hotelu."

Herman Rosenberg měřil přes sto osmdesát centimetrů, vážil víc než sto deset kilogramů a mohutné svaly na ramenou prozrazovaly, že v životě těžce fyzicky pracoval. Bylo mu padesát devět let, ale až na zbrázděný obličej vypadal o deset let mladší. To dělají ty svaly, usoudil Doohan. Měl břicho, které však mívají i trénovaní sportovci, když dovrší padesátku, ale paže měl obrovské, s velikými a vypracovanými bicepsy. Převážně černé vlasy měl mírně prošedivělé, i když na temeni mu prosvítala lysinka. Přestože byl tak robustní, působil nicméně na Doohana dojmem křehkosti. Obličej měl jako z vosku a těžce dýchal, což Doohan moc dobře znal; v minulosti už to tolikrát slyšel.

Ještě jednou si prohlédl anamnézu. Rosenberg pracoval jakožto instalatérský dodavatel a patrně toho většinu odtahal a odvozl sám; to vysvětlovalo, proč je to takový silák, i to, že vzdoroval chorobě déle než kterýkoliv jiný pacient. Teď ležel na lůžku, na které se skoro nevešel, a hrudník mu namáhavě pracoval. Hlavu měl přikurtovanou, aby sebou ve spánku neházel a nevytrhl si nazotracheální rourku, která ústila do jeho levé nosní dírky. Druhý konec byl napojen na respirátor u postele, který mu pod tlakem dodával do plic vzduch obohacený kyslíkem; tiché pobroukávání přístroje znělo Doohanovi jako pohřební hudba.

Rosenberg spal a postarší sestra se na Doohana a Suzanne zamračila, když zvýšili hlas.

"Jak dlouho už je na respirátoru?" zeptal se Doohan.

"Deset hodin." Tvářila se ustaraně. "Tohle je poslední respirátor, který máme. Jestli dostaneme dalšího pacienta, tak nevíme, co uděláme."

Doohan se podíval na monitor. Aktivita alfa byla silná, avšak aktivita tau, zotavovací fáze, byla oslabená a v některých cyklech se dokonce úplně vytrácela. Ani stopa po fibrilaci, kterou předtím zapsal do karty lékaře. Přesto byl klidový puls vysoký. Doohan porovnal křivku na monitoru s hodinkami. Sto pět za minutu; vysoký puls, ne však nebezpečný.

Rosenberg se teď pohnul a otevřel oči. Na monitoru se tep najednou zvýšil a ukázal první známky srdeční lability.

"Pane Rosenbergu," řekla sestra, "rozumíte mi?" Hovořila tónem, jakým dospělí promlouvají k senilním a nahluchlým lidem. Muž na lůžku chabě přikývl. "Ti lidé jsou ze Zdravotnické služby. Chtějí s vámi mluvit."

Rosenberg se opět pohnul, pootevřel ústa, pak to vzdal a znovu oči zavřel. Doohan si vzal od sestry fonendoskop, přejížděl jím po šedivých chlupech na Rosenbergově hrudi a poslouchal ozvuky pohrudnice. Ani v levé, ani v pravé pohrudniční dutině žádné ozvuky neslyšel, ale plicní chropy v přední části zněly zlověstně.

Podal fonendoskop Suzanne. Chvilí naslouchala. "Vitální kapacita plic už musela klesnout na takových dvacet procent." Prohlédla mu nehty a Doohan si všiml popelavě modrých lůžek nehtů. Rosenbergovy rty měly totéž cyanotické zabarvení, jasný projev toho, že se mu nedostává potřebné množství kyslíku, přestože je na respirátoru.

Doohan odhrnul příkrývku a důkladně prohmatal a proklepal břicho. Mízní uzliny v podpaží byly nápadně zduřelé. Rosenberg se roztřásl a Doohan ho opět přikryl.

"Pane Rosenbergu," opakovala hlasitě sestra, "venku čeká vaše manželka. Chcete ji vidět?" Muž pomalu zavrtěl hlavou a křivka tepu na monitoru začala pojednou rychle poskakovat. Rozčílilo ho to, podivil se Doohan.

"Ne," sípl Rosenberg.

Doohan si znovu prohlédl kartu. Uváděla všechny příznaky, na něž si u nemoci veteránů již zvykl. (To označení se ujme, uvědomil si - síla tisku je mocná.) Zvýšený počet bílých krvinek, snížené množství hemoglobinu a zvětšená slezina, která je přetížena.

"Pane Rosenbergu," zeptal se Doohan, "jste schopen odpovědět na několik otázek?"

Rosenberg dlouho nehybně ležel a pak zašeptal: "Ano."

"Pět minut," řekla sestra a odešla. "Ani o vteřinu víc."

Doohan s otázkami nespíchal, aby měl jistotu, že jim Rosenberg rozumí. Ano, byl přítomen na sjezdu takřka po celou dobu; bydlí v Sunsetu, ale po dobu sjezdu se dal do kupy s jedním přítelem, vdovcem. Zúčastňoval se večerků? Oči se pootevřely, hlas byl tenký. "Já ... většinou ... chlastal." Stravoval se v hotelové kavárně? Někdy, většinou tam jen snídal. Nevzpomíná si, kde všude večeřel...

Ano, byl na několika schůzích v posluchárně. Byla to pekelná nuda. Většinu času se družil na chodbách a u baru, to je přece smysl sjezdu. Ne, nevzpomíná si, že by se mu jídlo nebo pití něčím nezdálo. Ptáci? Rosenberg tápal v paměti. Mračna holubů na Union Square ... a ta stará dáma, co s sebou měla toho ochočeného tukana; jednou ho zahlídl otevřenými dveřmi, když šel po chodbě.

Doohan u příští otázky zaváhal, pak si ale uvědomil, že ji musí položit. Vyspal se s nějakou prostitutkou? Křivka na monitoru se mírně zachvěla a Rosenberg se pousmál. "Fakt... paráda. Milá ... holka." Ne, nesbalil ji na ulici, pracuje v hotelu. Hlas mu víc a víc slábl a Doohan se naklonil, aby ho slyšel. Co podle Rosenberga způsobilo jeho onemocnění? Pomalu zavrtěl hlavou. "Nevím." Opět se tajuplně usmál. "Něco ... co jsem ... sněd."

Suzanne se zničehonic zeptala: "Měl jste s sebou manželku?" Na monitoru se objevila výrazná reakce. "Vy spolu nežijete?" Přikývl. Tep se zvýšil, kolísal.

Hlas se již zcela vytrácel. Doohan už se otáčel k odchodu, když vtom postřehl, že Rosenberg se snaží něco říct. Naklonil se nad postel. "Přikrejte ... mě."

Doohan mu zastrkal pokrývku, pak poklepal Suzanne na paži a vykročil ke dveřím. "Je už unavený." Venku si v tichosti sundali roušky a pláště a odložili je do blízkého koše.

Ráznými kroky k nim přistoupila sestra a mračila se. "Sledovala jsem monitor; žádala jsem vás přece, abyste ho neunavili." Zmizela v pokoji a Doohan se Suzanne odešli do malé čekárny naproti sesterně. U jednoho z oken seděla v proutěné židli žena, apaticky žmolala v dlani kapesník a pohled měla upřený na stromy venku.

"Paní Rosenbergová?" zeptala se Suzanne.

Žena se na ně lhostejně podívala. "Prosím." Je jí aspoň o patnáct let míň než jejímu manželovi, uvědomil si Doohan. Tuctovka, s vlasy obarvenými křiklavě rudě a pestrými šaty, které mají vystavit na odív překyprou postavu. Žena, která kolem dvacítky musela vynikat úžasnou smyslnou krásou a která ji ke čtyřicítce skoro všechnu ztratila. Zblízka pronikavě voněla parfémem. Doohan klinickým pohledem zjistil, že má brunátnou tvář a suché, rozpraskané rty.

Suzanne si přitáhla další proutěnou židli. "Vy a pan Rosenberg spolu nežijete?"

"Už spolu nežijeme několik měsíců." Měla příjemný, chraptavý hlas a Doohan si poopravil své původní mínění. "Já teď žiju v Santa Clare."

"Ale na sjezd jste za ním přijela?"

Na okamžik se zatvářila nostalgicky. "Bylo to od něho hezké, že mě o to požádal. Byli jsme spolu na tom loňském sjezdu a užili jsme si ohromnou legraci." Rty se jí ztenčily. "Letos to tedy rozhodně žádná legrace nebyla. Začali jsme se s Hermanem hádat téměř okamžitě. Po banketu začal znovu pít. To rozbilo naše manželství; napil se a pak se choval hrubě. A tak jsem odjela. Od té doby jsem ho neviděla. Až dneska." Osušila si kapesníkem čelo a Doohana napadlo, jestli se cítí v pořádku.

Taký jste měli v hotelu pokoj?" zeptala se Suzanne.

Dala najevo překvapení. "Já jsem nebydlela v hotelu. Herman měl pokoj společně s jedním přítelem. Sehnal mi nocleh v motelu; v hotelu už nebylo jediné místočko. Myslím že ho to napadlo až v poslední chvíli. Možná mě chtěl vidět, abysme se pokusili dát to zase dohromady, já nevím. Rozhodně to tak nedopadlo. Přijela jsem v sobotu ráno, on začal pít v sobotu odpoledne, přestože mi bůhvíco nasliboval, a já jsem odjela hnedka po banketu v neděli."

Sesterna náhle ožila a vzápětí se chodbou hnali dva doktoři a vběhli do Rosenbergova pokoje. Za nimi skupinka sester. Doohan přistoupil k zasklené kukani. "Co se stalo?"

Sestra, která sledovala monitory, zašeptala: "Srdeční zástava."

Paní Rosenbergova se nadzvedla na židli. "Co to znamená - 'srdeční zástava'?"

"Dělají, co je v jejich silách," řekl Doohan.

Seděli mlčky půl hodiny. Paní Rosenbergova se zapřela do židle a zavřela oči. Obličej jí teď nápadně zrudl a občas si ho otřela kapesníkem. Doohan se přistihl, že si ji pozorně prohlíží, a cosi mu vrtalo hlavou.

A pak najednou u nich stál doktor a říkal jim totéž, co musel říkat pozůstalým už nejmiň desetkrát předtím. Je to vždycky to samé a zároveň je to vždycky nové, pomyslel si Doohan. Na něco takového si člověk nikdy nezvykne.

"Je mi to líto, paní Rosenbergova, ale dělali jsme, co jsme mohli. Měl plíce plné vody. V žádném případě to nemohl přežít."

Paní Rosenbergova přikývla, ještě jednou si otřela obličej a začala se zvedat ze židle. Chvilí nejistě vrávorala a pak řekla rozechvělým hlasem: "Není mi dobře," a jako podťatá se zhroutila na podlahu.

Doktor se otočil k sesterně. "Nosítka!" Doohan poklekl k paní Rosenbergové. Dýchala ztěžka. Sáhł jí na čelo. Devětatřicet, nejmiň.

"Je vážně nemocná."

"Tuším proč," utrousil doktor.

Chodbou přiběhli dva sanitáři s nosítky.

"Totéž co její manžel?"

"Podle mě ano."

Sanitáři ji šetrně převálili na nosítka a odnesli. Doktor jim šel v patách. Doohan se za nimi díval chodbou a pak Suzanne řekla: "Ona ale přece v hotelu nebydlela."

"Ne přes noc," podotkl Doohan. "De facto tam vůbec nepobyla moc dlouho a podle mě se mnoha akcí ani večírků nezúčastnila."

"To by potom ukazovalo, že je první obětí onemocnění získaného kontaktem."

Doohan odešel do sesterny, aby zavolal Anně. "Jestli je, tak nebude poslední." Dovolil se, zda si může zatelefonovat, a když vytáčet číslo, pomyslel s lítostí na nemocnou paní Rosenbergovou.

Budoval jistou teorii a její onemocnění by ji mohlo rozbourat jak domeček z karet.

Hotel Cordoba připomínal Doohanovi Strand Paláce, kousek od Trafalgarského náměstí, sotva pár bloků od husté sítě londýnských divadel. Cordoba je na Geary Street, několik bloků západně od Gearyho divadla a Curranova divadla, jež tvoří srdce divadelního života v San Francisku. Podobně jako Strand Paláce kdysi vynikal elegancí, která z něho činila jeden z nejhonosnějších hotelů ve městě. Ale to už je mnoho let. Dnes se exkluzivní hotely jmenují Fairmont, Mark Hopkins a Stanford Court - jimž v Londýně odpovídá Claridge's, Connaught a Savoy.

Vstupní hala byla malá, palmy pěstěné a koberec u recepčního pultu notně prošlapaný. Doohan se rozhlédl po téměř prázdné hale a do oka mu padl důkaz renovace, s kterou započali pravděpodobně v minulém roce a kterou mezitím přerušili. Tak vyumělkované voluty, které zdobily sloupy mezaninového balkónu, se hned tak nevidí. Zřejmě z nich osekali omítku a pak je láskyplně pomalovali béžovou se zlatými reliéfními ozdobami na volutách.

"Stárne důstojně," řekla Suzanne.

"Ale žít byste tu nechtěla."

"Nechtěla bych tu umřít," opravila ho.

Docházeli už k recepčnímu pultu, když vtom jim zastoupil cestu muž z UKN, bleskově rozevřel náprsní tašku a

prokázal se legitimací Zdravotnické služby. "Gifford. Je mi líto, ale tady se ubytovat nemůžete. Nařízení státního zdravotnického odboru."

Z vnitřní kanceláře se hbitě vynořil mladý recepční. "Je to jenom přechodné," prohlásil uhlazeně. "Mohu vám doporučit Raphael anebo Lombard. Až přijedete příště do San Franciska, zastavte se prosím u nás. To vám už budeme moci posloužit." Mladík se vítězně usmál, jako by věřil, že většinu životních trablů lze vyřešit vítěznými úsměvy, pomyslel si Doohan. San Francisco je jimi přímo zamořeno.

Představil sebe i Suzanne. Gifford přikývl a řekl: "Epidemiologická služba si vzala do parády kuchyň, městská Hygienická služba kontroluje systém vytápění, ventilace a klimatizace plus pokoje a chodby."

Recepční otráveně zavrtěl hlavou. "Víte, že přivádíte na mizinu slušný hotel? Tři sjezdy odřekly. Přišli jsme o deset stálých hostů a nemáme žádné nové." Obrátil se na Gifforda. "Jeden z vašich lidí zabavil paní Fergusonové tukana," stěžoval si s vážnou tváří.

Gifford se ošil. "Říkal jsem jí přece, že je to jenom kvůli testům a pozorování. Promluví s ní znovu, jestli si myslíte, že to pomůže."

"Prohlídka hotelu by neměla trvat dlouho," řekla Suzanne.

Recepční byl neblomný. "To, jakou má hotel pověst, určuje, jestli prosperuje nebo ne, paní doktorko. A v současné chvíli má Cordoba pověst jako nemocnice pro nakažené morem. Kdybych se měl řídit jenom tím, co jsem slyšel a četl, tak bych se tady nikdy neubytoval - a vy taky ne. Vždycky to byl spíš okrajový hotel, ale tohle bude znamenat jeho konec."

Připomíná to situaci, kdy museli v Bangladéši zavřít čajovnu kvůli vydezinfikování, pomyslel si Doohan. "Nic jiného nám nezbyvá, ale zmizíme odtud, jakmile to bude možné."

"Nikam nepospíchejte, ta škoda už se odčinit nedá," pokrčil rameny recepční.

Gifford zamířil do kavárny, Doohan a Suzanne v těsném závěsu.

"Jaké kroky jste zatím podnikli?" zeptal se Doohan.

"Máme plán hotelu a označili jsme si všechny místnosti, kde se veteráni zdržovali - ložnice i veřejné místnosti. Možná to má nějaké spojení se systémem vytápění, ventilace a klimatizace, to se právě snažíme zjistit."

"Podařilo se vám získat úplný seznam účastníků?"

Gifford přikývl. "Jeden od ředitele hotelu a druhý od předsedy sjezdu. Taky jsme se pustili do sledování pohybu účastníků a věřte mi, bude to pěkná fuška. Většina z nich přijela autem, asi třetina přiletěla."

"Co ostatní cestující v letadle?"

"Aerolinie se je pokouší vystopovat. Policie vyslýchá místní taxikáře, kteří vozili hotelové hosty."

Nápis na dveřích kavárny hlásal ZAVŘENO. Gifford se však nenechal odradit. Uvnitř několik mužů vysávalo tapety v jídelně a co chvíli vyndávali z vysavačů malé plastické sáčky, které zalepili a označili nálepkou.

"Kontrolujeme tapety a záclony - z plísňe v suchém prachu můžete totiž dostat údolní horečku. Ta možnost tu je, i když chabá."

V kuchyni dva muži probírali zásoby potravin a z každé nádoby a krabice odebírali vzorky.

"Co hotelová služba?," zeptala se Suzanne.

Máme vzorky vody z vodovodu, vzorky vody s ledem, dokonce máme i jednu karafu, ve které vodu s ledem servírovali. V lednici jsme našli zbytek punče od pohoštění a taky jsme odebrali vzorek."

Doohan se rozhlížel po kuchyni. Byla sice malá, ale šikovně řešená; dělila se na prostor pro grilování a na vybavenější část pro vaření. "Kuchyň obsluhuje jak kavárnu, tak i malou restauraci v patře," vysvětloval Gifford. "Některé věci bychom si chtěli ověřit, ale není to možné. Například, jak často otevírali ledničky, abychom přibližně znali skutečnou teplotu uvnitř a ne tu, na jakou ledničky nastavili. Totéž se týká pařáků."

"Na to, aby obsloužila pět set lidí, je to malá kuchyň."

"I malá kuchyň, když se dobře zorganizuje, může naservírovat takovou horu jídla, že byste se až divil. Největší oříšek představuje personál. Musíte mít víc číšníků, víc jídlonošů, sehnat další barmany a lidi na výpomoc do kuchyně. Je to nápor, ale dá se to zvládnout."

Doohan si zapsal do paměti, že si musí promluvit s proviantním nákupčím hotelu. "Co komory na smetáky?"

"Chemici zkoušejí všechny insekticidy a čisticí prostředky a toxikologové to po nich ještě překontrolují."

"Servírovalo se víno nebo kořalka?"

"Máme vzorky, i když přesně nevíme, co si s sebou přivezli veteráni, akorát to, že toho bylo požehnaně. Někteří výrobci cigaret rozdávali vzorky a podařilo se nám několik balíčků rovněž získat."

"Co prostitutky?" zeptala se Suzanne. "Hovořili jsme s jedním mužem, který se tu seznámil s prostitutkou."

Gifford projevil překvapení. "Patrně pracuje na vlastní pěst. Profesionálky se drží několika vykríčených hotelů a tenhle k nim těžko patří. Ale průměrný věk u nich stoupá. Kdyby byly mladší, tak by si veteráni jistě užívali víc."

"Zkontrolovali jste lahovou vodu na poschodích?" zeptal se Doohan.

Gifford kývl na souhlas. "A taky hlavní vodovodní systém v hotelu, včetně změkčovačky vody a filtračního zařízení."

Prošli s Giffordem kuchyní a sestoupili do suterénu. Dva muži právě pracovali na klimatizačním agregátu, zatímco jiná parta rozebírala ohřívač vody. "Právě tenhle ohřívač zásobuje poschodí, kde bydleli účastníci sjezdu. Mimochodem veteráni měli vyhrazené pokoje, aby nezabírali moc pater. Je tu příliš mnoho stálých hostů, než aby je rozstrkali po celém hotelu."

Doohan si přiklekl k mužům, kteří rozmontovávali ohřívač. Kotel byl staršího typu s litinovými hořáky. Jeden z hořáků se ulomil a někdo ho navázal tlustým drátem, místo aby ho přivařil.

"Podejte mi prosím vás štipáčky." Chvilí tahal, pak cvakl a v čelistech kleští vytáhl kousek drátu. Gifford se na

něho tázavě podíval. "Až budete dělat zkoušku na těžké kovy, přesvědčte se, jestli neobsahuje nikl. Pokud si vzpomínám z chemie, nikl reaguje s kyslíčkem uhelnatým za poměrně nízké teploty a vznikne niklkarbonyl. A ten může být proklatě toxický."

Když se ocitli zpátky v hale, vložil Gifford pečlivě drát do další plastické obálky, označil ji a uložil do jedné z mnoha dřevěných krabic naskládaných podél zdi. Ve všech byly plastické obálky, zalepené a označené, či plastické kanystry, rovněž označené.

"Má to jeden háček," postěžoval si smutně Gifford. "Bude nám to trvat celé týdny, než tohle zpracujeme a vyloučíme všechny falešné stopy. A obávám se, že tolik času nemáme."

"To je pravda," souhlasil Doohan, "to asi nemáme." Znovu se rozhlédl kolem sebe po prázdné hale a zeptal se: "Kde je hlavní zasedací sál?"

"V mezaninu je malá posluchárna. Většina schůzí se konala tam."

V posluchárně si Doohan přitáhl skládací židli pod jeden ventilátoru klimatizace a zamyšleně se posadil. Suzanne ho zvědavě pozorovala a nakonec se zeptala: "O čem přemýšlíte?"

"Snažím se vžít do kůže jednoho z účastníků sjezdu," rozvažoval Doohan. "Vdechuju ... něco ... z ventilátoru nad hlavou. Ať je to cokoliv, není proti tomu žádný lék. Do týdne budu po smrti."

"Vy jste ale morbidní. Mimochodem na to neonemocně-li všichni účastníci sjezdu, což by vylučovalo, že se to přenáší vzduchem."

"Ani na to neonemocněl nikdo z hotelového personálu," poznamenal Doohan. "To mi sakramentsky vrtá hlavou."

Suzanne se otřásla chladem. "Dala bych si kávu."

Doohan se usmál. "Já taky. Ale ne tady."

V bistru naproti přes ulici se Suzanne opřela o stěnu boxu a vzdychla. Doohan se na ni soucitně podíval. "Unavená?"

"Grog. Asi mě trochu zmořila ta cesta letadlem. Ale budu ještě o hodně unavenější, než tohle skončí." Odmlčela se. "Musel jste být v Indii občas taky pěkně unavený."

"Většinu času jsem strávil v Bangladéši."

"Jaké to bylo?" zeptala se zvědavě.

"Těžké, depresující, dělalo se z toho nanic. Komplikoval to problém uprchlíků. To si člověk myslel, že už se někde neštovic zbavil, a najednou se tam objevily znovu." Opět se mu v hlavě začaly rojit vzpomínky. "A bylo tam vedro. Bože, jaké tam bylo vedro - za první tři měsíce jsem shodil patnáct kilo. A cestování bylo taky složité. Vlak nepřicházel v úvahu. Tam člověk dostal akorát místo k stání a věřte mi, že v těch jejich vlacích se mu stát nechtělo."

"Jak jste tedy cestoval?"

"Jak se dalo - na motorce, rikšou, volským povozem, na kole, nač si vzpomenete. Po setmění se moc cestovat nedalo, všechna ta tropická havěť by vás sežrala zaživa. Týdně jsme zvládli třicet až čtyřicet hromadných onemocnění a po čase se vám zdálo, že očkujete lidi a spíte u toho."

"Co jste z toho měl?" zeptala se náhle naléhavým tónem a Doohan k ní zvedl oči. "Jistě jste za to moc peněz nedostával."

Chvilu o tom přemýšlel, než jí odpověděl. "Viděla jste někdy tříleté dítě s neštovicemi - rozvinutý, křiklavý případ neštovic? Kdy pro boláky nevidíte kůži, doslova. A oběti chodí s jizvami celý život; jejich kůže nakonec vypadá jako měsíční krátery. Kdykoliv se na sebe podíváte do zrcadla, připomene se vám, jakým jste prošel utrpením."

"Vy mi ale říkáte, proč jste to dělal," namítla mírně. "Ne, co jste z toho měl."

Doohan se ocitl na rozpacích. "Teď když to řeknu, tak to bude znít idealisticky, ale tenkrát jsem tomu pevně věřil," vysvětloval pomalu. "A myslím, že tomu pořád věřím. Dává vám to ... obrovský pocit zadostiučinění. Naplňuje vás to hrdostí. Den co den trávíte tím, že zachraňujete životy jiným lidem. Někdy jsem z toho měl výčitky, protože při tom prožíváte takový pocit... moci."

"Každý lékař mívá občas výčitky."

Doohan s ní hluboce nesouhlasil. "Ne, to není pravda. Tady není tolik lidí, kteří trpí nemocemi, vážnými nemocemi, to se nedá srovnat. Každý den jich léčíte stovky a stovky ... Je to, jako byste si hrála na Boha. Ztratíte jednoho dva, ztratíte jich deset, ale když vyhraje, tak už ta výhra stojí za to. Člověk nerad prohrává, aspoň já nerad prohrávám, strašně nerad prohrávám. Jenže pak objevíte zdroj infekce a vyhubíte ji a stovky lidí se staví do řady a čekají, že je zachráníte, a vy jste ... Bůh."

Ve tváři se jí objevil zamyšlený výraz. "Jak jste se cítil ohledně Hermana Rosenberga dneska?"

"Nerad jsem ho ztratil," pronesl Doohan klidně. "Nerad jsem ztratil Benoita. Všechny ty lidi, co kvůli tomuhle zemřeli - ať je to cokoliv - všechny jsem nerad ztratil. Chci za každou cenu zjistit, co to způsobilo. A já to zjistím. Ale chci zjistit víc než jen to, co to způsobilo. Chci to, co to způsobilo, porazit."

Chvilu mu nebylo do řeči. "Mluvim jako šílenec, žejo? Ale já jsem. To, co dělám, dělám smrtelně vážně. Má to rovněž rodinné pozadí. Můj otec zemřel ve velšských dolech, když jsme se odstěhovali z Aberdeenu - silikóza, která mu ucpala plicní sklípky dehtem. Matka zemřela na záškrť. Na záškrť, představte si to, v době, kdy se vyskytoval už jenom vzácně, protože nikdy nebyla očkovaná, respektive nikdy neměla možnost, aby se nechala očkovat..."

Úmyslně z něho vytahovala rozumy, říkal si, a on se nechal unést. No co, ať se jí to líbí nebo ne, aspoň už ví, jakou má motivaci. "A teď prosím aspoň deset minut nemluvme o nemocech."

Už dřív si dělala poznámky a nyní položila aktovku na stůl a strčila do ní zápisník. Drahá kožená taška, blesklo Doohanovi, s drobným monogramem "SP" vyraženým po straně. Zadíval se na její ruce, když zacvakávala zámky. Byly to dokonale pěstěné ruce, dlouhé a štíhlé s manikúrovanými nehty. Drahé ruce. Pečovat o ně stálo čas i peníze, tak jako

pečovat o obličej a o postavu. Určitě na ně bude velice pyšná, pomyslel si; neladily však s oním "asketickým" dojmem, kterým působila.

"Jste vdaná?" Ukázal na iniciály na aktovce.

"V jistém smyslu ano." Zaváhala a přitom se nedívala přímo na něho. "Neřekla bych ale, že je to šťastné manželství."

"Je to drahá aktovka."

Tvář se jí ani nepohnula. "Má svoje chyby, ale rozhodně mezi ně nepatří nedostatek štědrosti. A co vy? Nosíte prstýnek, ale ještě jste se o své ženě slovem nezmínil."

"Beth se zabila před několika lety doma při autonehodě."

"Když vy jste byl pryč?"

Přikývl.

"Měl jsem tam být, ale nebyl jsem."

"To je mi líto."

"To se stává." Na dlouhou chvíli se odmlčel a uvědomil si, že tolik toho nenapovídal už léta. Bangladéš ... Pohrával si s šálkem, ve kterém mu stýdla káva, a v hlavě se mu opět vyrojily vzpomínky.

"Těch deset minut už skončilo, ne?" poznamenala Suzanne.

Zamrkal a okamžitě se probral z té zádumčivosti. "Uteklo to jako voda, co?" Nahrbil se nad stolem. "Uvažte jenom, jak je ta choroba nesmírně selektivní, jakou má vysokou úmrtnost a jak rychle propuká. Mohlo by to být něco, co bylo vypuštěno do prostředí dočasně a pak opět staženo."

"Máte na mysli nějaký druh jedu?" zeptala se zkusmo.

Sáhl do kapsy pro peněženku. "Jen mě to tak napadlo. Akorát mi nejde na rozum, proč by chtěl někdo vyvraždit hotel plný stárnoucích válečných veteránů."

Když odcházeli, Suzanne se ho zeptala: "Slyšel jste o té schůzi dnes večer?"

Anna se o čemsi zmínila, ale nevzpomínal si. "Ne, neslyšel."

"Proslýchá se, že nám bude představen vojenský zástupce, který pracuje s doktorem Miltraitem."

Doohan se rozesmál. "Vojenský zástupce? Já jsem si říkal, jak dlouho to bude trvat, než do toho šlápne armáda."

11

Major Lawrence Hanson se zhoupl na dřevěné židli a trpělivě čekal, až doktor Miltrait dočte dopis. Schůzka už brzy začne a nechce Miltraita zdržovat. Co se týče té schůzky, má tam vystupovat jako pozorovatel, kterého krátce představí, neboť jeho přítomnost nebude dost dobře možné zakrýt, a který se pak má držet v pozadí. Co se týče Miltraita, je rozhodující, aby pochopil, co všechno je v sázce. Schopný člověk, pomyslel si Hanson; aspoň tak to stojí ve zprávě. Pozoroval Miltraita, jak nervózně téká očima po strážce a popel na jeho cigaretě je stále delší a delší. Nechte to, usoudil Hanson, ale analyzuje a to je špatné. Pohlédl na hodiny na stěně. Tři čtvrti na sedm. Do patnácti minut mají být v posluchárně.

Miltrait konečně zvedl zrak. "Tohle přece nemůžete utajit, chápejte. Nemůžu lidem zavřít pusy na zámek."

Mohl by ses o to pokusit, pomyslel si Hanson v duchu. Nahlas však řekl: "Nesnažím se svou přítomnost zatajovat, ale rozhodně netoužím po publicitě. Nebylo by dobře, kdyby se moje jméno objevilo v novinách." Zdálo se, jako by se Miltrait chystal něco říct; Hanson se rozhodl, že ho nechá v nejistotě. Kristepane, jak se mu protíví jednat s civilisty. Který idiot to prohlásil, že válka by se měla svěřit do rukou civilistů? Vždyť války vedou především civilové. "Doufali jsme, že se nám podaří udržet celou tu věc pod pokličkou ještě osmačtyřicet hodin."

Cigareta se zakomíhala a na Miltraitovy kalhoty se snesl další centimetr popele. "Když skoro všechny izolační jednotky ve městě jsou plné? Lidi ze Zdravotnické služby nežijí na jiné planetě. Po práci chodí domů, povídají si se svými manželkami, povídají si se svými přáteli. Chcete vydat zákaz, aby se o tom psalo? To můžete rovnou vylepit po městě plakáty s dvoumetrovými nápisy."

"Takový zákaz by byl hloupost," souhlasil klidně Hanson. "Ale bylo by možná dobře, kdyby od této chvíle veškerá tisková prohlášení procházela mými rukama."

Miltrait pokrčil rameny. Na novinách mu zřejmě ani zbila nezáleží, pomyslel si Hanson. Dráždí ho ten kus papíru, co drží a kde stojí, že majoru Lawrenci Hansonovi budou sděleny veškeré informace, jež ÚKN získá ohledně takzvané "nemoci veteránů", a rovněž mu budou sdělena veškerá případná rozhodnutí. V podstatě se Miltraitovi prikazuje, aby všechna taková rozhodnutí ponechal na terénním zástupci chemického sboru, jmenovitě na majoru Hansonovi.

"Udržíme styky s UKN v Atlantě už čtyři roky," pokračoval Hanson. "Ztratíme se mezi těmi tisíci ostatních jako kapka v moři, takže jste o nás patrně nevěděl. Ale jsme tam, pane doktore."

"Daň, kterou platíme národní paranoie," ucedil Miltrait. "Bude to pro vás zklamání, jestli nakonec zjistíme, že je to bakterie?"

"Měl bych velikou radost," odvětil Hanson. Trochu se styděl za to, že si s takovou rozkoší z Miltraita utahuje. Za to Miltrait nemůže, že mu připomíná jednoho z Hansonových bývalých učitelů ve West Pointu. "Pane doktore, to hromadné onemocnění je nejen kuriózní, ale nahání hrůzu. Především muži a ženy od padesátky výš, z drtivé většiny veteráni. Ta nemoc je nesmírně virulentní a invazivní, a jestli se bude šířit dál, armáda se do toho aktivně zapojí už jenom kvůli nepokojům obyvatelstva. Od té doby, co se objevila před pár lety ve Fort Dix chřipka prasat, jsme celí

nesví, když propukne něco podobného, co nedokážeme identifikovat."

Na Miltraita to nezapůsobilo. "Připíchnu si to na nástěнку." Vstal a oprášil si kalhoty. "Pane majore, jediné vážné útoky za použití bakteriologických zbraní proti Spojeným státům podnikly samy Spojené státy. Jsem dost starý, abych si pamatoval simulované zkoušky proti San Francisku v padesátých letech i to, že je jeden člověk zaplatil životem. *Serratia Marcescens*, pokud si vzpomínám."

Hanson přimhouřil oči. "Jestliže víte tohle, pak jistě taky víte, že veškerý výzkum útočných bakteriologických bojových látek byl před lety zastaven."

"Tohle tvrdí oni." Miltrait vyndal z aktovky tlustý fascikl. "Propuklo vážné onemocnění, moji lidé mají plně ruce práce, a mně osobně se ani trochu nelíbí to, že mi bude přes rameno koukat armáda. Jakýkoliv styk s mými pracovníky bude probíhat přese mě."

"Už jsem v tomto smyslu své lidi instruoval," informoval ho Hanson.

"To je další věc, která se mi nelíbí. Kolik lidí do toho hodláte zapojit? V dopise se o tom nemluví a vy jste mi to taky neřekl."

Hanson si povzdechl. "Přidělili mi několik toxikologů, jednoho biologa, několik laborantů a několik kancelářských sil. A pár lidí od kontrarozvědky, ale ti sotva budou zasahovat po odborné stránce." Je načase ukázat železnou ruku, pomyslel si. Zesílil hlas. "Situace může nebo nemusí nabýt vojenského významu. To sám posoudím a podám o tom hlášení."

Miltrait pohlédl na nástěnné hodiny. "Rozumím vám dokonale, pane majore. Pojdme už. Předpokládám, že lidi neodejdou, dokud se tam neobjevíme. Vědí, že jste tady. Takže půjdeme a já vás představím."

Jsou chvíle, kdy by se raději viděl zpátky ve Vietnamu, pomyslel si Hanson. Velet chemickému oddílu pro vytváření kouřových clon je čistá a nekomplikovaná práce. Je to něco úplně jiného než ty nekonečné porady, hlášení a krátkodobé úkoly, které se staly jeho životní náplní od té doby, co ho převedeli do Washingtonu. Třeba jenom stárne, možná že to je ten celý malér. Upadá. Radši by velel jednotkám a bojoval v bitvách, než pročítal nekonečná pojednání o nových obranných látkách či ochranných oděvech a neustále dbal o dobré jméno chemického sboru v očích veřejnosti.

V posluchárně vládlo ovzduší napjatého očekávání. Jsou na něho zvědaví, blesklo Hansonovi hlavou, a nemůže jim to mít za zlé. Na pódiu se posadil vlevo na kraj, zatímco Miltrait hovořil se dvěma pracovníky, kteří na něho čekali. Většina lidí v hledišti znala ty na pódiu, ale jeho neznali a zvědavě si ho prohlíželi. Hanson se zapřel do židle, dal si nohu přes nohu a rovněž se na ně zkoumavě zahleděl. Samé chytré hlavy, pomyslel si, a oči mu bloudily po tvářích. Zarazily se, když došly k vysoké blondýně v předposlední řadě. Štíhlivě šitý kostým, štíhlá, brýle. Někde se s ní už potkal, uvažoval, a pak mu svítilo. Doktorka Suzanne Syngéová, třicátnice, absolventka Columbijské univerzity, doktorát na lékařské fakultě v Bostonu, sekundářka v krajské nemocnici v Chicagu ... A šest týdnů v Chemickém středisku v Annistonu v Alabamě, kde navštěvovala semináře o lokalizaci biologického útoku. Hlava otevřená ...

Miltrait mezitím skončil radu, a jeden z mužů mu pomáhal připravit projektor. Pak si na klop saka připjal mikrofon a otočil se k posluchačům.

"Dřív než začneme," odmlčel se, aby si odkašlal, "chtěl bych vás upozornit na Hlášení o nemoci a úmrtnosti, které rozešleme zítra ráno. Máme zatím sedmdesát jedna potvrzených případů a téměř sedmdesátiprocentní úmrtnost." Čekal, až vlna šepotu opadla. "Rád bych požádal přítomného doktora Marshalla, aby pohovořil o příznacích ..."

Hansonova pozornost se zatoulala zpátky k doktorce Syngéové. Vedle ní seděl hubený muž s nazrzlými vlasy a kouřil dýmku. V duchu si opět promítl fotografie a hbitě se rozhodl pro jednu. Doktor Calvin Doohan, terénní zástupce SZO. Jednat s ním v rukavičkách ... a bedlivě ho sledovat. Je třeba mít neustále na paměti, že Doohan je cizí státní příslušník a nemá povolení přístupu k tajným materiálům.

A vzápětí si s hrůzou uvědomil, že si ho Doohan prohlíží stejně pozorně, jako si on prohlíží Doohana. Jejich oči se na okamžik setkaly a Hansonovi připadalo, že se Doohan pousmál. Copak vypadá tak nápadně? vrtalo Hansonovi hlavou. To je na něm tolik vidět, že je voják, dokonce i v civilu?

"... a o žádných sekundárních kontaktech infekce nevíme. Má někdo nějaké dotazy?"

Muž v bílém plášti v přední řadě se přihlásil. "Není možné, že se jedná o organismus, který má neobyčejně dlouhou inkubační dobu? Něco jako hepatitida B, která má inkubační dobu půl roku."

"Pochybuji," poznamenal suše Miltrait. "Za nejpravděpodobnější zdroj infekce považujeme sjezd veteránů amerických válek, který skončil před deseti dny. To je jediný společný kontakt v nedávné době mezi všemi známými případy."

Miltrait se chystal pokračovat, když vtom vstal jakýsi mladík a zeptal se: "Pane doktore, nebyla prokázána přítomnost toxinu?"

"K tomu se ještě dostaneme," odpověděl popuzeně Miltrait.

"Ale nevylučujete, že by to mohl být toxin?"

Miltrait na něho zamžoural. "Myslím, že vás neznám. Mohl byste se prosím představit?"

Mezi posluchači to zašumělo. Hanson byl najednou ve střehu, neboť tušil, co bude následovat.

"A vidím na pódiu taky majora Hansona z armádního chemického sboru. Znamená to, že epidemie má vojenské pozadí?"

Hanson povstal a půjčil si od Miltraita mikrofon. "Znamená to pouze," řekl klidným hlasem, "že armáda má k dispozici jedny z nejlepších toxikologů vůbec. Jsme tady, abychom Ústředí pro kontrolu nemocí všemožně pomáhali." Vrátil Miltraitovi mikrofon a posadil se. Nezabavil se napětí.

Mladík na něho teď křičel. "Že jste svědčil před kongresovým podvýborem, který vyšetřoval náhodný únik

nervových plynů v Utahu před několika lety?"

Hanson znovu povstal a tentokrát se s mikrofonem neobtěžoval. "Vážený pane, budu vás muset požádat, abyste se představil."

"Neodpověděl jste na moji otázku! Proč tady má chemický sbor svého zástupce? Jedná se o prostý výskyt onemocnění, jak zní verze pro veřejnost, nebo je to vojenský útok proti Spojeným státům?"

"Předpokládám, že jste od novin," řekl chladně Hanson. "Nejspíš z nějakého podzemního plátku?" Smích v sále. "Ale možná že i jiní z přítomných se nad tím pozastavili, takže na vaši otázku odpovím teď a ne až v diskusi - a pak vás budu muset požádat, abyste odešel. Toto je uzavřená schůzka."

"Odpovězte na moji otázku!" vřeštěl mladík.

"S radostí. Ano, mohlo by se jednat o druh toxinu. Chemický sbor udržuje s UKN pravidelný styk a v podobných situacích je běžné, že nás vyhledávají. Jiný důvod, proč jsme tady, není. Nemám proč věřit tomu, že by u nemoci veteránů šlo o vojenské napadení, ani v tomto smyslu neprovádíme žádné šetření."

"Viděl jste včerejší Pravdu, pane majore?"

"Ještě jste se nepředstavil," řekl klidně Hanson.

"Jsem z berkeleyského Šípu a chci vědět, jestli jste viděl včerejší Pravdu!"

Od zadního konce posluchárny se blížili dva muži. Hanson hrál na čas. "Třeba mi můžete říct, co tam stojí?" Tentokrát už se lidé tolik nesmáli. Sál zneklidněl.

Vtom mladík postřehl ty dva, jak k němu přicházejí. Mával novinami. "Rusové osočili Spojené státy, že použily sjezdu veteránů k pokusu s biologickou zbraní!" Byl teď lapen v uličce jako v pasti. Ještě deset vteřin.

"Jak většina posluchačů ví," vysvětloval Hanson, "veškerý výzkum účinných biologických zbraní byl ve Spojených státech z nařízení vlády v roce 1969 zastaven."

"Kecy!" vykřikoval mladík. "To jsou kecy! Nechtějte mi nabulíkovat, že my jen tak beze všeho přepustíme takovou zbraň nepříteli!"

A už ho měli. Jeden z Hansonových mužů zkroutil reportérovi ruce za záda a druhý mu chytil nohy, když mladík kopal, aby se vyprostil. "Ani vy, ani vaši vrahouni - !"

Hanson je upozornil: "Šetrně!" o chvilinku později. Ozvala se dutá rána, jak pěst udeřila do masa, a mladík podklesl v kolenou jak podřátý. Z úst mu stékala krev na košili. Posluchači s úžasem mlčky přihlíželi a v příštím okamžiku už ti tři muži byli venku z posluchárny.

Hanson se znovu posadil. Je to Miltraitův podnik, tak ať se to pokusí zachránit. Miltrait promluvil a vzápětí několik lidí povstalo a vykřikovali otázky a za chvíli byla místnost vzhůru nohama a Miltrait bušil do stolu, aby zjednal pořádek, a křičel o ticho.

Hanson si založil ruce, natáhl nohy a zamračeně pozoroval posluchače, zatímco se Miltrait dovolával pořádku. Kdyby se na hlavu stavěl, nepřesvědčí teď už lidi ze Zdravotnické služby a z Ústředí pro kontrolu nemocí, že vyšetřování nemá vojenský charakter. Leccos nyní bude snadnější: nebude muset s nikým, včetně Miltraita, jednat v rukavičkách.

Přesto by dal ale přednost tomu, kdyby to bylo obráceně.

12

"Po tomhle se musím napít něčeho tvrdého," řekl Doohan. "Co vy?"

"Já se spíš musím pořádně vyspat."

"To zní rozumně," zabrumlal Doohan. "Chci říct, že se to hodí k vašim botám a ke kostýmu." Zarazil ji gestem rukou, dřív než stačila odpovědět. "Máte pravdu, máte stoprocentní pravdu. Pracujeme jako šroub a zítřek je tady co nevidět a podobně nesmysly."

"Kdybych vás neznala líp, myslela bych si, že jste roztomilý," poznamenala. "Kam to bude?"

V autě se zeptal: "Co takhle hotel Hyatt Regency? Mixují tam báječné drinky."

"Prima - nikdy jsem tam nebyla."

Deset minut nato zaparkoval před Grove Street 101. Suzanne na něho tázavě pohlédla. "Černé svědomí?"

"Sebeobrana. Nebavil bych se, kdybych si myslel, že mě tady potřebují." Za pět minut byl zpátky.

"Potřebují nás?"

"Anna nám přeje hezkou zábavu."

"Tak proč se mračíte?"

Po chvilce mlčení řekl: "To nic, opravdu nemám proč se mračit." Čekal, že mu vyčte, že před ní něco tají, ale pak si to zřejmě rozmyslela a uvolnila se. To je dobře, pomyslel si. Stejně to nemůžou s jistotou vědět dřív než ráno.

V hotelu Doohan pobaveně sledoval, jak Suzanne zaklonila hlavu a obhlížela obrovitánskou vstupní halu, která se zdvíhala do výšky šestnácti pater. Chodby vyčnívaly nad podlahou haly jako balkóny až ke střešnímu světlíku ve tvaru obráceného "V". Jednu stranu lemovaly stromy ve velikánských nádobách, zatímco středu haly vévodila tříposchodová socha z pochromovaných hliníkových trubek, připomínající mamutí zvětšeninu znaku Wool Institute. Pod sochou byla osvětlená fontána, po jejíchž okrajích stékala vodní clona.

"Původně tu sochu chtěli pověsit ze stropu a ne ji stavět na podpěry. Potom ale někdo upozornil na to, že při zemětřesení by se mohla rozkývat a pobořit postranní zdi."

Zatvářila se nevěřícně. "To je pravda?"

"Nemám tušení - ale každopádně je to skvělá historka."

Našel prázdný stůl nedaleko sošky a mávl na číšnici. To je poprvé, co si večer vyrazil, po ... jak dlouhé době? Objednal, chvíli se rozhlížel kolem po turistech a pak řekl: "Hansonovo vysvětlení nikoho nepřesvědčí."

"Že je tady jako pozorovatel nebo aby jenom dohlížel na pár vojenských toxikologů? To bylo pro noviny." Poklepala si cigaretou o hřbet ruky a zapálila si, přičemž zcela ignorovala, že se jí už chystal škrtnout sirkou.

"Noviny to taky nespokojí," pravil. Padla mu do oka dívka u vedlejšího stolu, byla mladoučká, moc hezká a její bezstarostný, melodický smích mu připomněl Elizabeth. Beth byla asi v jejím věku, když se poznali - a smála se hodně podobně. "Bude mi všemožně házet klacky pod nohy, uvidíte."

Suzanne pozorovala osvětlené výtahy, jak stoupají do nejvyšších pater. "Jak to myslíte?"

"Řada zemí požaduje podrobné informace o epidemii a ode mě, jakožto zástupce SZO, očekávají, že jim je poskytnu. Zítřka jim budu muset sdělit, že v tom má prsty americká armáda."

"Neustále zapomínám -"

"- že nejsem americký občan." Dokonce i to, jak ta dívka držela hlavu, přesně takhle, mu připomnělo Beth.

"Myslíte, že to nebudete mít lehké, získávat informace od našeho dobrého majora Hansona?"

"Pochybuju, že to major bude se zdvořilostí příliš přehánět." Chvilí o tom uvažoval. "Pokud Spojené státy informace zadržují, bude to vrtat hlavou zdravotním službám v jiných zámořských zemích. Nejspíš omezí cestování a dovoz a těžko jim to můžete vyčítat. Státní hranice jsou jenom čáry na mapách. Zvířata neumějí číst ukazatele a větry jsou fantasticky nepředvídatelné. Virus neštovic rozhodně nikdy na hranice příliš nedbal. Ve Spojených státech propukne epidemie nějaké neznámé choroby a za pár dní už se objeví někde jinde."

"Žijeme v nebezpečném světě," pronesla Suzanne pomalu. "Sotva můžete mít Washingtonu za zlé, že si dělá starosti. Pořád ještě toho o té chorobě moc nevíme."

"Hanson je mnohem víc než jen pozorovatel."

"Vám nevoní, vidíte?"

Pokrčil rameny. "Jsem vůči armádě zaujatý. Mají zcela jinou pracovní náplň než já. Oni životy berou, já životy zachraňuju." Pohrával si se svou skleničkou. "Čtete životopisy vojáků, a jakmile odejdou do penze, všichni nenávidí válku. Ale proč se na to tedy vůbec dávali? A proč se na to nikdy nevykašlou dřív, než začnou dostávat tučnou penzi?"

"Jsou potřební," řekla klidně Suzanne.

"Najímáme vlky, aby ochraňovali jehňata před jinými vlky?"

"Vy jste ale nevinátka, Calvine." Ohradil se a ona se usmála. "Vy rozškátlováváte všechno na černé a bílé. Já myslela, že to je vlastnost Američanů, že Evropani jsou světáctější, osvícenější." Poklepala mu na ruku. "Je to brutální svět, Calvine, a hemží se zákeřnými lidmi. Barbary jsme nikdy neporazili - a teď se objevili v branách města."

Neutahuje si z něho, spíš ho oťukává, říkal si Doohan. "Měl podle vás ten undergroundový reportér pravdu?"

Ta otázka ji překvapila. "Že ta nemoc je vojenskou zbraní? Panebože, to se ví, že ne. Vláda vyzkoušela v minulosti celou škálu bakteriologických zbraní, ale nevěřím, že by vyzkoušela opravdickou zbraň, nemluvě o základní amorálnosti takového činu. Vždycky tu hrozí nebezpečí, že by to mohlo skončit pandemií. A silně pochybuju, že se jedná o nepřátelský útok nebo jen o zkoušku. Spojené státy mají největší zdravotnickou základnu na světě. Jsme tudíž nejlépe vybaveni v případě obrany. Kdyby se nám na tomhle poli postavila jiná země, byl by to nerovný boj."

Dívka u vedlejšího stolu se zvedla k odchodu; Doohan se za ní celou cestu díval. Dokonce i chůzi mu připomínala Elizabeth. "Co myslíte, že se stane?"

"Myslím, že do zítřka se to dozvíme. Je velice pravděpodobné, že budeme mít na krku zálnou epidemii."

"A až to skončí?"

"Vezmeme séra, co jsme odebrali, zamkneme je do trezorů v Atlantě a budeme čekat na další výskyt v naději, že se nám podaří ten bacil identifikovat. Ale taky to může skončit a my nemusíme být o nic moudřejší. Budeme s jistotou vědět akorát to, že je na světě nějaký nový bacil a že je smrtelný a my si s ním nevíme rady."

"A vy?"

"Já se vrátím do Los Angeles. Anebo možná odejdu pracovat do Atlanty. Nabídl mi tam místo na epidemiologii. Najdu si nějaký klidný byteček a pokusím se z toho všeho trochu vzpamátovat. Možná že si i pořídím kočku."

"Bylo to tak zlé?"

Znovu se zahleděla na výtahy v dálce. "Možná že to nebylo tak zlé. Možná že to bylo horší."

"Jak dlouho jste byla vdaná?"

"Celou věčnost. A zároveň den." Zasmála se tomu. "Vyjde to přibližně nastejno. Něco mě na tom nesmírně uspokojovalo. Ten pocit, že člověk k někomu patří. Můj manžel byl velice silná osobnost, muž se vším všudy, dalo by se říct. Lidi ho obdivovali, vzhlíželi k němu. Bylo to báječné, vyhřívat se v odlesku jeho slávy."

"Dokud jste si neuvědomila, že je to jenom odlesk?"

Zadívala se na svou sklenku. "Nikdy jsem nebyla typem staromódní manželky, ani jsem nebyla ta vaše moderní manželka, co honí módu a přes den se věnuje společenským událostem a dobročinným akcím a podobným trivialitám. Chtěla jsem mít vlastní život a to Arnold nestrpěl. Představení si zřejmě, že jsem jeho majetek."

"Proč jste si ho vzala?"

V jejích očích se najednou objevil chladný, zvažující výraz. "Koupil si mě tím, že mi nosil růže, vodil mě do divadel a finančně mě zabezpečil. Zjistila jsem, že se mi líbí mít peníze. Moje rodina byla velice chudobná a každičký cent padl na to, abych mohla studovat."

Doohanovi bylo trapně. Poslouchat Suzanne mu připadalo jako dívat se na někoho, jak se svléká na

veřejnosti. "Milovala jste ho vůbec někdy?"

Dopila zbytek sklenky jedním douškem. Usmála se, ale v jejích šedých očích byla ledová nenávist a Doohan si uvědomil, že mezi nimi najednou vznikla propast.

"Milovala? Ne, nikdy. Ale na tom není nic překvapujícího. Myslím, že jsem nikdy nevěděla, co to slovo vlastně znamená. Když jsme mladší, máme romantické představy o tom, co je láska. A pak až do konce života znovu a znovu objevujeme, že žádní dva lidé nemají tuto představu stejnou."

Tázavě na něho pohlédla. "Calvine, chceš se se mnou pomilovat?"

Tak s tímhle ani v nejbálovější fantazii nepočítal, napadlo ho. "Proto jsem tě sem nepozval."

"Chceš?"

Bleskově se mu vybavila dívka od vedlejšího stolu, která mu tolik připomínala Elizabeth. "Myslím, že ne. Aspoň ne dneska večer."

"Ale třeba pozděj? Až budeš mít čas a bude se ti to hodit?"

Zrudl a připadal si jako obrovský hlupák. "No prostě není ta pravá konstelace."

"Tak jindy. Až nastane ta pravá konstelace a bude to i s květinami a večeri a s návštěvou divadla?"

"Je na tom snad něco špatného?"

Chvilí na něho upřeně hleděla a pak se bez jediného slova odpovědi zvedla od stolu. Rychle prošla halou k východu. Doohan pospíchal za ní. U fontány se musel vyhnout houfu turistů, dostihl ji až na ulici.

"Nemám nic společného s tvým bývalým manželem," řekl rozzlobeně. "Laskavě si to zapamatuj."

Teď ho propalovala ledovým pohledem o něco déle, pak si povzddechla a vzdala to. "Jak myslíš, Calvin, pokusím se o to. Ale nic neslibuju."

Když už seděli v autě, poznal, že Suzanne začíná pomalu roztávat. Najednou s ní hluboce soucítil. Zvláštní žena, pomyslel si. To se mu stalo v životě poprvé, že se zmítá mezi dvěma protichůdnými tužbami: políbit ji a uhdit ji, a pořádně.

A pak se přistihl, že myslí na Grove Street 101 a na situační mapu a na počet umírajících a mrtvých a jaký asi bude zítra.

Lekl se, když se k němu Suzanne náhle přitulila. Dočista na ni momentálně zapomněl.

13

Reportéři a televizní štáb obléhali Zdravotnickou službu i druhý den ráno. Doohan prošel kontrolou a pospíchal do zasedací místnosti, aby si prohlédl situační mapu. Počet případů už dosáhl čísla sedmdesát tři, z toho padesát pět skončilo smrtí. To znamená, že počet úmrtí stoupl o šest, ale počet nových případů jen o dva.

Anna právě telefonovala, když vešel do její kanceláře. Posadil se a trpělivě čekal, až domluví. "Všiml jste si?" řekla, když zavěsila.

"Ustupuje to."

"Za posledních dvanáct hodin jenom dva případy a myslím, že po dnešku už se žádné další nevyskytnou. Miltraite patrně vydá dneska odpoledne prohlášení." Zvedla šálek horké kávy a foukala do ní. "Všem tady spadl obrovský kámen ze srdce."

"A co úmrtí?"

Tvář se jí zachmuřila. "Blížíme se sto procentům. Všichni ti, co na to onemocněli, asi umřou. Neptejte se mě, co to je, nikdo netuší, včetně ÚKN. Jenom kvituju, že už to přestává. Kdyby to totiž mělo trvat ještě jeden den, tak se celého města zmocní panika."

Doohan sáhl pro aktovku. Anna se zamračila. "Calvine - vojenští toxikologové sídlí v nemocnici Laguna Honda, kde máme toxikologickou laboratoř. Miltraite a Hanson tam rovněž rozbili stan. Není tam tak plno jako tady. Chtějí, abyste tam, jakožto zástupce SZO, pracoval taky."

"To se mi vůbec nelíbí," pronesl Doohan pomalu. "Nejsem jim přidělen."

"Teď už jste, Hanson dostal dneska ráno souhlas od Espinosa." Znovu sáhla po telefonu. "O Miltraite nemám strach; je to sice podivný brouk, ale předchází ho dobrá pověst. O Hansonovi ale nevím absolutně nic. Mám takové tušení, že vás nepovažuje za svého přívržence a chce vás mít na očích." Začala vytáčet číslo a dívala se přitom na něho přes obroučky brýlí. "Zlomte vaz. Krysám i mně tu bude bez vás smutno."

V nemocnici Laguna Honda hlídkovali dva příslušníci bezpečnostní stráže v modrých uniformách na patře, kde mělo teď kanceláře ÚKN. Oba byli ozbrojeni. S naučenou zdvořilostí ho legitimovali, než ho pustili dál. Štíhlí, mladí strážníci se smutným očima a profesionálním vystupováním, pomyslel si Doohan. Většinou civilní bezpečnostní složky používají starší muže, zpravidla penzionované policisty se zborcenými klenbami a s odpovídajícím držením těla. Jsou to civilní hlídky? napadlo ho. Nejspíš ne. Armáda už začíná přebírat otěže.

Co major Hanson ví, uvažoval, co on, Calvin Doohan, neví?

Našel Miltraite ve velké kanceláři se situační mapou, jež byla přesnou kopií mapy v Grove Street 101. "Pojďte dál, Doohane." Malý muž ukázal na mapu. "Od minulého večera jenom dva případy. Polevuje to."

"Vyskytly se nějaké sekundární kontakty infekce?"

"Akorát paní Rosenbergová, a ani u ní si tím nejsem jistý. Zatraceně, Doohane, právě tohle mi nejde na rozum. Přestože je primární infekce tak virulentní, zdá se, že není přenosná." Nechápatě zavrtěl hlavou. "Všechny naše kultivace v Atlantě dopadly negativně. Což znamená, že se jedná buď o toxin, nebo o nějaký zcela nový virový kmen."

"To by vylučovalo bakteriálního původu jako například nemoc legionářů."

"Patrně ne. Ale to časem zjistíme. V Atlante pěstujeme dva tisíce kultur a několik stovek jich pěstuje French v Berkeley." Rozladěně se zarazil. "Víte, co je to za problém, získat oplozená vajíčka z antibiotik prostých chovů slepic, když rozjedete kultivace v tak širokém měřítku?" Doohan ho sledoval s porozuměním. "Následujícího půl roku strávíme tím, že se budeme snažit zjistit, co to vlastně bylo. Nemylte se, jestliže k tomu došlo jednou, může k tomu dojít znovu. Zpropadený svět se zaplňuje bacy, o kterých vůbec nic nevíme."

Doohan čekal, až se Miltraith odmlčí, a pak se zeptal: "Instrukce dostanu od vás?"

Miltraith najednou znejistěl. "Instrukce obdržíte od majora Hansona." Přečetl si výraz na Doohanově tváři. "Nemám, co bych k tomu řekl, Doohane. Je voják a já si cením odmítavého postoje, který většina civilistů vůči armádě zaujímá. Ale major Hanson i jeho lidé nám velice pomáhají."

"Lidé?"

"Přivedl s sebou skupinu vojenských toxikologů z Toole v Utahu. A jednu věc těm chlapíkům ze zkušenosti základny Dugway musíme přiznat: svému řemeslu rozumějí." Trochu zrozpačitěl. "Hanson má kancelář napravo, Doohane - hned tu vedlejší."

Hanson byl dosud v civilu, ale nosil oblek jako přestrojení. Přestože seděl, Doohan se dohadoval, že je to vytáhlý, štíhlý muž. Hubený třicátník s pečlivě zastřiženým knírem, žádné narvané tváře, jaké bývají zvykem u některých důstojníků v době míru. Vzápětí učinil Doohan ještě jeden dohad: Podle Hansona nežijí Spojené státy v míru. Pracant, úzkoprský a spravedlivý, který by se nepochybně nepropůjčil pro žádnou špatnost. To jsou ti nejhorší, pomyslel si Doohan, člověk se jim nikdy nedostane na kopylku.

Hanson vystupoval se stejnou profesionální uhlazeností jako předtím na schůzce. "Jelikož v Grove Street není k hnutí, pane doktore, myslím jsem, že bude praktičtější, když se na tu dobu přestěhujete sem. Už jsem zařídil, abyste dostával denní Hlášení nemoci a úmrtnosti."

Doohan si myslěl, že na něm pozoruje ono běžné opovržení, které cítí voják vůči civilistovi, ale pak ho napadlo, jestli do toho nepromítá jen své vlastní předsudky. "Slíbil jsem SZO, že jim každý den podám podrobné hlášení," prohlásil Doohan ležérně. "Takže taky zajdu jednou za den do Grove Street."

Hanson se na něho zahleděl a Doohan měl pocit, jako by ho vážil a shledal nežádoucím. "To bych vám nedoporučoval, pane doktore. Makají tam, až se z nich kouří, a časté návštěvy by jejich práci akorát zpomalovaly." Zvedl ruku. "Ale hlavně, většina z toho, co byste se dozvěděl, by byly dohady a nevyhodnocené údaje. Už došlo k tomu, že se do novin dostaly nesprávné informace."

"Já ale nejsem od novin," ohradil se Doohan klidným tónem.

Hanson vstal a na chvíli přešel k oknu. Dohadoval se správně, říkal si Doohan. Vysoký. Vyzábělý. Pohledný De Gaulle. "Takže vám to budu muset říct na rovinu, pane doktore, jedná se o velice choulostivou vnitřní záležitost a rád bych, kdybyste svá hlášení omezil na materiály obsažené v našich denních Hlášeních nemoci a úmrtnosti plus na eventuální instrukce, které obdržíte z této kanceláře." Odmlčel se, ve tváři pečlivě uctivý výraz: "Pokud souhlasíte?"

"Samozřejmě," řekl Doohan sarkasticky. "Budu vám posílat s laskavým svolením kopii svých hlášení."

"Právě jsem vás o to chtěl požádat," zabrumlal Hanson.

"Smím se něco zeptat?" Hanson přikývl. "Nasvědčuje něco tomu, že se jedná o toxin?"

Hanson se znovu zvedl a pořád ještě se tvářil mile a přívětivě. "Je to jedna z domněnek, na které pracujeme. Těšilo mě, pane doktore. Vaše kancelář je o několik dveří dál. Mimochodem, expedice je v přízemí vpravo. Najdete tam doktorku Sygeovou."

To má být jemné varování, napadlo Doohana. Nedokázal z Hansonovy tváře nic vyčíst, ale věděl, že major je jeho nepřítel. A neměl nejmenší tušení proč.

V expedici byly podél dvou stěn naskládány bedýnky; z několika otevřených lepenkových krabic vyčuhovala dřevitá vlna a polyurethanové ochranné obaly. Podél další stěny stála řada velikých mrazáků; jeden byl otevřený a Doohan uviděl, že uvnitř jsou kusy suchého ledu. Několik laborantů balilo a popisovalo plastické schránky a pak je zalepovali do kartónových krabic, určených k odeslání. Do některých krabic přibalovali suchý led z mrazáku.

Suzanne stála u palety s bedýnkami a odškrabávala položky v zásilce. "Koukám, že zavádíte výrobní linku," řekl Doohan.

Zvedla k němu oči. "Vzorky krve, vzorky hlenu, vzorky stolice, vzorky moče, vzorky tkání z pitev - a vzorky z hotelu. Všechno, nač si vzpomeneš." Začala odškrabávat obsah další bedýnky. "Zastavil jsem se v Grove Street. Začíná to ustupovat. Nikdo neví proč, ani nikdo nezná příčinu."

"Nikdo mi nic neřekl," konstatovala. Řekla to podivným tónem a Doohan se na ni přísně podíval.

"Jak to myslíš?"

"Nepovažuji za moudré, že sem chodíš," ztišila hlas.

"Příliš ti nedůvěřuji."

"Myslím, že bychom spolu měli dneska povečeřet a probrat to."

"Bude to s květinami a s vínem?"

"Květiny bychom mohli vynechat a koupit nějaké pivo."

Váhala, ve tváři mírně starostlivý výraz. "Uvidíme, jak to bude vypadat v šest. Jestli nebude třeba vypravit žádné spěšné zásilky a nebudou mě potřebovat jinde - tak možná. Já ti brnknu."

Zamyšleně se vracel nahoru do komůrky, kterou mu přidělili jako kancelář. Minulou noc se skoro rozhodl, že pustí Suzanne z hlavy. Dnes ráno své rozhodnutí porušil. Ale přesto není jeho typ, uvažoval, vzápětí si však kladl otázku, jestli je to pravda. Elizabeth a Suzanne mají trochu podobnou povahu - možná hodně podobnou - ačkoliv tam podobnost končí. Elizabeth byla menší, drobnější, rozhodně víc ... dívčí, dá-li se to tak říct. Suzanne je starší, vyzrálejší.

Jenže to on je taky. V jeho mysli Elizabeth už nezestárne ani o den od toho jarního rána v Aberdeenu. On je ale

ted' o pět let starší a s příchodem rána bude o další den starší a s příchodem následujícího o dva dny starší.

Rozhlédl se po kanceláři, přešel k oknu a zahleděl se na svět pod sebou. Hanson ho zcela izoloval. Vytáhli ho ze Zdravotnické služby v Grove Street a vsadil by deset ku jedné, že tam to teď taky už přísně střeží. Anně patrně zakázali, aby mu poskytovala jakékoliv informace, a Suzanne se to dovědla. Může akorát sedět ve své kanceláři a koukat do zdi a jednou za den si přečíst Hlášení nemocnosti a úmrtnosti a přebírat informace od Hansona, který mu neřekne absolutně nic o tom, co se skutečně děje.

Ať je to cokoliv, týká se to SZO a ostatního světa zrovna tak, jako se to týká Spojených států. A rozhodně nehodlá sedět na zadku a přepisovat Hansonova prohlášení pro tisk.

Žádné sekundární kontakty infekce, uvažoval - možná s výjimkou paní Rosenbergové. A všechny oběti se zúčastnily sjezdu VAV. Samozřejmě kromě doktora Hugh Benoita a doktora Roye Frenche.

Nejprve musí navštívit Paula Frenche.

U virologických laboratoří v ulici Berkeley Way ještě bezpečnostní stráž nehlídkovaly. Doohan vyjel výtahem do patra, kde měl French laboratoř, a vešel do dveří s nápisem VSTUP POUZE POVOLANÝM OSOBÁM. Oslnil ho jas uvnitř. Okna laboratoře hleděla přímo do časného odpoledního slunce, které se odráželo od řady laboratorních stolů z nerezavějící oceli. Na každém dlouhém stole stály sterilní boxy z plexiskla se samostatnými rukavicemi; v nich mohl technik pracovat s materiálem, aniž přišel do přímého styku se vzduchem uvnitř.

Na stole podél protější stěny bylo cosi jako sterilní boxy plné stojánek s nažloutlými vajíčky, ze dvou třetin ponořenými ve vodě s konstantní teplotou. Inkubátory, blesklo Doohanovi hlavou. Byla v nich vajíčka naočkovaná extrakty, které získali ze stovek vzorků tkání a vzorků prostředí, jež odebrali hygienici a technici UKN.

Nad jedním z boxů se skláněli dva muži a žena. Muž, který stál, byl stejně široký v bocích jako v ramenou a na sobě měl plášť o poznání zmačkanější a omšelejší než ti druzí dva. Když k nim Doohan došel, vzhledl k němu a na tváři se mu objevil široký úsměv.

"Několikrát jsem se pokoušel volat," řekl Doohan.

"To jsem asi u sebe v kanceláři shodil sluchátko z vidlice," opáčil French. "To se mi stává - dobrý freudovský psychiatri by to vysvětlil tak, že se snažím ponořit do lůna své práce."

Doohan se zakřenil a chvíli pozoroval oba asistenty. Statný mladý muž, který měl ruce v sterilním boxu, pracoval se stojánkem s vajíčky. Vlasy mu sahaly po uši, měl bujný plnovous a pod bílým pláštěm džinsy. Doohan sledoval, jak vzal vajíčko, z něhož byl odstraněn kousíček skořápky, ze zataveného sterilizovaného obalu vyndal injekční stříkačku z umělé hmoty, naplnil ji vzorkem z ampulky a opatrně vstříkl kapku látky do žloutkového vaku vajíčka. Dívka, která seděla vedle něho, zalila otvor ve skořápce voskem, označila vejce tužkou a postavila na stojánek k ostatním vajíčkům. Mladý muž teď vytáhl ruce z boxu, rukavice zůstaly uvnitř. Podtlak, pomyslel se Doohan, jinak by bývaly vyletěly ven jako balónky. Mladík připomínal sympatického hráče amerického fotbalu, měl hladkou, pihovatou pleť a kaštanové vlasy.

"Toto je Darryl Anderson, jeden z mých zpustlých asistentů," poznamenal French, když si s ním Doohan potřásl pravicí. "Nebyl by tak zpustlý, kdyby se častěji holil."

Mladík zabručel. "Jedním z předpokladů pro to, aby tu člověk mohl pracovat, je, že si nechá líbit podobné vtípky."

Frenchovi se roztančily oči. "Není hříchem udělat žert, je akorát hříchem ho do omrzení omílat - ale už jsem zapomněl, kdo to řekl. Ta hezounká vědkyně po vaší pravici je Celia Kovacsová." Dívka k němu vzhledla a uklonila se. Kulatá, vážná tvář, kterou schovávala za brýlemi se silnými kostěnými obroučkami.

Doohan ukázal na vajíčka. "To je Miltraitova práce?"

"Ano, jistě," odvětil French. "Tohle všechno je Miltraitova práce. Bohudíky děláme většinou řezy tkání."

"Oni vám nedali séra a podobně?"

"Ne, létají s tím do Atlanty spolu s duplikáty řezů tkání, které posílají mně - plic, ledvin, sleziny, jater - všech řezů tkání, odebraných při pitvách. My je rozdrtíme, získáme vodný extrakt a naočkovujeme vajíčka."

"Máte už nějaké výsledky?"

French se zasmál. "Zatím jsme nezabili jediné embryo leda vinou špatných laboratorních postupů. Pár vzdušných kvasinek. Nic jiného. Na miskách taky nic." Pokynul hlavou směrem k inkubátoru, který stál v rohu. "Potřeboval bych myčku nádoby na plný úvazek jenom na mytí Petriho misek. Nic jsme nevytěžovali. Pár kolonií plisní, nějaké grampozitivní bakterie, ale nic, co by stálo za řeč. Už jsme skoro vzdali bakteriální kultivaci."

Otočil se a kolébal se uličkou, jen taktak, že prošel mezi stoly po obou stranách. "Pojďte - mám v kanceláři vaříč. Je sice přísně zakázáno cokoliv v laboratoři konzumovat, ale to by v tom byl čert, abych si nedal svou kávičku."

Frenchova kancelář byla malá místnůstka vedle laboratoře, která Vypadala ještě menší díky obrovskému starému dubovému psacímu stolu, skoro celému zavalenému kupami časopisů Journal of Biochemistry a Journal of the American Chemical Society. Z některých výtisků vyčuhovaly oškubané papírové záložky, jiné tvořily vratké haldy a mezi časopisy semtam vykukovaly volné listy papíru a zašlé tuhé desky. Na hromádách časopisů a na volné židli ležela vrstva prachu. Doohan zaváhal a French řekl: "Ukažte, utřu vám to." Z krabice opodál vzal kousek buničité vaty a utřel s ní sedadlo židle.

"Uklízení nikdy nepatřilo k mým silným stránkám - v tom jsme se od sebe s Royem rovněž lišili. On musel mít ve všem stoprocentní pořádek." French zvažněl. "Víte, neustále se mi vybavují různé maličkosti o Royovi, ale skoro nic při tom necítím. Neměli jsme k sobě blízko jako děti a jako dospělí jsme si rozuměli ještě méně." Posmutněle se usmál. "Jediné, co cítím, je vina, že nic necítím."

Začal připravovat kávu na stole s porcelánovou deskou, který stál hned u okna. Jako konvice sloužila Erlenmeyerova baňka s fritovým filtrem a trychtýřovitě složeným filtračním papírem. Odměřil kávu do filtrovacího

kornoutu a nalil do něho vodu z kádinky, jež vřela na blízkém vařiči. Když prokapala, nalil šálek Doohanovi a sobě a pak se usadil do omláčené dubové otáčecí židle před psacím stolem.

"Snaží se mi tuhle židli vzít od chvíle, co jsem se sem nastěhoval; chtějí sem místo toho nastrkat všelijaké krámy z chrómu a plastických hmot. Ani náhodou. Je to jediná židle, jakou kdy pamatuju, co pasuje na můj zadek." Opatrně ochutnal kávu, pak se otočil k Doohanovi. "Prý vás přestěhovali do nemocnice Laguna Honda?"

"Dnes ráno," přiznal Doohan. Káva byla silná a na jazyku mu po ní zůstávala hořká pachut'.

"To ty zelené mozky. Od okamžiku, kdy sem přitáhl Hanson svoje lidi, dostává celá akce jiný ráz."

"Jak si to vykládáte?" otázal se Doohan.

"Že mají nahnáno." French si chvíli Doohana prohlížel. "Říkal jste tuhle, že si se mnou chcete o něčem promluvit."

"Že se nevyskytly žádné sekundární kontakty infekce. Není to nic nového." Doohan foukal do kávy. "Balili jsme v Bangladéši pomalu kufrý, když jste měli ve Filadelfii nemoc legionářů. To byl taky sjezd veteránů a taky tam nedošlo k žádným sekundárním kontaktům. Napsal mi o tom jeden přítel. Říkal, že rok předtím se konal ve stejném hotelu eucharistický kongres a že tam rovněž propuklo hromadné onemocnění."

French se tvářil zamyšleně. "To nemohlo být totéž co tady. Nebylo to ani zdaleka tak virulentní."

"To je pravda, ale armáda do toho taky strkala nos" - a byli pěkně vyplašení. Můj přítel pracoval pro Zdravotnickou službu a říkal, že chemický sbor měl celou četou toxikologů a expertů na biologickou válku, kteří koukali přes rameno lidem z ÚKN."

French volil slova pečlivě. "Nemusíte si to tak brát nebo by se vám svět proměnil v jedno velké šílenství. U filadelfské nemoci se ale nakonec podařilo izolovat etiologické agens. Byl to nový organismus, podobný bakteriím, který rostl pomalu, to je pravda, ale s jistotou ho určili jako původce."

Doohan nastavil šálek a nechal si dolít. "A v trezorech v Atlantě přechovávali séra z podobného onemocnění, které propuklo několik roků předtím v Pontiaqu v Michiganu. A izoláty ze žlutkového vaku z Filadelfie daly tutěž imunofluorescenční reakci se séry z Filadelfie i z Pontiaqu. Nevědí, co to je, ani odkud se to vzalo, ale setkali se s tím už jednou předtím a tudíž to bylo známé agens. Vzácné a těžko identifikovatelné - nicméně 'známé'."

"Budiž," připustil French. "Tak se třeba ve Filadelfii a v Pontiaqu prostě vyskytl nový organismus. Na podobné věci bychom si měli pomalu zvykat vzhledem k stále se rozšiřující letecké dopravě. Však oni nakonec zjistí, co je to tady zač, tak jako to zjistili ve Filadelfii."

"Ve Filadelfii tvrdili," objasňoval Doohan, "že zjistili organismus, který roste příliš pomalu, aby se objevil na agarových kulturách, a na vajíčkách se objevuje velice pozdě. Jednalo se o organismus, který zřejmě není infekční, a přesto dokázal vyvolat menší epidemii, než se vyřádl. Moc tomu všemu nevěřím a vy asi taky ne. Ani tam, ani tady."

"Tady se nejedná o tutěž nemoc jako ve Filadelfii," namítl French. "Projevuje se v mnoha směrech odlišně a úmrtnost je setsakramentsky vyšší. Ve Filadelfii to většina lidí přežila. Tady to zatím nepřežil nikdo."

"A právě to se mi nezdá," podotkl Doohan. "Člověk už chodí po této zemi hezky dlouho a nemělo by být tak snadné sprovodit ho ze světa."

French si ho zkoumavě prohlížel. "Dobrá, Calvine - co máte na mysli?"

"Dáváte mi zatím za pravdu?"

"Něco na tom je."

Doohan začal vypočítávat holá fakta na prstech. "Nemoc se omezila na hotel, omezila se pouze na veterány, bezpochyby je stoprocentně smrtelná a na miskách se nic neobjevilo - i když připustíme, že ještě může být moc brzy. Nebýt paní Rosenbergové a vašeho bratra a Benoita, tak bych si myslel, že by to mohl být toxin, že třeba ve všech třech městech zabíjí nějaká teroristická banda vybrané vzorky obyvatelstva a vláda to chce ze strachu před panikou ututlat."

French z něho nespouštěl oči, pak zavrtěl hlavou. "Já žil v domněni, že jenom Američani věří ve spiknutí. Tohle nemůžu brát vážně, Calvine. Nehrajete si na ďáblovu advokáta?"

Doohan přikývl. "Máte pravdu. Armáda je tu ve značné síle a všem jasně naznačila, že podle její domněnky se jedná o toxin. Pokud tomu ale věříte, pak musíte dospět ke stejnému závěru, že se za tím skrývá nějaký jedinec, někdo, komu přiskočilo nakvadrát. Buď to, nebo to má na svědomí nějaká vypečená teroristická banda, a proto se to vláda snaží držet pod pokličkou. Podle mě chtějí, abychom věřili tomuhle."

French hleděl z oken a přemýšlel. Nakonec se podíval zpátky na Doohana, pokrčil rameny a řekl: "Nevím, co si o tom mám myslet, zeptejte se mě na to znovu zítra." Naklonil se nad stůl, rozsvítil lampu a Doohan si uvědomil, že odpolední stíny se mezitím v místnosti prodloužily. "Něco tu mám, týká se to mého bratra a myslel jsem, že byste to měl vidět. Chtěl jsem vám kvůli tomu zavolat..." Povytláhl zásuvku u psacího stolu, vyndal jakousi brožurku a hodil ji Doohanovi. "Tohle jsem našel nezi Royovými leistry."

Doohan podržel brožurku pod lampu. Byl to programový leták na sjezd veteránů. Zběžně si ho prohlédl. Typický sjezdový prospekt, triviální a nezajímavý pro všechny - s výjimkou těch, kteří se sjezdu účastní. Informoval o různých schůzích, o zásadním projevu, o hlavním neformálním setkání, o četných večírcích pro tu a onu sekci, o banketu v sobotu večer a o pozdní snídani na rozloučenou v neděli.

"To bych do Roye neřekl," prohlásil French udiveně. "Nemyslím otázku vlastenectví - byl stejný šovinista jako ti nejzavilejší z nich - ale pravděpodobně by mu vadilo dělat ze sjezdu veteránů dobročinnou akci."

Doohan se tvářil nechápavě. "O čem to mluvíte?"

French vzal do ruky brožurku a otočil na poslední stránku, pak ji podal zpátky Doohanovi s tlustým ukazovákem na příslušném textu. "Přímě tady dole."

Poslední odstavec nesl název DÁRCOVSTVÍ KRVE a vyzýval dárce s uvedením dne a hodiny, kdy bude

pojízdna transfúzní stanice před hotelem. Byly tam pokyny, kdo se může stát dárce, a na závěr byl připojen seznam lékařů a slova díky od VAV za jejich dobrovolnou práci.

"Tady máme to spojení," konstatoval French. "Tohle spojení by mě ani ve snu nenapadlo."

Doohan si odstavec rychle přečetl a pak zatajil dech.

První jméno na seznamu ošetřujících lékařů znělo doktor Roy J. French.

14

Doohan vyzvedl Suzanne v jejím bytě v Union Street na Russian Hill přesně v sedm. Když zajel k obrubníku, spatřil prosklenými dveřmi, že Suzanne čeká v hale. Dřív než stačil vypnout motor a vystoupit, byla už napůl cesty k autu.

"Žádná galantnost, Calvine." Vklouzla na sedadlo vedle něho a vzdechla. "Bože, mám tak ráda dochvilné muže."

"To mě ani nepozdravíš?"

"Dobry večer," zašveholila. "To je prima, žeš mě vytáhl. Mám za sebou pekelný den." Pohlédl na ni úkosem a postřehl, jak vypadá svěže, vůbec ne jako žena, která má za sebou perný den. "Promiň," omlouvala se, "ty asi nemáš rád ženy, které berou jméno boží nadarmo."

"Pleteš si mírný přízvuk s přirozenou zdrženlivostí," řekl povzneseně. Ve tmě se usmál. "Opravdu takový vůbec nejsem." Zahnul doprava na Van Ness Avenue a po několika blocích na Lombard Street.

"Ty jedeš na most," řekla udiveně Suzanne. "Kam nás to vezeš?"

"Do Sausalita - do baskické restaurace Guernica." Most halila šedá mlha a Doohan zpomalil; ve zpětném zrcátku viděl světla San Franciska, jak postupně mizí v houstnoucí tmě.

"Proč ses odpoledne už nevrátil?"

"Jel jsem za Frenchem do Berkeley. Trvalo to déle, než jsem předpokládal."

"Myslím, že tě major postrádal."

Takže Hanson ho kontroluje, říkal si Doohan. "Je to vlastenec - nedůvěřuje mi. Žádný voják nedůvěřuje nikomu, jehož loajalita není jasně určená."

"A tvoje není?"

"Já si myslím, že je. Vášnivě věřím tomu, co dělám - SZO představuje dnes nejdůležitější sociální experiment na světě. Nikoho neohrožuje, neporušuje ničím svrchovanost a pracuje pro dobro všech bez zřetele na státní hranice."

"Ničím z toho by sis u Hansona nešplhnul. A navíc jsi britský státní příslušník."

Doohan se zasmál. "To je legrační - když je člověk Brit, tak je příslušník, když je Američan, tak je občan. Válka za nezávislost v jedné větě." Odbočil do Sausalita a pokračoval po klikaté silnici do města, minul restauraci Valhalla Sally Stanfordové a městské náměstí a Suzanne cestou koukala po obchodech. Asi dva kilometry za obchodním centrem zastavil před nízkou bílou budovou, v níž se nacházela Guernica. Uvnitř byla tma a hořely tam svíčky. Postranní zeď zdobila reprodukce Picassovy "Guerniky". Vrchní číšník, mladý muž ve splývavé baskické haleně, je zavedl do boxu, jehož horní ostění tvořily vitráže, pozůstalé po starých viktoriánkách.

Objednali si pití a Suzanne obdivovala výzdobu. "Je to tady moc hezké," pronesla uznale.

Doohan se nadvzděl ze židle. "Kousek odsud je kuřecí gril," řekl napůl vážně. "Jestli je to tady pro tebe příliš ..."

"Přestaň, Calvine, vyhráls! Copak to opravdu znělo tak hrozně?"

"Skoro." Škrtl zápalkou a začal pročítat jídelní lístek. "Co se dělo v západním Pentagonu potom, co jsem odešel - všichni to beze mě přežili?"

Zvážněla. "Naveleli tam člověka od kontrarozvědky - jakýsi Roberts. A přistěhovali kartotéky na zámek; veškerou dokumentaci musíme odtedka zamykat, než odejdeme domů. A nic se nepodnikne bez souhlasu majora Hansona. Dokonce i doktor Miltraut do puntíku přesně plní rozkazy."

"Vyskytly se další oběti?"

"Jedna - podle nepotvrzené verze se epidemie už dál nešíří. Prosáklo na veřejnost, že pacienti, kteří se uzdravili, byli posláni domů, a ti, co dosud leží v nemocnici, budou propuštěni, jakmile to jejich zdravotní stav dovolí. Do konce týdne o tom ani pes neštěkne."

Doohan užasl. "Copak se někdo uzdravil?"

Zavrtěla hlavou. "Ne, a taky nikoho neposlali domů. Sám jsi to říkal; úmrtnost bude pravděpodobně stoprocentní. Nikdo to nepřežije," konstatovala sklíčeně. "Těch několik pacientů, co jsou pořád ještě v nemocnicích, je pod dozorem, aby nemohli mluvit s novináři. Provádí se to samozřejmě tak, aby to příliš nebylo do očí."

"To je z Hansonovy hlavy, že jo? I ty bezpečnostní hlídky, což jsou čerství absolventi vojenskopolicejní akademie." Proč se Hanson snaží manipulovat se zprávami? vrtalo mu v hlavě. Čeho se bojí? "Je něco nového s paní Rosenbergovou?"

"Nebyla ... tak silná jako její manžel," řekla příškrčeným hlasem Suzanne.

Leona Rosenbergová pro ni znamenala víc než pouhé jméno či statistický údaj, pomyslel si Doohan. Suzanne se s ní setkala a hovořila s ní, i když jen krátce. Vzal její ruku do své a jemně stiskl. "Brzy už to skončí."

Pohodila hlavou, aby setřásla tu chmuru. "Obávám se, že to hned tak nebude. Pořád ještě nám zbývá vyhledat spoustu veteránů, se kterými jsme se dosud nespojili. A musíme dát dotazníky na počítač a zkusit určit, zda existuje

nějaký znak nebo soubor znaků, který by byl společný pro všechny případy. Vždyť tu praxi znáš."

"Na to nebude třeba celý štáb."

"Vybrali mě." Chvilí si hrála se svou skleničkou. "Slyšel jsi o tom dopise, co nám poslal ten cvok?" Doohan zavrtěl hlavou. "Bylo to ve večerních zprávách. Myslela jsem si, že by tě to mohlo pobavit."

Doohan zbystřil. "Proč by mě to mělo pobavit?"

Zahleděla se na něho zpoza své sklenky. "Protože pisatel tvrdí, že otrávil veterány niklkarbonylem. Působil velmi zasvěceně. Vzpomínám si, žeš přišel se stejnou domněnkou, když jsme procházeli hotelem."

Na okamžik Doohana napadlo, že si z něho utahuje. "To mě jen tak blesklo hlavou, když jsem viděl ten přidrátovaný hořák."

"Hanson to bere vážně. Schválil o tom prohlášení pro tisk." Načež se Doohana zeptala: "Mohlo by se to takhle stát?"

"Je to možné. U řady těžkých kovů by se projevil tytéž příznaky. Ale moc pravděpodobné to není. Jedovaté plyny si nevybírají. Nikdo jiný v hotelu na to neonemocněl. Žádný z ostatních hostů, nikdo z personálu. Je to jistá možnost, ale je dosti nepatrná."

Doohan dopil a objednal další rundu. Seděli a mlčeli. "Nějak se nám nedaří tu naši práci pustit z hlavy, co?" zeptala se Suzanne.

"Tak se mě zeptej na něco jiného," usmál se šibalsky Doohan. "Na cokoliv."

"Přestěhoval ses do Walesu, když jsi byl ještě hodně mladý. Líbilo se ti tam?"

"Jak kde."

"Vyprávěj mi o tom."

"Dalo by se říct, že jsou tam místa stejně krásná, jaká najdeš tady nebo v Evropě. A pak jsou tam špinavá hornická městečka, která protkávají venkov. Jsou ještě horší než vaše hornická městečka v Západní Virginii. Vykašleš si plíce, než je ti padasát, a z žen jsou ve čtyřiceti stařeny." Nikdy předtím o tom nehovořil, ale zároveň nikdy předtím se nenašel nikdo, koho by to zajímalo. "Můj otec zemřel, když plival krev s uhelným dehtem. Matku jsem pohřbil, když jí bylo třiačtyřicet; vypadala na sedmdesát. Pracoval bych dneska v dolech, kdybych byl nezískal stipendium."

"Jenom jsem se ptala," bránila se.

"Ale špatně."

"Je to už minulost. S minulostí se přece můžeš rozejít."

Zkroušeně zavrtěl hlavou. "Suzanne, minulost je něco, s čím se nikdy nemůžeš rozejít. Nosíš ji všude s sebou, jako albatrosa na krku starého námořníka. Vše je to roztrženo a založeno a jenom to čeká. Zmáčkni správný knoflík a ten starý film se ti rozjede nanovo."

"Je vůbec nějaké bezpečné téma, Calvine? Jako bychom si neměli o čem povídat," řekla prosebným tónem.

Doohan se najednou zakřenil. "'Mám za sebou pekelný den,' abych ocitoval jednu dámu, kterou znám. Co takhle si ten večer zpříjemnit a strávit se mnou noc?"

"Celou noc?" zeptala se sarkasticky.

"Chodit ve tři hodiny ráno sama domů není dvakrát bezpečné." Z malé vázy na stole najednou vytáhl poupě a položil je vedle jejího koktajlu ze šampaňského. "Večeře s vínem a s růžemi," dobíral si ji. "A po ní jako obvykle následuje návrh."

Chvilí dělala, že se zlobí, pak se rozesmála. "Slíbils mi, že to neuděláš."

"Lhal jsem," ušklíbl se. "Mimoto, ty ses zeptala první."

Potom leželi ve tmě a prostěradla se lepila na jejich vlhká těla. Doohan si uvědomoval tu nepatrnou, ale zřetelnou vzdálenost, která je oddělovala. Bylo to něco docela jiného s ... Elizabeth, uvažoval. S Elizabeth se k sobě tulili jako malé děti, milostného vyvrcholení dosahovali skoro bez povšimnutí, když si projevovali navzájem něžnosti a tiskli se k sobě jakoby celé hodiny. Se Suzanne to byl ohromný výtrysk nenasytného hladu a vášně, a když to skončilo, připomínalo to mořský příliv, který ustoupí z pláže a nic po sobě nezanechá.

Kouřila cigaretu a uhlík se rozsvěcoval ve tmě. Kouř mu připomněl jeho dýmku a velice po ní zatoužil, ale představa, že leží nahý v posteli se svou bryerkou, mu připadala příliš bizarní. Napadlo ho, jestli od něho očekává, že ji bude něco povídat. Nakonec se k ní naklonil, vzal jí cigaretu, zhluboka natáhl a pak ji zase podal zpátky.

Nikdy se nemiloval zdaleka tak vášnivě, pomyslel si. Neřekl by to do ní podle toho, jak se chovala přes den. V práci vystupovala jako velmi chladná žena, která drží své city vždy na uzdě. Tohle ale ve skutečnosti nebylo milování, usoudil; byl to záchvat chťiče. A přestože se ji pokoušel pomalu přivést k vyvrcholení, byla iniciativní spíš ona.

"Jsi neobyčejně něžný, Calvine," řekla tiše. "Nejsem na to zvyklá."

"To byl takový divoch?" zeptal se a vzápětí si tu otázku vyčítal.

"Arnold?" Opřela se o loket. "Nikoliv, byl jenom studený jak psi čumák. Člověk měl pocit, jako když mačká sadu knoflíků a každý z nich vyvolá určitou reakci. Mohl jsi mu to měřit na stopkách. Tolik a tolik minut na předeheřu, tolik a tolik minut na různé polohy, tolik a tolik minut do orgasmu. Byl to ... tedy je to .. velice ukázněný muž."

"Líčíš to, jako když kopulují dva roboti."

"Přihořívá."

Chystal se jí položit další otázku, když vtom zazvonil telefon. S nevrlym pohledem se podíval na digitální hodiny na prádelníku. Bylo ještě brzy, půl dvanácté. "Radši to zvedni," řekla odměřeně. Žádná nálada se tím samozřejmě nepokazí, pomyslel si Doohan. Zdvihl sluchátko a asi minutu hovořil, pak ho položil zpátky do vidlice. "Proč se vždycky ptají, jestli nevyrušují, když volají takhle pozdě v noci?"

Lehce se zasmála. "Připadá mi rozumné se zeptat."

Vyčítal tu nevyřčenou otázku a pravil: "Byl to Paul. Chtěl vědět, jestli jsem už slyšel o Hansonově prohlášení o

niklkarbonylu, které učinil pro tisk. Ráno udělá nějaké zkoušky na těžké kovy."

"Myslí si, že je to tohle?"

"Pochybuju." A potom si vzpomněl na to, co jí chtěl říct už dřív. "Paulův bratr Roy se toho sjezdu přece jen zúčastnil. Pomáhal při odběrech krve dárců."

Nic na to neřekla a Doohan už začínal usínat, když ucítil, že leží vedle něho, že se jejich těla dotýkají. Hladila ho po chlupcích na břiše a její dotečky ho vzrušily. V duchu si ji znovu vybavil, nahou v matném odlesku nočního světla. Byla ... skvostná, daleko skvostnější, než má doktorka vůbec právo být. Opět se k ní otočil a nepřipouštěl si jakoukoliv pochybnost o tom, zda je tohle skutečně to, co chce udělat.

15

Carl Rostov, ředitel krevní banky v San Francisku, byl pomešší tlouštík, který mrkal jak o závod, když hovořil. Doohana to mrkání fascinovalo a podle zvětšených duhovek usuzoval, že Rostov nosí kontaktní čočky s obrovskou korekcí.

"Za normálních okolností bych vaši žádost zamítl." Mrk. "Naše materiály jsou důvěrné." Rostov našpulil rty a ještě chvíli studoval Doohanův průkaz; potom, dřív než stačil Doohan cokoliv namítnout, se blahosklonně usmál a pravil: "Jestliže však můžeme SZO jakkoliv pomoci..."

Doohan mu s přemáháním úsměv opětoval. "Velice bychom to ocenili."

French, který seděl vedle něho, se nepohodlně zavrtěl na koženkové židli, která vypadala, jako by se měla každou chvíli pod jeho vahou rozpadnout. "Překvapuje mě, že můj bratr figuroval jako jeden z lékařů u pojízdné transfúzní stanice. Nemyslel jsem si, že by se podobné akce zúčastnil."

Rostov se zamračil. "Nepatřil mezi naše pravidelné spolupracovníky. Máme svoje vlastní lékaře a taky skupinu doktorů, kteří se jako dobrovolníci velice osvědčili. Upřímně řečeno jsme ho požádali o pomoc už předtím, ale odmítl. O sjezd VAV nás však výslovně požádal, zničehonic; tvrdil, že má na sjezdu kamarády." Znovu několikrát zamrkal a vypadal přitom trochu jako žabák. "Byli jsme moc rádi, že jsme jeho pomoc získali. Neustále trpíme nedostatkem personálu a sjezdy, které organizují odběry krve, jsou našimi hlavními dodavateli. Sjezdy VAV jsou obzvláště vítané."

"Říkal jste, že vám obvykle odmítl," přerušil ho Doohan. "Proč jste se ho tedy vůbec ptali, aby pro vás dobrovolně pracoval?"

Mrk. "Pracoval s námi jako dobrovolník už jednou předtím. Těchto lidí se přirozeně ptáme přednostně. My ..." "Kdy?"

Rostov chvíli zíral do prázdna a znovu se zamračil. "Budu si to muset ověřit." Přešel k registratuře v rohu a vrátil se s další složkou. "Tak se podíváme ... na sjezdu Losů; uspořádali sjezd loni v hotelu Royalty."

"Můžu se podívat?"

Rostov se ještě víc zachmuřil. Zaváhal a složku pak Doohanovi podal. V deskách byla sepnutá lejstra a krátký seznam ošetřujících lékařů. Roy French byl jedním ze čtyř. Doohan ukázal na jiný papír ve složce. "Je tohle seznam dárců?"

"Správně."

Ve skutečnosti tam byly čtyři seznamy, představující čtyři dny sjezdu. Za každým jménem následoval číselný kód a adresa. Přihlásilo se hodně lidí, pomyslel si Doohan; možná tolik jako na sjezdu VAV. Zvedl oči od seznamu. "Dárci něco vyplňují, ne?"

Rostov se zapěl do židle a prsty na ruce složil do stříšky. "Máme docela běžný dotazník a formulář o anamnéze," - z psacího stolu vylovil průklepový dotazník a podal ho Doohanovi - "raďte. Můžete si ho nechat, jestli chcete."

Doohan dotazník prolistoval. Skládal se ze čtyř blanketů a mezi nimi byly vloženy kopírovací papíry. Vrchní byl bílý, další žlutý, růžový a zlatavý. Obsahoval kolonky pro dárcevo jméno, adresu a podpis, ale rovněž pro "číslo krevní konzervy" a "datum transfúze". Sešíváčkou byla k dotazníku připojena karta o anamnéze, kam dárce vyplnil všechny své předchozí choroby, dále tam byla rubrika pro krevní tlak a jiné údaje od lékaře a rubrika pro laboratorní zprávu. Číslo krevní konzervy na kartě odpovídalo číslu na dotazníku.

"Růžovou kopii," zahuhlal Rostov, "vždycky přiložíme ke vzorku a bedlivě hlídáme čísla krevní konzervy. Dojde-li k jakýmkoliv nesrovnalostem, nepoužijeme krve jakožto celku, ale frakcionujeme ji na plazmu, gamaglobulin a podobně."

Doohan si formulář chvíli prohlížel. Z toho nic nevyčte, říkal si v duchu. Tudy cesta nevede. Jsou to akorát jména a čísla, to je všechno. Ale Roy French zemřel na nemoc veteránů a Roy French se způsobem, který naprosto odporoval jeho povaze, dobrovolně přihlásil, že pomůže při odběrech krve dárců. A ne jednou, ale dvakrát. Opět pohlédl na Rostova. "Mohl bych vidět nějaké vyplněné formuláře? Myslím, že bych si z toho utvořil lepší představu o tom, co vlastně doktor French dělal."

Rostov zaváhal. "Obsahují důvěrné informace, pane doktore. Jsou tam například laboratorní zkoušky na venerické choroby a odpovědi na otázky o anamnéze jsou samozřejmě důvěrné."

"Mohlo by to být důležité," řekl naléhavým tónem Doohan.

Rostov si povzdychl. "Tak dobře, přečtěte mi tedy kódy pěti dárců a já požádám sekretářku, aby ty materiály vytáhla."

Když je Doohan dostal do ruky, pečlivě je pročetl. Moc mu nepomohly, přesně jak čekal. Pak se zarazil a rychle karty rozložil do vějíře. "Něco mi nehraje; na žádné z karet nejsou laboratorní výsledky."

"To není možné." Doohan podal karty Rostovovi a ten je prolístoval. Najednou znervózněl. "Z jakého seznamu jste ty kódy vzal?"

"Z toho horního." Doohan mu ho přistrčil.

"Poslední den sjezdu Losů," zamyslel se Rostov. Rty se mu mírně pohybovaly a Doohanovi se zdálo, že si sám pro sebe nadává. "Na kartách z posledního dne žádné výsledky nebudou," řekl příškrčeným hlasem.

"Proč ne?"

"Stala se tragédie," řekl klidně Rostov. "Noviny kolem toho tenkrát nadělaly spoustu hřebu. Dodneška to vlastně nechápeme." Odmlčel se.

"Třeba je to důležité," pobízel ho Doohan.

"Moc se k tomu říct nedá. Krev odebraná poslední den vzala zasvě při havárii. Řidič ve tmě zabloudil a sjel z nedokončeného úseku Embarcadera."

French udiveně hvízdal. "Jak se to stalo?"

"Nikdy jsme se vlastně celou pravdu nedozvěděli. Pojízdnu transfúzní stanici honil policejní vůz. Policie později řkala, že řidič jel nedovolenou rychlostí. Nesprávně odbočil a... " Rostov udělal rukama pohyb, jako když něco padá. "Jak řidič, tak i jeho pomocník se zabili."

Doohan se znovu zahleděl na seznamy dárců, které držel v rukou. Něco tam bylo, přímo to na něho křičelo, ale za živého boha nemohl přijít na to co. Seznam doktorů, formuláře, které dárce vyplnili, seznamy samotných dárců ...

Vtom mu najednou padlo oko na jedno jméno. Herman Rosenberg, instalatér. Stejně jméno, stejná adresa, stejné zaměstnání, stejný věk. "Směl bych vidět seznam dárců ze sjezdu veteránů?"

Rostov se zatvářil, jako že ho to už začíná obtěžovat. "Budiž."

Doohan si seznam rychle prohlédl. To se ví, ten Rosenberg, co na sjezdu VAV daroval krev ve čtvrtek, je týž Rosenberg, který daroval krev rok předtím na sjezdu Losů. "Můžu na moment použít váš stůl?" Doohan se posadil, oboje složky rozložil před sebe a srovnával jména na příslušných seznamech.

French stůl obešel a nakukoval mu přes rameno. "Na něco jste kápnul," zaútočil.

"Na obou seznamech se shoduje patnáct jmen," konstatoval zasmušile Doohan.

Rostov se tvářil nechápavě. "To není nic neobvyklého. Tihle lidé jsou spolkaři. Jestliže patří k jedné bratrské organizaci, je víc než pravděpodobné, že patří i k jiné. Veteráni a členové ostatních spolků jsou leckdy jedni a titíž lidé."

"Dávají někteří dárce krev opakovaně?"

"Skoro všichni naši dárce dávají krev opakovaně. Přijedou do města na sjezd, příslušný spolek zorganizuje odběr a dobrovolníci darují krev. A darují ji téměř pokaždé; stane se z toho zvyk."

"Jestlipak bych vás mohl požádat ještě o něco?" Doohan se usmál co nejprosebněji.

Rostov se zatvářil dosti nepřístupně. "Záleží na tom, co to bude; mám totiž hodně práce -"

"Na sjezdu veteránů jste získali víc než devadesát dárců. Mohl byste někoho pověřit, aby vyhotovil seznam s jejich jmény a laboratorními výsledky - Rh faktor krevní skupiny, množství protilátek a podobné údaje? Samozřejmě nic důvěrného. Nesmírně by nám to pomohlo."

"Můžu vám dát xeroxy pracovních záznamů ze sjezdu," nabídl mu Rostov.

"To bude stačit." Za pár minut Rostovova sekretářka přinesla záznamy a strčila je Doohanovi do obálky.

"Moc jste nám pomohl," děkoval Doohan.

Rostov se trpce usmál. "Jenom si přeju, aby to posloužilo dobré věci." Lítostivě zavrtěl hlavou. "Když jsme se doslechli o té nemoci na sjezdu, museli jsme veškerou krev vyhodit. Je to strašné ..."

To Doohana předtím nenapadlo. "To mě mrzí."

"Spousta práce tak přišla vniveč," posteskl si smutně obtloustlý mužik.

V autě Doohan podal Frenchovi seznam těch, kteří darovali krev na obou sjezdech. "Poznááte některá z těch jmen?"

French mumlal nahlas. "Rosenberg ... Kemp ... Greenhorn ... Martell - všechna tahle jména se objevují na vzorcích v mé laboratoři, lidé, kteří zemřeli na nemoc veteránů."

"Plynou z toho nějaké závěry?"

French zaváhal. "Zdálo by se, že skoro každý, kdo daroval krev na obou sjezdech, zemřel. Zemřelo ale mnohem víc lidí, než dalo krev jak na srazu VAV, tak na srazu Losů. Podle mého mínění pravděpodobně všichni ti, kdo se zúčastnili obou sjezdů, ať krev dali nebo nedali, se stali oběťmi." Pohlédl na Doohana. "Vy si o tom myslíte totéž, ne?"

Doohan kývl na souhlas. "Za prvé, abyste se stal obětí, musel jste se patrně zúčastnit obou sjezdů. Pokud jste se zúčastnil jen jednoho nebo druhého, nehrozilo vám žádné nebezpečí. Ty dva sjezdy se od sebe zásadně lišily, takže se můžeme domnívat, že nikdo to neušil speciálně na veterány. Za druhé, na každém sjezdu byla pojízdná transfúzní stanice. Což není v tuto chvíli nijak zvlášť podstatné, neboť zemřela řada lidí, kteří žádnou krev nedali. Za třetí, Roy působil jako jeden z ošetřujících lékařů na obou sjezdech. Důvodně se můžeme dohadovat, že ho spojovalo totéž s těmi, kdo na obou sjezdech darovali krev a co z nich potom udělalo oběti. Za čtvrté, krev ze sjezdu Losů se za prapodivných okolností ztratila. Netuším, co si o tom mám myslet, či jestli to s tím vůbec nějak souvisí."

French se tvářil nešťastně. "Dalo by se to možná vysvětlit - že zdrojem infekce byla transfúzní stanice. Že se dárce při odběru nakazili a potom nakazili i ostatní. A jestli to je pravda, tak podle mě s tím Roy možná nějak souvisel."

Doohan zavrtěl hlavou. "To není příliš pravděpodobné. Na prvním sjezdu nikdo z dárců neonemocněl a na druhém jich onemocnělo jenom několik. A pořád ještě tu zůstávají nezodpovězeny otázky, proč nedošlo k žádným

sekundárním kontaktům infekce a proč se onemocnění omezilo pouze na veterány. Co měli společného, že to vyloučilo ze hry kolenjdoucí, náhodné návštěvníky, ostatní hotelové hosty a dokonce i personál?"

"Jenom mě to tak napadlo," prohlásil úlevně French.

"Teď je nepříjemné," řekl Doohan, "že máme morální povinnost sdělit tuto informaci Miltraitovi a Hansonovi. O tomhle ještě stoprocentně nevědí," French se chabě usmál. "Major Hanson to neocení, až mu to oznámíme."

Doohan nastartoval a zařadil se do proudu vozidel. "Myslím si, že byste se mnou neměl chodit, Paule. Hanson by neměl pochopení pro to, že čmúcháte kolem a nesedíte u sebe v laboratoři. Teď máte svobodu pohybu; a tu mít nebudete, jestli si bude myslet, že do toho strkáte nos."

French se na něho zvědavě podíval. "Co uděláte, Calvine? Myslím, až o tomhle řeknete Hansonovi?"

"Co udělám?" zeptal se Doohan pochmurně. "Udělám to, za co mě SZO platí - zjistím všechno, co bude v mých silách. Je to pro ně momentálně bod číslo jedna; považují to za životně důležité."

"A chcete, abych vám pomáhal?"

Doohan si uvědomil, že s tím počítal jako se samozřejmostí. "A nepomůžete snad?"

French pohlédl z okénka na šňůry vozidel. "Opravdu jsem o tom ještě neuvažoval, Calvine."

16

Na patře v nemocnici Laguna Honda mezitím přibyli dva strážníci a Doohan musel oběma z nich prokázat svou totožnost. Hansona našel s vyhrnutými rukávy a rozepjatým límcem, utahaného a zpoceného, jako kdyby tam strávil celou noc. Když k němu Doohan vešel, vyděšeně zvedl hlavu. "Hergot, kde je sakra ta holka?" Rázným krokem namířil ke dveřím, rozhlédl se po vnější kanceláři, po své sekretářce a pak se otočil k Doohanovi. "Můžu pro vás něco udělat, doktore?"

Doohan mu stručně vysvětlil, co objevil v krevní bance. "Každý samozřejmě krev nedal, ale podle mě každý, kdo onemocněl a později zemřel, se zúčastnil obou sjezdů."

Hanson poslouchal s kamennou tvář, pak přehodil páčku interkomu na svém stole. "Robertsi, spojte se s ředitelem hotelu Royalty. Povězte mu, že chceme knihu hostů z minulého roku." Obrátil pohled k Doohanovi. "Kdy se konal sjezd Losů?"

"Od sedmého do jedenáctého října."

"Od sedmého desátý do jedenáctého desátý, Robertsi. Porovnejte seznam účastníků sjezdu Losů s naším seznamem obětí nemoci veteránů. Vyřídíte to po telefonu a podejte mi zprávu, kolik lidí se vyskytuje v obou seznamech. A ať vám to netrvá celý den."

Vypnul interkom, pohodlně se opřel do židle a zavřel oči. Hanson je vyčerpaný, říkal si Doohan chladnokrevně. Oči měl oteklé, obličej šedavý a ztrhaný. V popelníku na psacím stole před ním se vršily nedopalky cigaret, které se trousily stezičkou k odpadkovému koši po straně.

"Víte, co zjistíte," řekl Doohan.

"Ano, doktore," povzdychl Hanson, "vím, co zjistíme. Není tak složité to uhadnout. Objevíme, že všichni na seznamu obětí se taky zúčastnili sjezdu Losů v minulém roce. Správně? Akorát si nejsem jistý, co to pro nás znamená."

"Na obou sjezdech darovali dobrovolníci krev," podotkl Doohan. "Pojízdná transfúzní stanice poslední den sjezdu Losů havarovala, nejspíš proto, že osádka se bála, že ji zastaví a prohlédají."

Hanson otevřel oči. "Máte pro to nějaké vysvětlení?" Doohan zavrtěl hlavou. "Já taky ne." Hanson si udělal pár poznámek do bloku a upřel zvědavý pohled na Doohana. "Povězte mi, doktore, proč si hrajete na Sherlocka Holmes?"

Do Doohana vjel vztek. "Protože jsem si myslel, že informace o lidech, kteří se zúčastnili obou sjezdů, by mohla být důležitá."

"To jistě je, doktore, to jistě je. Myslím si ale, že bych viděl radši, kdybyste k nám nejprve přišel se základní informací. My bychom celou záležitost v krevní bance prošetřili daleko důkladněji, to za prvé."

"Já si nemyslím, že vaši lidé by dokázali víc."

Hanson zív a promnul si oči. "O tom není sporu," pravil. "Koukněte, doktore, nalejme si čistého vína. Vy nám ve skutečnosti nevěříte, že vám poskytneme informace, které žádáte, a když mám být naprosto upřímný, my si zase nejsme příliš jistí, jak dalece vám vlastně můžeme věřit nebo na čí straně stojíte."

"Museli jste si mě za tu dobu už prokádřovat," řekl Doohan chladně. "Musíte přece vědět, že nemáte důvod mě podezírat."

"Ne? Doktore, v tuhle chvíli podezírám každého. Platí mě za můj postoj a můj postoj je podezřivý. Jestliže se to může stát, tak se to stane, a tomu věřím stejně pevně jako tomu, že zítra ráno vyjde slunce." Najednou plácl dlaní do stolu. "Co si sakra myslíte, že se tady děje? Tohle není žádný seminář o tom, jak lokalizovat nemoc. Tenhle kurs vyučuje o dveře dál doktor Miltrait. Já pracuji s možnostmi a možné je to, že je třeba v sázce mnohem víc než jen životy několika set veteránů. Připouštím, že to, co se tady stalo, je tragédie, doktore, ale já se tím nemůžu zabírat. Já mám na srdci vnitřní integritu Spojených států. Žádá se ode mě, abych věřil tomu, že sedmdesát pět veteránů chytlo záhadnou nemoc, která je stoprocentně smrtelná. A vláda mě platí za to, abych tomu nevěřil, a já tomu nevěřím."

"Myslíte, že se jedná o biologickou bojovou látku?"

Hanson se zasmušil. "Nic takového jsem neřekl, doktore, a ani to nemůžu dokázat. Jestli tomu tak ale je, pak ten, kdo ji rozšiřuje, bude mít na místě pozorovatele, aby referovali o výsledcích pokusu a aby si ověřili naši schopnost onemocnění lokalizovat. Pokud vím, mohl by být tím pozorovatelem stejně dobře doktor Calvin Doohan, jako kdokoliv

jiný."

Doohan pokrčil rameny. "Jestli chcete věřit tomuhle, nemůžu vám to zřejmě rozmlouvat."

"Že nemáte vojáky příliš v lásce?"

"Co čekáte, že vám na to odpovím, pane majore? Jste holt z jiné branže než já."

Hanson vstal a přešel k oknu. Nastavoval žaluzie tak dlouho, až mu slunce zbrázdilo tvář ostrými, chladnými čárami.

"Byl jsem voják celý svůj život, doktore. Můj táta byl důstojník letectva z povolání; vyrůstal jsem na letecké základně. Je to ten jediný život, jaký jsem kdy poznal, a jediný život, jaký jsem kdy chtěl poznat. Ještě jako malý spratek jsem věděl, že půjdu na jednu z vojenských akademií. Považoval jsem to tenkrát, a dodneška to považuju, za nejčestnější a zároveň nejnepochopenější ze všech povolání. A když k tomu připočteme, jaký k němu v téhle zemi zaujalo postoj civilní obyvatelstvo od dob Vietnamu, je to také nevďěčné povolání. Je zbytečné to říkat, ale někdo musí bojovat ve válkách téhle země a musí k tomu být připraven teď. Už nikdy nebudeme mít čas vycvičit armádu z gruntu." Chvilí tam stál a mhouřil oči do sluníčka. "Nikdo se nikdy nedostane až k poslední sloce hymny, ale je v ní verš o svobodných mužích, kteří stojí 'mezi milovaným domovem a troskami války'. Je to podle vás tak nečestné?"

Otočil se a pousmál. "Zní to sentimentálně, že jo? Ale nepleťte se, doktore. Mám velice jasnou představu o povinnosti a co zahrnuje a nezastavím se před ničím, abych ji splnil."

"Vzpomínám si, že jedním z argumentů, který uváděli na svou obhajobu nacisté v Norimberku, bylo to, že pouze plnili rozkazy," poznamenal kousavě Doohan.

"Doohane, vy jste to, čemu u nás říkáme 'vyhcánek'," promluvil Hanson ledovým hlasem. "Jakkoliv si to možná odporuje, existuje jistý morální zákon, který je závazný pro všechny, dokonce i ve válce, doktore. A nacisty jsme pověsili, protože tenhle zákon porušili."

"Máte pravdu. To si skutečně odporuje," poznamenal Doohan. "Ale přesto si říkám, jestli se nedočkám dne, kdy major Lawrence Hanson bude stát před tribunálem a prohlašovat: 'Ale já jsem pouze vykonával rozkazy.'"

"To bych se hanbou propad," zašeptal Hanson a hleděl na Doohana s opovržením. "Něco takového ode mě nikdy neuslyšíte."

Dveře za Doohanem se otevřely a jakýsi hlas řekl: "Pane majore, už jsme ta jména překontrolovali -"

Ve dveřích stál mladý muž ve sportovním saku a v kalhotách. Uprostřed věty se zarazil a podezíravě si měřil Doohana. Doohan jeho pohled opětoval. Blondák, svalnatý, chlapecký obličej jenom lehce brázdily ostré vrásky ve tvářích a kolem očí. Tvrdás, pomyslel si Doohan. Týpek, který by bez mrknutí oka uposlechl rozkazy v My Lai. Nebo v Buchenwaldu. Stačil jeden letmý pohled a Doohan věděl, že si ho ten mladík prohlédl jako pod mikroskopem a ocejoval. Divně, že si ho Hanson vybral za svého pomocníka. Nebo možná ne.

"Spusťte, Robertsi," přikázal mu netrpělivě Hanson.

"Ředitel hotelu Royalty mi přečetl seznam hostů sjezdu Losů. Všechna jména na našem seznamu obětí tam byla kromě jednoho."

"Co manželé Rosenbergoví?"

"Oba dva minulý rok v hotelu Royalty byli."

"Kdo je ta výjimka?"

Robertsi mrkl na seznam, který držel v ruce. "Jakási Guitierrezová. Ona a její manžel se zúčastnili sjezdu veteránů, nikoliv ale sjezdu Losů. Ona zemřela, u jejího manžela se dosud žádné příznaky nemoci neobjevily."

"To stačí," přerušil ho rázně Hanson. "Díky, Robertsi." Mladík vrhl na Doohana ještě jeden pohled a vzdálil se. Hanson si promnul oči. "Doktore, jsem příšerně utahaný, a možná že jsem na sebe prozradil víc, než by bylo záhodno. Cení si toho, co jste pro nás vykonal. Přestože se v názorech lišíme, skutečně si toho cením. Chápete jistě, že to, co jsme si tady řekli, bude muset zůstat důvěrné. Dokud ode mě nedostanete povolení, tak to prosím vás nedávejte do hlášení pro SZO."

"To nemůžu udělat," řekl Doohan tichým hlasem. "Pracuju pro SZO, a to, co se tady děje, je stejně důležité pro SZO, jako pro Spojené státy. Nemoc nezná hranice mezi národy. Jestliže se časem prokáže, že nemoc veteránů je nakažlivá, má ostatní svět právo to vědět."

Hanson si povzdychl. "Možná že časem má právo to vědět, ale momentálně se jedná o bezpečnost Spojených států."

"Měl jste se mnou být v Bangladéši," řekl trpce Doohan. "Viděl jste někdy, co neštovice provedou se svými oběťmi?"

Hanson na něho upřel zkoumavý pohled. "Ta vaše cesta do Bangladéše pro vás znamenala hodně, vidíte, doktore? Abyste věděl, tak pro mě neznamena lautr nic a nemíním se kvůli hladovějícím Bengálcům cítit provinile. Neštovice už neexistují, tohle existuje." Vzal ze stolu složku papírů a začal je pročit. "Nemáme už o čem hovořit, doktore," řekl odměřeně.

Byl propuštěn, pomyslel si Doohan; v tu chvíli přestal pro Hansona dokonce i existovat. Došel až ke dveřím a pak se zlostně otočil. "Myslím si, že máme ještě o čem -"

Hanson se najednou prudce vztyčil a překotil židli za sebou. Zaťatou rukou zuřivě udeřil do stolu, až srazil popelník a na podlahu se rozsypaly nedopalky cigaret. Oči mu divoce plály. "Krucinál, Doohane!" Snažil se znovu ovládnout. Když se mu to podařilo, hlas se mu třásl. "Máme tu málo místa, doktore, měl byste si snad zařídit kancelář někde jinde."

"Promluví o tom s doktorem Miltraitem," odpověděl Doohan chladně.

"Uvidíte, že má taky plno. A pokud vím, v Grove Street 101 jsou na tom stejně."

Dlouhou chvíli na sebe upřeně hleděli; potom se Doohan otočil a zabouchl za sebou dveře. Izolovali ho,

uvažoval. Nejprve ho Hanson vytáhl ze Zdravotnické služby, kde měl styky, a teď ho vyhodil z jeho kanceláře tady. Dočista ho odřízli od jakýchkoliv dalších informací o nemoci veteránů. Až na ... až na, opravil se, až na Frenche a Suzanne, možná.

A ještě něco, říkal si v duchu. Je naivka - Hanson mu to jasně dokázal - a začíná se topit až po uši v situaci, v jaké se nikdy předtím neocitl.

A nebyl si vůbec jistý, jestli na to bude stačit.

17

Doohan nechal vůz na parkovišti městského centra, došel k nedaleké plaze, posadil se na lavičku a čekal. Suzanne svolila, dosti neochotně, že spolu půjdou na oběd. Měla spoustu práce a vyčítala si, že si dopřává polední pauzu ... Ale samozřejmě že se s ním sejde.

Bude ji využívat, uvažoval, a mrzutě přitom zíral na cihlové dláždění plazy. A ona to vytuší. Musí ale přece držet krok s tím, co Hanson dělá, a Suzanne je jeho jediný zdroj. Skutečná potíž je v tom, že jeho pohnutky nevytuší jen Suzanne, ale i Hanson - pokud ne okamžitě, tak tedy poměrně brzy.

A rovněž předpokládal, že bude souhlasit a beze všeho mu pomůže.

"Jestli zamýšlíš spáchat sebevraždu, tak most je tímhle směrem." Dneska vypadala trochu míň asketicky. Neměla ani svůj střízlivý kostým, ani střevíce bez podpatků. Vypadala vysoká a štíhlá jak proutek, světle hnědé vlasy jí rámovala široká střecha klobouku. Hotová modelka, pomyslel si. Sluší jí to stejně v šatech, jako bez nich.

"Vypadám tak zničeně?"

"Jako někdo, kdo právě absolvoval dlouhý rozhovor s majorem Lawrence Hansonem. A to mi nikdo předem nic neřekl, to jen tak hádám."

"Střelila ses."

Naklonila hlavu na stranu. "Odvolávám to. Nevypadáš jako potenciální sebevrah - spíš vypadáš jako jeden z těch cizích nalezenců za druhé světové války, co chodili po žebrotě a zpívali: 'Mamku nemám, tatku nemám, ani strýčka Sama.'"

"Netušil jsem, že tohle můžeš pamatovat."

"Sotva. Otec mi o tom vyprávěl." Posadila se vedle něho. "Co se stalo?"

"Koupíš mi oběd?"

Lusklá prsty. "Sákrši, já věděla, že v tom bude nějaký háček. Naštěstí doktor Miltrait se chlubil se svou oblíbenou italskou restaurací a ta je kousek odsud. Slib, že zaplatíš pití a že si neporučíš dražší jídlo než za tři dolary, a já tě zvů."

V restauraci se rozhlédla kolem sebe po vybledlé výzdobě a zavrtěla hlavou. "Mně to nevyčítej, vyčítej to Miltraitovi." Objednali si a Suzanne se zeptala: "Viděl jsi už odpolední noviny?"

"Ještě ne," odpověděl a vylovil svoji dýmku.

"Uveřejnili obsah dopisu toho cvoka. Náš neznámý vrah tvrdí, že smíchal niklkarbonyl se suchým lemem a nechal ho v alkalově souseďic se zasedacím sálem. Obsah se nejspíš vypařil, zatímco účastníci sjezdu sledovali hlavní projev. Miltrait sdělil novinářům, že v tkáních obětí našli nikl a že tohle tedy možná je to skutečné vysvětlení."

"Já tomu nevěřím," prohlásil Doohan.

Namotala si špagety na vidličku. "Otázka zní: uvěří tomu obyčejný lid? ÚKN bylo totiž podrobeno ostré kritice za to, že nepřišlo s odpovědí. Včera jsme to schytali dokonce i na půdě Senátu, když se projednával přiděl financí pro ministerstvo zdravotnictví, školství a sociální péče."

"Mělo by vás to uchránit před těmi největšími křiklouny, aspoň načas - ale nakonec budete s tímhle vysvětlením vypadat jako hlupáci."

"Já si to nemyslim. Veřejnost má dost krátkou paměť."

Doohana to mírně podráždilo. "Je to nezapné vysvětlení, protože je tak nepravděpodobné, dokonce i pro laika. Jestliže to bylo ve vzduchu, proč to sklátilo jenom veterány? Nepostihlo to ani nikoho z personálu, ani nikoho z ostatních hostů. Zasedací místnost v hotelu jistě nebyla vzduchotěsná. Upřímně řečeno se mi ta teorie zdá ze všech možných vysvětlení jako nejnepravděpodobnější."

"Promluv si o tom s majorem Hansonem; ten nařídil vydat tiskové prohlášení. Možná žes měl od začátku pravdu; třeba ten niklkarbonyl skutečně pocházel z toho spravovaného hořáku v kotelně. Ten bojler zásoboval vodou dvě patra, ve kterých bydlela většina účastníků sjezdu. To by pak vysvětlovalo, proč nemoc postihla jenom veterány."

Doohan rezolutně zavrtěl hlavou. "Tohle vysvětlení má tutěž základní vadu jako to první. A každé vysvětlení, které neobjasní všechno, je na nic." Vzal si sousto makaronů. Chutnaly naprosto znamenitě; Miltrait se v restauracích opravdu vyznal. "Dvě věci nejsem schopen vysvětlit. Ta první jsou Rosenbergovi. Ona nebydlela v hotelu Cordoba a na samotném sjezdu strávila všehovšudy den a půl."

"Dosud jsme neurčili, jak dlouho musel být člověk vystaven nákaze," řekla Suzanne. "Tedy pokud se přenáší vzduchem."

"A co Guitterez?" zeptal se Doohan. "Jeho manželka na to umřela, on vyvázl bez úhony. A žádný z nich se nezúčastnil předchozího sjezdu v hotelu Royalty. Guitterezovi jsou jediná, kteří se ho nezúčastnili."

"Na někoho zapomínáš."

"Na koho?"

"Na svého přítele doktora Hugh Benoita."

Skutečně na Benoita zapomněl, pomyslel si Doohan. A Hugh se nezúčastnil ani jednoho sjezdu, ani neměl nic společného s pojezdovou transfúzní stanicí. "Třeba s tím nesouvisí. Tytéž příznaky, ale klidně to mohlo být něco docela jiného."

"A co doktor French?"

Padla na něho tíseň. Takže není jen jedna výjimka.

Chvilí si hrála s vidličkou špaget. "Co se mezi tebou a Hansonem stalo?"

"Major Hanson nemá v lásce skotské doktory, kteří jsou zapálení pro svou věc, zvláště pak ty, kteří jsou moc zvědaví." Pověděl jí o sjezdu Losů.

"Hmm." Zamyslela se nad tím a zavrtěla hlavou. "Ty považuješ za podstatné to, že ti, co na chorobu onemocněli, se zúčastnili obou sjezdů. Možná je důležité to, že byli prostě členy obou organizací. Ti, co se zúčastnili sjezdu Losů, se spolu mohli v minulém roce velice snadno setkat ještě jinde; pohybují se ve stejných společenských kruzích. Tys určil dvě místa, kde se setkali - sjezd Losů a sjezd veteránů. Mohli se ale sejít ještě na nějakém třetím místě."

"Na tom by něco bylo, kdyby byli všichni z blízkého okolí, jenomže někteří pocházeli až z Nevady a z Oregonu." Číšník sklídl ze stolu a Doohan objednal kávu. "Co víš o Guitterezovi?"

"Je to Latinoameričan. Což by mohlo být podstatné." Doohan na ni vrhl tázavý pohled. "Možná že je Kubánec," vysvětlila.

Doohan se kysele usmál. "Já zapomněl. Všichni Američani se domnívají, že Castrův režim ohrožuje jejich bezpečnost. Stala se z toho celonárodní obsese."

"Mohla bych s tebou souhlasit," řekla klidně, "nebýt jedné věci. Před několika lety, když se strhl poprask kolem podvrtných akcí CIA, bylo jednou ze dvoudenních senzací obvinění, že CIA plánovala zanást na Kubu africký mor prasat, aby vyhubili kubánská prasata. Obvinění nebylo nikdy prokázáno; nicméně v té době řádila epidemie moru prasat, která na celou řadu měsíců prakticky vyloučila z jídelničky Kubánců vepřové. Říká se, že Kubánci se chystali podniknout protiútok a zavléct slintavku a kulhavku mezi stáda dobytka v Texasu."

"To je šílenství."

"Zřejmě totéž si myslel i někdo jiný. Kubánci to každopádně neprovedli a nikdo fakticky neví, jestli jsme tam ten mor prasat skutečně zavlekli nebo jestli se dostal na Kubu náhodou."

Po obědě šli zpátky k Suzannině autu. "Nacpala jsem se k prasknutí," řekla. "Ty špagety vydaly za jeden opulentní banket."

Vtom si Doohan něco vybavil. "Pořád mi nejde na rozum ta paní Rosenbergová," řekl zničehonic.

"To byla ... tragédie."

Doohan ji uchopil za paži. "Nebydlela v hotelu, a přesto onemocněla. Ve skutečnosti pobyla na sjezdu akorát den a půl, a když odečteš dobu, kterou strávila v motelu, tak to nebylo ani tolik."

"Nechápu, co tím sleduješ," řekla Suzanne. "Vůbec nevíme, jak dlouho musel být člověk vystaven nákaze."

A pak Doohanovi blesklo. "Asi třicet vteřin."

Suzanne se zarazila. "Neměl bys při obědě pít."

"Já to myslím vážně. Co měla společného se všemi ostatními účastníky sjezdu - a vzpomeň si, nedorazila tam natolik včas, aby stihla hlavní projev. Vlastně co měli všichni společného?"

Suzanne se zatvářila nechápavě. "Co tím sleduješ?"

"Zúčastnila se banketu," prohlásil Doohan. "Tak jako se ho zúčastnila většina návštěvníků sjezdu. A vsadil bych se, že ti, co onemocněli, se zúčastnili taky banketu na sjezdu Losů. Nebylo to něco, čeho se nadýchali. Bylo to něco, co snědli - v tomhle se mohli lišit od všech ostatních hostů a od hotelového personálu."

Suzanne se pousmála a zavrtěla hlavou. "Na to zapomeň. Tohle byla jedna z prvních věcí, kterou jsme si ověřili. Bylo to typické jídlo, které se podává na banketech. Mohli si vybrat svíčkovou pečení, krocana nebo platejsa s bramborovou kaší, hráškem, salátem a jako moučník zmrzlinový pohár s ovocem a oříšky. Takový banket na sjezdu bych si nechala taky líbit. V lednici ještě měli zbytky pečené a krocana a některých dalších dobrot; všechno jsme to důkladně zkontrolovali."

"Jenže to jste ještě nevěděli, co vlastně hledáte," tvrdil Doohan.

"No, jestli opravdu určíme bacil nebo virus, uložíli jsme vzorky veškerého jídla v Atlantě. Můžeme si to pak velice rychle ověřit."

Vtom dostal nápad. "To nemůžete," řekl. "Máte akorát vzorky jídla, které nesnědli, ale nemáte vzorky jídla, které snědli."

Došli k jejímu autu. Suzanne se k němu otočila a zastínila si oči před sluncem. "V Atlantě jsou neobyčejně důkladní. Jestli tam něco je, tak to dřív nebo pozděj najdou."

Doohan o tom tak docela přesvědčený nebyl. "Když to říkáš. A co personál?"

"Nikdo z nich neonemocněl, nevzpomínáš?"

"Nevíš ale, jestli někdo z nich nefungoval na obou sjezdech."

Zavrtěla hlavou. "Calvine, o obou dvou sjezdech jsme nevěděli až do dneška. Podle tvé teorie ale, pokud někdo pracoval na obou sjezdech, tak by byl onemocněl, je to tak?" Pohládila ho po tváři a pak vylovila z kabelky vizitku. "Byli jsme nuceni požádat o tajná telefonní čísla kvůli bezpečnosti." Usmála se. "Málokdy se dostanu do postele před půlnocí a nezlobím se, když mi zavolá nějaký dobrý přítel, nebo dokonce nečekaně zaskočí. A tebe považuju za dobrého přítele, Calvine." Nasedla do auta, stáhla okénko a vyklonila se. "Calvine, Hanson to myslí smrtelně vážně. Nechce, aby se do toho kdokoli jakkoliv míchal, a udělá všechno pro to, aby tomu zabránil."

"Já to myslím taky vážně. To, co bych mohl zjistit, je důležité pro spoustu lidí."

V její tváři se objevilo něco, co nemohl dobře přechít. "Dej na sebe pozor."

"Chtěl jsem tě požádat, abys mi pomáhala," řekl. "Jsi pro mě jediný zdroj informací. Nevím, jestli se můžu spolehnout na Paula."

Zaváhala. "Podle mě toho na vlastní pěst moc nezjistíš. Málokdo s tebou bude spolupracovat, jakmile to Hanson rozhlásí. A zároveň si nemyslím, že bych ti já mohla příliš pomoci. Stejně mi toho moc neřekají."

Byla to jeho největší naděje, uvažoval, ale nemůže jí to vyčítat. "Asi máš pravdu. Zkompromitovala by ses už tím, kdyby tě se mnou viděli."

"Jsi odhodlán do toho jít?" zeptala se. Doohan přikývl. Načež se rozhodla. "Já nepracuju pro majora Hansona," zamumlala. "Udělám, co bude v mých silách."

A v příštím okamžiku už byla pryč a tentokrát mu představa Elizabeth nezakryla obličej Suzanne. Zavrtěl hlavou a vzpomněl si na její pozvání. Žena by přece neměla učinit první krok, pomyslel si. Ale to je dvojitá morálka a tohle je jiný svět než ten, ve kterém byl vychován on. Doohanovi ten nevyřčený kompliment nesmírně zalichotil. Míni pokračovat v tom, co započali předchozí noc, a nehodlá mu v tom dávat moc na vybranou.

Tak už dost toho chlapáckého naparování, usoudil.

Nasedl do auta, ale dřív než nastartoval, zamyslel se ještě jednou nad jejím varováním. Hanson to myslí vážně, udělá skutečně cokoli, aby zabránil jakémukoliv vměšování. Což jen podtrhuje to, co o Hansonovi soudí.

Opět měl pocit, že do toho zabředá až po uši.

18

René Koenig byl v pořadí už třetím mužem, kterého Doohan příštího rána zpovídal v hotelu Royalty. Ředitel ho odkázal na proviantního nákupčího a ten ho zase odkázal na vrchního číšníka Koeniga. Koenig měl totiž u sebe rozdělovníky práce, a to jak pro každodenní chod kuchyně, tak pro zvláštní příležitosti, jako jsou například bankety.

"Ano, samozřejmě že mám záznamy." Hovořil pořád ještě s mírným přízvukem. "Důchodový úřad požaduje, abyste si je nechali sedm roků. To jste nevěděli?" Byl to vysoký, štíhlý padesátník, který se choval velice rezervovaně a sebejistě, a Doohan odhadoval, že je Francouz nebo Švýcar a že jeho rodina dělá v téhle branži už celé generace. V duchu si ho dovedl představit, jak vládne pevnou rukou jídelně, v Royalty a luská prsty, aby upoutal pozornost obyčejných smrtelníků, kteří pro něho pracovali.

Koenig ho zavedl do své kanceláře, která se skvěla čistotou a pořádkem jako jeho kuchyň. Prohrábl desky v registračce a jedny vytáhl. "Na banketu při sjezdu Losů jsme měli čtyři sta šedesát hostů, to znamená, že jsme požádali místní odborářskou kancelář, aby nám poslala třicet číšníků ... počkejte, tady to mám." Vylovil z kapsy brýle, nasadil si je a vyndal z desek list papíru. "Vlastně dvacet osm číšníků - počítejte jednoho na patnáct hostů, pět jídlonošů, čtyři barmany a čtyři pomocníky do kuchyně navíc včetně dvou myček nádobí."

Podíval se přes obroučky brýlí na Doohana. "Zorganizovat takový banket je docela fuška. Vzhledem k tomu, že hlavních chodů je několik, musejí hosté oznámit, co si vybrali, tři dny předem a vy pak toho stejně ale musíte připravit víc pro ty, co se rozmyslí jinak, a pro ty, co přibudou na poslední chvíli. Dále musíte udělat zasedací pořádek, takže číšník ví, kolikrát ten který hlavní chod přijde na každý stůl. Musíte se přesvědčit, že jsou stoly správně uspořádány -"

"Připravovalo se všechno jídlo tady?" zeptal se Doohan.

Koenigův postoj ochladl. "Samozřejmě že se všechno připravovalo tady - dokonce i kuře po kyjevsku. Některé hotely prý dovážejí mražené hlavní chody. Royalty ale nikdy."

Mezi Royalty a Cordobou je obrovský rozdíl, usoudil Doohan, a část toho rozdílu se jmenuje René Koenig. "Můžu se na ten seznam podívat?" Koenig mu ho přisunul po leštěné desce svého psacího stolu. Doohan si vyndal seznam, který obdržel v Cordobě, a oba pečlivě srovnal; nebyly podle abecedy a tak mu to chvíli trvalo. Žádná jména se neshodují, pomyslel si zklamaně. Pak začal seznamy pročitat znovu a zarazil se. Mýlil se; jeden z číšníků pracoval v Royalty i v Cordobě.

Ukázal na jméno prstem. "Richard Miller. Víte o něm něco?"

Koenig přikývl. "Když u nás pracují poprvé, necháváme je vyplnit formulář pro důchodový úřad - číslo sociálního zabezpečení, adresu a podobné údaje." Povytl z registračky jinou zásuvku, chvíli v ní hledal a podal Doohanovi kartu. "Nemůžu zaručit, jestli na téhle adrese momentálně bydlí nebo ne." Zatvářil se tajuplně. "Pracoval u nás akorát jednou."

"Můžu si od vás zavolat?" Koenig přitakal, sebral desky a uložil je zpátky do registračky. Doohan vytočil, odkázali ho na nové číslo - Miller se opravdu přestěhoval, jak Koenig naznačil -, číslo vytočil a čekal. Při devátém zazvonění, když už se chystal zavěsit, ozval se ospalý hlas. Doohan se představil a vysvětlil, co chce.

"Koukejte, já o ty nemoci nevím lautr nic." Odmkla. "Ano, makal jsem na banketu." Povzdech. "Kolik je? Panebože ..." Doohan se zeptal, kde by se spolu mohli sejít, a hlas trochu ožil. "V kavárně Zátíši, zahnete první ulici z Castro Street pod Markét. Vypadám tuctově, akorát že na sobě budu mít tričko s nápisem 'Šinu si to, šinu dál'."

Doohan zavěsil a otočil se ke Koenigovi. "Víte, kde je kavárna Zátíši?"

Koenig nehnul ani brvou. "Nemám nejmenší tušení," zammlal. "Ve snu by mě nenapadlo tam chodit."

Doohan nechal auto na parkovišti banky přes ulici. Většina chodců byli muži mezi dvacítkou a čtyřicítkou, na sobě měli převážně džínsy a kostkované košile s vyhrnutými rukávy. Připomíná to westernové filmy, pomyslel si, kde si to po chodníku štrádají stovka kníratých darebáků. Málokteří z těch mužů vypadali jako dělníci, ale všichni měli džínsy řádně prošoupané; a ty kousky nahé kůže, které z některých prodřených míst prosvítaly, svědčily o tom, že spodní

prádlo je déclassé.

V kavárně bylo plno, když tam vešel. Dlouhý nálevní pult okupovali téměř výhradně mladíci v té samé džínové uniformě, které si všiml už předtím na ulici. Obě dvě ženy u pultu byly oblečeny velice výstředně. Ta vyšší a hubenější měla obrovské kruhové náušnice a šálek s kávou svírala v ruce, na které se jí třpytily čtyři bohatě zdobené prsteny, na každém prstu jeden.

Přispěchala k němu číšnice, statná, přívětivá žena s jmenovkou, na které stálo "Bessie". "Vzadu máte volný box," řekla ochotně.

"Hledám jistého Richarda Millera," řekl Doohan.

"Dicka Millera? Najdete ho v posledním boxu, je to ten vychrtlý hejsek v tričku."

Zdálky Doohan nedokázal určit, jak je starý. Něco mezi pětadvaceti a pětatřiceti; ten neurčitý věk, který značí, že se držíte sakra dobře anebo trávíte řídně čas tím, aby to tak vypadalo. Pro muže je to těžší než pro ženu, pomyslel si. Miller ho viděl přicházet a povstal. Byl to osmahlý, hubený muž s pískově žlutými vlasy a na sobě měl nepostradatelné přiléhavé džinsy a široký černý opasek pobitý čtvercovými cvočky. Slíbené triko měl trochu usmolené a byla na něm kreslená postavička mladíka ve velikánských botách, jak si v hlubokém záklonu naparovačně vyšlapuje přes nápis "Šinu si to, šinu dál".

Doohan chvíli nevěděl, co si o něm má myslet. V Londýně by ani nezapochyboval o tom, že je to flákač, na druhé straně ale skoro všichni v Castro Street vypadali jako flákači. "Pan Miller? Doktor Calvin Doohan."

Miller mu potřásl pravicí a pokynul Doohanovi, aby se posadil. Doohan se přistihl, že na Millera zírá s téměř lékařským zaujetím. Byl teplý den a v jejich části restaurace bylo ještě větší horko, protože na druhé straně pultu hřál otevřený gril. Ale na sedadle vedle Millera ležela notně obnošená motocyklová bunda z černé kůže s odpínacím límcem a s rukávy na zip. A na stole byla frajerská německá polní čapka z černé kůže s malým orlem Luftwaffe a s hákovým křížem ve věnečku.

Sám Miller byl hubený v obličeji, svalnatý, měl široký hrudník a bicepsy, které napovídaly, že tráví hodně času v tělocvičně. Byl nakrátko ostříhaný, skoro na ježka, a měl hustý, pečlivě zastřížený knír a v levém uchu zlatou náušničku.

Bessie k nim přispěchala s jídelním lístkem. "Co to bude?"

"Já si dám jen kávu." Doohan ukázal na Millera. "To jeho připište na můj účet."

Bessie mrkla okem. "Vidíš, Dicku, co jsem ti povídala? Říkala jsem ti, že to bude dobrý člověk."

"No ne, tisícery díky." Miller si labužnický pročetl jídelní lístek. "Dej mi newyorské biftek s pomfritama, kafe a banánovej koláč s krémem." Uvelebil se v boxu a prohlížel si Doohana s tak upřímnou zvědavostí, až to bylo Doohanovi nepříjemné. "Nevím, co vám můžu říct, abych se revanžoval za ten biftek," pravil posleze. "Řek jsem už těm ostatním všechno, co vím. Odebrali vzorky ..." Zakoulel očima. "Nemoh jsem uvěřit, z čeho všeho chtěli vzorky."

"Berou to vážně," řekl Doohan. Vylovil svoji dýmku a zapálil si ji. "Vy jste pracoval na sjezdu Losů v minulém roce?"

Miller se zatvářil překvapeně. "Na tohle se mě tedy neptali." Ukázal na Bessii, aby mu přinesla ještě jednu kávu. "Makám na hodně sjezdech. Je to jen na pár hodin denně a dělám to jen, než se zase zderchám." Postřehl Doohanův nechápavý výraz. "Máte přízvuk - vy jste Angličan? Chci říct, že se hodně potloukám, že se hodně poflakuju, když ale potřebuju prachy, tak dělám tohle. Jednoduše zajdu do odborářského kanceláře. Nedeptá mě pravidelná pracovní doba a vydělám dost, abych se protlouk. Když potřebuju víc, tak můžu vždycky dostat stálej flek v nějaký hospodě."

Doohan se rozhlédl po kavárně. Nepracovat víc, než musíš, je v těchhle končinách zřejmě způsob života. Co s nimi bude za deset let? rozvažoval. A vzápětí ho napadlo: Co bude s námi všemi? "Sjezd Losů," napověděl.

Miller zabloudil pohledem k řadě stoliček před nálevním pultem. Na okamžik se setkal očima s mladým mužem, oblečeným hodně podobně jako on. Podíval se zpátky na Doohana a přikývl. "Jo, makal jsem tam. Hotel Royalty, tip ťop Já třída."

"Jedl jste na některém z těch sjezdů?"

Znovu přikývl. "Přijdete tam hodinu před začátkem, přidělej vám práci a obvykle vám pak taky daj něco k snědku. V některých hotelech vyžadují, aby tam člověk přišel už najedenej. V těch lepších vás nakrmí a většinou vám daj totéž, co servírujou hostům. Nejspíš se tak asi sichrujou, abyste potom neujídali nějakýmu hostovi z talíře."

Bessie se objevila s talířkem a položila ho před Millera. Byl na něm překvapivě velký biftek obložený obrovskou horou pomfritů. V menší misce byl povadlý salát. Miller se s chutí pustil do bifteku. "Člověku to jídlo začne po čase lízt krkem. Většinou všechno připálej a pak to ohřívaj. Mimoto musím dbát na tajli." Poplácal se po břiše a povolil břišní svaly pod obnošeným trikem. "Nikdo nemá rád tlust'ochy." Přistrčil Doohanovi salát. "Nechcete můj salát? Je to lupení pro králíky ..."

"To jste nejedl salát ani na sjezdu?"

"Kdepak, člověče. Možná že jiní si ho dali, nevím."

"Co kuchaři?"

"Co by to bylo za mizernýho kuchaře, kdyby nevokoštoval, co sám uvařil."

Tudy cesta taky nevede, pomyslel si smutně Doohan. Zbývá už jen jediný bod, který si může ověřit. "Kromě vás, pracoval ještě někdo na obou sjezdech?"

Miller ani nezaváhal. "Jasně, starej Ced Laval, kuchař, kterej připravuje všechny saláty, všechny studený jídla."

Doohan zazíral "Rozdělovníky práce neuváděly, že by ještě někdo jiný kromě vás pracoval na obou sjezdech."

"Kašlu na to, co říkaj rozdělovníky. Laval byl na posledním sjezdu a proklátě dobře se na něho pamatuju ze sjezdu Losů. Nes jsem zrovna tác se salátama a nějaký blbec do mě ve dveřích vrazil a já ten tác upustil." Zavrtěl

hlavou a zasmál se. "Já si přísámbohu myslel, že mě starej Laval zabije."

Doohan se zamračil. "Nechápu, proč ho v rozdělovníku neuvedli."

"Koukejte, Laval obvykle maká v Royalty; je to jeden z nejlepších kuchařů ve městě. A ten v Cordobě onemocněl a tak šéfkuchař na poslední chvíli zavola Lavalu. Asi se dohodli mezi sebou a žádnou pracovní smlouvu nesepisovali. Možná si Laval akorát prohodil šichtu."

Miller dojedl, vstal a utíral si ústa. Doohan vzal ze stolu účet a pod svůj šálek vsunul dolarovou bankovku pro Bessii. "Nashle," rozloučil se Miller odměřeně. U pultu se s nacvičenou lehkostí vyhoupl na prázdnou stoličku vedle mladíka, kterého předtím pozoroval.

Mladá láska, pomyslel si Doohan cynicky. Zaplatil účet a drobné strčil do kapsy, přičemž nechtěně zavadil o paži vysoké dívky s náušnicemi, které si povšiml již předtím. "Promiňte ..."

"Nic se nestalo, drahouši." Hlas měla drsný a Doohan si poprvé uvědomil, že už jí začíná vyrážet stín odpoledního strniště.

19

Je pozdní odpoledne a mladý muž stojí v obývacím pokoji u okna a hledí přes most Golden Gate na oceán. Slunce se jenom dotýká vodní hladiny, mírně zploštělá, oranžová koule, která mu připomíná západy slunce na Středozápadě. Od ní se převalujícího mlžného oparu se odráží krvavě rudá barva, která ho oslňuje.

Mladík ale ve skutečnosti nevnímá ty mihotavé barvy, které v dálce žihají zčeřenou hladinu oceánu. Má starosti. Snažil se zůstat nad věcí, ale situace se začíná povážlivě zhoršovat. A zatraceně dobře ví, čím to bude vina.

Když starší muž vstoupí, otočí se. V mužově tváři se zračí potlačovaná zuřivost. Pohled jeho očí je chladný a odměřený. Mladší muž má pocit, jako když ho ten starší ve skutečnosti nevidí, anebo jestli ho vidí, že vidí něco odpudivého a snáší to jen proto, že z toho má užitek.

"Víte jistě, že Doohan je tím, za koho se vydává?"

"Prověřili jsme si ho důkladně," říká mladý muž. "Není důvod věřit tomu, že je něčím jiným než tím, jakým se jeví."

"Je moc zvědavý," říká starší muž.

Mladý muž přikyvuje. "Moc se přiteličkuje s Frenchem. A moc..."

Suše. "Já vím, četl jsem vaše hlášení. Pro jednou jste mě mohl ušetřit těch podrobností."

"Věděl bych, jak s ním zatočit."

"Jenom ho sledujte. Prozatím."

Mladého muže to překvapuje. On by postupoval jinak. Jde tu o víc než o Doohanovo kamarádíckování s Frenchem, o mnohem víc. Doohan je nebezpečný a nebezpečí nelze tolerovat. Starší muž by ho neměl tolerovat. A on sám ho nebude tolerovat. Houpal by se na provaze stejně rychle jako ti ostatní.

"Situace s Lavalem ..."

"Se Cedrikem? Co chce?"

"Další peníze."

"Na co? Dali jsme mu už dost." Starší muž přejde rázným krokem k baru. "Asi se ptám hloupě. Z Lávala se vyklubala podivná kombinace - altruisty a vyděrače."

"To bych neřekl," namítne mladý muž.

"Že ne? Jak byste to tedy hrome nazval?"

"Já si myslím, že jsou to peníze za výčitky svědomí," řekne mladý muž.

Starší muž se nad tím zamyslí a řekne: "Je to jeho svědomí. Moje ne."

20

Doohan dorazil do Frenchovy laboratoře v Berkeley uprostřed odpoledne. French byl u sebe v kanceláři a přecházel sem a tam před velkými okny, ze kterých měl výhled na Berkeley Way. Když Doohan vešel, zabručel a ukázal na kávovou konvici. "Poslužte si. Ta káva je jeden den stará a dvakrát tak silná."

Doohan si nalil šálek a posadil se. Tlustý muž byl kvůli něčemu rozčilený a Doohan tušil, co to asi je. "Dočetl jsem se v novinách, že to byla otrava těžkými kovy - niklkarbonylem."

"To jsou kecy," odsekl French. "V počátečních vzorcích, které ÚKN poslalo, nebyl skoro vůbec žádný nikl, ani stotisícina mikrogramu na mililitr. Chci říct, že tam žádný nebyl až do včerejška."

"Do včerejška?"

French se u jednoho okna zastavil, ruce sepnuté za zády. "Poslali mi několik vzorků a požádali mě, abych je vyzkoušel na nikl. Bylo ho tam požeňnaně - zhruba dvě stě mikrogramu na mililitr obsahu tekutiny. Předtím tam byly jen nepatrné stopy. Tentokrát se v něm vzorky skoro topily." Přešel ke konvici, nalil si šálek kávy a osladil si ji, přičemž trochu cukru vysypal na stůl. "Krucinál, to mě může šlak trefit - kde se v těch hajzlech byrokratických bere ta drzost ušít na mě takovou boudu."

"Já vám nerozumím," zamračil se Doohan.

"Někdo ty vzorky ponořil do chloridu nikelnatého," objasňoval znechuceně French.

"Kanadský žertík?"

"Ani náhodou - ledaže by si podle vás major Lawrence Hanson potrpěl na kanadské žertíky, a musím přiznat, že na to bych ho netipoval." Znovu začal přecházet po kanceláři. "Chtějí něco, čím by podepřeli tu svou novinovou báchorku. Takže na mě nastraží léčku. Jistě nefalšovali ty vzorky, co poslali do Atlanty." Otočil se k Doohanovi. "Víte, co chtějí, Calvine? Virus doběhl; všechny jeho oběti zemřely. Sedmdesát pět se jich tím virem nakazilo, sedmdesát pět jich na něj zemřelo. Major nyní předloží teorii, která vysvětlí proč, a já ji, aniž budu cokoli tvrdit, potvrdím. Major sklídí pochvalu, veřejnost na to zapomene. Finito. Až na to, že Hanson dál bude dělat to, co dělá - pod pokličkou."

Doohan cítil, jak se ho zmocňuje vztek. ÚKN má dost potíží s tím, aby vykultivovalo organismus, je-li to vůbec organismus. Ale aby úmyslně podvrhli vzorky ...

"To jim neprojde," pokračoval French chladně. "Major není jediný, kdo může svolat tiskovou konferenci. Dejte mi čas, abych mohl provést ještě několik testů, a já ho usvědčím z podvodu; Washington dostane jeho hlavu na talíři."

"Hanson je tvrdý chlap," varoval ho Doohan. "Nedělejte nic ukvapeně."

"Nejukvapenější by bylo, kdybych neudělal vůbec nic," řekl French. "V sázce je moje pověst." Dopil kávu a s povzdechem se uvelebil na otáčecí židli. "Na řadě tkáňových extraktů jsme zkoušeli neutronovou aktivaci. Žádné výrazné množství niklu jsme nezjistili, zato jsme zjistili něco jiného. Věřil byste tomu, že tam byl vanad?"

"Vanad?"

French přikývl. "Zkontrolovali jsme spektra u mnoha vzorků a pak jsme otestovali vodné extrakty. Organické sloučeniny vanadu jsou výrazně zbarvené. Nemůžete si jich nevšimnout."

"Stačilo by tolik vanadu způsobit otravu těžkými kovy?"

French rozpráhl ruce. "To nevím. Musím udělat ještě několik testů, ale je to možné."

Doohan se zamračil. "Jak se jim u čerta dostal do těla vanad?"

"Kladete si stejnou otázku jako já. Možná že se ten náš přítel, co poslal ten dopis, spletl a dal tam s tím suchým ledem místo niklkarbonylu sloučeninu vanadu. Koumavý vrah, ale prachbídny chemik. Nicméně jsem začal s kultivacemi s rozdílným množstvím vanadových solí."

"Máte na něco podezření," osočil ho Doohan.

French zavrtěl hlavou. "Calvine, my dva se lišíme v tom, že vy jste od přírody podezíravý a já nejsem. Myslím si skoro, že v tomhle směru máte hodně společného s Hansonem - a odpusťte, že to říkám. Čili objevím vanad a jakožto správný praktický vědec začnu s kultivacemi, abych viděl, co se stane. Jestli nám na chorioallantoické membráně vajíčka nebo v embryu něco vyroste, máme začátek odpovědi."

"Oznámil jste to do Atlanty?"

French se zarazil. "Ještě ne. Nedovolí mi to moje vědecká ješitnost. Radši bych s tím počkal, až budu mít všechno v kupě. Možná do té zprávy přičiním i pár vybraných poznámek o vzorcích, které obsahují chlorid nikelnatý." Zaváhal. "Nechtěl bych se totiž s tím vanadem mýlit." Přešel zpátky k oknům. "Slyšel jsem, že máte velice napilno od té doby, co vás Hanson vykopnul."

Doohan se zakřenil. "Suzanne vám povídala."

"Suzanne je vtělená diskretnost. Nicméně u lidského plemene je to muž, kdo zatajuje, ne žena. Já jsem ale nemluvil o Suzanne."

Doohan zavrtěl hlavou. "Nikam jsem nepokročil. Zkontroloval jsem si personál, který na obou sjezdech pomáhal při banketech. Jenom dvě jména se shodovala a žádný z nich nechytil ani chřípku."

"Kdo byli ti dva?" zeptal se zvědavě French.

"Richard Miller. číšník. A vrchní salátář Cedric Laval."

"Nepamatuju si celé menu," poznamenal French. "Jaký druh salátu servírovali v Cordobě? Snad ne ten se spoustou octa, ten by byl moc kyselý."

"Na obou sjezdech to byl míchaný zeleninový salát se speciální zálivkou," řekl pomalu Doohan. "Laval je proslavený svými zálivkami. Poobakrát vyrobil variaci majonézové zálivky Tisíc ostrovů."

Pohlédli na sebe. "Barevná zálivka," dumal French. "Nikdo z nich ale samozřejmě nesměl nic jíst. Takže toho moc dokázat nemůžeme."

"Miller povídal, že jim v obou hotelích hodinu před banketem dali najíst," podotkl Doohan.

"Ale oni neonemocněli," namítl French.

"Miller patrně nejedl salát," vzpomněl si Doohan. "Je to podle něho 'lupení pro králíky'."

French si začal rozepínat bílý plášť. "Takže zbývá jenom náš pan Laval, vrchní salátář, který věděl sám nejlíp, proč své výtvary nemá jíst. Víte, kde ten Laval bydlí?"

"Mohl bych to nejspíš zjistit."

French ukázal na svůj stůl a začal si oblékat kabát. "Telefon je támhle."

"Paule." Doohan se odmlčel. "Jestli se do toho zamícháte, mohlo by vám to zkomplikovat život."

French se zasmál. "Daleko víc mi to komplikuje život v tuto chvíli. Jestli to necháme na Hansonovi, budeme muset uvěřit tomu, že všechny skládily do hrobu jedovaté výpary. A na jedovaté výpary nevěřím od té doby, co jsem přestal číst anglické detektivky."

Činžák na Noriega Street byl dvoupatrová štukovaná, pastelově modrá budova. Doohan usuzoval, že v době, kdy byl postaven, vypadal celkem stylově. Teď ale chátral, okna prozrazovala několik nátěrů a na malém trávníku před ním prosvětovala dvě holá místa. Dvojitá dveře zdobily dvě šňůry vánočních žárovek a v jedné půlce dveří se honosně vyjímal z lepenky vyřezaný Mikuláš.

Stiskl zvonek u Lavalova jména, za chvíli v mluvítku nad deskou zapraskalo a ozval se ženský hlas: "Kdo je?"

"Je doma pan Laval ?"

"Já vás neslyším," stěžoval si plechový hlásek. Doohan to zopakoval. Nevrlé se ozvalo: "Nevadí." Zavrčel bzučák a dveře se otevřely, když na ně Doohan zatlačil. French vešel za ním a společně vyšlapali po schodišti pokrytém kobercem do druhého patra. Nahoře nechal Doohan Frenche chvíli vydýchat a pak zamířil k bytu číslo 3-D. Zazvonil a čekal. Zevnitř uslyšeli štrachání a vzápětí lomoz, jako když něco spadne. Konečně se dveře otevřely a vykoukla na ně zadýchaná, mírně odulá tvář asi třicetileté ženy. Tvář stárnoucího dítěte, pomyslel si Doohan.

"Paní Lavalová?"

"Prosím." Ve vlasech měla natáčky a oči podlité krví. Podle toho, co Doohan viděl, měla na sobě špinavý květovaný župan s jednou klopou propálenou od cigarety.

Doohan představil sebe i Frenche. "Velice naléhavě musím hovořit s vaším manželem."

"Není doma." Najednou něco ucítila. "Kristepane, omeleta." Zmizela a dveře nechala pootevřené. Doohan pohlédl na Frenche, pokrčil rameny a dveře otevřel. Vešli dovnitř a French za nimi zavřel. Na to, jaký to byl dům, byl obývací pokoj zařízen překvapivě dobře: v jednom rohu barevná televize s padesáticentimetrovou úhlopříčkou a v druhém nákladná hi-fi souprava. Na stolku vedle televize trůnil videomagnetofon systému Betamax, zatímco poblíž na stolku ze skla a z chrómu stála dvě alabastrová vejce, kytice sušených květů a dva obrovské křišťálové popelníky, plné špačků s otisky rtěnky. V pokoji se vznášel závoj kouře a zápach spáleného tuku. Z kuchyně se ozval řinkot pánve a zvuk tekoucí vody doprovázený syčením.

Žena, kterou viděli u dveří, stála u dřezu a drhla pánev. Na krájecím prkénku vedle ní stála staromódní sklenička, do poloviny naplněná ledem a whisky.

"Paní Lavalová?"

"Jenny." Žalobně na ně pohlédla. "Koukejte, co se mi kvůli vám stalo. Spálila jsem vajíčka na škvarek."

"To nás mrzí," omlouval se nesměle Doohan. Na odkládací desce byl skořápky, otevřená konzerva s houbami a převržená láhev kečupu, která rudě vytékala na umakartovou desku. Musel tam někde být malý televizor. Taky že byl - na stole v jídelním koutě.

Jenny domyla pánev a zapálila si cigaretu. "Obyčejně vaří taťka. Já jsem na vaření levá jak šavle."

"Taťka?"

"Můj manžel." Odhrnula si z čela pramen peroxidově žlutých vlasů. Vypadá, pomyslel si Doohan, dosti vzpurně. "Jestli je vám divný, proč snídám ve tři odpoledne, tak jsem vyspávala. Taťka mě nechává spát, jak chci dlouho." Uchopila svou skleničku, zarejdila v ní ukazovákem a podala ji Frenchovi. "Buďte ty dobroty a dejte mi tam kousek ledu. Napijete se taky?"

"Je to na nás trochu brzy," řekl Doohan. Za sebou slyšel, jak French nadává na ledničku. Formičky na led zřejmě přimrzly.

"Abstinenti, co? Pro tuhle holčičku není nikdy moc brzy. Taťka říká, že mi jde pití k duhu."

"Kde bychom vašeho manžela zastihli? Rádi bychom s ním mluvili."

"To já taky. Odešel včera večer a od ty doby se neobjevil." Posadila se na kuchyňskou židli a obepnula si župan pevně kolem těla. Doohan spatřil v jejích očích ostražitý výraz. Konečně jí došlo, že on a French jsou tu úředně. "Bože, tak děsně nerada spím sama. V noci je zima, ale taťka v posteli hřeje jako kamínka."

"Máte představu, kdy se vrátí?"

"Už by tu měl být. Dělá noční." Skousla si ret. "Takový nebyval, skutečně nebyval. V poslední době není vůbec veselé kůži."

"Čím to?" zeptal se Doohan.

"Pořád má strach. A vztek - jako kdyby na něho někdo ušil nějakou boudu." Zamyslela se. "A má deprese. To nikdy nemíval. Víte, přišli sem nějaký lidi -" Podívala se na Doohana a matně si vzpomněla na průkazku, kterou jí ukázal ve dveřích.

"Vy jste taky od nich, žejo?"

"Já se přece jenom napiju," řekl French za jejich zády. Doohan se překvapeně otočil. French držel misku s kostkami ledu a láhev a tvářil se suverénně, jako by si snad dopřával lok whisky ve tři odpoledne každý den.

"Poslužte si - skleničky jsou na horní policiče."

"Mohli bychom si o tom promluvit v obýváku?" zeptal se Doohan. Jenny jen pokrčila rameny a šla napřed. V obýváku sklesla na gauč, zamáčkla cigaretu v jednom z vrchovatých popelníků a shodila přitom několik nedopalků na skleněnou desku stolu.

Povšimla si Doohanovy reakce a zatvářila se dotčeně. "Koukněte, já jsem nemehlo," připustila. "Taťka to vždycky říkal, ale nevadilo mu, že po mně musel uklízet. Tři roky už jsme manželé a pořád ještě po mně rád uklízí." Zkusmo se usmála. "Chová se ke mně, jako bych byla jeho dcera. Je opravdu zlatý. Pořád mi něco kupuje. Koupí mi nový auto; neptejte se mě, kde na to sežene prachy. Ale božínku, jak je ke mně milej - ani si to nezasluhuju." Pohlédla na Doohana s překvapivě nezakrytým výrazem. "Víte, je o dvacet let starší než já, ale já toho starýho pupkáče skutečně miluju."

Vtom vyšel z kuchyně French a nesl další skleničku. V druhé ruce držel zmuchlaný papírový sáček. Doohan na něm poznal mírné rozrušení. French skleničku podal Jenny. "Myslel jsem, že si ráda dáte ještě."

Dopila skleničku, kterou držela. "To je od vás opravdu milý." Lovila právě po kapsách cigarety, když se ozval bzučák od hlavních dveří. "Mohl bys to vzít za mě, miláčku?" řekla a podívala se na Doohana. "Jen to zmáčkni, to zatracený mluvítko nefunguje už měsíc." Doohan našel bzučák a stiskl ho. Přistoupil k Jenny, z peněženky vytáhl kartičku a napsal na ni svoje telefonní číslo. "Vyřídíte manželovi, ať mě zavolá, až se vrátí? Je to moc důležité a mohlo by z toho něco kápnout."

"Prachy? To se za váma hnedka rozběhne."

Doprovodila je ke dveřím a opírala se přitom pevně Doohanovi o paži. "Promiňte mi, že jsem taková neupravená; zajděte někdy, až budu naparáděná. Povím vám, že na mně pořád ještě můžou oči nechat, když s taťkou někam přijdeme do baru."

Otevřela dveře. Za nimi stál policista v uniformě a právě se chystal zazvonit. "Paní Lavalová?"

Opřela se o otevřené dveře. "Uhod jste. Ať je to, co je to, pane strážník, já to neudělala a mám na to dva svědky."

Policista si sundal čepici a Doohan zatajil dech. Tušil, že to přijde. "Mohla byste jet se mnou, paní?"

Její úsměv znejistěl, pak dočista zmizel. "Něco se stalo." Bylo to konstatování, ne otázka.

Policista zrozpačitěl. "Je mi líto, paní Lavalová. Musíme vás požádat, abyste nám někoho identifikovala. Měl totiž u sebe průkaz vašeho manžela."

"Proč se nezeptáte jeho, co je zač?" Alkohol z ní rychle vyprchával a Doohan viděl, jak se jí do očí vkrádá strach. Najednou chtěl odtamtud zmizet. Bude to trapné být u toho.

"Pobřežní hlídka ho dneska ráno našla v zálivu."

"Taťku?" Teď už úplně vystřízlivěla a napůl to vykřikla. "Bože můj, snad ne taťku!"

"Nehoda?" zeptal se Doohan.

"Jste rodinní přátelé?" Doohan přikývl. "Nehoda nebo možná sebevražda. Koroner prohlásil, že pil, ale kromě alkoholu v krvi na sobě neměl ani škrábnutí. Přejete si jet s sebou?"

Doohan zavrtěl hlavou. "Ne, nepřejeme." Odešli a nechali policistu, aby konejšil Jenny Lavalovou, která tiše plakala.

V autě se Doohan uvelebil na sedadle a povzdychl si. "No, tak to bychom měli. Další slepá ulička."

"To bych nemyslel," řekl French podivně radostným hlasem. "Domnívám se, že mám to, kvůli čemu jsme přišli."

Doohan se k němu otočil. Za těchto okolností se Frenchova rozjařenost téměř rovnala černému humoru. "Já vám nerozumím."

"Přečtěte si tohle."

French mu podal stočený kousek papíru, který na dotek mírně chladil. Stálo tam: "Jenny: speciální vzorek. Nesahat." To "nesahat" bylo třikrát podtrženo fixkou.

Doohan se tázvavě zahleděl na Frenche a ten vytáhl z papírového pytlíku půllitrovou sklenici. Na nálepce četl: MELROSOVY POTRAVINY - REKLAMNÍ VZOREK. Sklenice byla do poloviny plná slabě namodralé majonézy.

Doohan začal odšroubovávat víčko a French ho uchopil za ruku.

"Pr, radši ne."

"Proč ne?"

"Co jste chtěl udělat, ochutnat ji?"

Přesně tohle se chystal udělat, uvědomil si Doohan. Najednou ho polil chlad.

"Podle mě," řekl tiše French, "je v tom fůra vanadu. A kdoví - možná ještě něčeho jiného."

21

Když následujícího rána Doohan přišel, seděl French u svého stolu a popíjel černou kávu. Oči měl krhavé a byl neoholený. "Bože můj, Paule, vy vypadáte, jako kdybyste byl celou noc vzhůru."

"Taky že jsem byl," zamručel French. "Přece jste si nemohl myslet, že tu věc odnesu do laboratoře a půjdu se domů dorůžova vyspat? Nechal jsem si od Isaaka přinést pár sendvičů a vyspal jsem se tady na gauči."

"Isaac?"

"To je můj syn, světlo mého života - ještě se s ním neznáte."

Doohan se posadil a nalil si šálek kávy. "Co majonéza?"

"Jak jsem si myslel. Je v ní spousta vanadu."

"Něco mi povězte, Paule." Doohan na chvíli upřel pohled na svou kávu. "Když jsme šli k Lavalovým, vy jste věděl, co hledáte, vidíte?"

French usilovně mrkal, aby se probral. "Uvažoval jsem stejně jako vy. Oběti se musely zúčastnit obou sjezdů. To znamenalo, že se musely setkat dvakrát s toutéž látkou - nebo s kombinací látek. A teď si můžete vybrat: ta látka se vznáší ve vzduchu, přenáší se dotykem nebo je to něco, co snědli."

Rozvalil se na židli jako paša a zív. "Kdyby se to bývalo vznášelo ve vzduchu, tak by na to určitě onemocněli i jiní lidé. Koneckonců jsou ty dva hotely od sebe sotva pár bloků. Ze se to přenášelo dotykem, bylo krajně nepravděpodobné. Muselo to být něco, co pozřeli. A na obou sjezdech byla jen jedna příležitost, kdy velký počet účastníků jedl totéž - banket. Když jste se zmínil o Lavalovi, musel to být on; měl k tomu přístup."

"A jak to, že se nevyskytly žádné sekundární kontakty infekce?"

French chvíli zamyšleně zíral do prázdna. "Domnívám se, že naše agens potřebuje k růstu stopové množství vanadu. V deseti případech za sebou se koncentrace vanadu v játrech zemřelých pohybovala od deseti do padesáti nanogramů na gram - což je dost, aby to člověka zarazilo, ale asi ne tolik, aby to způsobilo otravu. Obsah vanadu v majonéze je mnohem vyšší, ale tekutiny v lidském těle ho značně zředí. Podle mě je vanad ve formě chelátu, jakéhosi nárazníkového systému: čím víc ho zředíte, tím víc vanadu se uvolní, takže jakmile se dostane do těla, udržuje se tam v rozmezí od deseti do padesáti nanogramů. A naše agens si vesele roste."

"A majonéza -"

"Říkal jsem vám, že jsme v majonéze zjistili vanad. Nemohli jsme jej stanovit kolorimetricky přímo, nýbrž až po zmineralizování, což mi jenom dává za pravdu, že se vanad váže na nějakou organickou molekulu. Jak neutronovou aktivací, tak spektrální fotometrií byla v majonéze nalezena skoro desetina procenta vanadu."

Doohan na něho nechápavě zíral. "Pořád ještě jste mi ale neobjasnil, proč se nevyskytly sekundární kontakty infekce."

"Jistěže jsem vám to vysvětlil, právě jsem -" French se zasmál. "Nevadí, zkusím to znovu. Veteráni nezemřeli na otravu těžkými kovy - niklkarbonylem nebo případně vanadem. Zemřeli na virus, speciálně upravený virus, který může růst jen v chemickém prostředí, obsahujícím stopové množství vanadu. Vyjmete-li ho z tohoto prostředí - uhynie. Proto k žádným sekundárním kontaktům infekce nedošlo."

Doohan si olízl rty. "Jestliže jsou ionty vanadu klíčem ke kultivaci toho organismu, jestliže potřebuje vanad, aby přežil, pak z toho plyne jen jeden závěr."

"Správně, Calvine. Náš virus je umělý. Někdo ho vyrobil." French sledoval reakci a zvědavě si Doohana prohlížel. "Calvine, pokud se nemýlím, od samého začátku jste měl podezření, že tu něco nehraje. Já vám teď říkám, že máte absolutní pravdu, a vy se tváříte nešťastně. Co je?"

"Chybí motivace," řekl pomalu Doohan. "Proč by tím sakra Laval chtěl nakrmit hordu přestárých veteránů? Nebo Losů?"

French opět zívl. "Zeptejte se mě na to znovu zítra, Calvine. Momentálně nemám to nejmenší tušení. Zatím se pojdme podívat, co dělají v laboratoři." Vrhł na Doohana vážný pohled. "A pak si musíme o něčem promluvit."

Doohan kráčet za ním chodbou. Vešli do velké laboratoře, kde se inkubovala naočkovaná vajíčka. Anderson právě vyřezával část skořápky vajíčka a opatrně odstraňoval rudou hmotu, což bylo vyvíjející se kuřecí embryo. Až na to, že embryo nemělo zdravě rudou, ale dosti kropenatou barvu; zřejmě bylo mrtvé. Žlutkový vak, který k němu byl připojený, odebral a vložil do malé skleněné misky.

"Žlutkový vak opláchneme a rozetřeme," vysvětloval French. "Získáme vodný roztok, který zahustíme ve vakuu a naočkujeme pokusnému zvířeti. Část vzorku lyofilizujeme - vysušíme za mrazu - a uložíme jakožto standard."

"Jaká zvířata použijete?"

"Nejprve asi křečky. Vezmeme extrakt z majonézy a naočkujeme ho nazálně i peritoneálně skupině zvířat."

Anderson zvedl hlavu od práce. "Pane doktore, na vaječných membránách nebyly žádné uzlíky ani jiné změny," řekl popuzeně. "Embrya prostě ... zahynula."

"To nedává smysl," namítl Doohan. "Virus by přece měl dělat změny na membránách."

"Ne, dává to smysl," prohlásil French. "Akorát nevíme, jaký přesně to dává smysl. Vyvolat jakékoliv příznaky té nemoci předpokládalo přijít s nákazou do styku víc než jednou; možná že první styk způsobil náchylnost a druhý zabíjel, skoro jako kdyby se vytvořila alergie. Budeme se muset posichrovat a zvířata naočkovat vším od embrya až po allantoidní tekutinu spolu se stopovým množstvím vanadu."

"Co děláte s majonézou?"

"Pojďte za mnou, já vám ukážu."

Na opačném konci místnosti byly těžké dubové dveře s bytelnou otáčecí klikou z litého hliníku, kterou bylo možno otevřít loktem, měl-li člověk obě ruce plné. French je otevřel a prošel dovnitř. Ovanula je vlna chladného vzduchu. Doohan za nimi dveře zavřel. Místnost měřila asi osmkrát deset metrů a byl v ní pracovní stůl; naproti prvním dveřím stály druhé. Určitě vedou z chladicí do mrazicí komory, pomyslel si Doohan.

Na pracovním stole vytrvale hučela vývěva. Napojovala se na baňku s krátkým hrdlem uvnitř sterilního boxu. Vnitřek baňky byl potažen zmrzlou vrstvou tekutiny. French strčil ruce do rukavic a poklepal na baňku; z vnitřní stěny se odlouply suché vločky. Jednoduchá mrazová sublimace, pomyslel si Doohan.

"Extrakt z majonézy," vysvětloval French. "To, co nepoužijeme, zatavim po vysušení do ampulky. Nechtěl bych, aby se nám to někam zatoulalo. V tuhle chvíli to určitě bude jedna z nejnebezpečnějších látek na světě."

"Přežije to vysušení?"

"Máme co dělat s virem; po rehydrataci zase bude čilý jako rybička." V rukavicích odpojil baňku s vysušenou látkou a obsah baňky rozmělnil stěrkou. Nakonec nasypal prášek do zkumavky s protaženým, úzkým hrdlem, které sloužilo jako nálevka. Zapálil hořák v sterilním boxu a hrdlo opatrně nahřál, dokud se nezatavilo, a nálevkovitou část oddělil. Počkal, až zkumavka vychladne, a uložil ji do stojánku. Zbytek zatavil do druhé ampulky. Doohan si povšíml čísel vyrytých na stěnách obou zkumavek a automaticky si je zapamatoval. French potom přikryl zkumavky vrstvou hliníkové fólie a zapnul sadu ultrafialových lamp v boxu.

"Vnitřek boxu vystilizujeme a budeme mít naši malou příšerku pěkně v bezpečí, odkud nám neunikne." Vyndal ruce z rukavic a přešel na protější konec komorové lednice. Doohan se už začínal chvět zimou, ale Frenchovi bylo zřejmě pohodlně. Sálh nahoru do příhrádky a sundal láhev, ve které byla majonéza. "Je prázdná a čistá - aspoň čistá od toho, co v ní bylo." Zadumaně láhev zkoumal, načež se obrátil na Doohana. "Calvine, musíme si vážně promluvit."

Doohan se zachvěl. "Co kdybychom si vážně promluvili u vás v kanceláři? Začínám už mrznout."

Když se vrátili do kanceláře, zapnul French vaříč. "Nevadí vám ohřívání kafe, že ne?"

"Nebojte se, na něm se nic zkazit nedá, ani kdybyste se snažil."

French otočil knoflík na vaříči a usadil se do židle. Tvář měl téměř popelavou z únavy. "Calvine, chytli jsme tygra za ocas."

"Toho jsem si dobře vědom."

"Ať v té sklenici bylo cokoliv, rozhodně to nemělo padnout do našich rukou. Otázka zní, co s tím uděláme - s

tím a s kulturami, které z toho můžeme vypěstovat."

Doohan chvíli mlčel. "Vy jste v nesnadné pozici," řekl nakonec. "Myslím, že moje odpovědnost je celkem jasná. Značnou část svého života jsem zasvětil organizaci, která pracuje pro zdraví lidí, bez ohledu na to, ke které vlajce přísluší. Podle mě náš virus ohrožuje lidstvo, nejen vlády."

"Spoustu toho nevíme," řekl zkroutěně French. "Nevíme, kdo ho vyrobil, nevíme, jaké měl záměry s jeho použitím, a v současné chvíli toho nevíme ani moc o něm, kromě toho, co jsem vám pověděl dneska."

Vzápětí se Doohan rozhodl. "Předpokládáme, že máme stejnou odpovědnost a přitom nemáme. Já mám odpovědnost spravit členské státy SZO o tom, co se děje. Podle mě vy máte odpovědnost shrnout své poznatky a předložit je majoru Lawrencu Hansonovi."

French se nad tím zamyslel a zavrtěl hlavou. "Možná že bych s vámi byl souhlasil, kdyby se na mě býval Hanson nesnažil navlíct to vysvětlení s niklkarbonylem. Nakonec budou muset tohle vysvětlení odvolat a po profesionální stránce nastrčí jako obětího beránka mě." Hovořil teď napůl sám k sobě, jako kdyby některé myšlenky vyslovoval poprvé. "Měl bych na tom myslím ještě pár dní pracovat, pak všechny výsledky vzít, Hansona obejít a ukázat je přímo na ÚKN v Atlantě."

"Uražená pýcha?"

"Máte na mysli, jestli chci Hansona odhalit? To se ví, že chci." Trochu znejistěl. "A možná že je v tom ještě něco jiného. Objevíme-li něco zásadního a já to dám Hansonovi, jakou mám jistotu, že se o tom dozvědí na ÚKN?"

Na to Doohan předtím nepomyslel. Připomnělo mu to, že Hanson je zodpovědný jiným kruhům, které možná nezahrnují ÚKN.

French dopil kávu, vstal a zívł jako hroch. "Přijďte zítra, Calvine, to už bych měl být o něco chytřejší." Dřív než za sebou Doohan zavřel dveře, ležel French stočený na gauči a chrápal.

Venku se Doohan posadil do auta a slepě zíral na město. Mají dílek skládačky, ale odhadoval, že je to jen malý dílek. Je tu něco, o čem se nezmínili, něco, na co si nevzpomněl, a něco, čemu se možná French v myšlenkách vyhnul. Pojízdna transfúzní stanice, která ujela před policií. Není pro to vysvětlení. Stejně tak jako není vysvětlení pro to, proč Roy French spolupracoval s druhou pojízdnu stanicí.

Ale třeba to vidí černější, než to ve skutečnosti je, říkal si. To, že na obou sjezdech byla pojízdna transfúzní stanice, má jistě své opodstatnění. Paul sice řekl, že se to na jeho bratra nepodobalo, aby věnoval svůj čas a práci na pomoc při odběru krve, ale Paul nikdy neměl ke svému bratrovi blízko, zvláště pak ke konci.

Otočil klíček zapalování a snažil se zařadit do šňůry vozidel na dálnici. Něco mu však přesto vrtalo hlavou. Něco, co kdysi četl. Něco o německém pokusu s bakteriologickými bojovými prostředky před druhou světovou válkou.

Pak ho napadlo, jestli by se neměl vrátit do nemocnice Laguna Honda a zkontrolovat údaje o dárcích krve. Možná by tam našel něco, co přehlédli. Za pokus to stojí, rozhodl se.

22

Major Lawrence Hanson už byl jednou nohou v místnosti, když si všiml, že Miltrait není sám. Zástupce ÚKN tiše rozprávěl s vedoucím jednoho ze svých terénních týmů. Z úst mu visela nepostradatelná cigareta a místnost zahaloval kouř. Miltrait vzhlédl, chladně pokývl a rychle dokončil svůj rozhovor. Vedoucí týmu zamumlal: "Hned je přinesu." Vzal ze stolu svoje poznámky a zvedl se k odchodu. Když procházel kolem Hansona, vrhl na něj tajuplný pohled. Ten by to v soutěži o nejpobulárnějšího velitele u mužstva nevyhrál, pomyslel si Hanson.

"Můžu pro vás něco udělat, pane majore?"

"Rád bych s vámi na chvíli mluvil," řekl Hanson přívětivě.

"Na váš rozkaz, pane majore," řekl s lehkou ironií Miltrait. Zapřel se do židle a spojil si ruce za hlavou. "Právě jsem se vám chystal zatelefonovat. Můj vrozený smysl pro slušnost mi nedal. Myslím, že byste měl vědět o mé formální stížnosti ohledně vašeho vměšování do naší práce." Miltrait udusil cigaretu v popelníku na stole, který už byl plný nedopalků, a okamžitě si zapálil další.

Hanson se pohodlně usadil do židle u stolu. "Uvědomuju si, že s tímhle aranžmá nejste spokojen." V duchu si pomyslel: Bože, už mám po krk toho jednání v rukavičkách.

"Nejde o mou osobní spokojenost nebo nespokojenost," řekl Miltrait chladně. "Jde o mou profesionální pověst. Podle mě cokoliv, co snižuje důvěryhodnost Ústředí pro kontrolu nemocí, je špatná služba národu. Nedovedu si představit žádný tak vážný stav ohrožení země, který by tohle ospravedlňoval."

"Máte konkrétní výhrady?"

"Za prvé vaše tiskové prohlášení o niklkarbonylu. Je to přinejlepším teorie a sotva obtoží. Uveřejnil jste to mým jménem." Mužiček teď zuřil a Hansona mimoděk napadlo, jestli nemá vysoký tlak. "Nám ostatním poručíte, že nesmíme ani pípnot, a sám si pak klidně vydáváte bulletiny naším jménem."

"Ještě něco?"

"Váš bulletin o tom, že 'uzdravené oběti' jsou posílány domů, ale odmítáte prozradit jména ze strachu, že by kolem toho 'sdělovací prostředky udělaly cirkus'."

Hanson se musel hodně přemáhat, aby s tím jednoduše nevyrukoval; po dnešku na tom stejně bude houby záležet. "Vy byste dával přednost panice?" Zvedl ruku dřív, než mohl Miltrait odpovědět. "Pane doktore, můžete si podat protestů, co hrdlo ráčí, ale tohle všechno přichází z Washingtonu. Jestli o tom pochybujete, beze všeho si to ověřte. Cokoliv uveřejněného bez mého svolení je porušením bezpečnosti."

"Vy si myslíte, že na tomhle můžete sedět do nekonečna, pane majore? Tohle by vám neprošlo v žádné zemi a

o to spíš to nemůžete dělat tady. Myslel bych si, že jste se ze zkušeností CIA něčemu přiučil." Hanson zaváhal, než odpověděl, a Miltrait trpce dokončil: "Není příliš rozdíl mezi tím, jak postupujeme teď a jak bychom postupovali v době války."

Hanson cítil, jak se začíná rozpalovat. Proč neshodit rukavice? Po dnešku už stejně nebude mít vůči Miltraitovi žádnou odpovědnost. "Sedmdesát pět lidí nám onemocnělo na dosud neurčenou chorobu. Všechny sedmdesát pět zemřelo - nikdo se neuzdravil, nikomu se neudělalo líp a pak zase hůř, prostě u každého se stav vytrvale zhoršoval od začátku do konce. Máme všechny důvody věřit tomu, že oběti onemocněly, protože jim někdo úmyslně dal něco do jídla. Nemůžeme přijít na žádný motiv; nic nesignalizuje proč. To by vám mělo něco napovědět, pane doktore."

Pohlédl zvědavě na Miltraita. Zaráželo ho a zároveň rozčílovalo, že ten muž nevidí to, co přímo bije do očí. "Úmrtnost byla naprosto neuvěřitelná; byla mnohem a mnohem větší než úmrtnost u nemoci legionářů ve Filadelfii a tlak ze strany Kongresu a sdělovacích prostředků byl značný. Nemůžeme si dovolit paniku. Ani si nemůžeme dovolit, aby jestli v Kongresu vyslovovali domněnky o tom, jaký neznámý nepřítel se za tím může skrývat. Takže je v nejvlastnějších zájmech země, aby tahle záležitost zmizela z předních stránek. Vláda správně uvažuje, že by nám svazovalo ruce, kdybychom na tom pracovali před zraky veřejnosti. Takže jsme podali přijatelné vysvětlení. Kdybychom museli, předvedli bychom toho muže, co napsal ten dopis a umístil do alkovny kelímek s niklkarbonylem. Pak bychom se postarali o to, aby byl okamžitě poslán do sanatoria a aby o něm už nikdo nikdy neslyšel. Takhle to musí být, pane doktore."

Miltrait povstal. Připomínal stárnoucího liliputánského kohouta. "Obdivuji vaši rafinovanost, pane majore." Zapálil si další cigaretu. "Taky můžete jít k čertu."

Když už bral za kliku, Hanson řekl ostře: "Pane doktore," Miltrait se otočil. "Původně jsem zašel, abych vám oznámil, že úloha ÚKN v téhle operaci skončila. Stejně tak skončila úloha místní Zdravotnické služby. Zkrátka z lékařského hlediska jsme tuhle operaci uzavřeli: Odtědka se z toho stává čistě problém národní bezpečnosti."

Miltrait vzteky málem prokousl cigaretu. "Či lékařský názor jste konzultovali, že jste dospěli k tomuhle závěru?"

"Záleží snad na tom? Zítra budou všechny týmy ÚKN odvolány zpět do Atlanty. To, co tady ještě zbývá udělat, zvládne docela malý tým. Požádali jsme jistě vaše lidi, aby s námi ještě týden nebo dva spolupracovali. Atlanta jim vyřizuje formality."

Miltrait se zamyslel. "Přestěhujete svůj hlavní stan?" "Přesuneme se do farmaceutické firmy Endo-Syn v Emeryvillu. V minulosti už pracovali jak pro ministerstvo zdravotnictví, tak pro ministerstvo obrany a mají potřebné vybavení. A tím absolutně zmizíme veřejnosti z očí. Bude to tak snazší pro zachování bezpečnosti."

"Zbývá dořešit spoustu věcí. Celou řadu veteránů jsme dosud nevyhledali."

Hanson zabubnoval prsty o opěradlo židle. Ten člověk je neuvěřitelný hlupák nebo není schopen pochopit, co se děje. "Myslím si, že si moc dobře nerozumíme, pane doktore. Kdyby se jednalo o přirozenou nemoc, měl byste naprostou pravdu. Ale další oběti už nebudou. Ta nemoc se nešíří; její působnost je přísně ohraničena. I vaše informace to potvrzují mimo veškerou pochybnost. Vtip je v tom, že se vůbec nejedná o nemoc v běžném smyslu. Byla to vojenská zkouška menšího rozsahu; která země nebo která organizace ji provedla, nemáme tušení. Už to ale přestal být lékařský problém, je to vojenský problém. Chápete to?"

Miltrait chvíli přemýšlel, odhodil cigaretu na podlahu a zamáčkl ji botou. "Někdy mi tak připadá, že jsme všichni oběti svých povolání, pane majore. Mnoho štěstí." Otočil se a práskl za sebou dveřmi, až sklo v rámu zadrnčelo. Hanson seděl, civěl na dveře a rozvažoval, jestli měl jednat s Miltraitem jinak. Skřípalo to mezi nimi hned od počátku a nebylo možné tomu zabránit. Miltrait si nedokázal pomoci; šlo mu proti srsti, že se do toho namontovala armáda, a s tím se nedá nic dělat. A on, Hanson, dostal poslední slovo a Miltrait to nemohl strávit. Bože chraň, aby ho, až se Miltrait vrátí do Atlanty, dokázali nějak umlčet.

A vzápětí si pomyslel: Miltrait byl od první chvíle úzkoprsý zakrslý tyran. Za co tedy sakra cítím vinu?

Vrátil se do své kanceláře a brnkl Robertsovi. "Přijďte sem s doktorem Gorshinem a tu ztracenou holku upozorněte, ať se postará, aby nás nikdo nerušil."

Za pět minut už Gorshin a Roberts seděli před jeho psacím stolem. Roberts vypadal jako obvykle trochu vyčkávací, Gorshin byl ledově klidný. Hanson měl Robertse rád; cítil s ním jistou spřízněnost. V jeho letech jsem určitě byl jako on. Doktora Thomase Gorshina měl rád podstatně méně. Byl to zavalitý muž s laloky na krku a prořídými šedivými vlasy, který nosil brýle s tlustými skly a vyzařovala z něho autorita, jež byla téměř hmatatelná.

"Dneska ráno volal generál Varger," spustil bez uvítání Hanson. "ÚKN je z další práce na případu uvolněno a zítra se odstěhují. Totéž platí o týmech Zdravotnické služby. Zbytek operace, včetně našich kanceláří, přesuneme v úterý do Endo-Syn v Emeryvillu."

Roberts se zatvářil nechápavě. "Endo-Syn?"

"Je to farmaceutická firma v East Bay, mělo by to tam být snazší pro zachování bezpečnosti." Roberts se i nadále tvářil nechápavě a Hanson řekl: "V očích Washingtonu se už nejedná o civilní záležitost. Ani zdaleka. Doktore Gorshine?"

Gorshin promluvil vysokým, téměř ženským hlasem; padesátiletý stárnoucí eunuch, pomyslel si Hanson. "Jakmile jsme si ověřili, že nedošlo k sekundárním kontaktům infekce, bylo vysoce pravděpodobné, že v případě naší nemoci se ve skutečnosti jednalo o jakési vojenské napadení. Závěr zní, že to byla zkouška viru extrémně vysoké toxicity a že byla provedena ne jednou, ale dvakrát. Doposud se nám nepodařilo virus vykultivovat."

Roberts se zamračil. "Dvakrát?"

"Z vašich údajů o transfúzní stanici lze usuzovat, že se pokusili o podobnou zkoušku loni při sjezdu Losů v

hotelu Royalty," vysvětloval Gorshin.

"Bezvýsledně."

Gorshin pokrčil rameny. "Nepomnožený virus, patrně virus extrémně nízké virulence."

"Proč se tedy tolik lidí shodovalo?"

Gorshin se na chvíli zamyslel. "Právě to zkoumáme."

Hanson pocítil záchvěv nedůvěry. Washington označil Gorshina ze neobyčejně schopného molekulárního biologa, který je ve svém oboru jednička. Ten chlapík ale zatím přišel se zatraceně málo odpověďmi. Otočil se k Robertsovi. "Jak pokračuje French?"

Roberts zaváhal. "Podle toho, jak se činí, bych usuzoval, že doktor French udělal pokrok. Nasadili jsme člověka, aby ... ehm ... pečoval o Celii Kovacsovou, jednu z laborantek. Je málomluvná, ale víceméně potvrdila, že udělali pokrok. French žádnou zprávu nepodal - aspoň zatím ne. Podle mě s tím chce vyrukovat, až bude mít všechno v kupě, pravděpodobně, aby vyvrátil teorii s niklkarbonylem."

Skutečně geniální je ten chlapík, kterého vybrali, aby jim poskytl alibi, říkal si Hanson. Znovu střelil pohledem po Gorshinovi. K tomu nepotřebuje odborníka, aby mu řekl, že teorie s niklkarbonylem byla omyl. Gorshin to předložil jako přijatelné alibi, i když Hanson o tom už tenkrát pochyboval. A teď to vypadá, jako kdyby French byl schopen dokázat to, co nebyla schopna dokázat ani Atlanta, ani Gorshin. Ale Gorshin má pověst machra ...

"Mohli bychom tam jít a vzít mu to," navrhl Roberts.

"A jestli je French něčemu na stopě, nikdy už to nedokončí. To není chytré, Roberts. Co dělá Doohan?"

Roberts trochu znervózněl. "Strávil několik nocí s doktorkou Syngeovou. A taky několikrát navštívil doktora Frenche v jeho laboratoři."

Hanson si sám pro sebe tiše zaklel. Nemá tušení, jakou v tomhle všem hraje Doohan roli, ale jistě to není role nevinného diváka. Důvodně se může domnívat, že ví všechno to, co ví doktorka Syngeová, a zcela určitě je obeznámen s výsledky Frenchova vlastního pátrání. Zkrátka toho ví zřejmě víc než on, Hanson. A Doohan se nechal slyšet, že hodlá všechno vyklopit. "Spojte se s ministerstvem zahraničí a zjistěte, co je třeba ke zrušení Doohanova víza. Rozjeďte to na plné obrátky a podejte mi zprávu."

Uvažoval pak o tom, že škrtne doktorku Syngeovou ze seznamu osob, které s sebou vezme do Endo-Syn. Sama o přidělení požádala, ale hravě by ji mohl hodit přes palubu. Nakonec se rozhodl, že to neudělá. Pokud ji bude mít na očích, bude vědět, kde najít Doohana, jestli a až ho bude chtít.

Propustil Robertse a Gorshina, přešel k oknu a slepě se zahleděl ven. Nedává to smysl. V případě té nemoci se nepochybně jedná o jakýsi vojenský útok proti Spojeným státům. A přesto mu dali k ruce pár cínových vojáků, aby zjistili, co to přesně je, a aby to lokalizovali. Požádal generála o další příslušníky kontrarozvědky a laboratorní pracovníky, aby trochu posílil tu svou chatrnou jednotku, a generál jeho žádost zamítl; nejsou lidi. Má pod sebou Robertse a tu skromnou hrstku mužů. Roberts zastane kus práce, ale chybí mu představitivost. A Gorshin ... nemá ponětí, co se odehrává za těmi tlustými čočkami. Celkem vzato ten chlapík zatím dospěl k správným závěrům, nicméně čekají na Frenche, že přijde s tím, co to skutečně je.

Zahleděl se na ulici pod sebou a chmurně se usmál. Jeho skrytými trumfy jsou právě ti muži, kterým nedůvěřuje.

Doktor Paul French.

A samozřejmě Calvin Doohan.

23

Cestou do Frenchovy laboratoře zastavil Doohan vysoko v kopcích nad Berkeley, vystoupil z auta, opřel se o kapotu a zahleděl se na město pod sebou. Byl neobyčejně jasný den a viděl univerzitní městečko a záliv s věžemi San Franciska v dálce. Říďounký závoj mlhy propůjčoval věžím nádech pohádkovosti a částečně zahaloval most Golden Gate, tu rudě zbarvenou strunnou sošku. Vítr ševlící v trávě u jeho nohou pohlcoval tlumený hukot vzdáleného města.

Elizabeth by se bývalo líbilo žít v kopcích, pomyslel si. Napadlo ho, jestli by se to líbilo i Suzanne, a pak si uvědomil, že v posledních několika dnech mu obraz Elizabeth vybledl ještě víc ... "to ale bylo v jiné zemi; a to děvče je tak jako tak po smrti". Není to správný kontext, ale přesně to vystihuje jeho pocit. Suzanne je příjemná, vtipná, inteligentní a jako milénka skvělá.

Všechno tohle je pravda, pomyslel si, a přesto se cítí... nespokojený? Anebo tomu nedůvěřuje, protože to je příliš hezké, aby to byla pravda? Na světě platí určité pravidlo. Fantasticky krásné ženy mívají milostný poměr s fantasticky bohatými muži nebo s muži s mimořádným tvůrčím nadáním. On ale nezapadá ani do jedné z těchto kategorií.

Ještě chvíli o tom přemýšlel, pak zavrtěl hlavou a nasedl do auta. Frenche ještě zastihne v laboratoři; je asi - zamžoural do sluníčka - kolem čtvrté. Jeho náramkové hodinky ukazovaly, že se spletl o deset minut. Kolikery hodinky ztratil v Bangladéši, napadlo ho, a musel určovat čas podle slunce? Desaterý? Patnáctý? Naposledy se podíval na město pod sebou, nastartoval a rozjel se dolů po klikaté silnici do Frenchovy laboratoře.

Přivětivý strážný ve vstupní hale, který sem nastoupil po studentských bouřích v šedesátém devátém roce a který spíš fungoval jako zdroj informací pro návštěvníky než strážný, už tady nebyl a místo něho tu našel jednoho z Hansonových superprofesionálních najatých policistů. Z náhlého popudu si Doohan vybral jméno doktora na jiném patře, zapsal se do knihy a pak vyjel výtahem do patra k Frenchovi. Hanson už mezitím jistě vydal nařízení, že má zákaz

navštěvovat Frenche.

Když vystoupil z výtahu, ocitl se tváří v tvář dalšímu strážnému s pistolí v ruce. "Zavolali by mi zespoda, že vás pouštěj," řekl popuzeně. "A nikdo nevolal."

"Přišel jsem za několika lidmi," řekl Doohan pohotově. "Copak se nemůžu rozmyslet, koho navštívím prvního? Zkuste, jestli je u sebe doktor French." Mladý strážný ho rychle prohledal a zavolal od svého provizorního psacího stolu. Za chvíli mu vyšel vstříc French.

"Všechno má teď v rukou armáda, Calvine. Připadám si, jako kdybych měl domácí vězení. Pojďme se podívat do zvěřince. Právě jsem kontroloval zásilku." Na opačném konci chodby od Frenchovy laboratoře byla velická místnost, páchnoucí po zvířatech, plná regálů s drátěnými a plastovými klecemi. V některých byla jednotlivá zvířata - opičky makakus rhesus či fretky - zatímco menší zvířata byla ve společných klecích. Zblízka byl ten puch pronikavý.

Doohan si jednu z klecí prohlédl. K drátěné stěně byla přichycena lahvička s vodou, ze které vedla dovnitř hadička; nádoby na krmení ve formě tablet byly rovněž upevněny na drátěném pletivu. Podlaha místnosti byla z bílé lité umělé hmoty a svažovala se ke kanálku uprostřed, aby se dala snadno spláchnout hadicí.

"Zastavil jsem se v Laguna Honda," řekl Doohan ležérně.

French překvapeně vzhledl od klece, kterou si zrovna prohlížel. "Já si myslel, že jste u Hansona persona non grata."

"Neviděl jsem se s ním. Mluvil jsem s jedním člověkem, který porovnával lékařské záznamy." French položil klec. Doohan zcela upoutal jeho pozornost. "Krevní skupiny se neshodují," pokračoval Doohan.

French na něj nechápavě zíral. "Já vám nerozumím."

"Krevní skupiny obětí v nemocnici se neshodují s krevními skupinami, které pro ně uvádí krevní banka. Jeden, na kterého jsem se osobně dotázal, jistý Herman Rosenberg, měl v nemocnici skupinu O negativní a krevní banka uváděla, že má skupinu O pozitivní. Skupina O negativní je setsakramentsky vzácnější."

"Přepsání?"

"U devíti různých případů? To sotva."

French vzal do ruky jinou klec a dloubl do zvířete uvnitř. "Máte nějakou teorii, Calvine? Obyčejně míváte."

"Podle mého názoru krev vyměnili," řekl Doohan. "Myslím si, že krev, kterou odevzdali krevní bance, nebyla ta samá krev, kterou odebrali na sjezdu. Aspoň ne poslední den."

"Jaký by sakra tohle mělo smysl?"

"Kdysi jsem četl o vyzkoušení biologických prostředků, které v roce 1938 provedli Němci v pařížském metru. Slyšel jste o tom někdy?"

French zavrtěl hlavou. "V pařížské podzemce? Ne."

"Němci rozptýlili do celého systému vzduchové ventilace v podzemce mírnou infekci dýchacích cest. Potom po několika následujících týdnech postavili ke všem východům s přepážkami agenty, kteří zapisovali počet cestujících s kašlem a rýmou. Konečné výsledky potvrdily, že biologická válka je uskutečnitelná."

"A jak tohle souvisí s výměnou krve?"

"Taková zkouška je k ničemu, pokud si nemůžete ověřit, jak se biologická látka rozšířila. Proto taky na obou sjezdech odebrali krev; proto s nimi taky pracoval Roy. Získáte ze sjezdu statistický vzorek, provedete rozbor krve kvůli přítomnosti vaší látky a pak můžete vypočítat účinnost rozšíření."

"A nemohli si dovolit, aby se infikovaná krev ocitla s ostatní odebranou krví -"

"- takže ji vyměnili. A potom tu krev, kterou odebrali, zničili."

Z výrazu jeho tváře Doohan soudil, že French tomu nechce věřit. A myslel si, že ví proč.

"To je moře krve. Nahradit ji by byla zatracená fuška."

"Není to tak zlé. S krví se už léta provádí černý obchod. A týkalo by se to jenom krve, kterou odebrali v neděli, to ráno po banketu. To zase nebylo tolik, možná patnáct litrů."

"A co ta havárie s první transfúzní stanicí?"

"Když je policie zastavila, muselo jim dojít, že vyšetřování by odhalilo, že krev vyměnili. Takže ujeli a snažili se krev zničit a pak havarovali. Záznamy, které s sebou měli, se ztratily."

"Takže o rok později museli zkoušku opakovat?"

Doohan zaváhal. "To je jedna varianta."

"Ono je jich víc?"

"Myslím, že ano, Paule. Podívejte se na to z jiného úhlu. Kdybyste měl vymyslet bakteriologickou zbraň, co byste se do ní snažil vtělit?"

French nechal křečka, aby mu lenivě oždiboval špičku prstu. "Mělo by to být něco, co lze snadno rozšířit a co je buď smrtelné, nebo vyřadí člověka na dlouhou dobu."

"A bezpečnost vlastních jednotek?"

"To byl odjakživa problém. Nechtěl byste, aby se vám vaše umělá epidemie vymkla z ruky a vyhubila vaše vlastní lidi. Musel byste asi hned zkraje naočkovat všem svým lidem antitoxin."

"Podle mě udělali něco jiného. Já si myslím, že vyvinuli bacil, který mohl růst pouze v přítomnosti dosti vzácné látky, takové, kterou byste mohli vpravit do těla. Bacil a prostředí v jednom balení takřikajíc."

"Virus v majonéze s vanadem?"

"Správně. Nemusí to být ale majonéza, může to být tisíc jiných věcí. Kdyby to byla například americká zbraň, mohl byste ji nainfikovat do exportních zásilek pšenice."

"Mohlo by to platit i obráceně," řekl French suše. "Dovážíme skoro všechny čaj a kávu, spoustu lahůdek ..."

Z jedné z klecí se ozval šramot a Doohan zpozoroval, jak křeček zalehl druhého v divokém koitu. French klec

uchopil, otevřel dvířka a začal vytahovat křečky ven. "Zatracenej Anderson!" Nakonec to znechuceně vzdal. "Pojďme, zbylo mi ještě trochu kávy."

Cestou se French zastavil v laboratoři, kde pracoval Anderson. "Proboha živého, Darryle, víte přece, že máte mít křečky odděleně podle pohlaví. Máte je všechny ve stejné kleci."

Anderson dal najevo překvapení. "Já byl přesvědčený, že je mám zvlášť, pane doktore."

"Až se vám to bude hodit, běžte je tam rozdělit. Jinak se tady budeme do čtrnácti dnů brodit po pás v křečcích."

Ani v kanceláři si French nepřestával stěžovat. "Zatracenej fakan, je lajdák. Nemá oko pro detaily, chybí mu trpělivost, kterou potřebujete pro experimentální práci. Aspoň desetkrát už zbabral vaječné kultury."

Doohan zapnul vařič a vypláchl dva šálky. "Co dělá Celia?"

"Je jako počítač. Když vám sdělí výsledek, můžete se na to stoprocentně spolehnout."

"Děje se něco neobvyklého u zvířat, která jste dosud naočkovali?"

"Nic. Jenomže my jsme poznali nemoc pouze u těch lidí, kteří přišli do styku s nákazou dvakrát."

Doohan nalil kávu. "To je ta druhá varianta, Paule. Abychom to shrnuli: Někomu se podařilo vyrobit virus, který není schopný života bez přítomnosti vanadu, takže není nakažlivý a nemůže vyvolat nekontrolovatelnou epidemii. Je nesmírně účinný - ale musí s ním člověk přijít do styku dvakrát, aby zabíjel. To znamená, že byste svým bacilem tajně mohl nakazit nepřátelské obyvatelstvo, aniž by se projevil jakékoli očividné příznaky. Nikdo ne onemocní, nepřítel vůbec netuší, že v něm přebývá smrtelný virus. Jelikož k sekundárním kontaktům infekce nemůže dojít, nepřítel ho žádným způsobem nemůže předat dál - ani předat zpátky. A najednou propukne válka. Druhý styk s virem nepřítel zabije, ale vaše obyvatelstvo vyvázne bez úhony. Mohl byste tu látku použít přímo v oblasti bojů proti vlastním mužům a byli by vůči ní naprosto imunní. Je to jako kouzelná kule z lidové mytologie; zabíjí jenom nepřítel, vaše lidi ale ušetří."

French najednou vypadal nesmírně sklíčeně. "Na tohle se myslím musím napít. Dáte si taky?" Sundal si plášť a vyndal ze šatníku hnědé tvídové sako s koženými záplatami na loktech.

"Proč ne? V sedm musím stihnout schůzku se Suzanne, ale jednu nebo dvě skleničky bych si mohl dát."

Zašli do grilbaru blízko Shattuck Avenue. French si poručil whisky s ledem a sendvič s rostbífem a ementálem. Doohan si dal skotskou s vodou. French se tvářil smrtelně vážně. Když jim číšník přinesl, co si objednali, obrátil do sebe půlku whisky a pak se svěřil s tím, co mu leželo v hlavě. "Včera jste říkal, že každý z nás má svou odpovědnost. Nemám rád Hansona, myslím si, že mě nastrčil, ale nemyslím si, že mám právo, abych před ním tohle zatajoval."

Doohan náhle pocítil zradu. "Měl jsem za to, že jste říkal, že neoznámíte výsledky, dokud nebudou kompletní, a pak že je sdělíte ÚKN?"

French si znovu lokl whisky a sklesle se opřel v boxu, chlap jako hora, který vypadal pomuchlaně a nešťastně. "Vaše teorie tohle jaksi mění, Calvine. ÚKN to ale samozřejmě sdělím."

"Budete dělat ještě nějaké zkoušky?"

"Pár."

"Jak dlouho potrvají?"

"Den, možná dva. Víc ne."

Doohan zakroužil kostkami ledu ve sklenici. "Zítra letím do Washingtonu navštívit Espinosu. Co kdybyste s tím počkal, až se vrátím?"

French se vyhnul Doohanovu pohledu. "To je úplně jiná záležitost, Calvine. Hansona tahle věc zajímá z vojenského hlediska a zdá se, že měl pravdu od samého začátku. Je to vojenský problém. Co bych to byl za občana, kdybych zatajoval informace?"

"Čtyřicet hodin," naléhal Doohan zoufale. "Jen co o tom spravím Espinosu. Jestli mu o tom, co jste zjistil, řeknete teď, uvalí na mě do hodiny ochranný dozor."

Bylo vidět, že French prožívá muka. "Já nevím, Calvine, já opravdu nevím."

"Podívejte se na to z mého hlediska," argumentoval Doohan. "Hanson to chce držet pod pokličkou, jako skrytou válku, která se vede zcela s vyloučením veřejnosti. Já mám vyšší závazky. Máme co činit s nemocí a s epidemií, bez ohledu na to, jak se šíří. Někdo zamýšlí použít nemoci jakožto zbraň - náš virus nemusí být jediná zbraň v jejich arzenálu. V biologické válce, Paule, to budou mladí, staří a chudí, kdo umřou první."

French odstrčil zbytek sendviče a sebral účtenku. "Calvine." Ve tváři měl bolestný výraz. "Jestli máte pravdu, tak na nás Američanech provedl nepřítel zkoušku s bakteriologickou zbraní. Na naší půdě a za obět' mu padli naši spoluobčané. Co bych to byl za člověka, kdybych teď mlčel?"

Veškeré další argumenty jsou zbytečné, pomyslel si Doohan. French se trápí a vidí jenom bezprostřední stránku celé věci. Poklepal tlustého muže soucinně po rameni. "Je mi líto Roye, je mi líto, že se do toho namočil."

French se náhle na Doohana obořil. "Tohle jste si myslel od začátku, vidíte, Calvine? Poněvadž Roy dobrovolně pomáhal při odběrech krve, že je do toho namočený, že je zrádce. Nevěřím tomu. Ještě mň věřím tomu, že by se Roy při práci s tak nebezpečným virem proti němu nějak neochránil. Politicky jsem s ním sice nesouhlasil, ale jím sakra dobře, že sebevraždu by nespáchal. Obě transfúzní stanice obsluhovali ještě další doktoři, jak víte. Podle mého názoru je Roy stejná obět' jako kterýkoliv z těch veteránů, kteří zemřeli."

French vstal a odkolíbal se od stolu. Doohan se za ním smutně díval. Při obhajobě Roye objevil French, co k bratrovi cítil.

Venku na něho French zahanbeně čekal. "Mrzí mě to, Calvine, ale ... Roy byl můj bratr."

Doohan přikývl, "já to chápu." Dřív než se rozešli, zamyšleně dodal: "Ta majonéza se nám nikdy neměla dostat do rukou, víte. Ten, kdo ji vyrobil, má pořád volné pole působnosti a dosud zabili sedmdesát pět lidí. Teď už

vědí, že my ji máme, a udělají všechno pro to, aby ji získali zpátky. Bez váhání zabijí vás nebo mě. Nebo Isaaka."

"Isaac se počítá k těm mladým, co by zemřeli první?" zeptal se French trpce.

"Takhle jsem to nemyslel, Paule."

"Tak dobře," zahuhlal French. "Já těch čtyřiaadvacet hodin počkám. Co víc ode mě hergot chcete?"

24

Doohan přešel California Street k hotelu Huntington, vstoupil do restaurace U Étoile a požádal vrchního číšníka, že by chtěl rezervovat dvě místa. Suzanne už čekala v salóнку; seděla tam na vzdálenějším konci na pohovce a upíjela mražené daiquiri. Nejprve ho neviděla a Doohan zůstal stát ve stínu u stěny a chvíli ji pozoroval. Vypadala naprosto uvolněně, naprosto jako doma v tom prostředí. Mnohem uvolněněji než v nemocnici, pomyslel si, nebo v laboratoři. I kdyby na sobě měla svůj hnědý tvídový kostým a své "rozumné" střevice bez podpatků, pořád ještě by tady vypadala jako doma. Nóbl podnik, žádný obyčejný bar ... na podlaze tlusté koberce, pohovky a skupinky křesel a nalevo křídlo, u kterého seděl mladík v kravatě a ve fraku a nevtíravě hrál písničku Noela Cowarda.

Pak ho zpozorovala a Doohan k ní přistoupil. Objevil se číšník v livreji a Doohan si objednal svou obvyklou skotskou s vodou.

"Abys do toho nespádl, Calvine," prohodila žertovně. "Obvykle zkomplikuju život mužům, s kterými se blíž seznámím."

"Varuješ mě snad?"

V jejích očích se objevil smích a Doohan měl chvilkový pocit, že to na něj od začátku jenom hraje. "Dostala jsem v tom smyslu příkazy."

"Od Hansona?"

"Pochopitelně. Od dobrého majora Hansona. Myslí si, že ti vytroubím všechno o jeho operaci, a já si myslím, že by byl mnohem radši, kdyby to bylo obráceně."

"Chystá se mě prohlásit za personu non grata," řekl Doohan.

"Taky jsem slyšela, a když už jsme u těch řečí, zřejmě víš, že ÚKN a Zdravotnická služba vypadly ze hry a zbytek operace se má přesunout do farmaceutické firmy Endo-Syn v Emeryvillu."

Zaraženě zíral. "Vždyť ještě neskončili vyšetřování!"

"Major si myslí, že skončili," odpověděla suše.

"Jdeš tam s nimi?"

"Požádali mě o to." Hrála si se svou skleničkou. "Nevím, jestli půjdu."

"Osobní důvody?"

"Možná." Začala si pobrukovat melodii, která se ozývala od piana. To ho na chvíli vyrušilo od významu toho přesunu do Endo-Syn. Je to pozoruhodně krásná žena, pomyslel si. Její vystouplé lícní kosti a tenký aristokratický nos vzbuzovaly dojem nepřístupnosti, dojem, který popírala její plná, smyslná ústa. Měla malá pevná prsa a na okamžik si ji vybavil nahou a zatoužil po ní.

Četla mu zřejmě jeho myšlenky, neboť k němu zvedla oči a zasmála se. "Mám nápad," řekla. "Co kdybychom se najedli doma? V mrazáku mám pár račích ocásků a ostatní můžeme nakoupit v samoobsluze. Raci, míchaný salát s majonézou a šampaňské. Jak se ti to zamlouvá?"

"Potřebuju si akorát zatelefonovat."

"Musíš odvolat další rande?" dobírala si ho.

"Objednat letenku. Odjíždím zítra do Washingtonu."

Zaujalo ji to. "Nějak náhle."

"Naléhavé jednání. Za dva dny jsem zpátky."

"Mluvíš o tom velice tajuplně," osočila ho.

"Jak by ne," odpověděl Doohan pohotově. "Nemůžu ti přece na sebe prozradit všechno." Zaplatil a cestou ven hodil dolar do koňakové sklenky na piana. Mladík byl natolik zabrán do hry, že se ani nenamáhal zvednout hlavu.

V samoobsluze koupila Suzanne máslo v mléčných výrobcích a v zelenině dva citróny a tři druhy hlávkového salátu. "Máš rád zálivku Tisíc ostrovů?" zeptala se zničehonic. Doohan přikývl. "Prima. Mám svůj vlastní recept. Budeš se olizovat."

Automaticky sundala z regálu skleničku majonézy a Doohan jí sklenici najednou vzal z ruky a prohlížel si nálepku. "Trés Fine." A dole stálo: "Melrosovy potravinářské závody. Hayward, Kalifornie." Doohan vrátil sklenici na regál a sáhl pro jinou značku.

Suzanne projevila překvapení. "Co máš proti Trés Fine?"

"Udělalo se mi z ní jednou špatně," poznamenal Doohan poněkud ležerně. "To se tak někdy stane."

Vybrala tedy jinou značku. "Netušila jsem, že jsi takový citlivka. Co říkáš na raky a na šampaňské?"

Zasmál se. "Trés fine!"

Když přišli k ní domů, Doohan zatelefonoval do aerolinií a Suzanne zatím připravovala večeři. Pak ho ještě něco napadlo a zavolal Frenchovi domů. Na druhém konci se ozval chlapecký hlas a poradil mu, aby zkusil zatelefonovat do laboratoře. Isaac, pomyslel si Doohan. Znovu vytočil číslo a v aparátu se ozval unavený Frenchův hlas. "Paule, Calvin - není vám něco?"

Po krátkém zaváhání se ozval: "Pořád se cítím jako spráskaný pes. Promiňte, jestli jsem dneska trochu vybuchl. Únava a všechno to kolem ..." Hlas se mu vytratil.

"Poslechněte, máte u mě panáka, až se vrátím ... Potřeboval bych něco: mohl byste mi zjistit, kdo vlastní Melrosovy potravinářské závody, než přijedu z Washingtonu?"

"Jistě, spolehněte se, to by neměl být problém."

Doohan zavěsil a cítil, že za ním někdo stojí. Prudce se otočil. Suzanne se opírala o dveře ložnice a v rukou držela vychlazenou láhev. "Můžeš nalít šampaňské. Večeře bude za čtvrt hodiny."

Později šli do postele a pomilovali se. Nejprve se pomalu, něžně hladili a vzápětí se milovali s takovou náruživostí, jakou nikdy předtím nezažil. Dosud si Suzanne počínala při milování jako technik - přesně, i když trochu chladně se ho snažila přivést k vyvrcholení a naopak své vlastní vášně ovládala, skoro jako by je odměřovala na lékárnických vahách. Tentokrát si ale počínala jako zběsilá a Doohan si uvědomil, že se nechává zcela strhnout. Bylo to divoké milování, při kterém spolu zápasila dvě rozvášněná těla, až najednou ucítil, jak se několikrát křečovitě stáhla, povolila a pak znovu dosáhla ještě intenzivnějšího vyvrcholení. Bylo v tom něco zpustlého a nesmírně vzrušivého, a když i on došel ukojení, zalila ho vlna závratí. Dopadl, spíš než dolehl na postel, a na chvíli ho vyděsil splašený tlukot vlastního srdce. Srdce se uklidnilo až za pár minut a palčivá bolest hlavy polevila.

Přitulila se k němu, hlavu složenou na své levé paži, a rukou mu něžně čechrala vlasy. Nebyl ospalý, spíš vyčerpaný a... neklidný. Kdesi v koutku jeho mysli, uvědomoval si, je cit, který zůstal prázdný a neukojený. Chvilí ho zkoumal a napadlo ho, jestli v tom není určitá nejistota, která si žádá konečný důkaz její lásky. Možná je to jen zvyk, pomyslel si. Leží vedle něho Elizabeth a něžně mu projevuje svou lásku. Možná je to vědomí, že je dosud vdaná, a pocítí viny, který z toho pramení.

A možná je to něco, co nechce přiznat. Že ji má rád, že ji obdivuje, že si jí v lecčems váží, ale že ji nemiluje. Ne tak, jako miloval Elizabeth. Možná, napadlo ho, je to tím, že ona nemiluje jeho, že je pro ni novým a v něčem jiným druhem zvířete a nebude trvat příliš mnoho nocí a ztratí o něho zájem.

Anebo ho ztratí on.

"Vypadáš, jako bys byl duchem nepřítomný."

"Asi jsem."

"Něco tě trápí?"

Těžko to formuloval. "Jen tak uvažuji, kde budeme za rok."

"Třeba ve stejné posteli," smála se. "Nebo v nějaké lepší."

"Líbilo by se ti to?"

"Calvine, nikdy neplánuju tak daleko dopředu, zvlášť když se to týká mého citového života. Manželství mě naučilo, jak je to bláhové." Pohlédla ho po hrudi. "Netrápíš se doufám tím, jak ze mě udělat počestnou ženu?"

Žertovný tón jejího hlasu ho popudil. "Jsou chvíle, kdy by měl člověk brát sex vážně."

Opřela se o loket a Doohan cítil, jak se ve tmě usmívá. "To si opravdu myslíš? Já si zase myslím, že sex je jeden z nejkomičtějších projevů lidského plémě."

Doohan zavrtěl hlavou. "Ne sex sám o sobě, ale to, co v sobě zahrnuje. To se musí brát vážně."

Prudce se posadila. "Podívej, Calvin, je mi s tebou dobře, líbí se mi to s tebou v posteli. Mám tě opravdu dost ráda. Neříkám miluju, protože nevím jistě, jestli to slovo u tebe znamená totéž, co znamená u mě, a i když znamená, jestli toho jsem skutečně schopná. Tak jak to mezi námi je, mně momentálně naprosto vyhovuje. Do ničeho vážnějšího se pouštět nebudu, opakuju, nebudu."

"Ty jsi velice -" hledal to správné slovo, ale nemohl ho najít - "zvláštní žena."

"A ty jsi muž, který moc povídá ... a v nepravou chvíli."

A pak ho vášnivě líbala a on ji převálil na záda, uchopil ji za zápěstí a koleno jí sevřel nohy. Pocítil nával vzrušení a říkal si, že když ji nepřemůže slovy, přemůže ji holou silou. V příštích několika minutách prožíval všechno to brutální uspokojení násilníka, a když to skončilo, uvědomil si, že to uspíšila, že se ani zdaleka nezlobí, naopak to se vším všudy vychutnala. Klesla na polštář a Doohan sledoval, jak usíná a z tváře jí pomalu mizí lehký úsměv.

Probudil se v pět ráno a v tichosti se oblékl. Měl asi dvě hodiny na to, aby se osprchoval, zabalil si a dostal se na letiště. U dveří ložnice se otočil a naposledy se na ni podíval. Oknem pronikalo šedavé světlo a vrhalo na její tvář ostré stíny. S výraznou krivkou nosu a lících kostí vypadala poněkud cize, jako žena z jiné planety nebo z jiného času a prostoru.

Trochu popuzeně tu myšlenku zaplašil. Je dostatečně skutečná a dostatečně zemitá. A možná by jí měl být vděčný; učí ho nejen to, co je, ale taky to, co není.

Obrátil se k odchodu a uvažoval, proč se ho zmocňuje neurčitý pocit ztráty. Spojuje v sobě, říkal si, skoro všechno, co kdy u ženy hledal.

Skoro všechno.

Espinosa na něho čekal v hale pro cestující na Dullesově mezinárodním letišti, malá, prošedivělá postava, která se téměř ztrácela v davu. Usmál se a podal mu ruku. "Těší mě, že tě vidím, Calvin! Nehoupalo se to?"

"Letěli jsme celou cestu hladce kromě nad Kontinentálním předělem - vždycky na to zapomenou a vždycky mě to k smrti vyděsí."

"Večeřel jsi už?"

"Letěl jsem první třídou - nechci jídlo vidět aspoň týden."

Espinosa ho zavedl k výdeji zavazadel. "Návštěvníci většinou přijíždějí s plným žaludkem. Co kdybychom tě

nejdřív ubytovali v Hiltonu a pak zajdeme ke mně. Můžeme si tam promluvit, a když dostaneš hlad, můj sluha ti může něco udělat."

Stáli v hloučku lidí u výdeje zavazadel a pozorovali kufry, jak krouží na karuselu. "Musíme si pohovořit o spoustě věcí," poznamenal Doohan zachmuřeně.

"Ano?"

"Obávám se, že džin unikl z láhve."

Z Espinosovy tváře se nedalo nic vyčíst. "Myslel jsem si to z tvého telegramu."

Ve svém bytě se Espinosa zabořil do černého křesla a Doohan se rozvalil na pohovce čelem k vyumělkované čínské nástěnné malbě. Sluha, tichý, tmavooký Kastilec kolem padesátky, se jich zeptal, co budou pít, a zmizel do kuchyně.

Když nápoje donesl, Espinosa ze svého upil, odložil skleničku na kávový stůlek, zapřel se do křesla a zahleděl se na Doohana. "Tuším, že se mnou chceš hovořit o výskytu v San Francisku, kterému říkají nemoc veteránů."

Doohan přikývl. "Není to nemoc," řekl potichu. "Aspoň to není nemoc v tom smyslu, že by propukla přirozenou cestou. Vyrobil ji člověk, má omezené pole působnosti a je stoprocentně smrtelná."

Espinosa se tvářil nechápavě. "Já myslel, že jsem četl, že ty, co to přežili, poslali domů."

Doohan zavrtěl hlavou. "Nikdo to nepřežil. Z těch, kdo se nakazili, všichni do jednoho zemřeli. Tiskové prohlášení byla kamufláž vlády."

"Raději mi o tom pověz něco bližšího," řekl skleslým hlasem Espinosa.

Doohan mu vylíčil průběh nemoci, havárii s pojezdovou transfúzní stanicí a smrt Lavala, co on a French objevili, a nakonec mu sdělil své vlastní dohady ohledně pravé podstaty nemoci. Espinosa ho při výkladu nepřerušoval. Když skončil, starší muž dlouho seděl a zamyšleně hleděl na strop.

"To vysvětluje ten telefonát, který jsem měl dneska z ministerstva zahraničí."

Doohan dal najevo překvapení. "Čeho se týkal?"

"Tvůj major chce, abys byl zbaven víza. 'Kvůli vměšování do vnitřních záležitostí Spojených států'. Když na tom bude trvat, může to prosadit. My se budeme samozřejmě bránit." Sepjal ruce za hlavou. "Dostal jsi se do dosti ošemetného postavení, Calvine - a potažmo celé moje oddělení."

Doohan náhle znejistěl. "Ty to odsuzuješ?"

"Samozřejmě že ne. To, co se děje v San Francisku, životně zajímá mnohem a mnohem víc lidí než jenom Američany. Nemůžeš mít epidemii v jedné části světa, aniž by vyvolala obavy i v ostatních částech. Tvůj osobní problém ale zůstává problémem a my se jím nicméně musíme zabývat."

"Omlouvám se, jestli jsem ti způsobil komplikace," řekl Doohan stroze.

Espinosa to odbyl mávnutím ruky. "Neber si to tak, Calvine. Nejsem tak úplně bez protekce v nejvyšších amerických kruzích." Něco ho trápilo. "Daleko větší starost mi dělá, že máme teď na krku situaci, které se hrozím už léta. Zřejmě to bylo nevyhnutelné. Je smutným údělem vědců, že z jejich nejhýčkanějších technologií se stávají válečné zbraně." Odmlčel se. "O tom jsme spolu už jednou hovořili, není to dlouho, pokud si vzpomínám."

Doohan se ošil. "Nemusíš mi to předhazovat."

"Já to nepředhazuju. Zeptal jsem se na tvoje stanovisko a tys mi ho řekl."

"Nemyslel jsem si, že kvůli nepatrné možnosti nešťastné náhody by se měl zastavovat výzkum."

"Co může být nebezpečné nešťastnou náhodou," pokračoval Espinosa unaveně, "může být katastrofické záměrně. Biologická válka je pro každý národ nesmírně lákavá - stát se členem atomového klubu vyžaduje daleko vyšší stupeň technologické vyspělosti. Četl jsi ty hrůzné zprávy o 'nukleárních inženýrech' v Indii, kteří se bambusovými tyčemi št'ourali ve vnitřnostech atomových reaktorů? Přesto odpálili jakous takous bombu. Stát se členem atomového klubu nic víc nevyžaduje - odpálit bombu a hned poskočíš o několik přiček na žebříčku národní prestiže a vůbec nevadí, že nemáš rakety ani raketové střely, které by ji vypustily." Dopil víno a Kastilec se zjevil u jeho křesla jako mávnutím kouzelného proutku. "Chtěl by ses najíst v restauraci, Calvine? Chuť je jako vášeň, nemůžeš ji přehlížet do nekonečna. Ne? José ti může udělat biftekový sendvič, jestli si přeješ."

"Jestli to nebude obtěžovat..."

"Vůbec ne." José nalil Espinosovi další skleničku šery a vytratil se. Espinosa se tvářil zasmušile. "Smlouva biologickou válku zakazuje, všichni ji zavrhují a skoro všichni ji potají provozují. I ty nejchudší země na světě si mohou dovolit skromné laboratoře, které jsou k tomu zapotřebí. U tvojí nemoci veteránů se klidně může jednat o terénní zkoušku velice rafinované zbraně - ale nemusí se za tím skrývat žádná velmoc. Mohla by to být třeba Kuba, Alžírsko, Uganda nebo nějaká jiná menší země. Kdo ví? Tragédie je v tom, že technologicky méně rozvinuté země mají tendenci přehlížet vymoženosti našich specializovaných laboratoří. Z obvyklé laboratoře mohou viry a bakterie uniknout stejně snadno jako zvířata ze zoologické zahrady, kterou nikdo nehlídá."

Espinosa se v myšlenkách zamačal. "Říká ti něco E.coli? Je to miláček molekulárních biologů, ale dokonce i oni si to rozmysleli, když došlo na to provádět s ní pokusy. Nakonec vyvinuli tak zmrzačený kmen, že není schopen života mimo stěny laboratoře. Kdo ale může říct, že jednoho krásného dne nebude mutovat a nezačne rozsévát smrt a zcela se vymkne kontrole? Dneska tvůj virus potřebuje k životu a růstu vanad; zítra už na nich najednou může přestat záviset."

Dopil šery a došel si k příborníku nalít. "Nebylo to tak dávno, co černý mor zničil Evropu a vyhubil třetinu všeho lidstva; sama Anglie potřebovala sto let na to, aby vyrovnala úbytek obyvatelstva. Myslím si, že příště už třeba nemusíme mít tolik štěstí."

"Vím teď, že taková zbraň existuje a bylo jí použito," řekl Doohan. "Co v tom můžeme podniknout?"

Espinosa si povzdechl. "Co chceš, abych udělal, Calvine? Svolat na zítra tiskovou konferenci a odhalit tam

všechno, cos mi pověděl? Spojené státy by popřely, že se to kdy stalo, a ostatní velmoci by mě nařkly z pomlouvání. Vykázali by mě z této země a propustili ze SZO. Kdybych si ale myslel, že to pomůže, tak bych to ochotně udělal."

"Nezmohl by v tom něco generální tajemník OSN?"

Vešel José se sendviči a Espinosa si úhledně rozložil ubrousek na klíně. "Hlavní kvalifikační předpoklad pro úřad generálního tajemníka je ten, že je to muž, který nikoho neurazí. Taky má svoje vlastní menší projekty, které považuje za důležité pro světový mír. Mohl by samozřejmě na zasedání učinit formální prohlášení, ale tím by si asi jenom všechny znepřátelil..."

"V podstatě mi tu říkáš," poznamenal trpce Doohan, "že v tom nemůžeme podniknout zhola nic."

Espinosa si utřel ústa. "Vůbec ne. Chci tě akorát upozornit na to, jaká je realita. Tys za mnou přišel s teorií. Já ale potřebuju důkaz. S důkazem bychom mohli najít patronátní zemi - jakéhosi sponzora - Zaire či Kuvajt nebo nějaký jiný malý neangažovaný národ, který by byl ochotný přednést tu otázku na půdě organizace. Bez důkazu bychom je těžko přesvědčovali, že je pro ně politicky výhodné, aby vznesli ve Valném shromáždění taková obvinění."

"Mohu předložit vzorek viru," řekl Doohan potichu. "A za pár dní možná nějaká laboratorní zvířata, která na tu chorobu onemocněla."

Espinosa pomalu položil sendvič. "Calvine," řekl mírně, "uvědomuješ si, že jsi teď podezřelý člověk?"

"Možná. Ale věřili by mému důkazu?"

"Kdyby nějaký zástupce vstal a zamával ampulkou smrtelného viru na půdě Valného shromáždění? Způsobilo by to senzaci. Veřejně by to každý národ popřel, ale soukromě by tomu asi všichni věřili."

Doohan zavrtěl hlavou. "Varovat, že taková zbraň existuje, by mohlo znamenat riziko. Doufal bych, že každý národ by se pak snažil vypátrat, kdo to vyrobil a jaké s tím mají plány. Taky ale riskujeme, že každá země na světě by se to pokusila napodobit."

"Patrně to právě v tuto chvíli dělají," poznamenal smutně Espinosa. "Jenže mně teď dělá hlavu jiné riziko, Calvine, a sice riziko, které hrozí tobě."

Cestou taxíkem do Hiltonu si Doohan rekapituloval rozhovor s Espinosou. Možná toho očekával příliš mnoho, ale zdálo se, že i Espinosa zabředl do mezinárodní byrokracie. Nakolik je SZO skutečně samostatná? uvažoval. Neodvádí daně, její existence závisí na dotacích a příspěvcích členských států. Espinosa musel odjakživa opatrně taktizovat.

Ale Espinosa má v něčem pravdu. Potřebuje důkaz. Bez něj nic nemůže. S ním má aspoň určité možnosti.

V recepci hotelu měl vzkaz od Frenche, že má zavolat. Číslo bylo k Frenchovi do laboratoře. Mrkl na hodinky; na Západním pobřeží bude něco po deváté. Vyjel výtahem do svého pokoje a vytočil číslo. French mluvil stručně a věcně - a vzrušeně. Prezidentem a generálním ředitelem Melrosových potravinářských závodů je Ramon Guitterez. Doohan se zeptal, jak se daří křečkům, French mu znechuceně sdělil, že křečci mají nízkou horečku a většina samiček je těhotná. Není podezření na nic tak masivního ani tak smrtelného, jako nakazilo veterány. To nepřekvapuje, pomyslel si Doohan. Ale kdyby byli křečci vystaveni nákaze ještě jednou, mohlo by všechno vypadat úplně jinak.

Dřív než zavěsil, vzpomněl si Doohan na Espinosovo varování a řekl: "Dejte na sebe pozor, Paule. Uvědomte si, že sedíte na dynamitu."

"Mám důkladně vypočítaný zadek," zasmál se French a zavěsil.

Doohan ještě chvíli zíral na oněmělý aparát a v duchu si představoval toho robustního muže, jak kmitá po laboratoři a vaří si další kávu nebo hryže konec tužky, jak se usilovně snaží rozluštit záhadu, kterou pro něho představuje stovka hniјících vajíček.

Dávno už k jinému muži nepocítil skutečně blízký vztah, pomyslel si Doohan.

Vstal z postele a přešel k oknu. V dálce viděl ve světle reflektorů Washingtonův obelisk a kousek stranou září světél, která označovala Lincolnův památník. Oba muži zosobňují nejlepší vlastnosti Američanů, pomyslel si. Pak si ale vzpomněl, že Anglie postavila obchod s otroky mimo zákon třicet let předtím, než Lincoln vydal Vyhlášení o emancipaci. A Anglie to učinila jako věc principu, Lincoln jako věc politické prospěšnosti.

Anglie má taky svoje hrdiny, pomyslel si, a okamžitě se mu zastesklo po domově. V duchu viděl ty kopce ve Skotsku, kde se narodil, a ta začernalá města ve Walesu, kde vyrůstal. Do vši té bolesti se mísilo spoustu hezkého a on si najednou přál znovu spatřit ty kopce a města své vlasti.

Pak si vzpomněl na Espinosu a celý plán se mu náhle zdál děravý jako řešeto. Nemá sebemenší záruku a času bude stále mň a mň. Často se chvástal tím, že má k SZO větší závazky, to mu ale nebrání v tom, aby byl Skot a potažmo Brit.

Nacionalismus, pomyslel si cynicky. Je to nemoc, s kterou se rodíme. Zároveň ale je to nemoc, které se nemůžeme zbavit. Kolikrát mu Hanson připomínal, že je "cizí příslušník" - rozumí se britský státní příslušník. Něco své vlasti dluží. A Británie má pořád ještě morální profil a větší váhu v mezinárodních záležitostech než kterýkoliv z nově vznikajících národů "třetího světa". Měl to zkusit už dřív ...

V telefonním seznamu si pod "velvyslanectví" našel číslo. Noční vrátný byl typický Londýňan a zjevně se nudil, dokonce i poté, co se Doohan představil. Ano, vyřídí tajemníkovi pana velvyslance, aby ho hned po ránu zavolał. A co má říct, čeho že se to týká?

No, raději by slyšel něco konkrétnějšího, ale jestli si pan doktor myslí, že je to důležité ...

si French, a zíral na telefon. Studenti zpívají koledy. Podivné, že uprostřed období zasvěceného míru na zemi se on a Doohan mají zabývat takovou hrůzou. Vánoce jsou vždycky něčím ironické, ale tento rok je ta ironie tak trpká, že ji přímo cítí na jazyku.

V dále teď koledníci spustili "Stille Nacht" a French se sám pro sebe usmál. Odjakživa se mu víc líbila původní slova těch dvou koled. Isaac o něm prohlášoval, že je purista a občas pedant, ale oba dobře věděli, že to druhé obvinění není oprávněné. Možná že je purista, to přiznává. Ale ty písničky znějí nejlíp v původních jazycích: "Adeste Fideles" místo "Pospěšte, křesťané" a "Stille Nacht, Heilige Nacht" místo "Tichá noc, svatá noc". Asi právě proto skutečně neexistuje populární opera napsaná anglicky.

Zakručelo mu v žaludku hlady a French si uvědomil, že kromě čokoládové tyčinky ve čtyři dohromady nic od snídaň nejeďl, a teď bylo devět deset. Věděl o jednom bistru na Telegraph Avenue, kam si zašel minulý týden na obstojný kotlet s pečeným bramborem. Restaurace příšerně upadají, pomyslel si - samé brambory a něco, čemu říkají falafel, a to vám naservírují číšníci, kteří si myslí, že špinavé ruce tomu jaksi dodají arabské kouzlo.

Isaac by to neschvaloval, pomyslel si, a oblékl si plášť, jenže Isaac jel na lyže a vrátí se až na Štědrý den. Isaac doma kuchtil a ustavičně odměřoval jídla přesně podle počtu kalorií v naději, že otec shodí aspoň nějaké to kilo z přebytké váhy. Nedělá to kvůli štíhlé linii, tvrdil. "Já jenom chci, abys tady ještě byl, až dostanu Nobelovu cenu," říkával. Ledaže se zlepšívá v matematice, Isaacu, uvažoval French a vykročil do chodby.

Ve velké laboratoři se dosud svítilo. To bude asi Celia; posledních několik dní pracovala dlouho do noci, aby stihla všechno dodělat, než odjede na vánoční svátky. Jestli tam ještě bude, až se vrátí, sliboval si French, vyžene ji. Zažrala se do práce jako on.

Když vyšel na ulici, zaváhal a snažil se rozpomenout, kde zaparkoval. Zpravidla nechával vůz v podzemní garáži, ale jelikož většina studentů odjela na prázdniny, byly ulice poměrně prázdné a nechal ho kousek odtud na Walnut Street. Kromě jeho volkswagenu parkovalo v ulici jenom několik dalších aut; a vůbec by si býval nevšiml modrého oldsmobilu, kdyby byl nezpozoroval rudě žhavé světélko něčí cigarety uvnitř. Je příliš chladná noc na to sedět v autě a kouřit, pomyslel si.

Zajel do restaurace na Telegraph Avenue, objednal si kotletu s pečeným bramborem, polité smetanou a posypané lupínky slaniny, a to všechno zapíjel dobrým domácím pinot noirem. Když dojedl a zaplatil, bylo krátce po desáté.

Když nastartoval a vycouval, uviděl ve zpětném zrcátku jiné auto, jak rozsvěcí světla. Napadlo ho, že je to modrý oldsmobile, který viděl předtím, ale usoudil, že se mýlí; v oslnivé záři světla to stejně nemůže poznat. Ale věděl teď o něm a cestou zpátky zaregistroval, že ho to druhé auto na vzdálenost půl bloku sleduje. Jeho místo na Walnut Street dosud nikdo neobsadil a tak tam zaparkoval. Když vystoupil, zpozoroval, že druhé auto taky zajíždí k chodníku o půl bloku dál. Je to ten modrý oldsmobile, uvědomil si a zmocnila se ho náhle úzkost.

U schodů před budovou se zastavil a otočil. O půl bloku dál na Walnut Street jako tečka rudě žhnula cigareta na místě vedle řidiče oldsmobilu. Amatér, usoudil pohrdavě. Profesionál by si nikdy nezapálil. Rozhodně by profík neriskoval, že by ho někdo poznal v žáru cigarety.

Strážní ve vestibulu už dávno na noc odešli a French si otevřel svým klíčem a vyjel výtahem. Celia pracovala ve velké laboratoři, ruce ponořené v sterilním boxu. "Já myslel, že jedete na svátky do Ohia?"

Usmála se. "Nazdárek, pane doktore. Letí mi to zítra ráno a chtěla jsem dneska večer dodělat ještě nějaké ty nové kultury."

"Zítra je Štědrý den," peskoval ji. "Měla byste se na tu cestu trochu prospat."

"To je v pořádku - můžu spát v letadle."

"No tak to dodělejte a koukejte zmizet," huboval ji French. "Ještě se o mně začne povídat, že chci lidi zedřít." French vešel do své kanceláře a otevřel dokořán okno, aby vyvětral. Těsně předtím, než se otočil, aby rozsvítil stolní lampu, slyšel zabouchnout dveře od auta. Obrátil se zpátky k oknu. Kus dál na Walnut Street vystoupili předtím z oldsmobilu dva muži a tiše teď spolu rozmlouvali. Jeden z nich najednou vzhlédl k oknu, kde stál French, a ten se hbitě stáhl do pokoje, ale pak si uvědomil, že za ním nic nesvítil, takže ho zřejmě nevidí. Po chvíli znovu vykoukl. Muži mezitím zmizeli. Podivné, pomyslel si a poodešel od okna, když vtom zaslechl tlumený zvuk, jak se dole zavřely dveře. Muži vstoupili do budovy.

Jestli to jsou Hansonovi muži, rozvažoval, ti by se na něj samozřejmě zavěsili po městě, aby zjistili, zda nemá nějaké podezřelé styky. Takže ho mají v merku; to očekával. Sledovali by ho k restauraci a sledovali by ho zpátky. Neměli by ale důvod, proč by za ním chodili do budovy.

Na okamžik dostal strach, pak si odfrkl. Začíná na stará kolena cvokatět. Tak tedy dva Hansonovi muži jdou nahoru po schodech, aby ho zkontrolovali. Pracuje dlouho do noci. Není tu sám. Jsou zvědaví. Rozhodně kvůli tomu není třeba propadat panice. Proč ale tak pozdě v noci? Celá budova je kromě jeho patra uzamčena. Dokonce i strážní odešli a zůstal tu jen noční vrátný, který každou hodinu projde chodby. Je tu samozřejmě poblíž úřadovna kampusové policie.

Zvedl telefon a začal vytáčet, načež si uvědomil, že neslyší vyzváněcí tón. Přitlačil na vidlici a začal vytáčet znovu. Pořád žádný tón. Chvilí mačkal knoflík vidlice a pak sluchátko pomalu položil. Nefunguje, pomyslel si a strachy ho mírně zamrazilo. Náhoda?

Co když ti muži... nejsou od Hansona? Ze všech lidí, kteří pracují na nemoci veteránů, má jenom on životaschopný vzorek viru. A jenom on má teď zvířata, očividně nakažená tou nemocí. Cože to Calvin říkal? Ať ten virus přivedl na svět kdokoliv, zabil už sedmdesát pět lidí.

Postavil se a celý se trochu chvěl. Je tu problém s Celií ve vedlejší laboratoři. Hrozí jí nebezpečí stejně jako jemu. A je tu všechna ta práce, kterou doteď udělal.

French vyšel potichu na chodbu a zkusil výtah. Světlo knoflíku se nerozsvítilo. Někdo se musel dostat k hlavnímu vypínači v suterénu a k telefonní ústředně. Nejdřív se postarají o různá poplašná zařízení a telefonní spojení a pak teprve přijdou nahoru navštívit jeho ... Pospíchal na konec chodby do zvěřince. Zašmátral za jedním z pracovních stolů a našel velkou přenosnou klec, kterou hledal. Všude kolem něho začali křečci ospale pištět a pak se probudily opice a skřehotaly mezi sebou.

French v rychlosti otevřel klece s křečky a začal přendávat zvířata do větší klece. Budou tam jak sardinky, ale nedalo se nic dělat. V místnosti vzaду objevil lepenkovou krabici, do které by se klec akorát vešla, a klec do ní zasunul a krabici pak chvatně zalepil papírovou páskou z blízké lékárníčky.

Odnesl krabici do hlavní laboratoře, kde se Celia pořád ještě poctivě činila v sterilním boxu. "Říkal jsem vám přece, že jestli vás tady ještě najdu, až se vrátím, vyženu vás," řekl.

Snažil se o vlidný, humorný tón, ale věděl, že šeredně neuspěl.

Zamrkala na něho zpoza brýlí. "Děje se něco? Jste celý bledý, pane doktore."

Zatracená ženská! "Jedete zítra domů do Daytonu, měla byste se pořádně vyspat."

Rozhlédla se po laboratoři a bylo na ní vidět, že nechce odejít. "Už mi zbývá jenom pár vzorků a pak jsem si myslela, že tady trochu poklidím ..."

"Nic takového," odbyl ji French. "To udělá uklízeč." Tak málo času, pomyslel si, a tolik práce. "Mimochodem jsem vás chtěl poprosit o laskavost. Nemohla byste tuhle krabici složit u mě doma? Bydlíte jenom pár bloků ode mě. Je to několik křečků, slíbil jsem je Isaakovi jako vánoční dárek." Zatvářila se nedůvěřivě a French věděl, že se ho zeptá, proč to nemůže udělat sám. Bude jí to vrtat hlavou, i když se na to nezeptá. "Zdržím se trochu déle, než jsem myslel, a rád bych to měl v bezpečí v garáži, než se Isaac vrátí z lyží. Jen to nechte v garáži, dveře jsou otevřené."

Vyndala ruce ze sterilního boxu a vklouzla do kabátu. "Určitě nechcete, abych uklidila, než odejdu?"

"Rozhodně ne." Vtiskl jí krabici do ruky a zevnitř se ozvalo splašené pobíhání, jak zvířata ztratila rovnováhu. Doprovodil ji na chodbu. "Obávám se, že budete muset po schodech. Výtah nefunguje."

Tak málo času! znovu si pomyslel. "Zvládnete to?"

"Není to moc těžké." A pak došla ke schodišti, zahnula a zmizela mu z očí. French spěchal zpátky do laboratoře, otočil klikou chladicí komory a vešel. Sakra! Měl jí k tomu přidat i ty dvě zatavené ampulky vysušeného viru. Otočil se k polici za sebou. Ampulky byly ve stojánu společně s řadou dalších vzorků a každá z nich měla na stěně vyrytý číselný kód. Budou tu v bezpečí, pomyslel si. Nedá se na nich podle ničeho poznat, že jsou to vzorky viru. A je tu ještě nejmíň dvě stě dalších ampulek; ty dvě se v tom lese běžnějších vzorků ztratí.

Ještě jedno může udělat. Z police vzal sklenici od majonézy, kam ji před několika dny položil. Potom otevřel zásuvku v pracovním stole před sebou a pátral po velké tubě lanolinové masti, kterou pracovníci v chladicí komoře používali, aby jim nerozpraskaly ruce. Odšrouboval víčko prázdné sklenice, vymačkal do ní téměř celou tubu namodralé masti a upěchoval ji prstem. Při tomhle osvětlení se mast dost podobá majonéze, aby to skoro každého zmátlo. A jestli vědí, co hledají, sotva sklenici otevrou, aby si ověřili její obsah.

Prázdnou tubu od masti uložil zpátky do zásuvky a sklenici od majonézy postavil na polici vedle vzorků. Jestli to hledají, nemůžou to přehlednout. Potom zavřel a zajistil dveře otáčecí klikou a vrátil se do své kanceláře. V bláhové naději znovu zkusil telefon. Pořád nefungoval.

Udělal, co mohl, pomyslel si. Teď musí koukat vypadnout z budovy. Vyšel do chodby a otevřel dveře ke schodišti. Dole zaslechl zvuk podrážek na betonu a tlumený povel.

Je pozdě, pomyslel si. Roztřásl se teď ještě víc a podlomila se mu kolena. Běžel do kanceláře a vyhlédl z okna. Nikde ani živáčka; dokonce i koledníci zmizeli. Volat o pomoc by bylo k ničemu. Jak se rozhlížel, projelo ulicí jediné auto. Celiin mustang, pomyslel si. Aspoň ona je z toho venku. Rozhodli se, že ji nechají odejít.

Byl teď v budově lapený jako v pasti; nemohl uniknout. Zoufale zalitoval, že u sebe nepřečlovává pistoli, vzápětí si však uvědomil, že s ní stejně neumí zacházet. Žádnou jinou zbraň tu po ruce nemá ...

Počkat... Otevřel zásuvku psacího stolu a prošťachal ji. Starý skalpel, žádná zvláštní zbraň to není, avšak trojúhelníková čepel, ostrá jako žiletka, dokáže nadělat pěknou paseku, jak se generace a generace laborantů na vlastní kůži přesvědčily. Uchopil kovovou rukojeť nože a vyšel do chodby. Nemůže na ně čekat ve své kanceláři, usoudil, a schovat se nikde nemůže.

Z hlavní laboratoře se ozývaly slabé zvuky, což znamenalo, že schodiště už opustili. Projel jím náhlý záchvěv naděje. Jestliže už nejsou na schodišti, mohl by sejít dolů a dostat se ven.

Vtom zaslechl zvuky třštícího se skla. Rozbíjejí jeho přístroje, pomyslel si, vybavení, které se mu za léta podařilo vymámit z rozpočtu. Teď jím lomcovala zuřivost, nikoliv strach. Kdo si sakra myslí, že jsou? Sevřel nůž tak pevně, až se mu prsty zachvěly, a vykročil k laboratoři. Znovu se ozval řinkot rozbitého skla; něco těžkého dopadlo na zem. Asi převrátili inkubátor a zničili tak stovky naočkovaných vajíček.

Darebáci! Prudce rozrazil dveře laboratoře a u vzdálenějšího psacího stolu spatřil proplešatělého muže. Muž třímал stoličku; rozbíjel s ní ostatní inkubátory a vaječné kultury uvnitř.

French vyrazil kupředu. "Ty svině!" zakřičel.

Zdálo se, že přímo před ním se vynořil další muž a něco držel v ruce. Třesklo to a zajiskřilo se mu před očima. French cítil, jak ho to odhazuje dozadu, a nůž mu vyletěl z ruky. Další třesknutí. Najednou seděl na podlaze a opíral se o stůl. Košile a kalhoty mu vlhly a na moment ho ztřeštěně napadlo, že se pomočil.

Přes místnost někdo křičel: "Ty idiote, co když to nenajdem?" V příštím okamžiku nad ním někdo stál. Ucítil něco chladného na spánku. Ozvalo se krátké zadunění a ...

Nic.

Doohan se zbalil a odhlásil z Hiltonu na druhý den brzy po ránu a zavazadlo zatím svěřil hotelovému poslíčkovi. Ráno bylo štiplavě mrazivé a Doohan se ve svrchníku celý třásl. Kalifornie člověka rozmazlí, pomyslel si. Stanoviště taxíků lemovaly z obou stran závěje sněhu. U vchodu do hotelu klínkal zvoncec zasněžený Mikuláš z Armády spásy a neohroženě nastavoval záda studenému větru, který fičel širokou ulicí.

"Šťastné a veselé, pane," popřál mu dveřník. Doohan mu automaticky upustil několik mincí do nastavené dlaně a namířil k stanovišti taxíků. Dvacátého čtvrtého napadlo ho: Mír na zemi a všechny ty bláboly. Znovu se otřásl zimou; možná že dostane vánoční náladu, až se vrátí do San Franciska, kde mu při každém nadechnutí nehrozí, že mu umrznou plíce.

Nechal se odvézt taxíkem k britskému velvyslanectví a uvelebil se na koženkovém sedadle. Na velvyslanectví sdělil jméno mladíkovi v recepci. Muž hovořil tlumeně do interkomu a pak zavedl Doohana do malé přijímací kanceláře. Nikdo v ní nebyl. Doohan se usadil do židle chippendale, zběžně si prohlédl starý výtisk Tattlera čili Drbničky, který ležel vedle na stole, a čekal. Za necelých pět minut se otevřely další dveře a vstoupil muž neformálně oblečený v hnědých kalhotách a manšestrovém saku. Měl trochu dolíčkovaný obličej a obrovitánský rudý nos; Doohan ho odhadoval asi na čtyřicet.

"Doktor Doohan?" Podal mu ruku. "Fenris, brigádní generál Hugh Fenris. Jsem tajemník pana velvyslance. Požádal mě, abych s vámi pohovořil."

Fenris vystupoval přátelsky, překypoval srdečností, zkrátka představoval uhlazenou zed' mezi Doohanem a velvyslancem.

"Domníval jsem se, že mě přijme pan velvyslanec," namítl trochu nejistě Doohan.

"Vážený pane doktore, sir Dudley by vás s potěšením přijal, kdyby mohl, ale vzhledem k tomu, že je doba vánoc, a vzhledem k společenským událostem v hlavním městě ... v tuto roční dobu je hlavní město Ameriky ze všech daleko nejrušnější." Fenrisovy oči prozkoumávaly Doohana, vážily ho a odhadovaly.

Doohan byl neoblomný. "Pan velvyslanec má jistě napilno, ale já s ním musím mluvit. Znáte mé pověřovací listiny?"

V hlase brigádního generála zazněl nepatrný chlad. "Samozřejmě, prověřili jsme si je dosti důkladně. Jste lékař u SZO a v současné době se zabýváte výzkumem moru na Západním pobřeží." V těch studených očích se mihla vyzývavost. "Pan velvyslanec mě požádal, abych ho později seznámil s obsahem našeho rozhovoru."

Doohan povstal. "Letadlo mi letí brzy odpoledne," řekl upjatě. "To, co mám na srdci, mohu sdělit pouze panu velvyslanci. Jde o vážné ohrožení národní bezpečnosti. Později mu jistě bude vyčítáno, že mě nevyslechl."

Zamířil ke dveřím a Fenris náhle řekl: "Počkejte, příteli. Vy si myslíte, že se vykrucuju, a já se vám skutečně vykrucuju, ale pan velvyslanec má opravdu napilno a počet lidí, kteří se dožadují přijetí, je závratný. Nemůžete mi alespoň naznačit, kvůli čemu s ním chcete hovořit?"

Doohan se otočil, zaváhal a pravil: "Pracoval jsem s Američany na nemoci veteránů v San Francisku. To, co mám na srdci, se týká právě tohoto."

Fenris si zamyšleně zamnul nos. "Co kdybyste tady chvíli počkal a já s panem velvyslancem promluví?"

Vrátil se za pět minut a pokynul Doohanovi, aby ho následoval. Vystoupili po schodech do prvního poschodí. Doohan byl uveden do velké místnosti obložené táflováním, které vévodil obrovský mahagonový stůl, nápadně holý kromě pijákové podložky a několika měděných ozdobností včetně otáčecího kalendáře a nožíku na papír s obsidiánovou rukojetí. Později si Doohan vybavoval z tohoto muže za stolem jen máloco, pouze že měl bílé vlasy, byl hubený jako sirka a měl obrovské, kostnaté ruce pokryté jaterními skvrnami. Ruce jako by měly svůj vlastní život a bez ustání si hrály s nožikem na papír.

Když se navzájem představili, velvyslanec na něho hodnou chvíli hleděl a nakonec řekl: "Brigádní generál Fenris mi sdělil, že máte něco důležitého, co si přejete se mnou prodiskutovat, pane doktore." Hlas měl sytý a překvapivě plný života.

Doohan letmo pohlédl na Fenrise, který se opíral o blízkou knihovnu. Výraz jeho očí a nos připomínaly jestřába, který se chystá vrhnout střemhlav na svou kořist.

"Četl jste o tom, co propuklo v San Francisku a čemu Američani říkají 'nemoc veteránů'?"

Velvyslanec přikývl. "Sledujeme to s poměrným zájmem," připustil. "Varovali jsme naše zdravotnické služby před možností jejího importu."

Doohan si nervózně olízl rty. "Pracoval jsem s nimi minulé dva týdny. Měl jsem kancelář v budově Zdravotnické služby, a když onemocnění propuklo, nabídl jsem svoji pomoc. Armáda se do toho vložila asi tři dny po tom, co to začalo." Zaváhal. "Měli řádný důvod, proč se do toho vložili. Nejedná se totiž o přirozené onemocnění. Ve skutečnosti můžeme oprávněně věřit tomu, že jde o terénní zkoušku nové biologické látky, kterou provedla nějaká neznámá síla."

Velvyslanec se obrátil na svého tajemníka. "Fenrisi?"

"Vojenská rozvědka dospěla před několika dny k stejnému závěru," oznámil Fenris. "Jak se zdá, tak přes uvedené zprávy to nikdo nepřežil."

Velvyslanec pokynul Doohanovi, aby pokračoval.

Doohan je zaskvětil do situace: pověděl jim o tom, jak si počíná Hanson, včetně svého odstavení z celé operace, a o tom, co se Frenchovi doposud podařilo zjistit. Na závěr jim vyličil svou návštěvu u Espinosy předešlého dne.

"A doktor Espinosa navrhl, že nějaká menší země by mohla tu záležitost přednést na půdě Valného shromáždění - za předpokladu, že vy byste mohl předložit důkaz ?"

"Správně, pane velvyslanče," přitakal Doohan.

"A můžete?"

"Ano," řekl Doohan klidně.

Velvyslanec se naklonil dopředu. "Pane doktore, proč se s tím obracet na Spojené národy? Myslím bych, že byste měl nejdřív přijít za námi. Jako britský občan máte přece jisté závazky vůči koruně a potažmo i vůči Američanům, kteří jsou koneckonců našimi spojenci, tedy alespoň když se jim hodí, aby nám to připomněli."

Rozhovor se neubíral tím směrem, který Doohan zamýšlel. Trochu se zatvrdil. "Měl jsem za to, že následky výskytu se týkají všech," řekl stroze, "nejenom jistých zemí. Nemoc nezná hranice mezi státy."

Velvyslanec klidně pokýval hlavou. "To může hlásat vaše SZO. Jenomže my tady zrovna nediskutujeme o viru neštovic." Znovu sklouzl pohledem k Fenrisovi. "Potvrzují tuto domněnku některé ostatní výzvědné služby?"

"Od chvíle, kdy onemocnění propuklo, jsem hovořil s našimi francouzskými a izraelskými kolegy. Shodují se v tom, že se nejedná o přirozený výskyt."

Doohan ho přerušil. "Vy máte ve Spojených státech výzvědnou službu?"

Velvyslanec povytáhl obočí. "To se rozumí. Nelze očekávat, že zájmy spojenců se budou vždy a ve všem krýt. Američané to dobře vědí. CIA operuje v Anglii už dlouhá léta. Nejsme tu ale od toho, abychom probírali etiku pánů, kteří jiným pánům čtou poštu, jak to kdysi vyjádřil jeden americký ministr války. Pane generále, napadá vás, kdo by se za tím vším mohl skrývat?"

"Kdo je ten arcizločinec? Sověty bych vyloučil hned z kraje. Přece by nebyli takoví blázni."

"Zařízení by mohlo být docela malé," přerušil ho Doohan.

Fenris přitakal. "Co do velikosti a složitosti by se to třeba s atomovou elektrárnou nedalo ani srovnat. Ani by to nebylo zdaleka tak drahé. Já bych to tipoval na nějakou menší zemi. Váš doktor Espinosa má v tomto ohledu naprostou pravdu. Výzkum rekombinace DNK je poměrně nenákladný a neustále k nám docházejí pověsti o tom, že ta či ona země si vybudovala potřebné zařízení. Doposud jsme ty zprávy nemohli ověřit; jak sám naznačujete, mohlo by to zařízení být dokonale ukryto. Hlasoval bych možná pro Ugandu, Alžírsko nebo Angolu, a dokonce i někteří naši latinskoameričtí přátelé by přicházeli v úvahu."

"Důležité je, pane doktore," řekl velvyslanec, "že jste odhalili terénní zkoušky s takovou zbraní a jako jediní jste zřejmě izolovali příslušnou látku. Američanům se nepochybně podaří časem totéž a taky to nepochybně ututlají. Třeba se rozhodnou, že nám to řeknou - někdy -, ale prozatím jsme jakožto země ve výjimečně zranitelném postavení. Těžko můžeme být závislí na tom, čím nás Američané v budoucnu mohou, ale nemusí podarovat. Být závislým národem je nejistota sama, pane doktore." Zapřel se do židle a najednou upřel na Doohana chladný pohled. "Myslím si, že jako britský občan máte jisté povinnosti, pane doktore."

Doohan povstal. "To platí o každém," zamumlal. "Podle mě je nemorální s tím taktizovat kvůli výhodám, které by z toho pro národ plynuly."

"Naznačujete, že bychom jednali nemorálně, kdybychom věděli, co to je, pane doktore."

"Měly by se s tím zabývat Spojené národy," řekl Doohan. "Byl jsem toho názoru, když jsem se sešel s doktorem Espinosou, a dosud na něm trvám."

Velvyslanec rozpráhl kostnaté ruce. "Proč jste tedy přišel za námi? Já vám to povím proč, pane doktore. Protože přesto, co říkáte, nemáte skutečně ve Spojené národy žádnou důvěru. A asi právem. Mohu vám říct přesně, co se stane. Všechny členské země to nařčení notně urazí a do jednoho budou tvrdit, že jsou bez viny. Jakýkoliv důrazný postup, který bude navrhován, bude ut'at hned v zárodku - a neudělají to nutně velmocí. Je celá řada menších zemí, které by považovaly bakteriologickou válku za nesmírně vítanou investici. Je levná, snadná a zabíjí. U mnohých z nich bych ani nepředpokládal, že by byly schopny dohlédnout, jaký by to mělo logický dopad. Vůbec dostat tu záležitost na pořad jednání by byl vážný problém a stejně tak vyhnout se rozvláčné debatě, při které se budou všichni vzájemně osočovat a která by beztak skončila na mrtvém bodě."

"A když se vším přijdu za vámi?" zeptal se Doohan.

"Mohli bychom si proti tomu aspoň vybudovat obranu. Náš díl světa - a váš díl, doktore Doohane - by mohl být v bezpečí. Přinejmenším na chvíli." Zaváhal. "Prozatím je vaše postavení zvláště kritické." Odmlčel se. "A nebezpečné."

Fenris pokročil kupředu a opřel se kotníky o stůl. "Byl byste ochoten spolupracovat s některými našimi lidmi na Západním pobřeží? Povšimněte si prosím, že se ptám, jestli jste ochoten. Neříkám tím, že je to vaše povinnost."

Doohan ten návrh chvíli zvažoval. "Měl bych k tomu jisté výhrady," řekl posléze.

"Samozřejmě," utěšoval ho Fenris. "A to vás v našich očích jenom ctí."

"S večerní poštou odešlu královským kurýrem celkovou zprávu do Whitehallu," řekl velvyslanec. "Budeme vás průběžně informovat o rozhodnutích, jež vláda učiní." Znovu zvedl pohled k Doohanovi. "Uděláte to?"

"Pro královnu a pro vlast?" poznamenal Doohan sarkasticky.

Fenrisovi se ulevilo. "Už k tomu měli lidé horší pohnutky."

"A co ode mě chcete?"

"Všechno, co můžete zjistit. Vzorek toho viru. A sdělení o tom, kdo ho vyvinul."

Doohan zaváhal. "Jak myslíte."

Fenris neotálel. "Náš člověk v San Francisku se jmenuje Anthony Strout. Pracuje tam na Britském obchodním zastupitelství. Spojí se s vámi a ujme se vás. Pokusíme se prověřit si toho vašeho Guttereze. Máme svoje styky v Pentagonu, a jelikož to byl pravděpodobně veterán, měli bychom toho zjistit hodně."

Velvyslanec vstal ze židle. "Omluvíte mě? Mám další schůzku. Nesmímě mě těšilo, pane doktore." Odporoučel se a Fenris seznámil Doohana v hrubých rysech se sanfranciskou pobočkou.

Když už Doohan odcházel, Fenris si odkašlal. "Pane doktore?" Doohan se otočil. "Mám podezření, že vás tento rozhovor tak zcela neuspokojil. Ale mějte prosím na paměti, že je v sázce velmi mnoho. Přál bych si, kdybych mohl prohlásit, že tam venku je slušný svět a že v něm každý může jednat slušně. Avšak to je jenom přání, nikoliv skutečnost."

"Požádali jste mě, abych se stal britským agentem," řekl Doohan.

"Abyste pomohl své vlasti, pane doktore."

"V té roli se zrovna necítím dvakrát ve své kůži."

Fenris se mrazivě usmál. "Jistě uděláte vše, co bude ve vašich silách."

Když vyšel na chodník, mávl Doohan na taxík a ptal se sám sebe, jestli udělal chybu. Proč by Britové jednali jinak než Američani? Všechny země se ve svém uvažování řídí zásadou hájit své národní zájmy. Zjistí, co to je, a rozšíří o to svůj arzenál - s menšími obměnami. Bude to pouze další zbraň pro blížící se zkázu.

Nastoupil do taxíku, který přirazil k chodníku, a klesl na zadní sedadlo. Bylo by dobré to s někým prohodit. Bylo by dobré světit své myšlenky Frenchovi a zjistit, co si o nich ten tlustý biochemik myslí.

Bylo by dokonce dobré dát si zase šálek toho jeho utrechku.

28

Zpáteční let do San Franciska byl nekonečně nudný a dvě martini, která si Doohan dal, vůbec nepomohla. Víc a víc v něm narůstalo přesvědčení, že udělal chybu, možná neodčinitelnou chybu. Připustme, že je především a v první řadě britský občan a to, co ví, se pravděpodobně přímo týká bezpečnosti Spojeného království... ale tohle je šovinismus, pomyslel si. Faktem zůstává, že jakákoliv země by ten virus chtěla jako zbraň do svého arzenálu a chtěly by ho, aniž by o tom kdokoliv jiný věděl. Snažil se usnout, pak si poručil další martini, ale i když se u něho dostavilo určité alkoholické otupení, spánek ne a ne přijít.

Když přistáli, už se smrákalo a skoro dvacet minut čekali na ploše kvůli provozu. Doohan vystoupil z letadla a zkusil zavolat Frenche z automatu v hale, ale nikdo to doma nebral. Zavolal do laboratoře, ozval se však obsazovací tón. Kolem karuselů se zavazadly se tlačili cestující, příjezdějící na svátky, a tak se teprve po půl hodině zmocnil svého kufru. Musel se téměř prodírat do druhého podlaží garáže, kde zaparkoval svůj chevelle.

Jakmile se ocitl na dálnici, udělalo se mu lépe, i když pořád cítil únavu. V bytě odložil zavazadlo a uvažoval o tom, že půjde rovnou do postele, ale pak si to rozmyslel. Byl Štědrý večer. Napadlo ho, jak ho asi oslavuje Suzanne, a zvedl telefon, že jí zavolá. Jenže skutečně chtěl vidět Frenche, s Frenchem si chtěl promluvit a možná se s ním i podělit o trochu sváteční pohody. Zavěsil a znova vytočil; obsazeno. Vzpomněl si na Frenchovu poznámku, že často shodí telefon z vidlice ve své kanceláři.

Doohan se rozhodl. Zajede tam, a jestli tam French nebude, zajde si na pozdní večeři k Olegovi a ponoří se do atmosféry studentů a mladých profesorů. Berkeley mělo málo společného se skutečným světem a čas od času to ocenil.

Bylo už skoro osm hodin, když zastavil před Frenchovou laboratoří. Budova byla temná až na několik světél v horních patrech, z nichž jedno patřilo Frenchovi. V okolí vládlo podivné ticho. Je Štědrý večer v univerzitním městečku, připomněl si, kdy skoro všichni studenti odjeli domů na prázdniny. V oknech některých okolních domů uviděl stromečky. Odkudsi zazníval osamělý zpěv vánočních koledí, ale nejezdila téměř žádná auta. Vzpomněl si na Washington a děkoval prozíratelnosti boží, že tu nemají náledí, sníh, kanály pod chodníky nepřetékají mrznoucí břečkou a na okenních parapetech nejsou čepice sněhu začernalé od sazí.

Dveře byly otevřené a Doohan vešel. Po strážném nikde ani stopy, ale na Štědrý večer by tu stejně žádného nečekal. Nemá zřejmě službu ani noční vrátný. Zmáčkl knoflík, aby přivolal výtah, a čekal, pak ho zmáčkl znovu. Počkal ještě minutu, načež to vzdal. Výtah podle všeho nefungoval. Vyšel po schodech k Frenchově kanceláři a dvakrát zaklepal. Nikdo se neozval. Dveře byly na škvíru a Doohan je pomalu otevřel. V kanceláři se svítilo, ale byla prázdná. Telefon byl dosud ve vidlici. Asi nějaká porucha na ústředně, pomyslel si. French bude nejspíš v laboratoři.

Dveře laboratoře byly zavěšené. Doohan sáhl po klice, pak prudce ucouvl. Dřevo kolem kliky bylo podrápané a čouhaly z něho třísky. Někdo dveře vyrazil. Obezřetně otevřel.

Nebylo v první chvíli zřejmé, že tu něco nehraje. Pracovní stoly a židličky stály na svém místě. Vzápětí si však uvědomil, že řady skla, vyrovnané na vzdálených stolech, zmizely. Bleskově se rozhlédl kolem a konstatoval, že ten, kdo se vloupal do laboratoře, odvedl důkladnou práci.

Plexisklo inkubátorů a sterilních boxů bylo roztrženo, jako by do nich bušil perlíkem; skořápky spolu se žloutkem a bílkem se slévaly na podlaze v lepkavou kaši. Ať kultivoval French ve vajíčkách cokoliv, teď je to ztraceno. Laboratorní mikroskopy a spektrální fotometry byly rozmláceny a zohýbány, a když Doohan přistoupil blíž, zjistil, že se brodí v moři rozdrceného ohnivzdorného skla.

French ... ježíšikriste, co se stalo Paulovi? Jestli ho přepadli v laboratoři nebo ve zvěřinci...

Vyběhl do chodby a utíkal do zvěřince. Dveře byly pootevřené a Doohan věděl ještě dřív, než tam vešel, co uvnitř najde. Za dveřmi se mu naskytl obraz hotových jatek. Klece se válely po podlaze, v opačném koutu místnosti byly kaluže zasychající krve a vršily se tam zakrvavené mrtvolky pokusných zvířat. Přinutil se vstoupit a snažil se nevnímat ten příšerný puch.

Někdo si systematicky vzal do parády klece; vyndali zvířata, podřezali jim břitvou krky a krvácející tělíčka

hodili do rohu. Opice, fretky, morčata, bílé myši... nejméně dvě stovky laboratorních zvířat stihl tentýž krvavý osud. Dokonce zabili i těch pět bílých králíků v kotci z polyetylénu a plexiskla v rohu - jejich zakrvavená tělíčka dosud ležela v posadě.

Muselo jim to trvat aspoň hodinu, uvažoval Doohan, zamordovat všechna ta zvířata s takovou důsledností. Zavřel dveře a opřel se o ně. Někdo jiný kromě něho věděl, že French izoloval tu látku; někdo jiný kromě něho věděl, že French naočkoval ta zvířata. Hanson? Ale Hanson by sotva zničil laboratoř ...

Bože můj, virus...

Doohan se rozběhl chodbou a vřít se do velké laboratoře. Nevnímal lepkavou matlaninu z vajíček pod nohama a prudce trhl klikou na bytelných dubových dveřích komorové lednice. Odtáhl dveře a rozžal stropní světlo. Očividně tady někdo byl, ale přesto se zdálo, že všechno je v zásadě na svém místě. Stály tu vyrovnané šiky zatavených ampulek s různými biologickými látkami a v mnohých byly vysušené vzorky nemoci veteránů. Zdály se neporušené.

Byly tu ještě další stojánky s ampulkami a Doohan se na chvíli zarazil a snažil se rozpomenout na kód, kterého French použil na ampulkách s virem. Vtom si ho vybavil: V843OMF. Začal stojánky znovu prohlížet. Byly vzadu, dvě zatavené ampulky bělavého vysušeného prášku. Jak si mysleli, že to bude vypadat? tázal se sám sebe.

Nikde ani stopa po sklenici od majonézy, i když si vzpomínal, že ji French uložil zpátky na regál.

A kde je French? blesklo mu. U sebe v kanceláři nebyl ... Bohudíky byl zřejmě doma, když se vloupali do laboratoře. French by ale nevynechal v laboratoři ani den, ne v tomhle stadiu, a policie a Hanson o tom už touhle dobou jistě vědí...

Vzápětí mu svitlo. Ztuhlé mrtvolky ve zvěřinci, louže krve, které už zaschly a zhnědly. To krveprolití je dvacet čtyři hodiny staré: určité je první, kdo tu spoušť objevil. Kdyby o tom policie nebo Hanson dostali hlášení, místnosti by byly zapečetěné. A French by ...

French.

Pomalů se otočil. Pod druhými dveřmi, které vedly do mrazicí komory, prosvítal proužek světla. Opatrně k nim přistoupil a otočil klikou. Otevřely se, zavržaly na studených pantech a ovanula ho vlna mrazivého vzduchu. Uvnitř se choulila nad stolem známá postava.

"Paule?"

Doohan za sebou uslyšel něčí hlas a otočil se jak na obrtlíku. "Co se to tady děje?" Byla to matronovitá žena v bílém plášti, která zřejmě pracovala do pozdních hodin v jiném patře. Nebyl jediný, kdo nesvětíl svátek. "Zdálo se mi, že tady dole někoho slyším - vypadá to, jako kdyby se tudy přehnal cyklon." Její hlas zmrazilo náhlé podezření. "Kdo jste? A co ..."

Doohan se od ní odvrátil a vešel do komory. Dotkl se ztuhlé postavy na židli a ta se začala pomalu otáčet. Frenchovy mrtvé oči na něho chvíli zíraly, jeho vlasy a obočí proměněné v bílé chuchvalce ledu. Židle se dál otáčela, zohavený týl Frenchovy hlavy se pozvolna zjevoval.

Žena v bílém plášti za ním začala ječet.

29

Ať tu laboratoř zničil kdokoli, odvedl důkladnou práci, rozvažoval Hanson. Zvěřinec a zvířata v něm ho vyvedly z míry dokonce víc než hlavní laboratoř. Choval totiž jako kluk křečky. Hupity Dupityho už nikdo nedá dohromady. Atlanta by mohla objevit - pravděpodobně objeví - stejné stopy, na které narazil French, jenže vůbec nelze říct kdy.

Naposledy se rozhlédl po zvěřinci, nakrčil nos a vrátil se do hlavní laboratoře. Měl pocit zmaru a vztek a strach. Nepředpokládal, že French bude pracovat na Štědrý den. Nikdo nehlídkoval a noční vrátný si ten večer zřejmě vzal volno. Vrazi měli času habaděj. French je teď mrtvý a Laval spáchal sebevraždu... Pokud to byla sebevražda, připomněl si.

Policejní lékař byl se svou prací v hlavní laboratoři již hotov a rovněž končili i lidé snímající otisky prstů. Moc toho nenajdou; dal by na to jed.

"Major Hanson?"

Ten hlas ho na moment rozladil; k tomu tělu byl skoro o oktávu vyšší. Působilo to komicky, dokud se nepodíval tomu muži do tváře. Oči pod hustým obočím zcela postrádaly humor. Muž vypadal asi na čtyřicátníka, na sobě měl pomačkaný hnědý oblek a v ruce držel notes a tužku. Hanson zavrtěl hlavou. "Žádné tiskové -"

"Jsem detektiv Jessup," řekl muž suše. "Doktor French pro vás prý pracoval?"

"Ne tak docela. Byl zaměstnancem Státního zdravotnického ústavu, kde měl za úkol třídit vzorky nemoci veteránů."

"Ale vy jste té operaci velel, takže v podstatě pro vás pracoval," trval na svém Jessup. "Říkám to správně, ne?"

Je to civilní vyšetřování, uvažoval Hanson. Jeho hodnota tady moc neznamena. Najednou si uvědomil, že jsou dvě hodiny ráno na Boží hod a že cítí bolestnou únavu. "Říkáte to v podstatě správně."

Jessup gestem ruky obsáhl celou místnost. "Máte tušení, kdo to mohl udělat?"

"Ani to nejmenší."

Jessup odložil blok i tužku. "Pane majore, chápete, že zde došlo k vraždě. Je to civilní vyšetřování a budeme potřebovat některé specifické odpovědi. Budu muset přesně vědět, čím se doktor French zabýval a kdo pro něho

pracoval a v jakém k vám byl vztahu." Mluvil potichu, skoro jen pisklavě šeptal.

"Nemám právo odpovídat na všechny otázky," pravil Hanson upjatě. "Vyrozuměl jsem o tom už Armádní zpravodajskou službu a oddělení ministerstva obrany při CIA."

Jessup si povzdechl. "Takže se tedy budu muset obrátit na ně. Budete ve městě, pane majore?"

Hanson přikývl. Napětí mezi nimi poněkud povolilo. "Našly se nějaké otisky prstů? Něco, z čeho se dá vycházet?"

"Spousta otisků. Ukáže se asi, že patří doktoru Frenchovi a jeho laborantům. V tom sajrajtu na podlaže se našly otisky bot, ale pokud nebudou hodně neobvyklé, moc nám nepomůžou."

Z komorové lednice za laboratoří právě vynášeli dva sanitáři v bílých pláštích nosítka přikrytá dekou. Zastavili u Jessupa a ten nadzdvihl roh deky, která zakrývala tělo pod ní. Frenchův zmrzlý obličej hleděl vzhůru na Hansona, oční bulvy stříbřitě ojíněné, a na obočí a ve vlasech mu dosud ulpívaly krystalky ledu.

"Slyšel jsem, že byl velice oblíbený," řekl Jessup tiše.

"Moc dobře jsem ho neznal," zamumlal Hanson.

Měl ho poznat, pomyslel si v duchu. O Frenchovi šla pověst, že je to takový milý medvěd; dozvěděl by se toho býval mnohem víc jako kamarád než jako zaměstnavatel. Pohlížel na Frenche zúženě jako na kolečko v celé operaci. Nakonec se to ukázalo jako chyba.

"Jak ho zabili?"

"Podle toho, jakou to nadělalo spoušť, nejspíš kulkou z revolveru magnum ráže 357. Dopadlo by to ještě mnohem hůř, nebýt toho, že to dostal z nejtěsnější blízkosti. Střela měla dosud počáteční rychlost a moc nekmítala. Na spánku má popáleniny od prachu!" Hanson se na něho tázavě podíval a Jessup řekl: "Vražda. Podle všeho ho nejdříve dvakrát střelili do horní části těla a pak ho střelili do hlavy. Zabili ho tady a potom přenesli do mrazicí komory." Jessup opět zakryl obličej dekou, která mezitím provlhlá, a sanitáři zmizeli ve dveřích.

"Říkal jste, že tělo našel doktor Doohan?"

"Správně. Je to Angličan. Frenchův přítel. Vy ho znáte?"

Hansonem zalomcoval vztek. "Ano, znám ho. Kde je teď?"

"Ve Frenchově kanceláři, vypovídá, čeho byl svědkem." Jessup přečetl výraz na Hansonově tváři. "Na to zapomeňte. Kromě toho, že našel tělo, nemá s tím nic společného."

"Chci s ním mluvit, až s ním skončíte," řekl Hanson.

"Jestli on chce mluvit s vámi. Nezadrželi jsme ho. Přiletěl večerním letadlem z Washingtonu. Ověřili jsme si to. Trvalo by to dvanáct hodin nebo i víc, aby French zmrzl v komoře takhle na kost. Doohanovy pohledávky v D. C. jsme si přešetřili. Byl stoprocentně mimo město, když Frenche zabili."

Z Frenchovy kanceláře vykročil mladík s koženou aktovkou. "Už jsem s doktorem Doohanem skončil, Franku. Chceš s ním mluvit?"

Jessup zavrtěl zamítavě hlavou. S kamenným výrazem pohlédl na Hansona. "Račte vstoupit, pane majore."

Doohan seděl na otlučené skládací židli u okna, popíjel kávu a zíral do noci. Hanson si přinesl židli, která stála u zdi, otočil ji a posadil se na ni obkročmo, tak aby se mohl bradou a rukama opřít o opěradlo. "Mrzí mě, co se stalo s doktorem Frenchem." Doohan se na něho podíval, přikývl a znovu se zahleděl z okna. "Prý jste našel tělo."

"Zavolal jsem na policii," řekl Doohan klidně. "Neznal jsem vaše číslo."

"Byl Štědrý večer," řekl Hanson. "Právě jste přiletěl z Washingtonu. Co vás sem přivedlo?"

"French byl můj přítel. Myslel jsem, že bychom si mohli na Štědrý večer přit'uknout."

"Proč ne u něho doma?" dotíral Hanson. "Proč tady?"

Doohan vybuchl. "Protože doma nebyl! Přicházelo v úvahu jediné jiné místo, kde mohl být, a to bylo tady!"

"Musel jste nejprve zatelefonovat," řekl Hanson mírně.

"Bylo obsazeno, takže jsem předpokládal, že je tady."

"Kdybyste počkal, na ústředně by vám řekli, že má poruchu."

"Řekli by mi to i teď? Možná že jsem ho chtěl mermomocí vidět."

"Kvůli čemu?"

"Do toho vám houby je."

Mohl by mu pohrozit, uvažoval Hanson. Ale vzhledem k Doohanově momentálnímu rozpoložení by to stejně k ničemu nebylo.

"Jsou dvě ráno, oba jsme unavení."

"Dvě hodiny," zabrumlal Doohan. Rozhlédl se kolem sebe. "Veselé vánoce, pane majore."

Někdo zaklepal na dveře a do místnosti vstoupil Roberts. Hanson mu pokynul, aby se posadil.

"Mezi Frenchovými lejsky nejsou žádná hlášení ani laboratorní záznamy," dorážel Hanson. "Tušíte, co se s nimi mohlo stát?"

Doohan si dával na čas a zapálil si dýmku. "Samozejmě. Vzali je určitě ti muži, co ho zavraždili."

"Tušíte, proč ho zavraždili? Proč vydrancovali jeho laboratoř?"

"Na tohle byste měl znát odpověď vy, pane majore. Pracoval pro vás, nepracoval pro mě."

Doohan ho hecuje, pomyslel si Hanson. Vyvedla ho z míry Frenchova smrt, to ale není odpověď. Nezáleží mu skutečně ani zbila na tom, co si Hanson myslí nebo ne.

"Doktorovi Frenchovi se podařilo vykultivovat virus, vidíte?"

Doohan vyprskl smíchy. "Virus? Tak vy jste se rozhodl, že to není toxin ani niklkarbonyl, ba ani milá malá bakterie? Bože můj, jak jste přišel na virus?"

Hanson přešel ke kávové konvici. "Můžu si nalít?"

"Proč se mě ptáte?" A neochotně dodal: "Je nejímí den stará, má sílu."

Trochu se uklidňuje, přemítal Hanson. Doohan ho nemá v lásce, ale aspoň částečně měl vztek kvůli Frenchově zavraždění. "Vím, že doktor French byl váš přítel. Zavraždili ho evidentně kvůli tomu, na čem pracoval. Taký bych rád dopadl jeho vrahy - a pomohlo by mi, kdybych věděl, jaké laboratorní zkoušky prováděl."

"A vy si myslíte, že já to vím?"

"A nevíte?"

Doohan si promnul hřbet nosu. "Ano, vykultivoval ten virus. Pracoval právě na souhrnné zprávě pro vás a pro Miltraita. Býval by ji pravděpodobně odevzdal v pondělí."

"Žádná stopa po té zprávě se nenašla."

Doohan jen pokrčil rameny. "Nevím, kde je."

"Ale jaký by byl její obsah?"

Doohan se otočil. "Záleží na tom? Stejně bych vám to netekl."

Hanson ztratil trpělivost. "Doktore, hrajete zatraceně nebezpečnou hru - nebo vás snad o tom dnešní noc nepřesvědčila? Jestli hodláte zamlčet výsledky, ke kterým doktor French dospěl, a předložit je později SZO, dovolte, abych vám připomenul, že máme v této zemi přísné zákony o špionáži. Mohu vás zadržet, bude-li třeba."

"Na základě jaké obžaloby?" ohradil se Doohan. "Nemůžete dokázat, že cokoliv vím."

"Něco už se najde."

Doohan se na něho opovržlivě podíval. "Tak to udělejte."

Byla chyba, že ztratil trpělivost, usoudil Hanson. A něco na Doohanovi se změnilo. Je teď rozhodnější, ráznější. Jako kdyby Hansona konečně odhadl a dospěl k závěru, že se nemá čeho bát. Hanson byl unavený a rozmrzelý; nemyslí mu to příliš jasně, uvědomil si. Potom ho napadlo: Je Doohan skutečně takový, jaký se jeví? Anebo French nejprve vytipoval a pak se přišel přesvědčit, že odvedli čistou práci?

Jsou dvě hodiny ráno a on ztrácí zdravý rozum. "Myslím si, že víte, co věděl French," řekl. A pak předpověděl: "A myslím si, že jednou mi to povíte. Prozatím mám starost o vaši bezpečnost. Po tom, co se stalo doktoru Frenchovi, nechtěl bych, aby se něco stalo vám."

"Znamená to, že mohu odejít?"

Hanson přikývl a Doohan ráznými kroky vyšel ze dveří. Po jeho odchodu se Hanson otočil k Robertsovi se slovy: "Postarejte se, aby od zítřejšího rána byl Doohan čtyřicet hodin denně pod dohledem. A pošlete sem Gorshina a jeho lidi."

Roberts povytáhl obočí. "Okamžitě?"

Hanson si povzdychl. "Ano, poručíku, okamžitě."

Roberts zmizel a Hanson se ponořil do hlubokého přemítání. Doohan řekl, že French ten virus vykultivoval, ale kde sakra je? Někde v té usychající břečce na podlaze? Doohan mu to nepoví; možná že to Doohan ani neví. No nic, teď je to práce pro Gorshina a jeho lidi. Budou muset prohledat laboratoř centimetr po centimetru; třeba se jim podaří najít jedno nerozkřápnuté vajíčko, něco, co uniklo úplnému zničení, aby jim poskytlo klíč.

Vylil studenou kávu do výlevky a přešel k oknu. Na jednom z trávníků na Walnut Street někdo ozdobil borovici snad stovkou modrých žároveček a tunou plastického sněhu. Strom se zakomíhal ve větru, který se náhle zvedl.

Ledově modrý, říkal si Hanson. Neutěšený vánoční strom, ovšem letošní vánoce kvapem dostávají velice neutěšený ráz.

A tobě taky veselé vánoce, Drobečku Time, pomyslel si.

30

Doohan chvíli postál na chodbě a čekal, až mu srdce přestane tak divoce tlouci. S Jessupem se pořádně zapotil, ale ještě náročnější bylo kličkovat před Hansonem, místo aby mu jednoduše zahrál bandurskou a odporoučel se. Ani jeden z nich nepomyslel na to jedno, z čeho měl největší strach: prošacovat ho. Zastrčil ty dvě ampulky vysušeného viru do náprsní kapsičky u košile, kde měl pero s plstěným hrotem. Ani jeden z nich si toho nevšiml.

Jediné, co teď chtěl udělat, bylo odjet domů, zalézt do postele a pustit tu hrůzu z hlavy. Viděl už mockrát smrt, aby si uvědomil, jak málo se přítel, kterého jste znali za života, podobá tělu, z kterého život vylétl. V tom zmrzlém těle v mrazící komoře nezbylo nic z toho statného, zaníceného muže, kterého znal jako Paula Frenche. Podstata se zcela vytratila a zůstalo cosi jako dětská kresbička, která pouze matně připomínala samotného muže.

Ale tíživý pocit ztráty trval, pocit prázdnoty v jeho životě, které kdysi vyplňoval French. Ta energičnost, ty debaty, ta káva v kanceláři a ty pozdní večere, ten vtíp a to zanícení... To nejpříznivější, co můžete o komkoliv říct, je, že v něm není zášť, a o Frenchovi to platilo stoprocentně ...

"Doktor Doohan?"

Hlas byl nesmělý, mírně zabarvený dojetím. Doohan se otočil. Chlapec na chodbě vypadal asi na sedmnáct, byl vytáhlý a trochu při těle, měl kulatý, dobromyslný obličej, který byl kopií obličeje staršího. Podobnost byla do očí, i přesto, že hlas měl každý jiný. V podpaží svíral fotografii a Doohan věděl, že je to portrét chlapce a jeho otce a matky, který stával na Frenchově psacím stole. Potřásl chlapci podanou rukou. "Těší mě, že tě poznávám, Isaaku." Potom se obrátil na policistu po chlapcově boku: "Dovezu ho domů. Mám to při cestě."

"Souhlasíš, hochu?"

Isaac otupěle přikývl. "Souhlasím." Spolu s Doohanem začali sestupovat po schodech. Isaac chvíli mlčel,

načež řekl: "Vrátil jsem se domů z lyží a čekali tam na mě detektivové. Chtěli mě kvůli identifikaci... identifikaci..." Nebyl s to dokončit. Doohan se mu nesnažil pomoci; stiskl chlapci rameno.

Jeli k Frenchovi domů za naprostého mlčení. Doohan zaparkoval, vypnul motor a čekal. Celou cestu domů chlapec neuronil jedinou slzu; musí to přijít teď.

Isaac zíral předním sklem; neměl se k tomu, aby vystoupil z auta. "Táta... nikdy nikomu neublížil," vykoktal. A vzápětí: "Krucinál!" Pak se rozplakal, složil hlavu Doohanovi na rameno a všemožně se snažil znovu ovládnout. Doohan ho pevně držel, dokud se neuklidnil, a pak řekl mírně: "Tak co, nepozveš mě na kafe?"

Isaac vytáhl kapesník a hlasitě se vysmrkal. "Jistě, pojdte." Zdálo se, že se mu ohromně ulevilo, že nemusí vstoupit do domu sám. V kuchyni odměřil kávu do kávovaru. "V mrazáku máme nějaké bifteky - mohl bych je rozmrazit v troubě a udušlat."

Ze všeho nejvíc se mu ve skutečnosti chce jít domů, pomyslel si Doohan, ale až dojedí, bude skoro ráno. Pak se bude Isaac snadněji vyrovnávat s prázdnotou domu. "Jestli máš dost, Isaaku, tak si dám. Biftek jsem ještě nikdy neodmítl."

"Mrazák je v garáži, hned jsem zpátky."

Chlapec zmizel spojovacími dveřmi a Doohan se posadil v jídelním koutě a čekal. Hlavou se mu nepřestávaly honit vzpomínky na Frenche a snažil se je zaplašit. Nechtěl propadnout sentimentalitě. Když si odmyslel osobní vztahy, měl proti Hansonovi dva spojence a o jednoho právě přišel. Něco mu problesklo hlavou, když si teď vzpomněl na Hansona. Vynořila se jakási možnost, chvíli se jí zabýval a pak se zase rozplynula.

Proč to sakra Isaakovi tak trvá? "Isaaku?" Vyskočil ze židle a přihnul se do garáže. Isaac dřepěl na bobku vedle velké lepenkové krabice a tvářil se nechápavě. "Pane doktore, tohle tady předtím nebylo."

Lepenková krabice měla hranu asi padesát centimetrů a byla chvatně zalepena hnědou lepicí páskou. Isaac držel v ruce kartotéční lístek, který byl zřejmě přilepen ke krabici. Doohan poznal, že rukopis patří Frenchovi. Na kartičce četl: "Isaaku, zavolej doktoru Doohanovi a předej mu tuhle krabici. Nikomu jinému ji nedávej. Táta." Pod tím byla připsána douška: "Veselé vánoce - i ve všech následujících letech"

Doohan poklekl a začal s krabice strhávat hnědou pásku. Zevnitř se ozývalo zběsilé pobíhání a škrábání. Projelo jím náhlé vzrušení. Rychle odstranil zbytek pásky a krabici otevřel. Uvnitř byla drátěná klec, plná křečků. Podle zápachu se v ní mačkali už hezky dlouho.

Sáhl dovnitř a klec vytáhl. Další lístek byl vpleten mezi dráty. "Calvine, tohle jsou ti naočkovaní. Teď už víte, proč jsem to riskoval."

Jak je French dostal z laboratoře, to se asi nikdy nedozví, pomyslel si Doohan. Pravděpodobně sám nemohl budovu opustit, takže je po někom poslal. Nejspíš po Celi, ta pracovala dlouho do noci mnohem častěji než Anderson. Musel tušit, že přišli za ním, že Celi nechají odejít. Proč ji nepožádal, aby zavolala policii, až se dostane ven? Možná se bál, že by ji to vystrašilo a zvířata by vůbec nevzala ...

Teď má ale jiné starosti. Nemůže křečky nechat u Isaaka; ať Frenche zabil kdokoli, přijde je hledat. Logické bude dát je k Woodruffovi, jeho asistentovi ve výzkumném programu na kryších. Uložil klec zpátky do krabice a přiklopil chlopně. "To pozvání na biftek budeme muset odložit, Isaaku. Musím ty křečky odvézt ke kamarádovi - hned teď." Isaac se zatvářil zklamaně. "Zavolám ti později," slíbil Doohan. "Třeba si spolu můžeme zajít na hodožovou večeři."

"Budu pravděpodobně u tety," odvětil Isaac a bylo na něm vidět, že to bere jako zradu. Pak z něho zajiskřila otcova zvědavost: "To jsou skutečně tak důležití?"

Doohan přikývl a poklepal Isaaka po rameni. "Nevzdával bych se bifteku, kdyby nebyli, chlapče."

Isaac zůstal stát ve dveřích a Doohan naložil krabici do kufru auta. Když se rozjel, měl sto chutí vítězně vykřiknout. Má vysušenou kulturu a taky má zvířata, která byla naočkováána. A Hanson neví ani o jednom.

French by z toho býval měl radost, pomyslel si.

Mohutný muž s olivovou pletí se vzteká, takhle se vztekat ho mladý muž ještě nikdy předtím neviděl. Je to chladný vztek, který se zračí v jeho očích, ve zmrazeném výrazu jeho tváře a v tom, jak přesně odsekává slova. Mladší muž zažil ten chladný vztek už předtím, jenže tehdy, rozvažuje a mírně ho přítom zamrazí, mohl maximálně ztratit zaměstnání. Hledí z okna na most Golden Gate, zářící do noci, a čeká, až starší muž skončí kázání.

Jak málo aut je v tuhle hodinu na mostě, pomyslí si zadumaně. Všichni ostatní jsou na Štědrý večer doma u rodin. Přeje si, aby byl taky doma, jenže věci se katastrofálně zvrtyly a on ví, že bude vzhůru až do rána a zachraňovat, co se dá.

"Myslel jsem, že hovořím jasně, že nemá dojít k žádnému násilí," říká mohutný muž ledovým hlasem.

"Muži se spletli," říká mladší muž váhavě. "Měli za to, že je to strážný -"

"Strážný?" přerušil ho starší muž. "V bílém plášti? Snad jsem vám říkal, abyste mi nevykládal takovou blbost!" Uhodí pěstí do stolu a trochu martini ze skleničky vyšpláchne na leštěnou desku. "Kdyby ho nechali naživu, mohli se od něho něco dozvědět." Uchopí sklenici od majonézy, odšroubuje víčko a přičichne k husté, mléčně bílé látce uvnitř. "Za deset centů krému na ruce a za cent voňavky."

"Nevěděli to," tvrdí mladší muž. "Dostali instrukce, aby tu sklenici neotevírali."

"Můžete je pochválit za to, jak dobře plní instrukce," říká starší muž sarkasticky. "Nepředpokládám, že tam byla ampulka šikovně označená 'virová kultura'."

"Našli než skleničku," říká mladší muž prkenně.
"A co křečkové?"
"Oba muže jsem důkladně vyzpovídal. Ve zvěřinci žádní křečkové nebyli."
"Dalo se podle něčeho poznat, že tam vůbec kdy byli?"
"Myslím, že se lze domnívat, že tam byli."
"Domnívat," ušklíbne se starší muž. "Války nevyhrajete s domněnkami." Ruce mu začnou pošukávat a mladší muž ví, že je načase s tímhle přestat.
"Mohla by nám o tom říct ta dívka."
Starší muž se najednou zarazí a zůstane stát. "Jaká dívka?"
"Laborantka. Odešla těsně předtím, než tam muži přišli. Považovali za moudřejší nechat ji odejít než se s ní zabývat."
"Nesla něco?"
Mladší muž váhá. "Krabici," říká nakonec. A pokračuje: "Museli ji nechat odejít. Neměli odvahu rozdělit se. French by si býval mohl s jedním poradit. A ta krabice mohla být vánoční dárek."
Zdá se, že starší muž se kupodivu uklidňuje, a mladší muž si uvědomuje proč. Mají aspoň stopu.
"Nepředpokládám, že víte, kde bydlí nebo kam šla?"
"Jela domů na svátky. Do Daytonu." Odmlčel se. "Známe adresu." Usměje se. "Myslím, že by mohla být ochotná odpovědět na některé otázky - pokud budou správně formulovány."
Starší muž je už klidnější a kalkuluje. "Takže zbývá ještě jedna stopa."
"Ještě jedna stopa?"
"Náš britský přítel, který našel tělo. Byl u toho první. Jestli z laboratoře něco chybí, pak je možné, že to má on."
"Nejsem si tím tak jistý - "
"Buďte si tím jistý," skočí mu do řeči starší muž. "Řekli jeden druhému všechno. Teď ho budeme muset přinutit, aby to řekl nám - všechno. "
"Už předtím jsem navrhoval - "
"To, co vy jste navrhoval, by nám bývalo vůbec žádné odpovědi nepřineslo. Ale pro jednu jste splnil příkazy, což znamená, že je nám dosud k dispozici. Zamyslete se nad tím." Starší muž chvíli rozvažuje za barem, rozložitá postava v květované košili s krátkým rukávem. "Zatím to byly samé jobovky. A to nejsou všechny, vidíte?"
"Jedná se o Ramona. Truchlí pro svou ženu."
Starší muž si míchá martini. Mladšímu muži tentokrát ostentativně nenabídne. "Na tom není nic neobvyklého, že truchlí."
"Ale truchlí až moc," říká mladší muž. "Propadá malomyslnosti a začíná být - "
"- a začíná být nebezpečný?" Starší muž přejde k obrovskému širokému oknu, jež rámuje světla velkoměsta v dáli. "Tolik světél," uvažuje nahlas. "Jsou jich milióny. Člověk ani nepostřehne těch několik, co každou noc vyhasnou."
Mladší muž náhle zbystří. "Je přece jedním z nás."
"Nejvyšší válečná významování jsou zpravidla ta, která se udělují až posmrtně," říká starší muž klidně.
Mladšího muže polévá pot. "Zacházíme možná příliš daleko. Ostatní - "
"Nemůžeme si dovolit, aby veškeré riziko záviselo na Ramonových pocitech," řekne starší muž úsečně. A pak, téměř jako by ho to napadlo až později, dodá: " Víte, vy jste pro mě nesmírně cenný."
Chlácholí ho, myslí si mladší muž chladně. "A ta dívka?"
"Chcete snad, aby to, co řekne nám, řekla někomu jinému? Když se kácí les, létají třísky, jinak to nejde. To víte stejně dobře jako já. To víme všichni."
Dva úkoly během jedné noci, uvažuje mladší muž. Znovu se zapotí a pomyslí si: Odhadl staršího muže špatně. Moc špatně. "Co bude s Hansonem?"
Starší muž zakrouží nápojem ve skleničce a ani nehne brvou. "Co bude s Hansonem?" zeptá se.

Bylo pár minut po šesté a východní oblohu pomalovávaly první ranní červánky, když Doohan odbočil do South San Franciska k Woodruffovu domu. Dovedl si představit, jak Alex zareaguje, až ho na Boží hod probudí tak časně po ránu, ale byla by od něho dvojnásobná troufalost, kdyby zavolal ještě dřív, aby řekl, že k nim jede.
Woodruff bydlel v poklidné ulici v domku s hnědými šindeli. Betonová konstrukce za ním, která vypadala jako garáž, byla Woodruffova laboratoř, kde prováděl výzkum na zvířatech. Doohan zazvonil a naslouchal rozladěným hlasům uvnitř. Dveře se konečně otevřely a vykoukla Woodruffova žena Heather, na sobě prošíváný potištěný župan a ještě celá rozespalá.
"Calvine," zívla, "co tady děláš takhle pozdě v noci?"
"Věř nebo nevěř, ale už je ráno," řekl Doohan.
"Já tomu věřím. Děti už jsou vzhůru několik hodin." Otevřela síťové dveře a pokynula mu, aby vešel.
"Nemůžou se dočkat, až se budou otvírat dárky. Pojď na trochu kávy. Alex je v kuchyni."
Nechala je o samotě. Doohan vypil jedním douškem půl šálku vařící kávy a řekl: "Alexi, nemám moc času, ale přivezl jsem něco, co bych si chtěl u tebe schovat. Mohl bys otevřít laboratoř?"

Woodruff si promnul oči. "Je to tak důležitý, kamaráde?" Doohan přikývl. Woodruff ho následoval k autu, kde Doohan vyndal z kufru lepenkovou krabici. V laboratoři pak položil krabici na pracovní stůl a vyndal klec se zvířaty. Woodruff vyjeveně zíral. "Co je to sakra za zvířata?"

"Křečci z laboratoře Paula Frenche."

Woodruff už se dostatečně probral a nasadil vážnou tvář. "Jo, slyšel jsem o něm v rádiu, chudák. Co s tím ale mají společného ti tvorečkové?"

Doohan se rozhodoval, jestli má Woodruffa zasvěcovat do celé záležitosti, pak si to však rozmyslel. Nežádá přece na Woodruffovi nic protizákonného, jenom aby u sebe nějakou dobu přechoval ty křečky. "Prováděli jsme spolu s Frenchem testy. Z Frenchovy laboratoře je teď ale kůlnička na dříví a henží se to tam policajty. Nemohl jsem tam ty křečky nechat."

"Nemůžu od nich něco chytit?"

Doohan si vzpomněl, že k onemocnění je nutná dvojí expozice nákaze, a zavrtěl hlavou. "Silně o tom pochybuju."

"Budu jim čistit klece, dávat krmení a vodu a předpokládám, že se na svoje mazlíčky občas přijedeš podívat. Woodruffův internátní zvěřinec." Nakláněl se nad klec a dloubal do ospalého křečka uvnitř. Zničehonic sáhl dovnitř a jednoho vytáhl. Byla to samička a očividně březí. "Ten tvůj doktor French nebyl zrovna dvakrát opatrný."

"To zavinil jeden lajdácký laborant." Po chvíli zaváhání řekl: "Neroztruboval bych to kolem, že je tady přechováváš".

Woodruff se zašklebil. "Koukni, Cale, buď je to bezpečné, nebo to není bezpečné. Nejde jenom o mě. Je tu ještě Heather a děti."

"Na týden je to bezpečné," řekl Doohan. "Akorát mi dej vědět, kdyby se s nimi něco stalo."

"Někteří už teď nevypadají moc zdravě," řekl Woodruff pochybovačně.

"Kdyby k něčemu došlo, nevolej přímo mě," řekl Doohan. Napsal číslo na kousek papíru. "Tohle je telefon na doktorku Syngéovou. Je to moje dobrá přítelkyně. Budu pravidelně volat, ale v případě nutnosti nech vzkaz u ní. Nevykládej jí žádné podrobnosti. Prostě řekni, že chceš, abych ti zavolał."

Woodruff držel útržek papíru mezi palcem a ukazovákem a pořád na něm byla vidět nejistota. "Zní to dost spiklenecky, Calvine. Je určitě všechno košer?"

Ať bude vědět Woodruff cokoli, může mu to jenom ublížit, pomyslel si Doohan. "Jestli z toho chceš vycouvat, Alexi, stačí říct. Můžu si nejspíš najít jinou skrýš."

Woodruff se zakřenil, papírek složil a schoval do peněženky. "Od dob medicíny už sis ty užil legrace až dost. Tak si říkám, že bych měl sám taky nějaké to dobrodružství poznat." Jeho tvář dostala pochmurný výraz. "Jenom mi dej vědět, kdyby se schylovalo k nějakému maléru. O mě nejde, jde o rodinu."

Doohan se pomalu vracel do San Franciska a oči se mu klížily z nevyspání. Frenche zabil někdo, kdo hledá vzorek viru. Nenašli ho, čili musejí podezírat jeho. Byl Frenchovým důvěrníkem a na místě vraždy se objevil první. Budou předpokládat, že nejen toho ví až moc, ale že taky má tu kulturu.

Ti křečci budou taky problém. French si vedl o pokusných zvířatech záznamy a patrně jak vrazí, tak Hanson už touhle dobou vědí, že křečci chybějí. Budou ta zvířata hledat, ale nebudou mít ten nejmenší důvod k tomu myslet si, že jsou u Woodruffa v laboratoři. Bohužel nemohl být k Woodruffovi otevřenější, ale už příliš mnoho lidí toho ví příliš moc.

V jedné věci měl Hanson zřejmě pravdu: on, Doohan, je zaručené terčem číslo jedna.

Několikrát zamrkal, aby udržel unavené oči otevřené. Pak na něho zezadu zatroubil automobil a Doohan se ještě stačil s trhnutím probrat, aby nevjel do svodidla. Konečně zastavil před svým starým viktoriánským činžovním domem, s obtížemi zaparkoval, vystoupil a vyndal klíč od hlavních dveří. Bylo dosud brzy po ránu a ulice byly pusté. Oživnou až tak kolem poledního, pomyslel si. Není jenom Boží hod, je taky neděle.

Právě vcházel do domu, když zpozoroval zelený chevrolet impala, jak pomalu projíždí kolem domu. Nemohl to tvrdit, ale matně si vybavoval podobnou impalu ve vedlejším pruhu, když stáli několik bloků předtím na červenou.

To se mu jenom zdá, pomyslel si. Ale jakmile vešel do bytu, přistoupil rychle ze strany k oknu a vyhlédl ven. Impala parkovala o několik domů dál přes ulici. Ať seděl za volantem kdokoli, ani se nepohnul, aby vystoupil.

Kdo to může být? ptal se a mírně ho zamrazilo. Jeden z těch mužů, kteří zabili Frenche? Je sice bílý den, ale vzhledem k tomu, že nikde nejsou žádná auta ani žádní chodci, mohla by zrovna tak být noc. Bylo to s Frenchem stejné? uvažoval. Vtrhli k němu nečekaně, nebo mu odřízli cestu a on seděl v temnotě své kanceláře a čekal?

Nebo ten muž v autě patří k Hansonovi?

A vtom se mu vybavilo cosi, co ho napadlo už předtím. Hanson prahl po kultuře víc než kdokoli, koho zná. Musel vědět, že French je na stopě, mohl se dokonce dohadovat, že French virus vykultivoval. Jakmile by to dokázal, zmocnil by se kultury a odstranil Frenche, aby nikdo jiný nezjistil, co to je nebo že se jim podařilo virus vykultivovat?

Sám pro sebe se ušklíbl. Začíná ztrácet zdravý rozum. Přestože Hansona nesnášel, těžko si dovedl toho muže představit jako vraha či že by šlo o vládní politiku. Ta myšlenka opět ustoupila a Doohan ji pustil z hlavy. Téměř.

Automaticky nahmatal kapsičku, aby se ujistil, že v ní má obě ampulky, pozoroval ještě chvíli u okna a pak setřásl pocit strachu. Připravil si lehkou snídani - topinku z pšeničného chleba, kávu a skleničku pomerančového džusu. Napadlo ho, že si dá slanečka, ale víc a víc přizpůsoboval svou snídani americkým zvyklostem.

Po snídani se šel ze zvědavosti znovu podívat k oknu. Impala tam pořád ještě stála, ale muž za volantem teď rozmlouval s jiným mužem, který se opíral o bok auta. Bylo krátce po osmé ráno a ulice dosud zely prázdnotou. Doohan náhle zalitoval, že si nepronajal modernější byt s bezpečnostním dozorem nebo s uzamčenými dveřmi, které lze odemknout jen magnetickým štítkem.

No co, přece ze sebe neudělá tak snadný cíl, pomyslel si. Odešel do šatníku a ze dna kufru vydoloval svou berettu a krabičku nábojů. V kuchyni na stole pistoli nabil, vrátil se do obývacího pokoje, natáhl se na gauč a čekal...

Probudil se kolem poledne. Necítil se ve své kůži a byl celý zpocený. Pistole ležela na podlaze, kam mu vypadla z ruky. Podíval se na ni přihloupě, promnul si oči a znovu přistoupil k oknu. Impala nikde.

Doohan se právě sprchoval, když slyšel zvonit telefon. Zaklel a nahý došel přes kuchyň k aparátu. Na druhém konci drátu se ozval rázný hlas: "Doktor Doohan? Tony Strout. Můžeme se za hodinu sejít na rohu Post a Powell - přesně ve tři?"

"Jak vás poznám?" zeptal se Doohan.

"Vy mě nepoznáte. Já poznám vás. Mám vaši fotografii - zvěčnili vás na velvyslanectví. Zaparkujte v garáži na Union Square. Ulice jsou jako po vymření a váš stín vám ponechá, spoustu času k manévrování. Máte přece stín? Já si to myslel." Strout se ani nenamáhal rozloučit. Ozvalo se jemné zacvaknutí.

Doohan vypil ještě několik šálků kávy, aby nějak zabil tu půlhodinu, pak sešel na ulici a nastoupil do auta. Neujel ani třicet metrů, když zpoza rohu zahrula zelená impala. Jel pomalu a pozoroval zadní zrcátko. Nepochybně ho sledují.

Objel Union Square a zajel do podzemní garáže z Geary Street. Zaparkoval na třetím podlaží, vyjel výtahem do přízemí a pak se vydal západním směrem k severovýchodnímu rohu hotelu St. Francis, kde se křižují Post Street a Powell Street. Bylo za pět minut tři. Dokonce i v samém srdci San Franciska byly pořád ještě chodníky skoro liduprázdné. Rozhlédl se ulicí v obou směrech. Po impale ani stopy.

Přesně ve tři hodiny zajela k obrubníku žlutá ventura. Řidič se vyklonil a otevřel dvířka: "Doktor Doohan?"

Jde to jako po másle, pomyslel si Doohan. Mohl klidně být turista, který si domluvil schůzku s příbuzným. Nasedl a řidič prudce vyrazil; zahruli doprava na Powell Street a na konci bloku znovu doprava na Geary Street. Pak zabočili doleva na Gough Street, po ní se dostali na Market Street, tu přešli a odbočili do McCoppin Street, krátké ulice ztracené v bludišti ještě kratších jednosměrných uliček. Zaparkovali za staříčkým chevroletem vega s oprýskaným černým nátěrem.

Řidič a pasažér vyskočili a přiběhli k nim. Doohanův řidič zavelel: "Za mnou," a přeběhli do vegy. Když ventura zmizela v proudu vozidel, několik minut ještě zůstali sedět a pak vyrazili.

Řidič se usmál. "Tahle výměna by je měla definitivně setřást, jestli zatelefonovali popis na policii." Otočil se a podal Doohanovi ruku. "Omlouvám se za tu rozcvíčku, pane doktore. Já jsem Tony Strout. Vítám vás na palubě korábu."

Doohan se pousmál a potřásl si s ním pravicí. Zapsal si do paměti, že se musí Strouta zeptat, proč si byl tak jistý, že se na něho zavěsili Hansonovi muži.

33

"Zajdeme do jedné malé restaurace, kterou znám," řekl Strout. "Potřebuju něco zakousnout a můžeme si tam v klidu popovídat."

Doohan si prohlížel domy, které míjely, a občas se pokradmu podíval na Strouta, který mu podával průběžný komentář o čtvrti, již projížděli. "Jmenuje se to tady Haight--Ashbury a zrodilo se tu hnutí hippies - Léto lásky a podobné pitominky. Nejhorší to bylo v osmašedesátém - to tady připadla průměrně jedna vražda na každý blok - ale dneska je to tady docela hezké. Sanfranciská kuriozita: starožitnické krámky, butiky a milovníci marijáanky." Zaparkovali před restaurací se zdravotní stravou. "Doufám, že nic nenamítáte proti mrkvovému koláči a bylinkovému čaji. Osobně jsem tomuhle druhu jídla přišel dost na chuť. A je skoro vyloučené, že nás tady někdo vyslídí."

Když vystoupili z auta, všiml si Doohan, že Strout je mnohem vyšší, než si ho představoval, skoro sto devadesát, štíhlý, úzký v ramenou a trochu širší v pase. Ruce měl jako lopaty a zápěstí kloubovitá; široký obličej měl brunátný a věncily ho nakrátko střižené vlasy barvy písku. Vypadal jako nemotora, který by neublížil ani kuřeti, takový knihkupec či prodáváč konfekce v obchodním domě. Rozhodně byste nečekali, že je to zpravodajský agent.

Zařízení restaurace tvořily různé velké stoly rozličných stylů a z rozličných období. Většina židlí měla sedátka vypletená rákosem. Ze stropu viselo v drhaných síťkách nespočet květináčů s bujným kapradím a Doohan se musel cestou ke stolu několika vyhnout. Restaurace nicméně zářila čistotou.

Strout pro ně vyhlédl stůl blízko zadního vchodu. Pohodlně se usadil do židle a letmo se rozhlédl kolem sebe. Jeho očím toho moc neujde, pomyslel si Doohan, ani v restauraci, ani na ulici. "Zatím toho o tom vašem doktorovi Frenchovi moc nebylo," řekl tiše. "Objevíli tělo příliš pozdě, takže se to už do nočních zpráv nedostalo a nedostalo se to ani do nedělních novin. Vyličil byste mi to?"

Doohana znovu napadlo, jestli neudělal chybu. Když už zašel takhle daleko, tak klidně může být zcela otevřený, usoudil. Strout ho občas přerušil, aby se na něco zeptal, ale jinak celou dobu mlčel a poslouchal. Doohan měl dojem, že postřehl záblesk obdivu, když pověděl Stroutovi o tom, jak se mu podařilo odnést tu kulturu.

"Co se stalo s křečky?"

"Mám je taky."

"U sebe v bytě?" Hraje to výborně, pomyslel si Doohan, to překvapení ale předstírá.

"To sotva."

"Co s nimi zamýšlíte udělat?" uhodil na něj Strout.

"Co byste mi navrhoval?" kličkoval Doohan.

"Předal je samozřejmě nám." Ukousl si další sousto z mrkvového koláče. "To s nimi ale nezamýšlíte, že ne?"

"Pane Stroute," spustil Doohan pomalu, "jsem přesvědčen, že použít nemoci jako zbraně je ta nejnemorálnější věc na světě. Myslím si, že tohle je názor většiny lidí. Bůhví kolik smluv už bylo podepsáno proti jejímu použití. Domnívám se, že biologická válka se musí vést skrytě. Jakmile se nevede skrytě, byl by myslím tlak proti jejímu použití příliš velký. Nechci, aby Spojené státy tajily skutečnost, že probíhá výzkum biologických bojových prostředků. A stejně tak nechci přispět s takovou zbraní do britského arzenálu."

Strout si zapálil a s cigaretou v ústech tiše promluvil. "Jak myslíte, kamaráde, ale co proboha chcete dělat?"

"Chci mít jistotu, že o tom budou všichni vědět," prohlásil Doohan důrazně. "Američani, Britové, Němci, Rusové - prostě všichni. A můžu předložit důkaz."

"A podle vás, jakmile o tom budou všichni vědět, zvedne se tak mohutná vlna protestu proti jejímu použití, že s tím přestanou."

"Správně."

"Nenapadlo vás, že byste tím mohl vyvolat jenom paniku?"

"Myslím si, že vyvolám paniku," připustil Doohan rozvážně. "Bez ní se to asi neobejde. Bez paniky - až si všichni uvědomí, že nemoc neuznává hranice mezi národy, že to nepostihne jenom jednu zemi."

"Obdivuji váš idealismus."

"Co byste udělali vy?" zeptal se Doohan zvědavě.

"Zřejmě bychom naše lidi pověřili, aby pracovali na protilátce. V případě útoku by byla neocenitelná."

"A co Američani?"

"V případě útoku bychom se o ni přirozeně s našimi spojenci podělili."

"Ale rovnou o tu kulturu bychom se nepodělili?"

Strout se zatvářil překvapeně. "S Američany? Národy spolu sdílejí obranný systém. Obranné systémy jsou svou podstatou statické. Naopak útočnou zbraň lze použít jednostranně. A nedovedu si vůbec představit, že my bychom něco takového udělali. Ale Američani? Probudte se, přáteli, Vietnam skončil teprve před pár lety."

"Mohl bych uvést příklady i z naší historie," prohlásil Doohan suše. "Jediný rozdíl mezi námi a Američany je v tom, že Američani jsou o něco méně obratní v mocenské politice. Ale nezapomínejte, že my v ní máme mnohem větší praxi."

"V poslední době by nás Američani mohli v mocenské politice mnohemu naučit." Strout si otřel ústa, opřel se a zahleděl se na Doohana. "Odpusťte, pane doktore, ale vaše rozhodnutí je trochu naivní. Váš přístup - který neřekne nikomu nic, co by už netušili - sotva lidem zabráni ve výrobě mikrobů a virů, aby mohli vyhubit jiné lidi." Napil se čaje a opatrně si do něj přidal ještě jednu lžičku medu. "Mám takový dojem, že vy nám pomoci nechcete, ale očekáváte, že my pomůžeme vám."

"Vy byste nepovažoval za pomoc vědět, kdo ten virus vymyslel, kdo ho otestoval?"

Strout odsekl: "Jak chcete. Probral jsem celou záležitost s našimi, francouzskými a izraelskými kolegy a žádné informace nemají. Ať už se skrývá za tou operací kdokoli, postupoval neobyčejně obezřetně: Naše normální zdroje nic nezjistily."

"A co Guitierrez a Melrosovy potravinářské závody?"

"Fenris ho prověřuje ve Washingtonu. Něco bychom se měli dozvědět." Strout sáhl do kapsy a položil na stůl kroužek s několika klíči. "Prozatím ale musíme vycházet z toho, že jste pro naše neznámé vrahy terč číslo jedna. Taký musíme vycházet z toho, že jestli vás Američani v tuhle chvíli najdou, vezmou vás pod ochranný dozor."

Přistrčil k Doohanovi kroužek s klíči, ten ho vzal do ruky a podezíravě se na klíče podíval. "Co je to za klíče?"

"Patentní klíče jsou od bytu, adresu najdete na cedulce na kroužku. Ostatní klíče jsou od zapalování a od kufru té vegy venku. V kufru najdete toaletní potřeby, oblečení a peníze."

Doohan si olízl rty. "Nechápu, proč je tohle všechno nutné."

Strout se naklonil dopředu a naléhavým hlasem řekl: "Pane doktore, vaší osobě hrozí větší nebezpečí, než si vůbec uvědomujete. Vaši nepřátelé vědí, že tu kulturu máte, a chtějí ji. Pokud neuposlechnete instrukce, tak do tří dnů najdou vás i kulturu. Nejlip vám můžeme pomoci tím, že se ten čas pokusíme prodloužit. Ten byt patří k několika bezpečným domkům, které v oblasti Sanfranciského zálivu máme. Jste teď nový člověk - mimochodem oholte si ten knír - a zbavili jsme vás dohledu. Pakliže se nedopustíte žádné hlouposti, nemělo by vás nic prozradit."

Strout přivolal číšníka, zaplatil a vstal od stolu. "Ozvu se." Po krátké odmlce dodal: "Tohle není práce pro amatéry, doktore. Byl bych o moc šťastnější, kdybyste nám tu kulturu i ta zvířata jednoduše vydal a dovolil nám, abychom vás šupem poslali domů. Vy jste si to totiž řádně nepromýšlel. Jakmile otevřete ústa, prozradíte každému tu informaci, která skutečně je důležitá."

"A co to tedy krucifix je?" rozčiloval se Doohan.

"Přemýšlejte o tom, pane doktore," pravil Strout a odporoučel se.

Je Boží hod, pomyslel si Doohan ironicky. Pozoroval hloučky lidi, jak se srocují před kostely nebo zacházejí do restaurací. Je teď člověk bez tváře, odríznutý od těch pár přátel, které má, a rozhodně od lidí, s nimiž pracoval. Má nevalné spojení s Espinosou ve Washingtonu a podobně s Alexem Woodruffem. Později během dne se možná pokusí sehnat Suzanne, ale i tady zaváhal. Nechtěl ji vystavovat nebezpečí.

Zkontroloval adresu na kroužku s klíči a rozjel se přes město do Noe Valley, nedaleko restaurace, kde onehdy zpovídal Millera. Připadalo mu to strašně dávno. Baráček na rohu Noe Street a Dvacáté ulice byl hnědý s šindeli z cedrového dřeva, postavený - jako většina ostatních v tom bloku - ihned po zemětřesení. Měl i suterén, očividně předělaný z bývalé garáže. Odemkl a vstoupil do mírně zatuchlého příbytku, který byl dlouho zamčený.

Bylo to příjemné bydlení, i když nic přepychového. Z obývacího pokoje se vcházelo do kuchyně s menším dřevěným barem. Přímo proti vchodu byla ložnice, ve které stála postel z javorového dřeva a prádelník. Odtud pak

vedly francouzské dveře do patia, kde byly v květináčích ze sekvojového dřeva spousty rostlin. Cestou sem mu připadalo, že je to sousedství, ve kterém si každý hledí sám sebe. Kdo nechtěl, nemusel si svých sousedů všimnout, a oni si jistě nevšíмали jeho.

Na posteli otevřel kufr. Dva obleky, čtyři nežehlicí košile, nějaké spodní prádlo a toaletní potřeby. Plochá kožená peněženka, která obsahovala tři sta dolarů, z nichž dvě stě bylo ve dvacetidolarovkách. Byly v ní ještě dvě úvěrové poukázky na benzín, řidičský průkaz vystavený na jméno Carl Dobbs - měli dost filipa a nechali stejné iniciály - a průkaz totožnosti, ve kterém se prohlašovalo, že Carl Dobbs je terénní zástupce firmy Laboratorní pomůcky Victoria, s. r. o. Od stejné společnosti tam bylo několik podnikových vizitek a podle drobného písma na spodním okraji se jednalo o "dodavatele jemných laboratorních a přesných přístrojů".

V lednici bylo mléko, lančmít a chleba. Nalil si sklenici mléka, udělal si sendvič a snědl ho vstoje nad dřezem. Zabydloval se - cítil se tu už skoro jako doma. Zoufale si chtěl zdřímnout, nejprve ale musel ještě něco udělat.

Znovu prošel celý byt. Příjemný, ale účelový. Bohatě mu postačí na - na jak dlouho říkal Strout? Tři nebo čtyři dny? Má tu veškeré pohodlí jako doma: sporák, ledničku, telefon a přístroj na zaznamenávání telefonických vzkazů... To se ví, že tady bude přístroj na telefonické vzkazy. Ze zvědavosti si ho prohlédl. Byl to běžný přístroj na baterie, pro které byl vzadu malý otvor. Náhle mu bleskl hlavou nápad. Uvolnil západku, která přidržovala víčko na bateriích. Na jedné straně prostoru pro baterie bylo právě tak akorát místo. Z kapsičky vyndal ampulky, zabalil je do papírového ubrousku a uložil vedle baterií.

Potom odešel do ložnice, lehl si na postel a ztlumil rádio s hodinami. Na všem ležela tenká vrstvička prachu, to znamená, že domek dlouho nikdo neobýval. Napadlo ho, do jakého maléru se asi namočil ten, kdo tu bydlel naposledy -

Bylo by to bývalo snadné, kdyby tu kulturu Stroutovi vydal, přemítal. Byl by tím pádem z toho venku a mohl by se vrátit do Walesu, jako mladý, málo známý venkovský lékař, který už si svých starostí užil nad hlavu. Zbytek života by léčil silikózu plic, spravoval zlomeniny a rodil děti. Začínal už dřímat, ale neustále se mu vracela vzpomínka na Strouta. Rozespale uvažoval, jak by se býval Strout zachoval, kdyby jako britský agent věděl, že on, Doohan, nosil tu kulturu u sebe ...

Zatím udělal přesně to, co od něho chtěli, říkal si ospale. Aby se vrátil do San Franciska, našel ampulky s kulturou ... a potom je předal Stroutovi. Teď, když je zpátky ve městě, bude muset vzít na vědomí, že jeho životu hrozí nebezpečí, že je to jen otázka času, než ho někdo vystopuje a kulturu mu vezme. Ve skutečnosti se možná jedná o to, komu ji chce vlastně dát? Američanům? Britům, kteří aspoň můžou apelovat na jisté závazky vůči národu? Espinosovi a Světové zdravotnické organizaci, kteří by to pak předložili ve Spojených národech? Možná.

Ale opravdu to chce? Strout mu něco řekl, než odešel. Že jestli Doohan promluví, prozradí tu informaci, která je fakticky důležitá.

No jasně. Je to jako tajemství projektu Manhattan. Právě tajemství netkví v tom, jak se bomba vyrobí, ale že bombu lze vyrobit.

S touhle informací už to pak byla pouze otázka času, než si řada zemí vyrobila vlastní bombu.

A tajemství viru - podobně jako bomby - nespočívá v tom, jak se vyrobí, ale že vůbec k jeho výrobě došlo.

34

Bylo pondělí, den po svátcích, a Celia Kovacsová se rozhodla, že se zajede podívat do města, jaká lákadla nabízejí daytonské obchody. Je to poprvé za tři roky, co přijela v zimě do Daytonu, ale to počasi se nedá vydržet. Často si pohrávala s myšlenkou, že se přestěhuje zpátky domů a najde si v Daytonu práci laborantky; tentokrát se přesvědčila, že je to vyloučené, že by to podnebí nesnesla.

Nabalila se jak cibule, a presto se jí zdálo, jako by jí vítr pronikal až na kůži. Teploměr na verandě ukazoval 1°C nad nulou a led na chodníku roztával v břečku; otřásla se při představě, jaké to musí být, když je 15°C pod nulou. Rozhodla se, že se vrátí brzy odpoledne, dřív než přituhne a ta čvachta zmrzne v náledí.

Odjela autobusem do města a loudala se od jednoho obchodního domu ke druhému. Zašla do dragstóru a koupila barevnou pohlednici města, kterou chtěla poslat profesorovi Frenchovi. Nejspíš bude zpátky dřív, než ji vůbec dostane, ale ocení, že si na něho vzpomněla ... Zvláštní, jak výrazně se liší zboží v daytonských obchodech od zboží v oblasti Sanfranciského zálivu. Vánoční výlohy se sice už likvidovaly, ale pořád ještě v nich převládaly kabáty, šály a rukavice. Objevovala se již první oznámení o výprodeji bílého zboží. Málem si koupila sadu ručníků, když si uvědomila, že pravděpodobně sežene tytéž v San Francisku a nebude se s nimi muset vláčet.

Všimla si toho muže, až když se v jídelně dragstóru posadila na coca-colu a sendvič s tuňákem. Vybrala si box u okna, aby měla výhled a mohla si pochvalovat - pokolikáté už od té doby, co byla doma -, jak na to vyzrála, že už tady nebydlí. Sníh se proměňoval v černou čvachtanici; občas projel blízko chodníku autobus či nákladák a zastířal okno tenkou vrstvičkou bláta. Zapomněla už, jak je město špinavé, pomyslela si, ale hned si uvědomila, že všechna města na východ od Skalnatých hor jsou v zimě špinavá.

Muž postával naproti přes ulici. Najednou si uvědomila, že se dívá přímo na ni. Bývala by ho možná ani nepostřehla, kdyby to nebyl takový fešák a nebyl tak nevhodně oblečený do toho nečasu. Na sobě měl oblek z vlněné příze a lehký balónový plášť; gumáky ani šálu neměl. Prostě stíhlý, hezký muž kolem třicítky, nalehko oblečený, který ji okukuje, jak si pochutnává v okně dragstóru na sendviči s tuňákem. A připadal jí povědomý.

Chvilí na něho upřela pohled, pak se ale lekla, že si toho všimne, a sklopila oči do sklenice s colou. Kde ho jen viděla? Pak si vzpomněla a pocítila mírné vzrušení. Bylo to v jednom obchodním domě. Projel kolem ní na eskalátoru a

blýskl po ní úsměvem. Aspoň jí to tak teď, když si to vybavuje, připadalo. V prvním okamžiku si myslela, že ho zná... ale kdepak, to je zcela vyloučené. Asi si ji s někým spletl.

Najednou dostala trochu strach. Žádná úchvatná krasavice není - je docela pohledná, ujišťovala sama sebe - ale proč ji sleduje? Uchichtla se. Aby ji klofnul! Ať je to kdo chce, na lupiče je příliš dobře oblečený a rozhodně nevypadá jako násilník - ať vypadají jak vypadají. A mimoto propána sedí v samém středu Daytonu.

Pustila ho z hlavy, zaplatila a zamířila do dalšího obchodního domu o dva bloky dál. Cestou si k svému zděšení uvědomila, že ji sleduje. Stál u novinového stánku, a když procházela kolem, schoval obličej za noviny. O něco později ho viděla okounět u výkladní skříně, a když ho míjela, předstíral, že si prohlíží vystavené zboží. Nepatří k těm, které muži zastavují na ulici, pomyslela si trpce, i když bůhsámví, že se najdou všelijací obejdové. Vtom dostala prazvláštní pocit. Nezdálo se jí, že ji sleduje, ale spíš, že ji... stopuje.

Znovu se ho snažila pustit z hlavy a tentokrát si usmyslila, že ho setřese - pro všechny případy. Když vyšla z obchodního domu, ověšená balíčky, nechala autobus autobusem a mávla na taxíka. Když dorazila domů, bylo ještě brzy odpoledne a nikdo jiný se dosud nevrátil. Tatínek nepříjde před šestou, maminka je celý den ve škole a vyřizuje tam písemnosti, přestože vyučování začíná až po Novém roce. Nebude doma dřív než v pět.

Složila balíčky na stůl v jídelně a šla si do kuchyně udělat čaj. Ztracený chlap, pomyslela si. Přijela si domů odpočinout a nemínila si kvůli někomu kazit náladu. Prohledala kuchyň, našla menší plechovku s vánočním cukrovím, pak nalila do šálku vroucí vodu a ponořila do něj sáček s čajem. Venku přituhovalo, ale Celi bylo ve vytopené kuchyni příjemně.

Upíjela horký čaj, když vtom zazvonilo. Pomenší, proplešatělý muž na schůdkách řekl formálně: "Slečna Celia Kovacsová?"

Nemusela se ptát a věděla, že přichází v nějaké úřední věci, a měla pocit, jako by se jí v tu chvíli zastavilo srdce. "Ano?" zeptala se nejistým tónem.

"Jsem detektiv seržant Willows." Bleskově ji ukázal průkazku a Celia zahlédla jméno a malou barevnou fotografii a slova "Daytonské policejní oddělení". Hlas měl úřední, ale sympatický. "Je mi líto, slečno Kovacsová, ale váš otec měl autohavárii."

Ruce jí vyletěly k hrdlu. "Je to vážné?"

"Jel domů z práce," řekl Willows. "Je v nemocnici St. Francis. Lékaři věří, že se z toho výkrese, myslí si ale, že byste tam třeba ráda byla - kdyby náhodou."

Takové to byly hezké vánoce, pomyslela si zmateně. "Vteřinku, vezmu si jenom kabát." Už za sebou chtěla zaklapnout dveře, když si vzpomněla na čajovou konvici na sporáku a běžela ho vypnout. "A co maminka?"

"Sejde se s námi v nemocnici."

Nezpomíná si na žádnou nemocnici St. Francis. Možná má na mysli St. Elizabeth. Anebo je to třeba nová nemocnice. Nastoupila do tmavě zeleného chevroletu malibu, Willows těsně za ní. Na řidiče dobře neviděla.

Když se vůz rozjel, zeptala se: "Můžete mi o tom říct něco bližšího?"

"O vánocích máme takových případů hodně," utěšoval ji Willows. "Nějaký gymnazista přebíral a projel na červenou."

Schoulila se na zadním sedadle a najednou jí Západní pobřeží chybělo víc než kdy jindy. Nechtěla v tuhle roční dobu jezdit domů, ale matka si to prakticky vydupala; bylo to už tak dávno, co byla naposledy na svátky doma. Smrákalo se a z domů po obou stranách ulice číselna pohoda a hřejivé teplo, když je míjeli. Měla by sedět doma, popíjet v kuchyni čaj a čekat na maminku, až přijde a připraví večeři. Ohříváného krocana s nádivkou ...

Dívala se z okna, ale něco v autě neustále upoutávalo její pozornost Policejní vozy v Daytonu jsou modré a mají bílou střechu, napadlo ji, jenže tohle jsou samozřejmě tajní a ti nebudou jezdit obyčejným policejním autem. Když nasedala, koukal řidič opačným směrem. Podívala se na něho a zároveň si všimla zpětného zrcátka. Teď ji to zarazilo - zadní strana zrcátka je natřená žlutě. Otočila se na sedadle. Na levé straně zadního okénka byla nálepka.

"To auto je z půjčovny," prohlásila.

Willows si přisedl těsně k ní a uchopil ji paži kolem ramene. "Nerozčilujte se," řekl lhostejně.

Odtáhla se od něho. "Chci domů," řekla tichým, tenkým hlasem. Začala se nadechovat k výkřiku, když vtom ji Willows zakryl rukou ústa.

Teď se řidič otočil. Byl to ten samý mladý fešák, který ji sledoval ve městě. Usmál se na ni, ale byl to mechanický úsměv, ve kterém nebylo vůbec nic přátelského. "Klid, slečno Kovacsová," řekl mírně. "Chceme vám jen položit několik otázek, to je všechno. Jen několik otázek."

Doohan se probudil, chvíli ležel v posteli a rozvažoval, kde vlastně je. Prosklenými dveřmi s tenkými záclonami, které vedly na patio, proudilo do pokoje světlo. Od sousedů slyšel děti, jak si hrají. Překulil se a podíval se na hodinky, které ležely na nočním stolku. Devět hodin. Zaspal, ale ještě pořád byl celý zemdlý z předchozí probdělé noci. A z citových otřesů, které prodělal...

Cesta do Washingtonu za Espinosou a pak velvyslanectví, nalezení mrtvého Frenche, schůzka se Stroutem ... Zachvěl se a rávoravě došel do koupelny. Přejel si jazykem vnitřek úst a potom si žínkou, namočenou ve studené vodě, opláchl obličej. Calvin Doohan si prohlíží v zrcadle svou neoholenou tvář, pomyslel si. K smrti vystrašený Calvin Doohan, který se necítí zrovna dvakrát nejlíp ... kdepak, oprava. Žádný Calvin Doohan. Jakýsi Carl Dobbs. Moc skotsky to jméno nezní, ale vystačí s ním. Bude s ním muset vystačit, nejmíň na několik dní.

Carl Dobbs, cizí agent v nepříliš přátelské cizí zemi.

Namydlil si obličej a začal se holit. Právě si oholoval knír, jak zněl Stroutův pokyn, když zazvonil telefon. Řízl se do okraje rtu. Hergot, na horším místě se říznout nemohl, to bude krve jako z vola, než to zastaví...

Telefon byl na stěně mezi kuchyní a obývacím. Zvedl ho a po chvilce zaváhání řekl: "Prosím?"

"Tady Tony Strout, pane Dobbsi. Vlastníte fotoaparát?" Strout na odpověď nečekal. "Na tom nezáleží, teď ho vlastníte. A potřebujete do něj filmy. Ve fotografických potřebách na Castro Street mezi Osmnáctou a Devatenáctou ulicí si kupte dva polacolory II a jedno balení blešků. V deset hodin. Budu tam na vás čekat. Přijďte včas, prosím vás."

Doohan se dooblékl. Uvědomil si, že se bude muset najíst venku a později si nakoupit potraviny. Nasnídal se v té samé kavárně, ve které zpovídal Millera - zdálo se mu teď, jako by mezitím uplynula celá věčnost -, a pak se vydal ke krámu s fotoaparáty. Na vývěsní tabuli stálo COULETOVY FOTO POTŘEBY. Za prodejním pultem postával asi devatenáctiletý mladík a postarší prodavač, šlachovitý, podmračený muž, kterému táhlo na padesátku.

Požádal o film, starší muž prohlédl regály za sebou a nenuceně řekl: "Doprodali jsme ho - nešel byste se mnou na chvíli dozadu?"

Zadní místnost vypadala syrově, osvětlovala ji stahovačka se zeleným stínidlem, která visela ze stropu, a štíhlá lampa na stole, jehož deska byla potažena linoleem. Podél stěn byly naskládány krabice s fotografickými potřebami a v jednom rohu stálo několik registratur se čtyřmi fochy; navrchu se kupily papíry a sem tam vyčuhovaly z přihrádek. Doohan nicméně odhadoval, že Coulet ve vteřině najde to, co zrovna potřebuje. Uprostřed místnosti, přímo pod stahovací lampou, stál menší stolek a kolem něho několik skládacích židliček.

Na jedné z nich seděl Strout a listoval starým fotografickým časopisem. Když vstoupili, zvedl oči. "Nenecháme vás ani vydechnout, co, pane doktore? Nezlobte se na nás. Rád bych vám představil starého přítele George Couleta."

Coulet se k němu obrátil, mírně se uklonil a potřásl Doohanovi pravicí. "Těší mě, že vás poznávám, pane doktore." Doohan ten přízvuk nedokázal určit, ale rozhodně nebyl britský. Znělo to, jako by měl nějaké francouzské předky - -

Strout oběma pokynul, aby se posadili. "Vítejte v generálním štábu - pro tento týden. Jeho nespornou výhodou je, že sotva upoutá něčí pozornost a máte to sem blízko." Přísně se na Doohana podíval. "Jedná se o vašeho přítele Guittereze. Naši vlastní lidé a členové Georgeovy výzvědné služby shromáždili dosti zajímavé údaje."

"Georgeovy výzvědné služby?" zeptal se nejspíše Doohan.

"V poslední době spolupracujeme s Brity poměrně často," vysvětloval Coulet klidně. Mávl kolem sebe rukou. "Neotvíráme si zrovna kanceláře a nerozhlašujeme, kdo jsme, ale Američani to koneckonců taky nedělají."

Strout pokračoval. "Georgeova země spravuje výzvědnou službu ve Vietnamu a v Koreji plus velvyslanectví na Kubě. Podařilo se jim vyplnit některé mezery v Guitterezově životopisu." Doohan si uvědomil, že na stole nejsou žádné papíry, a usoudil, že Strout i Coulet si veškeré informace uložili do paměti. "Jeho plné jméno zní Ramon Eduardo Philippe Guitterez a narodil se v červenci 1922 na Portoriku. Když byl ještě malý kluk, přestěhovala se rodina na Kubu a vrátila se těsně před druhou světovou válkou. Na začátku války se přihlásil do armády a sloužil s vyznamenáním na operačním území v Evropě. Vrátil se odtamtud jako důstojník. Když válka skončila, tak v armádě zůstal a v roce 1950 zažádal o přearování k Armádnímu chemickému sboru."

Coulet si odkašlal a ujal se dalšího slova. "Od roku 1950 do 1952 sloužil v Koreji u 2. chemického praporu a na sklonku roku 1950 nastoupil k 691. oddílu pro vytváření kouřových clon." Odmlčel se, aby Doohanovi naznačil, jak je následující informace důležitá. "691. oddíl byl ten, který Severokorejci obvinili z rozptylování bakteriologických látek jako aerosolů. Guitterez a další dva důstojníci podepsali doznání o použití bakteriologických bojových prostředků, ale Guitterez se podle všeho držel statečně. V roce 1954 byli všichni tři posláni zpět do vlasti. Ti druzí dva důstojníci byli postaveni před vojenský soud a propuštěni z armády. Guitterez zůstal dál ve službě až do roku 1971, kdy po třiceti letech v armádě odešel na odpočinek."

Strout natáhl svoje dlouhé nohy a bedlivě Doohana pozoroval. "Tady to nekončí. Od repatriace až do roku 1969 sloužil Guitterez nejprve v Camp Detricku, v Armádním výzkumném středisku pro bakteriologické bojové prostředky, a později na zkušební základně Dugway v Utahu - to je zařízení chemického sboru, kde v šedesátých letech zahubil nervový plyn nešťastnou náhodou všechny kozy." Odmlčel se. "V roce 1974 přišel ke slušné sumě peněz, zdroj neznámý."

"Jak to můžete tak jistě tvrdit?" otázal se Doohan.

"Laskavě nám to sdělil daňový úřad - záleží jen a jen na tom položit ty pravé otázky těm pravým lidem a uvést jim ty pravé důvody."

Coulet bubnoval prsty do desky stolu a jedním uchem poslouchal, jak za přepážkou přicházejí do krámu a zase z něho odcházejí zákazníci. "Nedávno se nám dostala do ruky další informace, která je ještě zajímavější. V roce 1971 navštívil Guitterez na argentinský pas Mexiko. Tam získal kubánské vízum a strávil tři měsíce na Kubě. Podle všeho se nějak zapletl s úřady, měsíc ho drželi ve vazbě, pak zničehonic propustili a kubánské úřady ho vrátily do Mexika."

Nestačí to vnímat, pomyslel si Doohan. Tušil, že se jedná o spiknutí. Teď mu ho tu podrobně líčí a on tomu ještě pořád nemůže věřit.

"Možná si vzpomenete," přerušil Couleta lakonicky Strout, "že tohle se stalo v době, kdy se přes Kubu přehnalá takzvaná 'zabijácká chřipka'."

"Něco naznačujete," podotkl bez okolků Doohan.

"'Naznačovat' je nesprávné slovo," omlouval se Strout. "Podle mě Guitterez pravděpodobně figuroval v nějakém americkém spiknutí proti Kubě a potom, když mu hrozilo uvěznění, uprchl." Rozhodil ruce. "Další možnost je, že mu k útěku pomohla americká špiónážní služba na Kubě."

"Neshoduje se to časově," namítl Doohan. "Američané přece zastavili veškerý výzkum útočných bakteriologických bojových prostředků v roce 1969."

"To se týkalo výzkumu, pane doktore. Spojené státy zničily své poslední biologické zbraně až v roce 1973, po podepsání smlouvy s Rusy. Na tom ale nezáleží. Gutterez možná nepracoval pro Američany. Měl spoustu cenných vědomostí. Třeba jel na vlastní pěst a dělal pro toho, kdo nabídl nejvíc. Castrova vláda má jistě víc nepřátel než jenom Spojené státy." Pohlédl na hodinky a znovu na Doohana. "O něčem jsme ještě nehovořili, a sice, jak postupuje váš major Hanson a jeho lidi s kultivováním té látky."

"Nemám představu, jak jsou daleko," odvětil Doohan a podíval se úkosem na Couleta. "Předpokládám, že je to jen otázka času." Nespuštěl z Couleta oči.

"Můžete Georgeovi důvěřovat," ujišťoval ho Strout. "V tuhle chvíli v tom lítáme svorně všichni. Víte přece, že ÚKN z toho vyšachovali a zbytek Hansonova štábu se zítra stěhuje na druhou stranu zálivu? Mám za to, že tomu stěhování velí jakási doktorka Syngiová - podle toho, co jsem slyšel, velice přitažlivá dáma. Vaše přítelkyně?"

Kolik toho Strout ví, co se týče jeho osobních věcí, vrtalo Doohanovi hlavou, a jak to zjistil? "jsme přátelé," připustil obezřetně.

"Angažuje se v tom ještě někdo - jakýsi doktor Thomas Gorshin. Taky ho znáte?"

Doohan zavrtěl hlavou. "Jenom z doslechu. Přišel s Hansonem. Je to univerzitní profesor odněkud z Východního pobřeží.

Strout přikývl. "Abychom byli přesní, molekulární biolog. Napsal několik prací o metodách analýzy DNK. Napovídá vám to něco?"

"Napovídá mi to pouze to, co jsem už tlumočil panu velvyslanci ve Washingtonu," odpověděl stroze Doohan. "Že ta látka je umělého původu."

Strout projevil starost. "Je možné, aby Gorshin vykultivoval látku z toho, co v laboratoři zbylo?"

Doohan váhal trochu příliš dlouho. "Na to jste se mě už ptal. Řekl jsem vám, že je to pravděpodobně jenom otázka času."

Strout na něho upřel zpytavý pohled. "Vy se umíte ale mizerně přetvařovat, doktore. Já si myslím, že budete muset mít veliké štěstí, aby se jim tu látku podařilo vykultivovat. Museli by vědět to, co věděl doktor French - a to, co podle mě víte vy. Jenže vy jste jim to neprozradil a nám to taky nehodláte prozradit." Zasmál se. "Jste v klestích, doktore. Nepomůžete jim vykultivovat tu látku, což znamená, že vy máte její jediný vzorek. A pokud vy budete mít jediný vzorek, je v sázce váš život. Jestliže tu látku přece jen vykultivují, pak už váš vzorek skutečně nemá takovou cenu."

Strout se zamyslel a pak se rozhodl. "Měli bychom myslím vědět, jak jsou s tím daleko. A snad byste to mohl zjistit prostřednictvím své přítelkyně doktorky Syngiové."

"To ode mě chcete, abych na ní vyzvídal?"

Strout předstíral údiv. "Copak vy sám jste o tom neuvažoval? Ale může na tom záviset váš život, pane doktore, a ona je váš nejlepší zdroj informací. Potíž je v tom, že bojujete s časem. Musíte vědět o každém kroku, který udělají."

Zazvonil telefon a Strout ho zvedl. Mluvil do něj jednoslabičně, po chvíli zavěsil a otočil se zpátky k Doohanovi. "Abychom to shrnuli, doktore, zkouška s virem byla neobyčejně úspěšná. Otázka zní: Jak brzy po terénní zkoušce dojde k jeho masovému použití? Proto jste pro nás tak důležitý a tak důležitý pro Hansona. Kromě toho, kdo se za tou zkouškou skrývá, ať je to kdokoliv, vy jste jediný, kdo má vzorek té kultury. Jestli se vám něco stane, tak se kultura ztratí a my - i Američani a všechny ostatní země s jedinou výjimkou našeho neznámého nepřítele - budeme proti eventuálnímu útoku bezbranní. Jestli opravdu tolik věříte v humanismus, jak hlásáte, pak bych si myslel, že byste nám tu kulturu měl vydat."

Doohan zaváhal. "Vysvětlil jsem vám přece, jaký na to mám názor," řekl posléze.

"Tak tedy aspoň zaříd'te, abychom ji dostali, kdyby se s vámi něco stalo."

Na tom, co Strout říká, je hodně pravdy, pomyslel si Doohan.

"Navštívím Suzanne a pokusím se zjistit, co ví. Pokud Američani už ten virus vykultivovali... pak si pohovoříme o mém vzorku."

Strout kývl na souhlas. "Takže nám už tím pádem zbývá jenom náš pan Gutterez a jeho podnik v Haywardu. Myslím, že by se ideálně hodilo navštívit ho zítra."

Doohan užasl. Strout se pousmál. "Pane doktore, přišel jste za námi, abychom vám pomohli uchránit život a zároveň zjistit, kdo vlastně ten váš virus vyrobil. Jak sám říkáte, má to dopad na lidstvo - a my tvoříme jeho součást. Jsme teď partneři a byli jsme jimi od chvíle, co jste otevřel ústa na velvyslanectví. Nemohl jste dost dobře čekat, že tomu bude jinak. Pan Gutterez toho podle všeho o tom vašem viru ví hodně. Máme v úmyslu zjistit, co ví, a k tomu vás nemusíme žádat o povolení. Je docela možné, že má vzorky třeba on."

Strout má pravdu, říkal si Doohan. Nic jiného přece čekat nemohl. "Pojeď s vámi."

Strout povytáhl obočí. "Radši ne, pane doktore. Mohlo by to být nebezpečné a vás si můžeme ze všech nejmíň dovolit ztratit."

"Poznal byste, co hledáte?" zeptal se Doohan.

Strout zaváhal a pak si povzdychl. "Ať je po vašem - v devět se sejdeme u vás v bytě."

Doohan se vrátil do bytu pěšky a hlavou mu myšlenky jen vířily. Takže Gutterez je spojovacím článkem k rozšíření nemoci veteránů; použil Lavala jako figurky a dodal majonézu, která byla zamořena kulturou. Ted' jde o tohle: Pro koho pracuje? Anebo s kým? Nemůžou přijít ke Gutterezovi a požádat ho o spolupráci. Strout tohle musí vědět. Proboha, čeho doufá, že dosáhne?

Vešel do bytu, hodil kabát na postel a šel do koupelny. Po třech krocích se náhle zarazil - v hlavě mu tiše zazvonilo na poplach. Něco tu nehrálo. Vrátil se do ložnice a rozhlédl se kolem sebe. V mžiku objevil, co je v nepořádku. Kufr, který zastrčil pod postel, stál u stěny.

Teď, když věděl, čeho si má všimnout, zjišťoval řadu drobných nesrovnalostí. Nedovřený šuplík prádelníku, obraz visící mírně nakřivo, takže bylo vidět světlejší kousek zdi. Porcelánový poklop na záchodové míse v koupelně byl trochu posunutý.

Doohan chvíli zíral, načež mu blesklo hlavou: bože můj... Vyrazil do obývacího pokoje. S přístrojem na telefonické vzkazy bylo hnuto. Hbitě přístroj obrátil a otevřel prostor pro baterie. Ampulky tam dosud byly, hověly si jak v bavlence vedle baterií. Ať prohledával byt kdokoliv, nenapadlo ho přístroj otevřít.

Vzápětí dostal vztek. Musel to udělat Strout. Nikdo jiný by se o jeho novém bytě tak brzy nedozvěděl. A i to, že mu nabídli tenhle byt, je součástí boudy. Znájí to tu skrz naskrz. Museli vědět předem o všech možných skrýších, a proto byt proslídili tak rychle. Ten telefonát, který měl Strout v krámkě, to víc než jasně potvrzuje.

A přitom nemohli ani vědět, co vlastně hledají. Mohl ampulky klidně nechat někde, kde by byly přímo na očích, a oni by si jich bývali nemuseli vůbec všimnout. To, že je úmyslně schoval, by je bývalo prozradilo. Přesto se je už neodvážil ani o minutu déle nechat v bytě. Kdyby ho Strout znovu prohledal, nebo Hanson či Frenchovi vrazí, příště už by mohli mít větší štěstí.

Odešel do koupelny, zabalil obě ampulky do několika papírových ubrousků a přelepil náplastí. Ampulky si potom zastrčil do vnitřní kapsy saka. Bude si muset najít jinou skrýš...

Znovu se rozhlédl po bytě a tentokrát ho napadlo něco jiného, co ho znepokojilo. V tuhle chvíli aspoň závisí jeho holý život na Anthony Stroutovi.

A Strout je lajdák.

36

Bylo už pozdě odpoledne, když Doohan přešel most mezi San Franciskem a Oaklandem a rozjel se po dálnici na sever do Emeryvillu a Berkeley. Hanson se měl sice odstěhovat z nemocnice Laguna Honda až zítra, ale na centrále mu sdělili, že Suzanne už je v Endo-Syn. Když se ho telefonistka několikrát zeptala na jméno, zavěsil. Zavolał do Endo-Syn, ale nebyl o nic úspěšnější. Litujeme, telefony do místností ÚKN nejsou ještě zapojeny; práce se zdržela kvůli svátkům. Museli by doktorku Syngéovou vyvolat. Kdo volá, prosím? Nemůže udat své pravé jméno, pomyslel si, a o žádném Carlovi Dobbsovi Suzanne v životě neslyšela. A třeba je telefon napíchnutý ...

Musí ji ale navštívit ještě ten večer, říkal si. Čas se krátí na více frontách. Musí se dozvědět, jak se Hanson činí... a musí taky najít skrýš pro ampulky.

Když naposledy zavolał do Laguna Honda, zjistil, že Hanson tam ještě je, takže byla malá naděje, že na něho v Endo-Syn narazí.

Riskuje, netuší, jaká mohou být v Endo-Syn bezpečnostní opatření, ale ampulky zabalené do ubrousků ho v kapse tíží jako balvan. Během dneška bude muset najít novou skrýš a možnosti se rychle zužovaly na jedinou. Mohl by si pronajmout bezpečnostní schránku, jenže to představuje podepisování formulářů a nevyhnutelný problém, co si počít se samotným klíčem. A navíc je to první místo, kam by si vyšetřovatel od FBI mohl zemanout, že se podívá. Mimoto chce mít ampulky k dispozici v každou denní i noční dobu, ne jenom, když má banka otevřeno, podle toho, v jaké situaci se právě ocitne. Mohl by je nechat u Isaaka, ale to by Isaaka vystavoval nebezpečí a toho už se dopustil s Woodruffem, třebaže nepatrně. Dá se očekávat, že k Frenchovi tak jako tak zavítá návštěva ...

Tím pádem zbývá jediná osoba, které, jak se domnívá, může důvěřovat a která stojí zcela mimo veškeré dění. Suzanne. Hanson i Strout ji samosebou vylučují, protože se s ním přátelí.

Oba dva si uvědomují, že to ví, že nechat ampulky u Suzanne by považoval za největší riziko, jakého by se mohl dopustit. Právě proto je to nejlogičtější. Nikdy si nezkontrolují to, o čem jsou přesvědčeni, že neudělá ...

Závod Endo-Syn se nacházel v jižní části Emeryvillu, podél pobřeží Zálivu, a tvořily jej čtyři obrovské budovy, obehnané proticyklónovým plotem. Zaparkoval před jednopatrovou administrativní budovou, nad níž čněl velikánský neon s nápisem: ENDO-SYN, pobočka Blakeových farmaceutických závodů, s. r. o. Vypnul motor a z peněženky vyndal průkazku na jméno Carl Dobbs. Fotografie není zlá - vyretušovali mu knír - a nepochybuje o tom, že projde. Jak podrobně ji budou zkoumat, nevěděl. Žádné strážné neviděl, ale nějaký tu být musí...

Zatímco se rozhlížel, zastavil před budovou autobus a vystoupila početná skupina mužů, všichni v úřednických oblecích. Všichni si nesli aktovky a v klopách měli připíchnuté malé smaltované špendlíky. Jestli mu paměť slouží, ten špendlík je model molekuly tetracyklinu, obchodní značka Endo-Syn. Agenti s léčivou na prohlídce závodu, usoudil - všudypřítomní cestáři, kteří trpělivě čekají před lékařovou ordinací, neodbytně nabízejí nejposlednější zázračné lektvary ze svých laboratoří a jako pozornost podniky tam nechají několik desítek vzorků. Jsou přímo božím darem pro doktory, kteří pracují v ghettech a kteří ty bezplatné vzorky mohou upotřebit.

Doohan zničehonic uchopil aktovku a ke skupině se přidal.

Vstupní hala Endo-Syn sahala přes dvě podlaží, byl v ní veliký kruhový recepční pult, kde se hosté zapisovali u jedné ze tří dívek ve stejnokrojích, které tam měly službu. Na stěnách visela obrovitánská abstraktně impresionistická plátna, jež zřejmě vznikla na objednávku pro vestibul, a pod nimi byly barevné fotografie, dokumentující různé fáze výrobního procesu firmy Endo-Syn.

Doohan přistoupil k dívce po své levici a předložil jí průkaz. "Doktorku Suzanne Syngéovou, prosím."

Vykouznila úsměv, jako kdyby otočil vypínačem. "Hned to bude, pane." Hbitě nalistovala ve vázaném

seznamu před sebou a zarazila se. "Je mi líto, pane, ale není v seznamu."

"Patří do týmu UKN, který se sem nastěhuje zítra. Bylo mi řečeno, že se přistěhovala se skupinou, která už je tady."

Znovu se usmála. "Výzkumná skupina majora Hansona, to bude v budově B, provozovna P-3."

"Mohla byste mi ji zavolat?"

Úsměv jí opět povadl. "Telefony budou zapojeny až zítra, pane. Mohu ji nechat vyvolat, pokud je to naprosto nutné." Doohan tušil, že by se dopustil chyby, kdyby trval na tom, že je to nutné, a řekl: "Není třeba. Přesto vám děkuji, přijdu zítra." Vzal si průkazku zpátky, ale dívka si toho zřejmě nepovšimla.

Zběžně si prohlédl sérii nástěnných fotografií a znovu se připojil ke skupině agentů. Průvodci je rozdělávali do menších skupinek. Doohan se přidal k nejbližší, a všemožně se snažil vypadat jako horlivý cest'ák od Endo-Syn. Nikdo si ho nevšiml a za chvíli už se jejich skupinky ujal mladík v bílém plášti, pronesl k nim několik úvodních poznámek o Endo-Syn a pak je zadními dveřmi odvedl do vlastního závodu.

Uvnitř potom provázel skupinu bílými chodbami, které se skvěly čistotou a které lemovala veliká okna z plexiskla. Za nimi, jak jim vykládal průvodce, chrlí rotační tabletovací automaty za minutu stovky prášků všeho možného od sulfonamidů až po antikoncepční pilulky. I tady místy visely na stěnách barevné fotografie, dokumentující dlouhodobý program testování nových antibiotik, kterým se firma Endo-Syn zabývala.

Doohan číhal na příležitost, kdy se bude moci od skupiny odtrhnout a pokusit se najít Suzanninu novou kancelář. Jednou se mu to už málem podařilo, ale průvodce ho přivolal zpátky, s přísnou tváří mu oznámil, že je úředně zakázáno vzdalovat se od skupiny, a pak je zavedl do budovy fermentace. Zde, vysvětloval průvodce, jsou obrovské fermentační kádě, neustále provzdušňované, v nichž se vyrábí vysokou fermentací penicilin a tetracyklín a zároveň látky, z nichž se po další úpravě vyrábějí takové hormony jako testosteron a cortison.

U vchodu do provozovny P-3 průvodce skupinu náhle zarazil. "Tohle je naše vysoce specializované zařízení - slyšíte mě vzadu? Vchází se do něj filtrem a všichni naši zaměstnanci musí mít na sobě ochranné kombinézy. Ventilátory na budově udržují uvnitř zařízení podtlak, takže žádná vzdušná kontaminace se nedostane ven. Při odchodu si musí zaměstnanci kombinézy zase svléknout, osprchovat se dezinfekčním přípravkem a na minutu se vystavit ultrafialovému záření."

Prošli kolem dveří provozovny P-3 do kryté chodby, jež přemost'ovala ulici a vedla do další budovy. Minuli řadu kanceláří a Doohan si všiml malíře písma, který podle šablony nadepisoval na skleněné dveře nové jméno. Zdržel se a počkal, až skupina zajde za roh. "Nevíte, kde má kancelář doktorka Syngeová?"

Malíř rozmázl písmeno "s", zaklel a zvedl oči. "Moment - stěhuje se sem teďka tolik nových lidí... Syngeová. Syngeová - třetí dveře nalevo." Ukázal dozadu do chodby.

Doohan jednou zaklepal a otevřel. Suzanne seděla za stolem a studovala nějaká čísla. Zvedla hlavu a oči se jí údivem rozšířily. "Bože můj, Calvine, kde se tady bereš?"

"Vpašoval jsem se dovnitř se skupinou, která je tu na prohlídce." Odmlčel se. "Chtěl jsem tě vidět." Opravdu ji chtěl vidět, pomyslel si. Chtěl ji vidět snad víc než kohokoli v životě. "Chystal jsem se ti zavolat na Štědrý den. Kdybys neměla program, myslím jsem si, že ty a já a French ..." Nechal to odeznít.

Podívala se stranou. "Zavolej mi večer. Teď už radši běž, ať tě tady někdo nenačapá."

"Nezdá se, že máš radost, že mě vidíš."

Šedé oči se na něho upřeně zahleděly. "Viš dobře, jak to je." Zaváhala. "Hanson tě nechal hledat policii - nebo jsi to už věděl?"

To se dalo čekat. "A jestli mě tady najdou, budeš z toho mít malér."

"Rozhodně bych ti pak nebyla k ničemu dobrá."

"Tak já je tedy radši doženu." Ve dveřích se zastavil. "V kolik mám volat?"

"Kolem večere." Ztišila hlas. "Calvine, bez tebe nestály vánoce zanic."

Připojil se opět ke skupině, nahněvanému průvodci omluvně vysvětlil, že zabloudil, a deset minut nato už opět byli v recepci. Průvodce začal vybírat visačky a Doohan se nenápadně vytratil. Prohlížel si fotografie na vedlejší stěně a pomalu se blížil k východu. Průvodce se mezitím dohadoval s agentem z Lincolnu v Nebrasce, který svou visačku ztratil, a Doohan usoudil, že ho nebude nikdo ani v nejmenším postrádat. Průvodce vybere visačky, spočítá agenty a tím to skončí.

Venku na příjezdové cestě se otočil a zadíval se na rozlehlý areál budov. V San Francisku už Ústředí pro kontrolu nemocí balí kufry. Jejich štáby odjíždějí a zítra zmizí stejně definitivně i celý vojenský štáb, který s sebou přivedl Hanson. Přestěhování do Endo-Syn, uvědomil si, je skvělou ukázkou toho, jak obalamutit veřejnost. Hansonova skupina bude potichoučku pokračovat ve vyšetřování, ale z vědomí sanfranciských reportérů se celá operace rychle vypaří. Kdo se fakticky stará o to, co se děje na druhé straně Zálivu? Novináři s typickým sanfranciským šovinismem obrátí pozornost k jiným záležitostem.

Dotkl se ampulek, které mu na kapse saka dělaly bouli. Najednou se mu zdálo, že váží metrů.

Doohan nevěděl jistě, zda Hansonovi muži budou hlídat Suzannin byt. Kdyby Hanson tušil, že k němu má takhle blízký vztah, tak by ji pravděpodobně s sebou do Endo-Syn nevzal. Rozhodně nemůže mít Hanson nevyčerpatelnou zásobu lidí, aby hlídal každého ...

Je naděje, že ji nehlídají. Musí to riskovat. Musí se zbavit ampulek, a to rychle.

Jelikož slíbil, že ten večer uvaří, nakoupil v samoobsluze kuřecí prsíčka, různé druhy hlávkového salátu a jogurt. Ovoce a sýr jako zákusek a dvě láhve Mondavi's Chenin Blanc, to by mělo stačit, aby ji...

Svedl? Usmál se tomu. To není zapotřebí. V jejím hlase byla vyzývavost a představa, že ji znovu uvidí, ho pochopitelně vzrušuje. Budou se možná milovat, ale poutá ho na ní mnohem víc věcí než jen tohle. Přitahuje ho její takřka záměrná nezávislost a přesto je na ní i cosi zranitelného. Chová se zdrženlivě - což je vzhledem k jejímu rozpadávajícímu se manželství snadno pochopitelné - ale čas od času shodí zábrany a pod nimi tuší nejistotu, nejistotu, která hledá někoho, na koho by se mohla spolehnout. Ví, že ho má ráda, že je v tom vskutku ještě větší hloubka, že za její rezervovaností se pro něho skrývá něco víc než pouhá fyzická přitažlivost.

Když otevřela dveře, řekl: "Zaveď mě honem do kuchyně, nebo to všechno upustím."

Otočila se a vedla ho dlouhou chodbou, ze které vedly dveře do ložnic a do obývacího pokoje a na jejím konci pak byla kuchyň. "Nečekala jsem, že vykoupiš půlku samoobsluhy."

"Ještě jsi neokusila mé kuchařské umění."

"To zní skoro jako pohružka."

Složil potraviny na stůl, se samozřejmostí ji přivinul k sobě a políbil. Její oblečení nápadně kontrastovalo se staromódní kuchyní. Měla na sobě bílé hedvábné šaty s malinkatými vyšívanými pávy, střízlivě střížené a dlouhé na způsob kimona, což nenápadně zdůrazňovalo její postavu. Byla nakrátko ostříhaná a měla malé, modře smaltované náušnice. Až teď si uvědomil, že má propíchnuté uši. Šokovalo ho, když v duchu srovnal to, jak vypadá teď, s tím, jak vypadala, když ji poznal. "Neviděli jsme se jenom pár dní," dobírala si ho, když ji vášnivě políbil. Skoro uraženě se odtáhl a zeptal se: "Co jsi dělala o vánocích?"

Začala prostírat a z příborníku vyndala nezbytné skleničky. "Co asi tak osamělí lidé na vánoce dělají? Povečeřela jsem v restauraci, zašla do kina, přišla domů a koukala na televizi. Zkoušela jsem ti zavolat, ale nebyl jsi doma."

To bylo ten den, kdy měl schůzku se Stroutem a přestěhoval se do nového, bezpečného bytu, pomyslel si.

Vtom se k němu otočila a zahleděla se mu do očí. "Ty už tam nebydlíš, že ne?"

Začal už mezitím restovat kuřecí prsíčka a Suzanne odklidila zbytek potravin. "Ne, nebydlím," odpověděl stručně. Nenamáhal se, aby jí sdělil, kde teď bydlí, a ona se ho na to nezeptala. To, co neví, z ní Hanson nevytáhne, pomyslel si.

"Tys koupil jogurt," osočila ho najednou.

"To je do smetanové omáčky s koňakem, jenomže já místo smetany dávám jogurt."

"Já jogurt nesnáším," ušklíbala se.

"Tak se holt spokojím se smetanou. Máš nějakou?"

"V lednici. Napiješ se?"

"Jednu kostku ledu a spoustu skotské."

Otevřel lednici a zděšeně se zarazil. V zásobníku na zeleninu byl hlávkový salát, který se už takřka rozmočil, jak byl starý. Příhrádky byly přečpané napůl otevřenými konzervami v umělých obalech a bezpočtem plastických nádobek se zbytky jídla.

Najednou stála vedle něho se sklenkou skotské v ruce. "Abych ti odpověděla na tvou nevyřčenou otázku," dobírala si ho, "čistota v kuchyni nikdy nepatřila k mým ctnostem. Nenarodila jsem se s kvedlačkou v ruce."

"Neřekl jsem ani slovo," zabrumlal. Na horní příhrádce našel smetanu do kávy a usoudil, že to bude stačit. Zbytky jídla a povadlou zeleninu, která už se nedala zachránit, vyhodil a zásobník vypláchl.

"Až se oženíš, bude z tebe vzorný manžel," řekla Suzanne. Zdálo se mu, že slyší v jejím hlase skoro opovržení. Suzanne si všimla výrazu na jeho tváři a dodala: "Nebud' takový citlivka."

Už dojídali večeri, když Suzanne poznamenala: "Je mi Paula líto, vím, že jste byli dobří kamarádi."

Doohan jenom přikývl; neměl, co by k tomu řekl. "Mluvil Hanson hodně o Paulovi nebo o mně?" Cítil, jak se ho zmocňuje špatná nálada.

"Nemá tě rád, což by tě nemělo překvapovat. Je přesvědčený, že Paul vykulivoval virus, a proto ho zabili. Jeho poznámky ale nenašli." Podívala se na něho, jako by čekala, že k tomu něco řekne. Znovu jen přikývl a mlčel. "Podle laboratorního deníku chybí dvanáct křečků." Ani na tohle neodpověděl. Věděl, že Hanson si deník dříve nebo později překontroluje.

Suzanne od sebe zničehonic odstrčila talíř a v jejích očích se objevil rozhořčený výraz. "Co se to ksakru děje, Calvine? Hanson a ten jeho patolízal Gorshin mi nic neřeknou a ty mi taky nic neřekneš. Víš akorát to, že je to vojenská záležitost, že je to tajné a že kvůli tomu vraždí lidi." Odmlčela se a vyzývavě se na něho podívala. "Tak co, mám se odstěhovat do Austrálie teď nebo až pozděj?"

"Tím by se toho moc nevyřešilo," řekl Doohan lakonicky a dostal vztek, že se tím pokazila dobrá pohoda u jídla. Pak si uvědomil, k čemu se chystá, a obměkčil se. "Hanson mě po Frenchově vraždě vyšetřoval. Ano, Paul ten virus vykulivoval. Chtěl dokončit kompletní zprávu pro UKN. Ale Hansonovi nedůvěřoval. Měl pocit, že Hanson ho zneužil, když Hanson otiskl tu teorii s niklkarbonylem." Nalil si skleničku vína a zapřel se do židle. "Důležité je, jestli ten virus vykulivovali Hanson a Gorshin."

Zavrtěla hlavou. "Pokud vím, tak ne, ale zřejmě by mi to stejně neřekli." Zvedla k němu oči. "Podle mě je Hanson přesvědčený, že máš vzorek toho viru."

Najednou měl pocit, jako by mu ampulky v kapse saka vypálily díru.

"Nemůžu za to, co si Hanson myslí."

"Patrně si myslí, že máš i ty křečky."

"Jsou v malé kleci u mě v koupelně," poznamenal sarkasticky.

Obírala kousek kuřete na talíři. "Ty víš, kde jsou," řekla nesměle.

"Copak na tom sejde, kde jsou?"

"Ty toho víš spoustu," řekla.

"Proč najednou ten zájem o to, kolik toho vím?"

Znovu se rozohnila. "Poněvadž mně na tobě záleží! Poněvadž to, co víš, a to, co máš, je nebezpečné a lidi tě kvůli tomu zabijou! Je to výlučně vojenská operace. To přece víš. Proto to stěhování do Endo-Syn. Veřejnost to nebude mít na očích a pustí to z hlavy. Taky budou mít nad vším bezpečnější kontrolu a firma Endo-Syn už s vládou v minulosti spolupracovala." Začala sklízet ze stolu. "Proč se o to armáda tak zajímá?" zeptala se. "Na to taky znáš odpověď, ne?"

Vstal a uchopil ji za ramena. "Nemoc veteránů byla tajná zkouška nové biologické zbraně. Vláda si to myslela hned od začátku, proto na to přidělili Hansona."

"Ty si to taky myslíš?"

"Já si to taky myslím."

Odtáhla se od něho a pokračovala ve sklizení. "Zdá se to neuvěřitelné - opravdu. Spojené státy jsou pravděpodobně ze všech zemí na světě nejlip vybaveny na to, aby takovému útoku čelily. Mají nejvyspělejší zdravotnictví, jsou nejvyspělejší a největším výrobcem léčiv ..."

Po delší odmlce se zeptala: "Neměl bys to z krku, kdybys všechno předal Hansonovi?"

"Ty předpokládáš, že všechno mám," odpověděl vyhýbavě. "Kdyby to byla pravda, odevzdal bych to nejspíš Espinosovi a Světové zdravotnické organizaci. Je to jeden svět, ať se ti to líbí nebo ne. Kdo pracuje s nemocí, to ocení víc než většina lidí."

"Když jsem se ptala," řekla klidně, "měla jsem na mysli tebe. Hanson udělá všechno pro to, aby se zmocnil toho, co o tom víš. A ten, kdo se za tím skrývá, ať je to kdokoliv, udělá ještě víc pro to, aby se to k němu nedostalo."

"A právě proto bych ti toho asi moc neměl říkat," podotkl mírně. "To, co nevíš, ti nemůže ublížit."

Vrhl na něho nevráživý pohled. "Děláš si legraci? Nejedná se o to, co vím, Calvine. Jedná se o to, co budou předpokládat, že vím."

Beze slova uklidili kuchyň a naskládali nádobí do myčky. Lehce jí položil ruku na rameno a Suzanne k němu vzhledla. V jejích očích se zračilo cosi, co si neuměl vyložit. "Děje se něco?"

"Ano. Mám o tebe strach," řekla stručně.

"Dám na sebe pozor."

Znovu se jí ve tváři mihl starostlivý výraz. "Jako malý kluk ve lví kleci."

Později odešli do postele a mlčky vedle sebe leželi. Držel ji něžně v náruči a ona mu složila hlavu na rameno. Nikdy předtím nebyla tak tichá ani tak netečná. Dosud se nesvlék-li, ale tentokrát po ní ani příliš vášnivě netoužil. Pohladil ji a ona se k němu pomalu přitulila. Držel ji a v duchu si pomyslel, bože můj, já ji miluju.

Teď podřimovala a Doohan pozoroval stíny na stropě, které vrhala stolní lampa v obývacím pokoji. Už několik dní ho něco nesmírně rozčilovalo, pomyslel si; pomalu v něm narůstal vztek. Už ho otravuje, jak s ním Hanson manipuluje, už ho otravuje, jak s ním Strout manipuluje, už ho otravuje nečinně sedět a čekat, až na něho neznámo odkud dopadne sekýra.

Podívá se na tu záležitost s Gutterezem, ať už se Stroutem nebo bez něho. A potom si znovu ověří, proč doktor Roy French odebíral krev pro krevní banku. Podle toho, co říkal Paul, byl jeho bratr Roy všechno, jenom ne altruista. Proč ta změna? A je načase zajet k Woodruffovi podívat se, jak se daří křečkům. A pomoz jim pánbůh, jestli se s nimi stane to, čeho se obává ...

Když se probudil, byla skoro úplná tma a vánek od pootevřeného okna mírně nadouval záclony. Byl trochu prochladlý a v místě, kde Suzannina hlava přerušila krevní oběh, cítil, že má ztuhlou paži. Opatrně paži uvolnil a podíval se na hodinky. Byly čtyři ráno. Otočil se a zahleděl se na Suzanninu klidnou tvář. Ve světle stolní lampy, která vrhala dlouhé stíny, vypadala velmi pokojně a velmi exoticky. Na okamžik si vzpomněl na démonickou Lilit a pak ho zarazilo, proč ho napadlo tohle spojení. Duše v těle není a vše, co vidí, je průzračná nevinnost...

Potichu vyklouzl z postele, opatrně přetáhl přes Suzanne deku a odešel do obývacího pokoje pro sako. Z kapsy saka vyndal skleněné ampulky a dlouho nad nimi uvažoval. Ale změna plánu nepřichází v úvahu; žádná jiná eventualita není tak praktická.

Odešel do kuchyně, zavřel za sebou dveře, aby nebylo vidět, že se tam svítí, a tiše otevřel ledničku. Zvláštní, pomyslel si, ale přesný plán se v něm zrodil před několika hodinami, když připravoval večeři. Odnesl jogurt k dřezu, otevřel ho, obě ampulky vybalil a ponořil do jogurtu tak, aby nebyly vidět.

Jogurt potom uložil na spodní přihrádku a zamaskoval sklenicemi džemu, hořčice a salátové zálivky. Nepochybně to bude bezpečné. Suzanne ledničku nikdy nevyklízí; v nejbližším týdnu na ten jogurt pravděpodobně nepřijde, a kdyby ho našla, tak se ho určitě ani nedotkne. I kdyby někdo provedl v bytě prohlídku, naděje, že ampulky najdou, bude mizivá.

Otočil se k odchodu a pak zaváhal ve dveřích kuchyně. Do jisté míry sám sebe blamuje. Suzanne hrozí nebezpečí už jen proto, že se s ním zná. S tím se ale teď nedá nic dělat. Jestli tam ty ampulky schová nebo ne, na tom nezáleží. Pokud je Suzannin osud zpečetěn, tak je to v první řadě proto, že se s ním přátelila.

A nemá jinou volbu, skutečně nemá. Nemůže ampulky nechat ve svém bytě ani je nemůže nosit u sebe.

A navíc, jestli to, co je v sázce, je důležitější než jeho život, platí stejně, že je to takřka důležitější než Suzannin život.

Ta úvaha ho nicméně nijak neuspokojila.

"Podívejte se do přihrádky," řekl Strout.

Doohan zmáčkl tlačítko, dvířka se otevřela a praštila ho do kolena. Zašmátral uvnitř a vytáhl béžové kožené pouzdro, ve kterém byl revolver značky Smith a Wesson ráže 32 s kropenatou hnědou rukojetí z umělé hmoty, hrubou jako rašple. "Připněte si to," poručil mu Strout. "To pouzdro se dá zavěsit do podpaždí."

"Podle vás nebude pan Guitterez rád, až nás uvidí?"

"To sotva. Přinejmenším nebude podle mě ochotný se s námi bavit. Možná ho budeme muset přemlouvat." Z Nimitzovy dálnice zahrnul na odbočku do Haywardu. "Je to taky kvůli ochraně. Nemám představu, co nás může potkat. Nejlepší je být připraven."

Tuhle akci řídí Strout, pomyslel si Doohan. Zřejmě na tom moc nezáleželo, jestli s ním jel nebo nejel.

"Máte nějaké plány, co uděláme, až tam dorazíme?"

"Zařídíme se podle situace."

Melrosovy potravinářské závody se nacházely v průmyslové části města uprostřed skladišť, nakládacích plošin a továrniček z betonových panelů a vlnitého hliníku. U některých bylo ještě vidět rezavějící koleje železniční vlečky, které vedly podél ramp a které už dávno nahradila nákladní auta. Melrosovy závody byly poměrně malé, tvořilo je jedno rozlehlé skladiště a menší, novější cihlová budova. Zaparkovali na jednom z vyhrazených míst a jakýsi dělník na rampě na ně zahulákal: "Hej, tam nesmíte stát. To je pro služební vozy."

Strout stáhl okénko. "Hledáme Guittereze."

Dělník seskočil z rampy a vydal se k nim. Šlachovitý, bělovlasý, mezi pětadesáti a šedesáti. Pracuje asi u Melrose, co ta fabrika stojí, řekl si v duchu Doohan. Muž si uplivil a opřel se o auto, aby lépe viděl dovnitř. "Ramona nenajdete, dneska nedorazil."

"Kdo jste?" zeptal se Strout.

"Mistr. Když tady není Ramon nebo jeho parták, tak to mám na povel já. Vevnitř sedí provozák, ale ten ví pendrek."

Doohan vytáhl jednu ze svých vizitek a podal mu ji. Muž si ji pečlivě přečetl a hned se choval o poznání uctivěji. Zamnul si bradu a nakonec dospěl k rozhodnutí. "Ramon byl skoro celej minulej tejden doma. Co mu umřela manželka, tak si bere spoustu volna. Nechodí teď ani makat po večerech."

"Pracoval hodně po večerech?"

"Ve vzorkovně. Vykoumal všechny recepty, co používáme. Od tý doby, co to vzal do ruky, tak se náš obrat zdvojnásobil."

"Kdy to bylo?" otázal se Strout.

"Asi před půldruhým rokem." Mistr se najednou zatvářil podezřívavě. "Nedluží vám, pánové, prachy, že ne?"

Strout zavrtěl hlavou. "Ztratila se zásilka a snažíme se přijít na stopu. Je to nesmírně důležité. Máte jeho adresu?" Mistr si je zkoumavě prohlížel a pak pokrčil rameny. "Pánové, vypadáte seriózně. A kromě toho je v seznamu." Vyndal malý adresář, palcem nahnátl příslušnou stránku a přečetl jim jméno ulice a číslo domu. "Neříkejte Ramonovi, že jsem vás poslal. Jak jsem povídal, ta smrt jeho ženy ho parádně sebrala."

"Na co umřela?" zeptal se Doohan.

"Doktoři řekli, že to byl zápal plic. Šlo to rychle, to je fakt. Netrvalo to ani tři dny a byl s ní konec."

Guitterezův dům se nacházel ve čtvrti, kterou obývaly střední vrstvy a tvořily ji domky s obkladem ze sekvojového dřeva a se šindelovými střechami, jež se jeden druhému podobaly skoro jako vejce vejci. Guitterezův dům se lišil od ostatních pouze tím, že na předním dvorku rostly obrovské palmy, zatímco domky po obou stranách ulice dávaly přednost montereyským borovicím či okrasným grevilleám. Příjezdová asfaltka svítila novotou, což prozrazovalo, že dostala nedávno nový koberec.

Strout zaparkoval. Po chodníčku došli k domu a Doohan zazvonil. Po chvíli to zkusil znovu. "Nenamáhejte se," řekl Strout a ukázal prstem. Vedle dveří pod keříkem ležely dva deníky a nedělník, skrz naskrz rozmočené od zahradních rozstříkovačů. "Náš zarmoucený přítel zřejmě odjel z města."

"Nejsem si tak jistý," namítl Doohan. Nakoukl oknem do obývacího pokoje, ale ten nejevil známku života. Obešel dům kolem dokola a Strout zatím čekal přede dveřmi. V kuchyni byla v dřezu halda neumytého nádobí a na lince ležel načatý bochník chleba; dva krajíčky už tak oschly, že se zkroutily. Oknem do ložnice uviděl zvalchovanou, nezastlanou postel.

Když procházel kolem garáže zpátky k Stroutovi, postřehl, že vysunovací vrata jsou mírně pootevřená. Vzal za kliku, zatáhl za ni a dveře se vysunuly. Uvnitř stál oldsmobile cutlass ročník 1975. Muž za volantem seděl bezvládně a Doohan odhadoval, že je mrtev.

"Stroute!" Když Strout přiběhl, společně otevřeli dvířka auta. Muž uvnitř byl menší postavy, zavalitý, a kdyby býval nevybledl v důsledku otravy kyslíčnickem uhelnatým, měl by olivově snědou barvu pleti. Doohan vrhl pohled na palubní desku. Klíček byl v zapalování, ale světla nesvítila. Sáhl na mrtvé tělo. Podle ochablosti svalů poznal, že je mrtev víc než čtyřicet hodin. Posmrtná ztuhlost se dostavila a zase odezněla.

Doohan se rychle rozhlédl po garáži a znovu se podíval na tělo na předním sedadle. Ucítit, jak ho vzadu na krku zamrazilo. "Ten mistr říkal, že se kvůli své ženě trápil."

Strout se díval přes rameno. "Obávám se, že tohle si o tom máme myslet, příteli. Jenže ona to nebyla sebevražda, ale vražda."

"Jak to můžete tak jistě tvrdit?"

"Naaranžovali to tak," vysvětloval pomalu Strout, "aby to vypadalo, jako by Guitterez zajel dovnitř, pravděpodobně opilý, rádiovou vysílačkou zavřel dveře, potom usnul, motor běžel dál a on zemřel na otravu kyslíkem uhelnatým. Pitvou se patrně zjistí vysoké procento alkoholu v krvi."

"Tak podle čeho je to vražda?"

Strout zašmátral podél těla a vytáhl malou kulatou krabičku z umělé hmoty s tlačítkem. Ukázal na strop. "Dveře se ovládají rádiem. Stropní řetěz obíhá ve smyčce, která zapojuje páku a ta dveře otevírá. Sledujte." Zmáčkl tlačítko a někde nahoře se začal otáčet motor. Řetěz opsal okruh, dveře však zůstaly otevřené. "Dveře jsou z motorizovaného řetězu odpojené. Někdo je musel zavřít ručně. Táhle na zdi u schůdků je sice tlačítko, ale podle mě je od dveří moc daleko, aby ho člověk stiskl a ještě se stačil dostat ven, než se dveře zavřou. Někdo asi chudáka Guittereze nadopoval, odvezl ho sem, pak odpojil dveře z automatického zavíracího řetězu a garáž zavřel zvenku ručně."

"Vy jste úplný detektiv," zahuhlal Doohan.

"To k téhle branži patří," řekl tiše Strout. "I když to, že Guittereze zavraždili, vůbec nepřekvapuje. A teď odsud vypadneme, dřív než nějaký čmuchavý soused zavolá policii."

"Ještě ne," namítl Doohan. "Pojďte dovnitř a zavřete dveře."

Jakmile Strout dveře zavřel, Doohan rozsvítil stropní světla a rozhlédl se kolem sebe. V rohu stála bedna na nářadí, zamazaná od oleje, a zahradní náčiní. Přehrabal bednu, našel páčidlo a začal vylamovat domovní dveře těsně nad zámkem.

"Sakra, co to děláte?" zeptal se Strout.

Doohan zatlačil. Na druhý pokus se křehká výplň dveří vydula, a když se západka vytrhla z rámu, dveře se rozletěly. "Mrtví někdy vypovídají."

Neodmyslitelnou kalifornskou obývací halu, jejíž zařízení tvořila rákosová pohovka, židle potažené pestrou květovanou látkou a velká skříňová barevná televize, odděloval od kuchyně jídelní kout. Na stěně nad televizorem visela řada zarámovaných fotografií. Na mnohých Doohan poznal usmívajícího se Guittereze, jak objímá tutěž baculatou, rozveselenou ženu. Byli si čím dál podobnější, pomyslel si. Lety Guitterez i jeho žena přibrali na váze a Guitterez postupně vyplešatěl. Několik fotografií ukazovalo mladšího, štíhlejšího Guittereze ve vojenské uniformě. Jedna ho ukazovala s prýmkou specialisty páté třídy a na další měl hodnostní označení nadporučíka nebo poručíka.

Obývací pokoj byl věrnou kopií obývací haly, vyplňovaly ho pestrobarevně potažené a nadmíru vypolstrované židle a pohovka. I tady visely na zdech či stály v rámečcích fotografie Guittereze a jeho manželky. Dvojice pózuje před vítězným obloukem, opírá se o dálniční ukazatel, který hlásá PALM SPRINGS 80 km, dvojice v lyžařských brýlích v Aspenu.

V zásadě to byla pořád jedna a ta samá fotografie: Guitterez objímá svou ženu a jeden na druhého hledí s oddanou láskou.

Strout si fotografie chvíli zkoumavě prohlížel. "Že by se neměli rádi, to se rozhodně říct nedá, co?"

Z obývacího pokoje se vcházelo do pracovny. Doohan tam vešel a posadil se k psacímu stolu. O zeď se opíral štos vánočních pozdravů a Doohan je hbitě prolistoval. Jediné jméno, které poznával, bylo Laval.

Bleskově prohledal zásuvky a pak vytáhl hlubokou zásuvku s kartotékou nalevo. Uvnitř byly spousty desek, všechny pečlivě nadepsané. Ze zvědavosti jimi listoval a zjistil, že většinou obsahují naprosté triviality. Byly tam dokonce desky s účtenkami za potraviny.

Už se chystal zásuvku zasunout, když vtom si přímo před očima povšiml dvou desek nadepsaných "V A V" a "Losi". Desky VAV obsahovaly účtenku za majonézu podle "speciálního receptu" od Melrosových potravinářských závodů, podepsanou Lavalem. Dále v ní byl program sjezdu, účtenka za rezervaci na hotel pro dvě osoby, dva přetřžené lístky na banket a děkovný pozdrav od předsedy místní pobočky VAV za pomoc při přípravě sjezdu. Složka s označením "Losi" byla podobná.

Ale doklad o tom, že se sjezdu Losů zúčastnili, v ní nebyl, napadlo Doohana. Rychle těch několik papírů prohlédl. Patřil k nim i krátký dopis od předsedy sjezdu místní zednářské lóže, ve kterém Guitterezovi děkuje za to, že pomohl zajistit ubytování v hotelu, a zve ho na sjezd. S výjimkou úředních zasedání bude mít všude volný přístup.

Tak takhle to je, blesklo Doohanovi. Guitterez nebyl členem, pomáhal ale s přípravou, asi proto, že je osobním přítelem předsedy - anebo protože to dostal za úkol jako svou roli v celém spiknutí. Doohan otočil stránku, zarazil se, sebral zbývající maličkosti a přidržel je ve světle stolní lampy. Strout se naklonil blíž. "Dva lístky na banket," řekl Doohan. "Spolu s manželkou se zúčastnili obou banketů."

Strout se zamračil. "Nedává to smysl. Ona zemřela, on nezemřel."

"Možná nejedl salát," řekl pomalu Doohan. "Ale dovolil své manželce, aby ho snědla, ženě, kterou evidentně zbožňoval."

"Třeba už ji tak nezbožňoval jako kdysi. Možná to pro něho byla snadná cesta, jak se jí zbavit."

Doohan zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Přeháníte. Mistr říkal, že ho její smrt zdrtila. A všechno, co jsme tady viděli, naznačuje, že se měli rádi. Podle mě je odpověď jasnější. Neuvědomoval si, že kdo jednou přijde s virem do styku, je na něj citlivý."

"Ale Guitterez byl v samém ohnisku celého spiknutí," namítl Strout. "Chcete mi tvrdit, že nevěděl, že toho, kdo s virem přijde do styku dvakrát, to zabije?"

"Přesně tohle mám na mysli."

Strout se posadil a tvářil se zmateně. "Vy se tedy domníváte, že nikdy nezamýšleli, aby ten prokletý virus někoho zabil."

"Správně," přitakal Doohan. "Všichni si počínali poměrně lehkově - Roy French, který na obou sjezdech odebíral krev, Cedric Laval, který servíroval saláty s majonézou, a Ramon Guitterez, který především dodal majonézu

nakaženou virem. Nikdo z nich skutečně nevěděl, s čím si zahrává."

Spiklenci, meditoval Doohan. Roy French, který před půl druhým rokem zničehonic prodělal jakousi změnu osobnosti. "Taťka" Laval, který byl schopen utrácet za svou dětinskou ženušku horentní částky. A Ramon Guitierrez, který koupil Melrosovy potravinářské závody - taky před půl druhým rokem.

Pro koho pracovali? Pro kterou cizí zemi?

"Doktor French na tu nemoc zemřel, ale o něm nevíte určitě, jestli patřil mezi... spiklence," řekl Strout.

Odpusť mi, Paule, pomyslel si v duchu Doohan. "Dal bych na to krk. Zemřel, protože nedbal na riziko povolání a dvakrát odebral krev nakaženou virem."

"Nic z toho, co říkáte, ale nevysvětluje, proč byl zavražděn Ramon Guitierrez."

"Ovšem že vysvětluje. Ten muž vlastně neúmyslně zabil vlastní manželku, ženu, kterou nadevšecko miloval. Musel být na pokraji zhroucení, pravděpodobně se připravoval zajít na policii a přiznat se. Asi ho zabili, aby ho umlčeli."

"A Laval?"

"Taťka' Lával by ani mouše neublížil," řekl Doohan znechuceně. "Jeho žena říkala, že měl deprese - jak by ne? Musel vědět, že má částečně na svědomí smrt desítek lidí. Když ho policie našla, neměl na sobě jedinou stopu po násilí. Podle mého soudu ho výčitky svědomí dohnaly k sebevraždě."

Doohan vstal od stolu. "Fakt je, že když propukla nemoc veteránů, byl to pro všechny z nich zřejmě stejný šok jako pro ostatní."

Strout se ani nepohnul. "Pane doktore," řekl klidným tónem, "jestliže nezamýšleli, aby ten virus zabíjel, co s ním tedy zamýšleli?"

39

"Když jste mně byl přidělen," rozčiloval se Hanson, "ujišťovali mě, že své práci rozumíte."

Roberts byl celý nesvůj. "Nikdy se nemůžete zabezpečit proti všem eventualitám."

"Jste u kontrarozvědky a předpokládá se od vás, že jste profesionál," prohlásil Hanson libovým tónem. "Doohan není profesionál. Vaši muži ho sledovali až do centra města a pak jim frknul. Na to, že je amatér, si vede zatraceně dobře."

"Hlíдали jsme jeho vůz a byt. Ani do jednoho se nevrátil."

"Prostě se vypařil jako pára nad hrncem," poznamenal Hanson sarkasticky.

"Nejspíš mu někdo pomáhal," naznačil opatrně Roberts. "Víme totiž, že ve Washingtonu navštívil britskou ambasádu."

"A uzavřel s nimi nějakou dohodu?"

"Je britský státní příslušník. A víme, že Britové mají v téhle zemi výzvědnou službu."

"Nasadte někoho na byt doktorky Syngéové. Je dost pravděpodobné, že se tam dřív nebo později ukáže. A jestli se tam objeví -" Hansonovi bleskl hlavou nápad a odmlčel se.

V tu chvíli promluvil Gorshin. "Vy se domníváte, že doktor Doohan ohrožuje naši národní bezpečnost?"

"Ovšemže." Nemá Gorshina příliš v lásce a ten pocit se vůbec nezměnil za těch čtrnáct dní, co ho znal.

Studený těstovitý tlouštík, který své opovržení pro ty, kdo toho v hlavě nosí méně než on, skrývá za tlustými brýlemi. Hanson by se vsadil, že podle Gorshina neexistuje na zeměkouli ani deset lidí, kteří se mu můžou intelektuálně rovnat.

"Vy si snad myslíte, že by mohl být pozorovatelem pro nepřítel i pro SZO?"

"Nepřítel", napadlo Hansona. Jak konkrétně, jak určitě to zní, když se to vysloví. A jak je to ve skutečnosti vágní pojem. Jaký nepřítel? Kdo? "Doohan není nebezpečný tým, co by mohl říct, ale tým, co může dokázat."

Gorshin si sundal brýle a začal je čistit. Změna byla zarážející. Bez brýlí vypadal podivně bezbranně, takřka jako dobrotivý strýček. "Dost dobře vám nerozumím."

"Nevíme, kdo je ten 'nepřítel'," vysvětloval trpělivě Hanson. "Podle mého názoru to neví ani Doohan. Jestli ale zveřejní, že se jednalo o zkoušku biologického bojového prostředku - a dokáže to -, potom každá země na světě bude muset uvážit možnost, že jakákoliv epidemie, která se vyskytne, byla naplánovaná po zralé úvaze. Země jsou jako lidi, většina z nich má pocit ohrožení. Na světě je víc než sto padesát národů, což je totéž, jako kdybych řekl, že je sto padesát potenciálních nepřátel. A taková situace by se mohla velice rychle vystupňovat v docela jinou válku."

"Jen pro úplnost," zeptal se Roberts, "až Doohana najdeme, chcete, abysme ho zatkli?"

"Ne," prohlásil stroze Hanson, protože už se rozhodl. "Nechci. Chci, abyste ho sťežili jako oko v hlavě. Ti, co virus vyvinuli, budou Doohana taky hledat. Chci ho najít první." Zapřel se do židle a ťukal tužkou do stolu. "A pak ho tam chci nechat jako návnadu."

Gorshin zneklidněl. "Doktor Doohan přiznal, že doktor French ten virus vykultivoval, takže někde v jeho laboratoři musel být."

Hanson přikývl a kladl si v duchu otázku, na co tím ten tlouštík naráží. "To je pravda."

"Lze se domnívat, že vrazi doktora Frenche virus hledali," pokračoval Gorshin. Mluvil, jako když přednáší studentům, a to lezlo Hansonovi na nervy ještě víc, "Podle toho, s jakou důsledností laboratoř zničili, lze usuzovat, že ho nenašli - anebo ho našli až úplně nakonec."

"Svou roli tu hrál čas," připomněl Hanson a pořád ještě mu vrtalo hlavou, na co vlastně Gorshin naráží. "V té laboratoři byly tisíce nejrůznějších lahviček, neměli čas prohlídnout každou zvlášť."

"Já jsem ten čas měl," pravil Gorshin suše. "V laboratoři doktora Frenche žádná nádobka s kulturou nebyla."

Jestliže ji nenašli vrazi, potom by tím nejlogičtějším podezřelým byl muž, který tělo našel první."

"Vyslýchali jsme Doohana. Nic u sebe neměl."

Gorshin na Hansona zamrkal skrz tlusté brýle a klidně se zeptal: "Provedli jste u něho osobní prohlídku? Mohl ten virus mít v nějaké malinkaté ampulce. Na lidském těle je několik míst, kam si ji mohl schovat."

"Ne, nepřehlíželi jsme ho," odpověděl Hanson vážně.

Gorshin pokýval hlavou a Hansonovi v tu chvíli připomínal obrýleného žabáka. "Doktor French se s doktorem Doohanem dost přátelil. Mám za to, že doktor Doohan věděl o všem, co doktor French dělal. Věděl, že virus vykultivoval, a podle mě rovněž věděl, jak ho vykultivoval."

"Co navrhuje?"

"Bylo by mým chyba, kdybychom doktoru Doohanovi ponechali volnost, až ho najdeme. Měli bychom ho mým okamžitě zadržet. Zaváháme-li, riskujeme, že ztratíme kulturu i to, co ví."

Hanson si sám pro sebe neslyšně zaklel. Gorshin se ho snaží zatlačit do rohu, kde každé rozhodnutí, které udělá, bude nejspíš nesprávné. "Váš návrh má jednu jedinou trhlínu, pane doktore. Doohan virus na svět nepřivedl, ani neměl na svědomí jeho rozšíření. Je na obtíž, ale není zločinec." Gorshina to mírně zarazilo, což Hansona zvláště potěšilo. "Jaká je myslíte prozatím naděje, že se vám podaří ten virus izolovat?"

Gorshin se opět stáhl do neprodyšné ulity. "Vypracoval jsem několik metod, jež by nám měly dát odpověď přímo z rozboru vzorků tkání, které máme. Nemoc se bohužel sama od sebe zlikvidovala - nezůstaly po ní žádné oběti, s nimiž bychom mohli pracovat. Úmrtnost byla stoprocentní."

Ten chlap pořád mluví vyhýbavě, pomyslel si Hanson, a v duchu zalitoval, že nerozumí biologii. "Doufám, že budete úspěšnější než UKN."

Gorshin se zvedl k odchodu. "ÚKN?" řekl tónem, který prozrazoval, jaký má na Ústředí názor. "Svazuje jim ruce rutina. Jsem přesvědčen, že my se dokážeme na ten problém podívat lepšíma očima."

Těžkopádným krokem opustil místnost a Hanson ho sledoval pohledem. "Nesnáším tyhle nadutce," utrousil.

"Tvrdí o něm, že je geniální," řekl Roberts.

"Byl by jistě první, kdo by s tímhle názorem souhlasil." Hanson otevřel desky na svém stole. "Na dva dny odjedu na Východ. Než se vrátím, chci, abyste Doohana našli."

Roberts se znovu zatvářil nešťastně. "Uděláme, co bude v našich silách."

"Co se týče Frenchovy vraždy - narazili jste na nějaké stopy?"

"Ne. Policie zadržela Andersona. Od toho odpoledne v laboratoři nebyl. Ten den šel na pivní večírek. Tohle potvrdilo asi tučt lidí, včetně dívky, s kterou pak strávil noc."

"Škoda že Kovacsová -"

"Ještě jsme se s ní nespojili," přerušil ho Roberts. "Podle mě se toho od ní dovíme víc než od Andersona."

Hanson na Robertse přísně hleděl a pomalu ťukal prsty do stolu. "Kdy jste naposled hovořil s místní policií nebo s vašimi informátory na FBI?"

Roberts zrudl. "Dneska ráno jsem se s nimi ještě nestačil spojit. Měl jsem to v plánu hned po téhle schůzce."

Hanson vytáhl z desek žlutý papír s dálkopisným sdělením a přisunul ho Robertsovi přes stůl. "Tělo Celie Kovacsově bylo dnes ráno nalezeno v kufru pronajatého auta v Daytonu v Ohio. Žádné důkazy o tom, že by došlo ke znásilnění. Žádné stopy. Podle sdělení souseda odešla z domu brzy odpoledne s nějakým mužem, zřejmě dobrovolně."

Roberts si dálkopis přečetl. Když zvedl oči k Hansonovi, vypadal jako po výprasku. "Včas jsme se s ní nespojili," řekl. "Nemáme dost lidí."

Je zbytečné, aby Robertse znovu péroval, pomyslel si Hanson. To by se umluvil. "Napravte to s naším milým doktůrkem. Někdo mu pomáhal a chci vědět kdo. A nechte ho na pokoji. Když se ho kdokoliv bude snažit napadnout, zmáčknete je. A to i za tu cenu, že budete muset Doohana obětovat. Oni budou ti, které skutečně potřebujeme."

"Nakonec ale Doohana zatkneme, ne?"

"To vás trápí?"

Roberts si olízl rty. "Co uděláme, až ho budeme mít? Pustit ho nemůžeme, to by všechno vyžvanil do světa."

"Máte nápad," dobíral si ho Hanson.

"Mohli bychom ho držet v nemocnici pod sedativy."

"Napořád?" Roberts na něco narážel a Hanson byl zvědavý na co. "Nemáte jiný návrh?"

Roberts byl najednou troufalý. "Podle mého názoru bychom ho takhle mohli držet, jak dlouho by se nám zlíbilo. Ale vím ještě o jednom způsobu -"

"O jakém?"

"Ve Vietnamu jsme tomu říkali 'zneškodněn v zájmu prevence'."

Hanson založil papíry zpátky do desek. Báł se zvednout oči ze strachu, aby si Roberts nepřčetl výraz jeho tváře. Břítým hlasem pravil: "Najděte Doohana a jedněte přesně podle toho, jak jsem vám řekl. Jakékoliv odchýlení od mých příkazů bude muset přijít z vyšších míst."

"Čas se krátí," řekl Roberts takřka radostným tónem.

Když odešel, upíral Hanson pohled na dveře a přemítal o tom, kam spěje armáda. "Zneškodněn v zájmu prevence." To se svět skutečně tolik změnil nebo takový byl odjakživa? tázal se sám sebe. A když si představí, že toho vrahounského šílence mívá kdysi rád.

Ale v jednom má Roberts pravdu.

Čas se opravdu krátí.

Když se Doohan vrátil do svého bytu, odhodil na pohovku v obývacím pokoji sako a obešel pastičky, které před odchodem nastražil: zápalku položenou na pantu dveří do ložnice, proužek papíru, který opřel o spodní hranu kuchyňských dveří, a několik párátok na vrchních rámech oken. Všechno bylo přesně tak, jak to zanechal.

Šel zpátky do obývacího, uvelebil se do křesla a z kapsy vylovil váček s tabákem. Vtom mu padlo oko na bílou signální vlaječku na přístroji na zaznamenávání telefonických vzkazů. Přetočil pásku. Byl tam jediný vzkaz a nepochybně byl od Suzanne.

Když si ho přehrával, ozval se z reproduktoru křaplavý Woodruffův hlas. "Calvine, číslo mi dala tvoje přítelkyně. Volám kvůli těm tvým březím křečkům." Přestože kvalita zvuku byla dost mizerná, rozpoznával ve Woodruffově hlase vzrušení. "Potratili, nic otřesnějšího jsem v životě neviděl. Musíš to vidět na vlastní -" Půl minuty nahrávacího času uběhlo a Woodruff zmlkl, jako když utne.

Doohan si pásek přehrál ještě jednou. Tak jako tak měl v plánu, že Woodruffa kvůli křečkům zavolá. Ale nebyli ještě ani v polovině termínu březosti; rodit měli až za několik dní. Čekal, že se něco stane, ale s možností spontánních potratů nepočítal. Vytočil Woodruffovo číslo a asi po pátém zazvonění se ozvala telefonistka. Lituje, ale na čísla, které jste právě vytočili, je momentálně porucha ... Rozjede se do South San Franciska a na vlastní oči se přesvědčí, co Woodruffa tak rozrušilo. To se Alexovi nepodobá ... a těžko říct, kdy bude telefon fungovat.

Když Doohan vjel na odbočku k Woodruffovu domu, už se stmívalo. Na vzdálenost několika set metrů ucítil sladkokyselou vůni spáleného dřeva a doutnajícího dřevěného uhlí. Potom zahnul doleva a spatřil dusivý kouř a klubko hadic, které se táhly na druhou stranu ulice. Na křižovatce parkoval policejní vůz a blokoval dopravu. Uprostřed ulice stál požární vůz a červené velitelské auto.

O sto metrů dál Woodruffův dům a laboratoř za ním, z nichž zbyly jen dýmající trosky sežehnutého dřeva a očouzených škvárových tvárnic. Plameny už byly uhašeny a několik požárních prohrabávalo spáleniště strhovacími háky.

Doohanovi se udělalo nevolno. Panebože ... Zaparkoval a rozběhl se k domu. Když míjel hlídkovací vůz, chytil ho za paži policista. "Kam ten kvalt, milej pane?"

Doohan se mu vytrhl. "Jsem rodinný přítel..." Měl dojem, že zaslechl policistu, jak říká: "Chudák," ale to už se prodíral sročením asi padesáti diváků, kteří postávali na kraji trávníku a sledovali požárníky, jak pročešávají doutnající trosky. Kus stranou, blíž k domu, uviděl hlouček lidí, v němž rozpoznal velitele požárních, několik dětí a ženu v županu. Heather a děti. Aspoň pro tuto chvíli v sobě Doohan nenašel odvahu, aby k nim přistoupil.

Velitel požárních se od skupinky odpojil a zamířil k svému vozu. Doohan mu zastoupil cestu. "Jsem jejich rodinný přítel - jak to s nimi vypadá? Co je s Alexem?" Půjde o Alexe, uvědomil si s hrůzou. Musí.

"Přeslechl jsem jméno ... Doohan? Doktor, jo? Potřebovali by doktora jako sůl." Potřásl Doohanovi pravicí. "Goodman, Dan Goodman. Nejstarší kluk je ve špitále, má popáleniny třetího stupně a nalokal se kouře. Pokoušel se vytáhnout tátu." Sundal si přílbu, prohrábl si řídnuocí vlasy a ohlédl se na rodinu. "Sakra, co jim má vlastně člověk říkat? Já nejsem žádný kněz ..."

"Vytáhnout tátu?" opakoval přihloupě Doohan.

"Pracoval v laboratoři." V Goodmanových očích se náhle objevila otázka. "Můžete nám identifikovat jeho tělo? Manželka už ho identifikovala, ale potřebovali bysme to potvrdit. Chlapci jsou ještě moc malí, aby se na tohle koukali."

Doohan ho následoval k hromadě na zemi zakryté plachtou. "Jak k tomu došlo?"

"Žhář. Bylo cítit petrolej. Rodina na něho už asi půl hodiny čekala s večerí, když vtom ucítili kouř. První hořela laboratoř a potom chytil barák. Naštěstí se odtamtud dostali."

"Jak to, že Alexovi se nepodařilo uniknout?"

"Vražda - přesvědčte se na vlastní oči." Kývl na kolemstojícího nováčka, ten poklekl a odhrnul plachtu. "Víc ji zvedněte, aby se tady pán moh pořádně podívat." Doohan se sklonil. Teď ucítil něco jiného, nasládlý pach spáleného masa spojený s pachem dřevěného uhlí. Goodman ukázal na Woodruffova záda. "Tam, kde ho svázali na rukou a na nohou, jsou ještě vidět zbytky elektrického drátu. Podle mého mu taky dali roubík. Rodina tvrdila, že kolem čtvrtý hodiny slyšeli, jak někdo přijel autem. Nevěnovali tomu pozornost. Ten dotyčný šel rovnou do laboratoře. Měli za to, že to je někdo služebně. Proto tak dlouho čekali, než ho zavolali k večerí. Ale to už bylo pozdě."

Doohan se narovnal a velitel se na něho přísně podíval. "Je to Woodruff?"

"To s určitostí ukáže až stav chrupu, ale jsem si tím skoro jistý. I přesto ... jak vypadá."

Goodman si rozepnul gumák a z náprsní kapsy vytáhl zápisník. "Budu pro policii potřebovat vaše celé jméno a adresu."

Doohan zaváhal, pak pokrčil rameny a udal své pravé jméno a adresu svého starého bytu. Než si to začnou ověřovat, bude už dávno pryč, pokud si to vůbec budou ověřovat. "Můžu si promluvit s rodinou?"

Goodman se podíval na houfek, který pořád ještě postával na trávníku pod eukalyptem. "Nesou to dost těžce. Ty čumilové jim nepřidají. Ale myslím, že by s váma rádi mluvili."

Doohan k nim zamířil. Heather neměla v očích slzy, ale zdálo se, že je v šoku. Oba hošici se jí drželi za župan a nepřestávali plakat. "Neslyšeli jsme v domácím telefonu vůbec nic, Calvine," přemítala Heather, oči upřené kamsi mimo něj. "Smažila jsem kuře, předtím jsem upekla koláč a neslyšeli jsme vůbec nic... akorát zvuk příjezdějícího auta. Hodinu nato jsme ucítili kouř a Ralph se šel podívat, co se děje." Žmoulala kapesník a usilovně se snažila uklidnit. "Odvezli Ralpha do nemocnice. Nadýchal se moc kouře."

Otočila se a zahleděla na doutnající haldu škvárových tvárnic, která bývala laboratoří. "Než ho odvezla

sanitka, Ralph řekl, že tatínek už byl mrtvý." Hlas se jí začal vytrácet. "To bylo požehnání. Požádali mě, abych ho identifikovala, a nesnesla bych pomýšlení, že zemřel... takhle."

Otočila se zpátky k Doohanovi a oči pomalu zaostřila na jeho tvář. "Proč by si někdo přál jeho smrt, Calvine? Říkal, že pro tebe pracuje na něčem, co je tajné, ale kvůli tomu to snad být nemohlo, ne? Nežádal bys přece od něj, aby riskoval vlastní život?" Hovořila beztvářým, jednotvárným hlasem, prázdnýma očima ho přibodávala na místo, takže se nemohl omluvit a odejít. "Byli jste vždycky dobří kamarádi, Calvine. Nedovedu si představit, že bys dal v sázku jeho život." Zavrtěla hlavou. Její hlas měl stále stejnou intonaci. "Do smrti bych ti neodpustila, kdybys si myslela, že něco takového je pravda."

Doohan k ní sklopil oči a ucítil, jak mu pod límečkem stéká pot. "Nevím, kdo to má na svědomí, Heather. Ale udělám všechno pro to, abych to zjistil."

Otočil se k odchodu, ale přímo cítil, jak ho Heather sleduje pohledem a v duchu pochybuje o jeho nevině. Neví jistě, jak Woodruffa našli, nejspíš to ale moc těžké nebylo. Třeba ho sledovali, když sem jel poprvé, anebo jelikož věděli, že s ním Woodruff spolupracuje na statistice výskytu krys, pokud se dohadovali, že ty křečky má, mohli se právě tak dohadovat, že je odvezl k Woodruffovi, aby byli v bezpečí. To by se dalo logicky odvodit.

Když Woodruffa požádal o pomoc, podepsal svému příteli rozsudek smrti.

Doohan vrazil ruce do kapes a pomalu obcházel doutnající trosky laboratoře. Kát se bude pozděj, pomyslel si chmurně. Až do konce života ...

Vybavil si Woodruffův telefonát. Co Alexe tak rozrušilo na tom, že křečci potratili? Co myslí, že by měl Doohan na vlastní oči vidět? Ať je to cokoliv, teď už je to jedno. Křečci shořeli na popel stejně jako Woodruffovy poznámky. A Woodruff sám už na žádné otázky neodpoví.

Došel dozadu za laboratoř a pozoroval požárníky, jak pořád ještě prohrabují požářiště, oddělují dýmající kusy dřeva a hasí pěnou sebemenší plamínky. Nakládací rampa to přežila mnohem lépe než laboratoř a Doohan usoudil, že vítr od ní plameny odvál. Požárník právě táhl přes rampu hadici, když vtom zakopl a shodil popelnici z umělé hmoty. Poklop upadl, popelnice se kutálela k Doohanovi a její obsah se sypal ven.

Nohou ji zarazil a postavil, pak však najednou zaváhal. Oko mu padlo na cosi lesklého z černého plastiku navrchu a Doohan to vyndal. Byla to černá plastická fólie z instantní fotografie, ta část, kterou po požadovaných šedesáti vteřinách odloupnete. Černobílý snímek s plastickou fólií, na které je obrázek v negativu. Doohan si ji rychle prostudoval, pak prohledal obsah popelnice a půdu kolem, jestli nenajde další.

Našel celkem devět fólií, na kterých se v soumraku matně rýsoval negativní obrázek. Opatrně je uložil do kapsy. Nikdo ho nesleduje a pravděpodobně by to nikoho ani nezajímalo, řekl si.

Nikoho kromě Hansona, Espinosy, Strouta a lidí, kteří zavraždili Frenche a Woodruffa.

Chvilí uvažoval o tom, že se rozloučí s Heather a s dětmi, ale pak si to rozmyslel. To obvinění, které četl v jejích očích, bylo víc, než unese. Vrátil se k autu, posadil se, rozsvítil stropní světlo a vytáhl z kapsy fólie. Nepochybuje o tom, že fotografie zničil požár, ale pevně věří, že se mu podaří udělat z negativních fólií nové pozitivy.

Přidržel je ke světlu a naklonil tak, aby je co nejlépe viděl. Dokonce i v matném světle auta rozeznával nevyvinutá embrya, plovoucí v nádobkách s tekutinou. Nejspíš víčka Petřino misek.

Kdo vlastně řekl, že ontogeneze v sobě zahrnuje fylogenezi? napadlo ho s narůstajícím vzrušením. V závislosti na stupni vývoje jsou si totiž embrya všech savců ve větší či menší míře podobná. Ale to, jak vypadají takhle, se nepodobá ničemu, co kdy v životě viděl.

Všechna do jednoho byla zrudně zdeformována.

Až skoro po hodině se Doohanovi podařilo najít na Folk Street fotografa, který měl otevřeno a který pochopil, co od něho Doohan chce. Muž si od něho vzal fólie a kriticky se na ně podíval: "Nic vám nemůžu zaručit. Chcete stejně velký kopie? Přijďte si v pátek. To už by snad mohly být."

Doohan se ani nepohnul. "Chtěl bych je mít do hodiny - dřív, jestli byste to zvládl."

Fotograf se zatvářil otráveně. "Proč mi sem choděj sámí šušové? Ani náhodou, milej pane. Nikdo -"

Doohan vytáhl z portmonky padesát dolarů a položil bankovky na pult. "Do pátku lesklé zvetšeniny osmnáctkrát čtyřicet a do hodiny nebo dřív stejně velké kopie?"

Muž peníze opatrně shrábl. "Bude to trvat nejmíň hodinu a za výsledky neručím. Takovýhle věci tu neděláme každý den. Počkejte si vedle v kavárně."

V restauraci si Doohan objednal kávu a posadil se do zadního boxu, odkud nebylo vidět do ulice. Woodruff je po smrti, rozvažoval chmurně, ale s tím už teď nic nesvede. Do konce života se nezbaví pocitu viny a možná že jednoho dne se mu naskytne příležitost k odplatě ...

Za hodinu si ale vyzvedne poslední důkaz a pak už se jenom bude muset rozhodnout, co vlastně s ním udělá. Dá ho Espinosovi? Britům? Vydá ho všem najednou? Ale to zase znamená dát ho do rukou Espinosovi...

Po hodině, během níž vypil tři šálky kávy, se vrátil do krámků. Když mu prodavač přistrčil obálku s kopiemi, pokrčil rameny. "Dělal jsem, co jsem moh. To byste s nima musel zajít přímo do fabriky, kdybyste je chtěl lepší."

Doohan obálku chvatně otevřel a na světle rozložil fotografie do vějíře. Rozeznával okraje víček Petřino misek a odhadoval velikost křečcích plodů na jeden až tři centimetry, žádný ani zdaleka plně vyvinutý. U všech došlo k potratu pro nejrůznější vrozené vady ... mozkové váčky se neuzavíraly, struktury mozku oboustranně nesplyvaly, orgány se octly vně těla ...

"Ty fotky jsou pěkně ohyzdný," poznamenal nesměle prodavač. "Maj něco společného s medicínou?"
"Jsem lékař," odvětil stručně Doohan. Obálku zahodil a fotografie zasunul do peněženky. "Mockrát vám děkuju."

Když odcházel, cítil v zádech prodavačův pohled. "K službám, přijďte zas, doktore. Co bych pro tohle ušlechtilý povolání neudělal."

O kus dál na Folk Street se navečeřel, a když se vrátil do svého bytu na Noe Street, bylo už hodně po desáté. Zaparkoval na příjezdové cestě a pak ve tmě ve výklenku dveří vyndal z kapsy klíč. Měl jakési nejasné tušení, ale nevšímal si toho. Byl na smrt utahaný, a ať je to cokoliv, bude si s tím lámat hlavu až ráno.

Otevřel dveře, vešel a zase za sebou zavřel. Ruku už měl na vypínači, když tu si vybavil to, na co si měl vzpomenout před dveřmi. Ten večer nechal venkovní světlo svítit. Mohla prasknout žárovka, ale třeba má ...

Návštěvu.

Sáhl si do pouzdra pro revolver a sám pro sebe tiše zaklel. Než odjel k Woodruffovi, nechal ho v horním šuplíku sekretáře. Bleskově ustoupil k jedné straně dveří, zatajil dech a napínal uši, jestli nezaslechne nějaký zvuk. Nic.

Potichoučku se blížil k ložnici a pak to zaslechl: v kuchyni slabě zavržalo prkno podlahy, jak někdo přenesl váhu. Automaticky se přikrčil a pohlédl na kuchyňské okno, osvětlené pouliční lampou.

Podlaha v kuchyni znovu zavržala, tentokrát blíž dveřím do obývacího pokoje. Pořád ještě má šanci, říkal si Doohan, ale to záleží na tom, jak dlouho už tam svého hosta měl. Jestli tam byl jenom krátce, je revolver možná ještě stále v sekretáři. Pomalu postupoval ke dveřím ložnice a opatrně před sebou šmátral rukama, aby do něčeho nenarazil. Přikrčil se k zemi, aby ho nebylo vidět proti francouzským dveřím, které vedly na malou zahrádku na dvorku. Svaly ho bolely; od vojny se po čtyřech neplížil.

Zavržala pod ním podlaha.

Proti matnému čtverci kuchyňského okna se okamžitě zjevila postava. Doohan měl dojem, že vidí pozvednutou paži, a pak se objevil záblesk ohýnku, ozvalo se zasyčení a něco se za ním zavržalo do zdi. Přitiskl se k podlaze a odkutálel se ke dveřím ložnice. Má tlumič, blesklo mu nejspíše. Potom to narafičí tak, aby to vypadalo, jako kdyby vyrušil lupiče.

Stín se mezitím přesunul do obývacího pokoje; Doohan ho rozeznával, když se jeho oči přizpůsobily tmě. Ozvalo se další zasyčení a Doohan si uvědomil, že už se do ložnice nedostane. Ukryl se za pohovku v obýváku. Uslyšel, jak se někde roztříštilo okno.

Je v pasti, pomyslel si bezradně. Do ložnice se nedostane, ani zpátky k hlavním dveřím, aby unikl do poměrného bezpečí ulice. Tápal kolem sebe ve tmě po něčem, co by mohl použít jako klacek. Tři čtyři metry od sebe slyšel tiché oddychování svého rádoby vraha, jak se ten chlapík k němu blížil.

Najednou v pokoji propukl zmatek. Zadní dveře se rozrazily a bylo slyšet, jak někdo běží kuchyní. Potom někdo vyrazil sklo v hlavních dveřích a vteřinu nato se dveře divoce rozletěly a dovnitř se vřítla další postava. Vetřelec byl lapen uprostřed; ze všech tří revolverů s tlumičem šlehal oheň, malé záblesky plamínek z kuchyně i od domovních dveří.

Muž uprostřed se rozběhl zpátky ke kuchyni a nepřestával střílet. Vrazil do nízkého stolečku, porazil ho a zavrával. Vzápětí se jeho postava na chvíli objevila ve dveřích kuchyně. Ozvalo se dvojí tiché zasyčení, postava přepadla do kuchyně, vrazila do plynového sporáku a sesula se na podlahu. Bez hnutí zůstala ležet.

"Dostal to," řekl ledabyle čísi hlas. Rozsvítla se světla v obývacím pokoji a na Doohana, schovaného za pohovkou, shlížel Tony Strout. "Nestalo se vám nic, doktore? Neutrpělo nic kromě vaší důstojnosti?" Podal Doohanovi ruku a pomohl mu na nohy.

"Načasovali jste si to výborně," pravil Doohan roztřeseným hlasem.

"Po pravdě řečeno jsme si to načasovali mizerně. Přijít o pár minut pozděj, tak se obávám, že byste na podlaze v kuchyni ležel rozplácly vy." Zvýšil hlas. "Marku, mrkni se, jestli to neprobudilo sousedy - nepotřebujeme, aby do toho strkala nos policie." Otočil se znovu k Doohanovi. "Pochybuju, že to někoho vzruší. V tuhle roční dobu stílejší lidi rachejtle a v téhle části města jsou milenecké hádky na denním pořádku. Podle mě kolem toho nikdo povyk dělat nebude."

"Pospíšili jste si," řekl Doohan.

"Hlídáme vás s Markem na střídačku. Zrovna jsem ho přišel vystřídat. Měl jste kliku - jeden by to možná tak nezvládl."

Mark, malý vychrtlý mužíček, který připomínal londýnského taxikáře, se vrátil. "Zdá se, že to nikoho nevyrušilo. Nejspíš dávaj v televizi nějakou špionážku a v tom randálu se to ztratilo."

"Bravo." Strout kývl ke kuchyni. "Odneste tamtoho - zadními dveřmi do auta. Kdyby něco, tak je to opilý kamarád"

Doohan sledoval skoro jako ve spánku, jak Mark šel do kuchyně, uchopil mrtvolu v podpaží, otevřel dveře, mrtvolu jimi protáhl a dveře za sebou zavřel.

Strout povstal. "Měl byste si myslím překontrolovat, jestli vám něco nechybí, pane doktore. Nevím, jak tady byl dotyčný dlouho, a mám podezření, že jenom nečekal, až se ukážete."

Strout měl pravdu. Ložnice byla vzhůru nohama, zásuvky vyházené a ta trocha šatstva, co měl, se válela všude kolem. I tuby se zubní pastou a s holicím krémem rozřezal. Doohana ta spoušť sklíčila. Vědí, co hledají.

Polštáře na pohovce v obývacím pokoji a křeslo bylo rozkuchané. A v kuchyni skončil veškerý obsah ledničky v dřezu. Vetřelec tu kupodivu nemohl být dlouho, protože kostky ledu, které zahlcovaly odpad, roztály jenom částečně.

Mark se vrátil a Strout kývl k domovním dveřím. "Počkej na mě v autě, Marku. Chtěl bych si s doktorem Doohanem promluvit chvíli mezi čtyřma očima." Když za sebou Mark zavřel, odešel Strout do kuchyně a postavil vodu na čaj. "Dáte si čaj? Uklidňuje pocuchané nervy líp než prášek."

Doohan přikývl, Strout se vrátil a rozvalil se na pohovce. Na rozdíl od jejich prvního setkání mu teď připadá Strout jako mohutný chlap - a ostrý jako břitva, pomyslel si Doohan.

"Hlídáte mě od chvíle, co jsem se sem nastěhoval?"

"S laskavým svolením vlády Jejího Veličenstva - a několika jiných. Bože můj, člověče, snad si nemyslíte, že vás necháme jen tak si běhat po světě? Nepřežil byste sám ani čtyřicet hodin!"

Čajová konvice zapískala, Strout se vrátil do kuchyně a nalil dva šálky. Když se opět uvelebil na pohovce, dlouho si Doohana zkoumavě prohlížel a pak klidně řekl: "Mluvme vážně, doktore. Jestli ve Spojených státech setrváte, zavraždí vás. Měl jste štěstí - a my zrovna tak. Příště už nikdo z nás takové štěstí mít nemusí." Zaváhal "Vím, že dostali vašeho přítele Woodruffa."

Doohana se najednou zmocnilo podezření. "Odkud to víte?"

"Zázraky komunikace. Slyšel jsem to v rádiu v autě."

"Když mě zabijí, nijak jim to nepomůže získat kulturu."

Strout se zamyslel. "To je možné. Na druhé straně ale nevíme, s čím kalkulují. Po určité době se totiž získání kultury stává čistě akademickou otázkou. Vy jste ji ukryl a podle všeho jste jediný, kdo ji může najít. Stačilo by jednoduše vás odstranit a nechat kulturu tam, kam jste ji schoval." Pousmál se. "Příjemná představa to sice není, ale dosáhlo by se tím stejného cíle."

Strout ochutnal čaj a odešel si do kuchyně pro cukřenku. "Jsou ještě jiné eventuality. Jestli vás najde Hanson, okamžitě vás zatkne - a podle mě byste už světlo dne znovu nespátřil. Dožil byste se vysokého stáří - pod trvalým vládním dohledem. Pochybuju, že by nastala doba, kdy by považovali za bezpečné vás propustit. Prý je tohle nejsvobodnější ze všech zemí, pane doktore, ale stalo se to už jiným."

"Máte v úmyslu mi něco doporučit."

Strout přikývl. "Pochopitelně. To, co jsem vždycky doporučoval. Vydejte se přes řeku a přes lesy do Kanady. Bez potíží vás odsud dostaneme. Vzkročit na půdu Spojených států a zase ji opustit je jako projít otevřenými dveřmi. Půl miliónu sezónních dělníků z Mexika to tak dělá každý rok."

Mark se vrátil, bez jediného slova utrl papírový ručník, vysušil jím velkou krvavou skvrnu v kuchyni na podlaze, načež ji důkladně vytřel navlhčenými ručníky.

"Ale nemůžu odejít, dokud vám nepředám kulturu," řekl Doohan.

Strout se na něho zkoumavě zahleděl. "Předpokládám, že ve vašich očích, doktore, jsem britský agent. Ale v mých očích jsem vlastenec. Ta vaše kultura by někdy v budoucnosti mohla zachránit mou - a mimochodem i vaši - vlast. Upřímně řečeno jsem toho názoru, že nám ji dlužíte - a celému ostatnímu světu -, abychom nepřátelům překazili plány."

"Dejte mi čas na rozmyšlenou," řekl rozvážně Doohan. Cítil únavu. Byl ochoten souhlasit, ale něco se mu nezdálo a potřeboval čas, aby se nad tím zamyslel. "Dejte mi čtyřicet hodin."

Strout vstal. "Moc dlouho o tom nerozmýšlejte, doktore. To, co pro vás můžeme udělat, má svoje hranice. A kdyby vás měli zabít, potom tu informaci bude vlastnit jenom jedna mocnost. Mocnost, která tu látku vyvinula. Ta samá mocnost, která zavraždila vašeho přítele Frenche a dalšího vašeho přítele upálila. Měl byste si to umět spočítat, pane doktore: my jsme vám zachránili život. Představoval bych si, že to by se slušelo ocenit."

Vzápětí Strout odešel a Doohan se vyčerpaně opřel do polštářů na gauči. Něco tu nehraje, rozvažoval. Něco tady nehrálo už ve chvíli, kdy sem vešel a zjistil, že světlo nad vchodem nesvítí. Takovou hloupou chybu by přece člověk, který se ho chystal překvapit, neudělal...

A proč ta hra na kočku a na myš ve tmě? Proč si jeho útočník jednoduše nerozsvítil a neodpráskl ho? Vlastně pakliže se jeho oči přizpůsobily tmě dlouho předtím než Doohanovy, proč zacházel s pistolí tak nešikovně? Proč čekal?

Vstal a šel se podívat na zeď u domovních dveří, kde se přikrčil, když na něho útočník vystřelil poprvé. Díra ve zdi tam byla, ale takřka dva metry od místa, kde se krčil. Tak mizernýho střelce by sem přece neposlali.

Došel do kuchyně a pečlivě si prohlédl místo na podlaze, kde Mark vytíral, když odtáhl mrtvolu. Nikde ani stopa po jasné skvrně, jež se předtím na linoleu rozlévala. A v následujícím okamžiku mu svítilo, co se mu nezdálo, když Mark tu skvrnu vytíral. Mezi tím, než Mark tělo odtáhl a začal krev vytírat, uplynula značná doba. Okraje kaluže by se začaly srážet a dalo by mu to nějakého drhnutí.

Nakoukl do odpadkového koše v kuchyni. Nebyl tam ani kousek papírového ručníku, který Mark použil. Odesl to s sebou. Po chvíli zaváhal otevřel zadní dveře a baterkou si posvítil na schůdky, které vedly na pěšinku. V kuchyni ten muž zle krvácel. Proč na pěšince krvácel přestal? Doohan posvítil baterkou kousek dál před sebe k místu, kde pěšinka končila pruhem bláta, které vedlo k zadním vrátkům.

Dvoje stopy vedoucí od bytu, dvoje vedoucí k bytu. Půda byla po podvečerní přehánce rozměklá, takže stopy jasně rozeznával. Ty dvoje stopy vedoucí k bytu. První patří tomu rádoby vrahovi, když sem poprvé přišel, a druhé Markovi, když se vracel potom, co naložil tělo do auta.

Ale komu patří ty dvoje stopy, co vedou od bytu? Markovi a vrahovi, který byl na "mrtvolu" podezřele pohyblivý.

Vrátil se dovnitř a přibouchl za sebou dveře. Všechno to byl velký tyátr, říkal si. Strout to sehrál báječně přesvědčivě. Čas šlape Doohanovi na paty, jeho životu hrozí nebezpečí a on, Strout, chrabrý junák, zachránil Doohanovi život... "To by se slušelo ocenit." Tohle Strout řekl. Byl to pracný scénář a inscenoval ho výlučně pro jeho prospěch.

Strout musí být pod značným tlakem, pomyslel si. Co udělá příště, jestliže se Doohan i nadále nenechá přesvědčit a nebude ochoten spolupracovat? Nikdo na světě nepochybuje o tom, že jeho životu hrozí nebezpečí. To paradoxně ještě víc Strouta nutí, aby kulturu od Doohana vymánil. Nebude čekat déle než den a potom znovu přitlačí. A má důvodné podezření, že Strout dovede být hodně drsný, je-li třeba.

Rozhlédl se kolem sebe. Je ten dům bezpečný? ptal se v duchu. Moc ne. Bude ho muset opustit, a když to uvážil, konečně se rozhodl.

Má fotografie. U Suzanne v bytě si vyzvedne kulturu a nejbližším možným spojem odletí za Espinosou do Washingtonu.

"Generál Varger vás očekává, pane majore," řekla desátnice, nápadně hezká dívka, jak Hanson postřehl. Být to jindy, zajímal by se možná, jak se jmenuje ...

Varger vypadal skoro tak, jak si ho Hanson pamatoval: mohutný dobrotivý chlapík v pečlivě šité uniformě, která umně skrývala počínající břicho, zrzavé vlasy, které mu už růžověly a šedivěly, brunátná pleť, která naznačovala příliš blahobytný život a nejspíš taky vysoký tlak, a modré oči, které měly vždy nápadně neproniknutelný výraz. Nejdokonalejší kamenná tvář v celé armádě, pomyslel si Hanson, třebaže teď se zdá, že Varger má upřímnou radost, že ho vidí, dokonce mu vyšel vstříc od svého psacího stolu, aby si s ním potřásl rukou. "Jsem moc rád, že tě vidím, Larry. Jaká byla cesta?" Pevně mu stiskl ruku a poklepal ho po rameni.

"Trvala věčnost a ve Frisku hoří spousta práce. Jestli to bude možné, chci brzy letět zpátky."

"Ať tě domorodci neslyší, že jejich městu říkáš 'Frisco' - a nedělej si obavy, do dvanácti to pravděpodobně skončíme." Varger shrábl ze stolu haldu papírů a zastrčil je do tuhých červených desek. Na chodbě pak řekl: "Nebyl jsi v Gravelly Pointu - jak dlouho, Larry? Pět let? Rozšířili jsme výrazně zpravodajské operace - přetáhli jsme pár špičkových lidí z Pentagonu k nám do Virginie, kde můžou pro změnu udělat kus užitečné práce."

Na konci kruhové chodby se Varger zastavil před dveřmi, nad kterými zářilo rudé světlo. Pod ním stál nápis: BEZPEČNOSTNÍ PROSTOR: SVÍTÍ-LI ČERVENÉ SVĚTLO, NEVSTUPOVAT. Příslušník vojenské policie v bílé helmě se před Vargerem postavil do pozoru, zkontroloval visačku, kterou měl generál na klopě, a pak se podíval na Hansonovu visačku pro návštěvníky. "Jděte dál, pánové," řekl a ustoupil stranou.

Spartánsky zařízenému zasedacímu sálu vévodil obdélníkový stůl z kaštanového dřeva, u něhož sedělo deset mužů. Na opačném konci místnosti viselo velké promítací plátno a uprostřed stolu vyčnívalo do výšky asi patnácti centimetrů zařízení připomínající diaprojektor. Hanson usuzoval, že při běžných jednáních se zařízení prostě zasune do desky stolu. U režijního pultu seděl seržant v uniformě, před sebou krabici magnetických disků. Dva z mužů u stolu byli v civilu, zbývající v uniformě. Jeden generál, jeden poručík a ostatní plukovníci, zaregistroval Hanson.

Když vstoupili, nikdo nezavelel pozor, a ani Varger se neposadil do čela stolu. Zavedl Hansona k dvěma volným židlím nalevo a cestou mu šeptem podal komentář o všech přítomných. Plukovník Kolfacks, náčelník zpravodajského oddělení z Vargerovy kanceláře, plukovník Bercovitch, bezpečnostní specialista náčelníků štábů, civilista jménem Camden z USVU - Ústředí pro speciální výzkumné úkoly, plukovník Markston ...

Do čela stolu postoupil Bercovitch a ujal se vedení schůzky. Hansona to mírně překvapilo: žádné formální představování se nekoná. Znovu se rozhlédl kolem stolu. Jen on, Varger a jeden další důstojník měli na klopách odznaky zkřížených křivulí přes smaltované benzenové jádro, označující jejich příslušnost k chemickému sboru. Předpokládal, že většina ostatních důstojníků je z nejrůznějších oddělení vojenské zpravodajské služby a civilisté jsou nejspíš od CIA a FBI.

Bercovitch byl pořež mezi třiceti a pětácti, s hustým obočím a modrýma, vodnatýma očima. Ujal se místa v čele stolu s nenucenou nonšalancí a Hansona napadlo, kolika jiným schůzkám už asi předsedal. "Pane majore, abychom ušetřili čas, zredukovali jsme určité partie vašeho hlášení na magnetické disky. Nyní si provedeme stručnou rekapitulaci situace v San Francisku. Po skončení referátu nám laskavě sdělte, zda jsme podali vyčerpávající obraz či zda jsme se v některých dohadách či údajích zmýlili."

Bercovitch pokynul seržantovi, ten zhasl a začal od režijního pultu zasunovat disky, z nichž každý promítl na plátno graf nebo tabulku. To je promyšlené bezpečnostní opatření, použít magnetické disky, uvažoval Hanson. Obraz nelze získat, pokud se do režijního pultu nezamontuje speciální utajovač, a samy disky se dají snadno smazat jediným magnetickým impulsem. Tím pádem se nemusí nic rozškubávat na kousky a pálit, ani nemůže dojít k náhodnému zkompromitování...

Bercovitchovi trvalo půl hodiny, aby sdělil hlavní údaje o infekci a o křivce úmrtnosti a poreferoval o rozboru vzorků, který provádělo Ústředí pro kontrolu nemocí, a o rozsáhlém úsilí vypěstovat kulturu, jež však bylo neúspěšné. Když skončil, řekl prostě: "Plukovník Kolfacks nám podá zprávu zpravodajského oddělení."

Plukovník Kolfacks si počínal v čele stolu stejně suverénně. "Abychom si udělali obrázek, získali jsme od vlastních lidí i od CIA množství nevyhodnocených hlášení o výzkumu biologických bojových prostředků na celém světě. Náš výzkum i výzkum našich hlavních spojenců se od roku 1969 oficiálně omezuje na výzkum pro obranné účely. Máme však důvodné podezření, že ani Britové, ani Francouzi toto omezení přísně nedodržují, ale ve svých výzkumech se věnují především konvenčním látkám, stejně jako takřka veškerý výzkum biologických bojových prostředků v zemích třetího světa."

Většina přítomných se tvářila mírně znuděně a Hanson se domýšlel, že už tohle všechno předtím slyšeli. Kupodivu v některých oblastech je z nich ze všech patrně nejmíň informovaný.

Kolfacks se napil vody z karafy před sebou a pokračoval:

"Sovětský svaz veškerý výzkum biologických bojových prostředků oficiálně zastavil, pracuje ale v oblasti rekombinace DNK, především na tyfu a na vztrhlivce. O úrovni výzkumu v Čínské lidové republice jasnou představu nemáme, zvláště pak od doby nedávného narušení politické rovnováhy v zemi. Kubánci se v největší míře věnují výzkumu látek, které napadají dobytek a obiloviny, třebaže máme důkazy o tom, že se v poslední době zajímají i o bakterie způsobující onemocnění dýchacích cest. Všeobecně vzato, nevíme o žádné zemi, jež by vyvinula důmyslnou techniku pro výrobu patogenních virů."

Camden, jeden z mužů v civilu, se zeptal: "A co takzvaný kmen Smolensk?"

Kolfacks zavrtěl hlavou. "To byla přirozená infekce. Sověti okamžitě všechny oběti izolovali, a pokud víme, k opakovanému výskytu dosud nedošlo."

"Nemohlo se jednat o zkoušku, podobně jako v našem případě?" zeptal se Varger.

"Těžko říct. Za poslední tři roky se objevila celá řada nových kmenů. Těžko určit, jestli jsou přirozeného nebo umělého původu. Máme dnes problém s rozšířenou leteckou dopravou, která roznáší předtím neurčené kmeny, a mnohé z těchto kmenů mají tendenci mutovat, když jsou zaneseny do nové populace."

"Ale je možné, že by byly i umělého původu?" naléhal Varger.

Kolfacks to chvíli zvažoval a nakonec řekl: "Pane generále, předpokládám, že možné je všechno." Z jeho hlasu se ozývalo mírné opovržení.

Hansona se začínal zmocňovat neklid. Byl si vědom, jak ho ostatní kolem stolu pozorují a odhadují. Se vším, co tu dosud bylo řečeno, jsou obeznámeni, usuzoval. Čekají jenom na jeho hlášení.

Bercovitch se znovu ujal místa v čele stolu. "Domnívám se, že z toho plynou celkem zřejmé závěry. Přímé útoky na jiné národy se v dnešní době prakticky rovnají sebevraždě anebo stojí moc peněz. Ale je dnes možné, aby nepřítel vedl tichou, rafinovanou válku, aby odsával sociální a tržní potenciál jiného národa, aniž ten útok bude zjevný. Série chřipkových epidemií, které se rozšíří během jednoho desetiletí, by mohla mít vážný dopad na hrubý národní důchod. Takový protahovaný útok by mohl být dlouhodobě stejně závažný jako zjevné virulentní onemocnění, které by napadený stát mohlo svést k protiútku." Poprvé stočil pohled k Hansonovi. "Skutečnost, kterou možná budeme muset ve spojení s hlášením majora Hansona znovu uvážit."

Podíval se na hodinky. "A tímto otevírám všeobecnou rozpravu. Pane majore, opravte mě, pokud se mýlím, ale vaši jednotce se dosud nepodařilo vykulitovat sanfranciské agens?"

Hanson si nervózně odkašlal. "Jeden z našich poradců ji vykulitoval. Byl bohužel zavražděn a veškerá kultura, kterou možná vypěstoval, byla zničena. Máme nicméně důvod věřit tomu, že vzorek kultury se nachází v rukou jednoho cizího státního příslušníka."

Bercovitch přikývl. "Jistého doktora Doohana, o němž se zmiňujete ve svém hlášení. Plukovníku Markstone, co nám můžete sdělit o Doohanovi?"

Markston povstal. "Všichni přítomní četli Doohanův životopis, který jsem dával kolovat. Nemáme žádné přesvědčivé důkazy o tom, že by byl vykonstruovaný, a jestli, tak je to prvotřídní kamufláž."

Bercovitch se otočil na Hansona. "Předpokládám, že se vám nepodařilo Doohana najít?"

Hanson cítil, že se začíná potit. "Prozatím ne, i když si myslím, že je to jenom otázka času."

"Skoro všechno je jenom otázka času," zamumlal Bercovitch.

"Podle mě mu při zmizení ze scény stoprocentně pomáhal někdo zvenčí," pokračoval Hanson. "Nejspíš někdo od cizí zpravodajské služby, která operuje ve Spojených státech. Je totiž dost nepravděpodobné, že by se bez profesionální pomoci tak snadno vypařil. Pokud ovšem sám není fikaný agent a jeho životopis není rafinovaná kamufláž."

"Markstone?"

"To si nemyslím. Přímě to vylučuju."

"Pokračujte, pane majore."

"Kromě té cizí zpravodajské služby, co snad pomáhá Doohanovi, operuje v San Francisku nejméně ještě jedna." Všichni ho teď pozorně sledovali. "Ať je to kdokoliv, zavraždili Frenche a jednu jeho laborantku a jsme přesvědčeni, že zavraždili i Guittereze. Jestli se jim podaří najít Doohana, tak ho nepochybně rovněž zabijí."

"Ta zpravodajská služba, kterou zmiňujete," skočil mu do řeči Bercovitch, "je podle vás ta samá, co vyvinula virus?"

"Samozřejmě."

Tentokrát se ozval Markston. "A když najdete Doohana vy, okamžitě ho zadržíte?"

Hanson zavrtěl hlavou. "Myslel jsem, že bychom měli velice bedlivě sledovat každý jeho pohyb, ale ponechat ho volně jako návnadu."

"To je dobrý nápad," přiznal Markston.

"Pokud se týče agens," pokračoval zvolna Hanson, "nejedná se o běžný virus chřipky. Důležitou úlohu zde hraje dvojí infekce tímto virem. A pochybujeme, že spiklenci, kteří s virem pracovali, si toho byli vědomi. Po pravdě několik z nich zemřelo možná právě díky své nedbalosti. A protože o aspektu dvojí expozice nákaze neměli zřejmě tušení, vyplývá z toho, že použití viru mohlo mít jiný účel než pouze vyvolat chřipce podobnou epidemii."

Do toho klidně poznamenal Bercovitch: "O tom silně pochybuji. S chřipkovými kmeny se velice snadno pracuje a ve skutečnosti se proti nim velice těžko bojuje. Myslím, že dojdete k poznání, že takzvaná dvojí expozice nákaze má zcela přirozené vysvětlení."

"Ten váš Guitterez je Kubánc?" zeptal se jeden plukovník.

Hanson kývl na souhlas. "Ano, Guitterez byl kubánského původu, ale silně proticastrovského smýšlení."

"Na vašem místě bych si ho pořádně prověřil."

Ted se na něho vrhnou jako kobylky, pomyslel si Hanson a cítil, jak se potí. Budou ho bombardovat otázkami, proč neuspěl...

To se však nestalo.

Hansonovi zbývala do odletu ještě hodina času, takže se posadil do baru na Dullesově mezinárodním letišti a uklidňoval své nervy čistou skotskou. Zmocňoval se ho silný pocit neúspěchu a nemohl se ho zbavit. Krucinál, vyhořel - a vyhořel jako fagule, French ten virus skutečně vykultivoval, ale potom ho zavraždili. Doohan zmizel a několik těch spiklenců bylo zavražděno ...

A co on vlastně zjistil?

Oči nepřítomně upíral na přistávací plochu, po které roloval Boeing 727. Když schůze skončila, postěžoval si Vargerovi na Gorshina a dostalo se mu opětového ujištění, že Gorshin je jeden z nejlepších molekulárních biologů v celých Spojených státech. Zkrátka nikdo ho nevystřídá.

Něco ho na té myšlence upoutalo, chvíli si s ní pohrával a vzápětí ji pustil z hlavy. Začíná se mu kalit mysl. Když si ale člověk uvědomí, co všechno je v sázce a jak málo lidí má k ruce ... tak tady něco podezřele neštymuje.

Objednal si další skotskou a znovu si tu schůzku vybavil. Měl to být křížový výslech, při kterém by se smažil ve vlastní šťávě a nestačil by se bránit. Vyhořel, ale nikdo mu to nevyčítal. A přitom zatraceně dobře ví, že generál Varger a aspoň někteří plukovníci by mu měli jít po krku.

Na to, aby si myslel, že to chodí jinak, byl v armádě už příliš dlouho.

43

Doonan necnal v kuchyni svítit, sel do obývacího pokoje a vyhlédl do ulice. Netrvalo mu dlouho, aby zjistil, v kterém zaparkovaném autě sedí Stroutův muž. Nej dřív měl strach, že jsou v tom autě dva muži, ale po půlhodině pozorování dospěl k závěru, že je tam jenom jeden. Zpočátku to byl nesnadný oříšek. Je vyloučeno, aby odešel, když venku hlídá jeho strážce. Bylo by logické odlákat ho od domu, ale to evidentně nepřichází v úvahu - zbývá proto jediná cesta.

Nalákat ho do baráku.

Podíval se na hodinky, odstoupil od okna a odešel do ložnice. Měl už sbaleno. Vzal kufr z postele a postavil ho k zadním dveřím v kuchyni. Potom se posadil v kuchyni ke stolu a před sebe rozložil sbírku lahvíček od aspirinů a kapek proti kašli, které našel v koupelně. Zbytek jeho zásob tvořila krabice trhacích zápalek - bylo v ní takřka čtyřicet balíčků - a žiletka. U všech zápalek uřízl hlavičku. Když jich měl dostatečné množství, napěchoval je do jedné z lahvíček a tu vycpal toaletním papírem, až byla tak plná, že stěží našrouboval uzávěr. Za půl hodiny takto naplnil čtyři lahvíčky.

Ted přišel na řadu kovový odpadkový koš z obývacího pokoje. Naplnil ho hadry a papírovými ručníky, obsal protil olejem na vaření a navrch nakonec položil čtyři lahvíčky s hlavičkami sirek. Když se vrátil do obývacího pokoje, postavil koš před široké okno a hodil do koše zápalku. Přeběhl k jinému oknu a přiložil si k obličejí navlhčený kapesník, když se z koše vyvalila mračna černého dýmu. Stroutův muž kouř najednou zpozoroval. Vyskočil z auta a bylo vidět, že si neví rady, co má podniknout.

V tu chvíli jedna lahvíčka se sirkami vybuchla. V obývacím pokoji se rozlehla rána, jako když vystřelí z brokovnice, a Doohan odhadoval, že venku to zní stejně. Muž se rozběhl k domu.

Doohan pádil do kuchyně a otevřel zadní dveře. Další lahvíčka vybuchla. Když popadl kufr a vyřítit se na zadní schody, zaplňoval už kuchyň štiplavý kouř, ze kterého se zvedal žaludek. Muž tloukl na domovní dveře a vykřikoval jeho jméno. Třetí lahvíčka vybuchla a tlukot se změnil v bušení. Stroutův muž se snažil dveře prokopnout.

Doohanovi se zdálo, že slyší v dálce hasičské vozy. Seběhl po schodech na pěšinku, která vedla na chodník. Za ním se z rozbitého okna v obývacím pokoji valila hustá oblaka dýmu. Sousedí rozsvěcovali, aby viděli, co se děje.

Hodil kufr na zadní sedadlo auta a nasoukal se za volant. Předek vozu směřoval z kopce dolů k Market Street. Odbrazil, stočil volant a začal sjíždět na volnoběh. Nastartoval a rozsvítil, až když se ocitl v bezpečné vzdálenosti od domu.

Požární vozy mezitím už zastavily před jeho domem. Potměšile se usmál. Stroutův muž musel vniknout do domu těsně předtím, než tam dorazili požárníci. Ať si teď vysvětluje, co přesně tam pohledává a koho vlastně se snažil "zachránit".

Stává se z toho hon na lišku, uvažoval - a honí ho tři smečky psů: Hansonova, Stroutova a smečka lidí, kteří virus přivedli na svět. Ta poslední jmenovaná smečka odrovnala Frenche, Woodruffa, Guittereze a Kovacsovou a bez nejmenších rozpaků odrovnají i jeho. Zbývají už jenom ampulky viru a fotografie v jeho peněžence, aby je bylo možno usvědčit...

Už toho má plné zuby, pomyslel si zničehonic. Není žádný tajný agent, ani povahou, ani profesí, a již ho unavuje stát před rozhodnutími, s kterými si ve skutečnosti neví rady. Mohl by ampulky i fotografie předat Stroutovi nebo Hansonovi a v tu ránu od toho bude mít pokoj. Jenže jejich šéfové se postarají o to, aby informace o ampulích zůstala v tajnosti. Kdyby bylo po jejich, věděli by o existenci viru pouze oni a země, která ho vyvinula. A jednoho dne ho nepochybně někdo z nich použije.

Nejlíp udělá, když se toho zbaví tou nejjednodušší cestou. Vyklopí to všechno Espinosovi do klína. Vyzvedne si ampulky u Suzanne a odletí prvním letadlem do Washingtonu. Možná se nakonec ukáže, že Espinosa nic nezmuže, třeba to vidí naivně. Ale chce odtud vypadnout, a to za každou cenu. Většinu života pracoval jako lékař a chce se k tomu zase vrátit.

Když zajel k benzínové pumpě s telefonní budkou, bylo skoro jedenáct. Vytočil Suzannino číslo. Nikdo to nezvedal, přestože nechal telefon dlouho vyzvánět. Váhal a rozhodoval se. Ve městě nemůže zůstat už ani minutu. Musí odjet ještě tu noc. Čili si ty ampulky musí vyzvednout teď. Vráti se každou chvíli. Třeba si jenom zašla na pozdní večeři nebo do kina.

A vtom ho napadlo: jestli tomu tak je, tedy s kým?

K Suzannině činžáku dorazil za dvacet minut. U vchodu zazvonil na její byt. Nikdo se neozval, ale v podstatě nic jiného nečekal. V jejím bytě se nikde nesvítilo. Zkusil několik dalších bytů. Jeden z nich nakonec na jeho zazvonění odpověděl a Doohan vešel do domu.

"Kdo je to?" ozval se ze schodiště dívčí hlas. Asi čeká na mládence, napadlo ho.

"Promiňte - omylem jsem zmáčkl váš zvonek."

Příjemným tónem řekla nic se neděje a lehce za sebou zase přibouchla. Na víc se ho neptala. Doohan chvíli počkal. Zřejmě nikdo jiný už se neobtěžoval, aby na jeho zazvonění odpověděl. Šel nahoru k Suzannině bytu a s povděkem ocenil, že chtěla vychutnat pravou atmosféru velkoměsta a pronajala si byt ve starším domě a ne v nějakém s všelijakými moderními bezpečnostními vymoženostmi.

Dveře byly staré, typ zámku ještě starší. Zámek v mžiku odskočil a už byl uvnitř. "Suzanne?" Ticho. Přesto nic nenavštěvovalo tomu, že odešla ve spěchu. Šaty visely v šatníku v ložnici, šminky se jako obvykle povalovaly v koupelně na podlaze. Vyrasila si na večer, znovu si pomyslel. A zase mu prolétlo hlavou, tentokrát naléhavěji: S kým?

Šel do kuchyně a otevřel ledničku. Vylovil z jogurtu obě ampulky, opláchl je a jogurt uložil zpátky do ledničky za uvadlou celerovou nat'. Právě ampulky opláchl v dřezu, když zaslechl z ulice bouchnutí dvířek od auta. Chvíli trvalo, než mu ten zvuk vůbec došel, a pak ztuhl jako přimražený.

Přiběhl k oknu a vykoukl. Muž, který přecházel ulici, mu

připadal povědomý. Patří k Hansonovi, napadlo ho. Suzannin byt vede do ulice a on jako idiot rozsvítil, když sem přišel. Ten chlapík je na číhané. Určitě ví, v kolik hodin asi se Suzanne má vrátit, avšak Doohan se objevil dřív.

Krucinál, kdy se vrátí? A s kým?

Ted' není čas na žárlení, pomyslel si popuzeně. Mohl by z bytu utéct, ale daleko by se nedostal. Vloupal se tam za její nepřítomnosti. Nebude ani stín pochyb o tom, co tam pohledává, takže zbývá buď ampule spláchnout do záchodu, s výsledným rizikem, které z toho vyplývá pro obyvatelstvo, nebo se jich nějak zbavit.

Běžel k psacímu stolu v obývacím pokoji a bzučáku si vůbec nevšímal. Možná dvě minuty, o moc víc času na to nemá. Prohrabal zásuvky a našel krabičku se šeky z losangeleské banky. Zpáteční adresa na krabičce zněla na jméno Suzanne Pahleviová bytem v Bel-Airu. Vzpomněl si, že říkala, že manžel je pracháč. Šeky hodil zpátky do šuplíku a zmáčkal několik dopisních papírů, aby ampulky vystlal. Vložil je do krabičky, napěchoval do ní ještě několik papírů, aby se ampulky ani nehnuły, a krabičku přelepil páskou. Nakonec ji strčil do obálky, na které byla uvedena stejná zpáteční adresa. Dolů na obálku nalepil proužek papíru a napsal na něj Espinosovu adresu. V krabičce v horním šuplíku našel jen dvě známky, ale budou muset stačit. Připsal na obálku LISTOVNÍ ZÁSILKA a zastrčil ji do kapsy.

Zvonek už drnčel dobré půldruhé minuty a najednou rázem přestal. Jeho špeh se dostal dovnitř, pomyslel si, a přešel k jedné straně dveří. Slyšel dva muže, jak vystupují po schodech, berou je po dvou, ale přesto našlapují tiše jako myšky.

Zaklepání na dveře. "Slečno Syngeová?" Doohan popadl do pravé ruky stolní lampu a čekal. Až vejdou, budou pospíchat.

V následujícím okamžiku se dveře rozletěly a Doohan udeřil lampou do první hlavy, která se objevila, a druhého muže nabral ramenem, když vyrazil ze dveří. Zaslechl syčivé zaklení a jeden se poroučel k zemi a druhý se zlomil v pase, aspoň na chvíli. Doohan se řítel ze schodů a vyběhl na ulici. Sprintoval po chodníku, který po večerní mlze mírně klouzal. Vylovil z kapsy klíčky od auta, nasedl, hbitě zasunul klíček do zapalování a nastartoval.

Motor několikrát zachřel a chcipl. To ta vlhkost, navlhly svíčky, pomyslel si, a znovu se pokusil nastartovat. Tentokrát ucítil benzin a pochopil, že motor zahltil...

Vyskočil z auta, rozběhl se a jeho kroky se rozléhaly ulicí. Chyba, říkal si, měl by klidně jít. Je mlhavá noc a stačí, když zahne za roh, a v tu ránu se jim ztratí...

Přešel do klusu a vzápětí uslyšel, jak několik set metrů za ním bouchly dveře. V příští vteřině se ozvalo jemné plesknutí a u jeho nohou se odštípl kousek betonu. Znovu prudce vyrazil a zamířil k nejbližšímu rohu. Ztracený město, proklínal San Francisco. Nejsou tu žádné uličky, kterými by mohl kličkovat, ani mezery mezi baráky, kam by se mohl schovat.

Kroky za ním se blížily. Mohutně sprintoval na konec bloku. Těsně za rohem je schránka. Musí se k ní dostat a hodit do ní balíček dřív, než ho zmerčí. Zmocnila se ho panika. Ale vtom už doběhl na roh a vytáhl balíček z kapsy. U schránky zakopl, balíček mu vyletěl z ruky a přistál na mřížce kanálu. Vteřinku se tam zakymácel, Doohan se po něm vrhl a jen taktak zachytil růžek chlopně, dřív než balíček mohl propadnout. V následujícím okamžiku ho vhodil do schránky a slyšel jen slabé žuchnutí, jak dopadl na ostatní poštu vespod.

Kroky za ním se opět přiblížily. Rozběhl se postranní uličkou, uklouzl na chodníku, ale ještě to stačil vyrovnat. Byl pořád ještě mimo dohled svých pronásledovatelů, ale když se rozhlédl kolem sebe, se zděšením si uvědomil, že se nemá kde schovat.

Věděl, že ho sleduje auto, dřív než přirazilo k chodníku. Dvířka se otevřela a hlas se slabým přízvukem mu přikázal: "Naskočte si, doktore - honem." Doohan se rychle vsoukal na zadní sedadlo a prudce oddechoval. Slyšel, jak kroky na chodníku doběhly na roh a zpomalily, když se Hansonovi muži po něm rozhlíželi. Potom auto nabralo rychlost a zahrnulo za roh. S úlevou si uvědomil, že je volný.

Ampulky odeslal, říkal si. Ted' už je od něj Strout nemůže získat, kdyby se rozkrájel, takže už z něho nemusí mít

strach. Zalpal po dechu a řekl: "Mrzí mě, že jsem vám způsobil takovou komplikaci, Tony. Snad je líp, že jste to vy a ne Hanson."

Vzápětí si Doohan s náhlou hrůzou uvědomil, že se přepočítal i v tom posledním případě. Kromě řidiče seděli v autě dva muži.

A nebyli to Hansonovi muži.

Ani Stroutovi muži.

Sáhl po klice dveří, ale dřív než ji stačil uchopit, cosi tvrdého ho udeřilo za ucho a propadl se do bolestné temnoty.

44

Doohan si uvědomoval, že se mu hlava kymácí ze strany na stranu. Až po několika minutách mu došlo, že ho kdosi vytrvale políčkuje zleva zprava. Zakašlal, načež mu kdosi přidržel hlavu za vlasy. Ucítil štiplavé výpary čpavku, jak mu spalují nosní sliznici.

"Už se načichal dost," řekl kdosi odměřeně.

Jiný hlas se dotázal: "Musel jsi mu dávat takovou nakládačku?"

Pokusil se otevřít oči a hned je přimhouřil. Přímou na něho mířily dva reflektory. Zaclonil si rukou oči a zůžil je na štěrbinky. Přímou za reflektory dřepěla na židli mohutná postava a držela skleničku. Napravo od sedícího muže stála hubená postava, zatímco nalevo tělnatá postava, skoro stejně široká jako vysoká. Tlustých anebo svalovec, jedno z toho, ale co, to nedokázal rozpoznat. Když se ten muž pohnul, zablesklo se mu kolem očí a Doohan se dovtípil, že má brýle. Doohan se pokusil udělat krok dopředu a vtom si uvědomil, že ho z každé strany drží jeden muž. Někdo mu sundal sako a vyhrnul mu rukávy košile.

Přestože místnost tonula v šeru, poznal, že je obrovská. Oči si už přivykly a za sedící postavou se mu širokánským oknem naskýtal panoramatický pohled na vzdálená světla velkoměsta. Blíž napravo viděl malinkatá pohyblivá světýlka, jak se pohupují nahoru a dolů, a usoudil, že to jsou světla na stožárech člunů v Zálivu. Je v domě na kopci, ze kterého je výhled na most Golden Gate. V Sausalitu nebo v Tiburonu, pomyslel si, ale kde?

"Jak se cítíte?" zeptala se sedící postava hlubokým, sebejistým hlasem muže, který je zvyklý udílet rozkazy.

Doohan si olízl popraskané rty. I z toho nepatrného pohybu ho rozbolela celá tvář. "Nevěřím, že vám na tom opravdu záleží."

"Budete se divit, ale opravdu mi na tom záleží, pane doktore. Velice mi leží na srdci, abyste teď byl v dobré kondici." Z mužova hlasu zaznívala výhrůžka.

Doohanova otupenost se začínala vytrácet. "Máte na mysli jen a jen moje dobro, o tom nepochybuju," řekl sarkasticky.

"Jistě," přisvědčil muž prostě. "Nechcete se napít?" podával Doohanovi svoji skleničku.

"Vodu," odpověděl Doohan ochable.

Muž na někoho kývl a za chvíli mu někdo přidržel sklenici ke rtům. Vypil ji do dna, ale na něco si teď vzpomněl. Sakra, má pořád ještě plný nos toho čpavku ...

"Nedáte si k tomu skotskou?" zeptal se s politováním sedící muž. "Měl jsem za to, že si na skotskou potrpíte. Vaše smůla. Jsem pyšný na svoje martini. Dělá, co můžu, abych sehnal ten nejskvělejší gin. Chutnal jste už někdy gin habhel?"

Baví se, jako by neuměl o ničem jiném povídat, říkal si v duchu Doohan. Celou noc budou klábosit o pozemských slastech.

"Maříme čas," prohlásila stojící postava.

"O tom, jestli maříme čas, rozhoduju já," odpověděl sedící muž klidně, ale břitce. "Pane doktore." Ta pauza vyzněla skoro lítostivě. "Způsobil jste nám spoustu starostí. A to ve věci, která se vás fakticky vůbec netýká."

"Týká se mnoha lidí," oponoval Doohan rozzlobeně, ale byl příliš vysláblý a nebyl v tom patřičný důraz.

"Jde především o to, že vám přiděláváte starosti."

"S těmi, co vám přidělávají starosti, nezacházíte zrovna v rukavičkách," řekl Doohan a jeho vlastním uším to znělo jako nárek.

"Neberte to osobně," předeslal sedící muž poklidně. "Nejsem sadista, doktore. Nepřináší mi to žádné potěšení, když jiní lidé trpí. Ale existuje cosi jako vyšší dobro."

Doohanovi uniklo, na co tím naráží, ale najednou ho ta záměrná zdvořilost nesmírně unavovala. "Táhněte k čertu," řekl vysíleně.

"Pane doktore." Tentokrát zněl hlas přísněji. "Máte vzorek té kultury. Chceme ho zpátky."

"O žádné kultuře nevím."

"Budu trpělivý, pane doktore - prozatím. Víme o úspěchu doktora Frenche a taky víme, že kulturu nechal na místě, kde jste ji mohl najít. A teď od vás chceme, abyste nám řekl, co jste s ní provedl."

"Předal jsem ji majoru Hansonovi," odvětil Doohan.

Sedící muž nepromluvil. Postava po Doohanově pravici mu zničehonic ohnula ruku za záda a začala mu ji kroutit. "Přestaňte!" rozkázal sedící muž. Tlak okamžitě povolil. "Odpusťte mi, doktore - ten nedostatek taktu, když nic jiného. Zavažte mu oči, prosím."

Muž po Doohanově levici mu zvrátil hlavu, strážce po jeho pravici mu zakryl oči tlustou gázou a pak ji přilepil náplastí. Doohan cítil bolestivé tahání vlasů v zátylku, jak si muž dával záležet, aby proužky náplasti držely pevně.

"Můžete nám to říct rovnou," promluvil sedící muž, "a ušetřit nám všem spoustu času a námahy. Stejně nám to řeknete, dřív než se rozední."

Doohan opakoval: "Táhněte k čertu!" Najednou ho popadli, otočili a musel kráčet před svými strážci. Uvědomoval si, jako by šel po dlaždicích nebo po mramoru. Pak před ním někdo otevřel dveře a strčili ho do jakési menší místnosti; boty opět zazvonily o dlaždičky a od blízkých stěn se odrazila ozvěna. Zničehonic ho srazili na kolena; instinktivně vymrštil ruku před sebe, aby nespadol na obličej. Zachytil se hladké, oblé, zakřivené plochy a za ní prázdnota. Zapuštěná vana, blesklo mu hlavou. Je v koupelně a podle ozvěny a podle toho, že jsou tu s ním ještě dva další muži, je to dost prostorná koupelna.

Dveře se znovu otevřely a Doohan slyšel, jak na dlaždičkovou podlahu dopadl menší kožený kufík. Následovalo cvakání přezek a rozvazování řemínků a nakonec se na moment rozhostilo ticho. "Postavte ho, prosím." Tichý, nepřívětivý hlas, ve kterém zazněl cizí přízvuk. Muž, který promluvil, stál skoro u něho a Doohan tušil mohutnou horu masa a cítil nasládlý zápach potu. Tlustých z obýváku, domýšlel se.

"Víte, jak působí apomorfín, doktore? Tato jeho varianta je výsledkem mého vlastního výzkumu, ale je daleko účinnější," řekl věcným, takřka profesorským tónem. "V této formě se mi ho dosud nikdy nepodařilo použít, domnívám se však, že za války by se hodil jako spray proti nepřátelským vojákům. Byl by mnohem humánnější než kulky nebo plyn." Masitá ruka ho uchopila za pravou paži a Doohan ucukl. V následujícím okamžiku už ji měl zkroucenou za zády, až téměř vykřikl bolestí.

Masitá ruka se vrátila s tampónem navlhčeným v lihu a potřela mu s ním horní část paže. Prakticky okamžitě ucítil na holé kůži dotek studeného kovu a uslyšel jemné zasyčení. Poznal ten zvuk až moc dobře - zní tak injekční stříkačka s heliovým pouzdem. Používal je dnes a denně při očkování proti neštovicím. Sérum, nebo ať je to cokoli, se pod mírným tlakem vstříklo přímo do kůže.

"Za chvíličku to přijde, doktore," poznamenal tlustých.

Všichni ostatní mlčeli; Doohan vnímal pouze zápach tlustýchova těla a namáhavé oddychování. Po chvíli zjistil, že tak dýchá on sám.

Pak se mu udělalo těžko od žaludku, jako kdyby jel dlouho autobusem nebo se půl hodiny plavil v rozbourěných vodách Zálivu. Zpočátku to byla mírná nevolnost a pak se to pozvolna stupňovalo. V ústech a v krku cítil kyselou pachut'. Vzápětí se mu roztřásl žaludek a následovaly slabé křeče.

"Nic proti tomu nezmůžete," politoval ho tlustých.

Bude zvracet, pomyslel si Doohan zděšeně. Začal se mu zvedat žaludek. Snažil se dýchat zhluboka, potlačit nevolnost. Potom se začal dávit.

"Podržte mu hlavu nad vanou - rychle."

Ruka mu strčila hlavu dopředu ještě včas. V příští vteřině se zlomil v pase a s bradou pevně přitisknutou k chladivému porcelánovému okraji vany zvracel.

Několik minut opakovaně dával a pak vysílením klesl na podlahu. Oči pod obvazy mu slzely a hrdlo mu spalovala žaludeční kyselina. V ústech měl pachut' zvratků. Studené kachličky působily v tuto chvíli jako balzám. Pak znovu pocítil nevolnost a sevřela ho další křeč. Tentokrát zvracel déle a urputněji. Nevyrhoval skoro žádné pevné částičky, ztrácel především tekutinu. Teď už chápal, proč mu sedící muž tak štědře nabízel skleničku vody.

"Pane doktore, akorát nám musíte říct to, co chceme vědět, to je všechno. Protilátka zabírá ohromně rychle - do dvou minut. Mohl byste s námi povečeřet a dát si s námi lilek zapékaný se sýrem a s rajskými jablčky." Tentokrát se ani trochu nesnažil skrýt sadismus ve svém hlase.

Doohan začal znovu zvracet, ale neměl už co, dával jenom zelenou žluč. Nakonec se vyčerpáním opět zhroutil na dlaždičky. Někdo ho popadl za vlasy, nadzvedl mu hlavu a otřel obličej navlhčenou žínkou. Poté ho převrátili na záda a nalili do něho sklenku vody. Mokrá žínka působila blahodárně, přímo rajsky, což se o vodě říct nedalo.

"Nechceme, abyste příliš trpěl - ze začátku," pravil tlustých. Pak se na Doohana obořil: "Co jste s tou kulturou provedl?"

"Já žádnou nemám," zasípal.

"Doktore, jste přece lékař a víte, co člověk snese," lichotil mu a zároveň vyčítal ten hlas. "Míra dehydratace u vás bude postupně kritická. A mohlo by dojít k nenapravitelnému poškození žaludeční sliznice."

"Můžete -" nasadil šeptem.

Roztřásla jím zimnice. "Podržte mu paži."

Doohan cítil, jak se muž o něho opírá a posazuje ho. Rozbředlý tloušť s bachratým, rosolovitým břichem. Chvilkový dotek chladivého kovu o paži a znovu to jemné zasyčení. Když se v něm opět začala vznášet vlna nevolnosti, odplazil se k okraji vany.

"Připadáte mi jako lumík putující do moře," dobíral si ho tlustých. "Já v tom mohu pokračovat celou noc. Vy taky?"

Doohan se zachytil okraje vany a svíjel se v bolestných křečích. V jednom okamžiku se nadechl v nesprávnou chvíli a začal se dusit vlastními zvratkami.

"Hlídejte ho," řekl znuděným tónem tlustých. "Až nám bude ochoten něco povědět, tak mě zavolejte." Dveře se znovu otevřely, Doohan slyšel odcházet dvoje kroky a pak se dveře zase zabouchly. Nechali u něho jenom jednoho strážného, pomyslel si, ale mohli tu stejně tak dobře nechat celou armádu. Škrtl zapalovač a zavoněl cigaretový kouř.

"Chcete šluka?" Strážce mu vyfoukl oblak kouře do tváře a Doohan začal znovu dávat. Strážný se tlumeně zasmál. Po chvíli ticha bylo slyšet, jak si listuje časopisem. Nudí se, uvažoval Doohan, ale upřímně řečeno, koho by bavilo dívat se na někoho, jak zvrací. Sklonil se níž do vany a dýchal zvolna, aby ten zápach nepřivolal další zvracení. Rukama si držel hlavu a palci opatrně postrkoval obvaz přes oči. Konečně pod ním uviděl. Shlížel do zelené

porcelánové vany, po jejichž stěnách stékaly zvratky a hleny. Zasténal, mírně se z vany vysunul, otočil hlavu a uviděl boty muže, který seděl na prádelníku.

Udělal se mu zase nevolno a sevřely ho křeče. Tentokrát z něho šla narůžovělá žluč, první známky kapilárního krvácení. Doslova si rve žaludek nacucky, pomyslel si. Dávení ustoupilo a Doohan si uvědomil, že chvíle uklidnění se prodlužují. To pomine, až se ten tlust'och vrátí a píchne mu další injekci, ale do té doby je tady sám s jediným strážcem.

Zvedl hlavu. Na druhé straně vany bylo velikánské okno, s výhledem na temné siluety stromů, nízké členité kopce a na oceán.

"Žádné očumování," napomenul ho strážný a vtom mu Doohanovo počínání došlo. "Doprdele, jak jste si ten obvaz posunul?" Doohan slyšel, jak se k němu blíží kroky. Z těsné blízkosti uviděl hnědé gondoly, notně sešlapané. Muž se k němu sklonil a popadl ho za vlasy, aby ho zvedl ze země.

Doohan ucukl, spíš automaticky než úmyslně, a strážný udělal krok dopředu, aby ho mohl lépe uchopit. Najednou uklouzl na vlhkém okraji vany a ztratil rovnováhu. Doohan se vši silou, která mu ještě zbývala, vymrštil a podsekl strážnému kolena. Mužovi se podlomily nohy, zaklel a padal na obličej. V poslední chvíli se zapřel nohama o obrubu vany, aby neupadl do zvratků pod sebou.

Vzápětí se ozval řinkot skla, výkřik a Doohana ovanul studený vzduch. Posadil se, strhl si obvaz z očí a zatrnul bolestí, jak mu náplast rvala chomáčky vlasů. Nějakou dobu jenom seděl na podlaze, vnímal pach z vany a očima přivykal tomu nenadálému jasu, který se odrážel od smaltovaných stěn místnosti.

Musí se dostat odsud, napadlo ho okamžitě. Na druhé straně vany větší část okna zmizela a z rámu vyčuhovaly ostré střepey. Kristeježíši, mně je tak zle, já to nedokážu ... Vydrápal se na nohy a zvedl porcelánový poklop ze záchodové mísy. Zapochoyboval, jestli na to má vůbec sílu. Uchopil poklop do náruče, dlouhým krokem překročil vanu a začal s ním vytloukat střepey skla.

Odstranil už většinu střepey na spodní hraně rámu, když zaslechl kroky na chodbě. Otočil se a dveře se právě otvíraly.

Stál v nich neskutečně tlustý muž, oči za brýlemi mu překvapením pomrkávaly. Chvilí na sebe ohromeně zírali. Pak tlust'och zakřičel na někoho za sebou, neohrabaně se rozběhl a sápal se po Doohanovi. Doohan upustil poklop z okna. Tlust'och se naklonil přes vanu a uchopil ho za paži. Doohan se pootočil, chytil ho za ruku a pak se pomalu vyklonil z okna. Tlust'och se snažil znovu nabýt rovnováhu, ale podlaha příliš klouzala a armatury byly daleko, aby se jich mohl zachytit.

Doohan tlust'ocha pustil a ten se okamžitě svalil do sliznaté kaše na dně vany. Doohan zavrával na parapetu a poslouchal, jak se tlust'och ve vaně dáví. Pak uslyšel, jak chodbou přibíhají lidé.

Musím se dostat odsud, říkal si, a znovu mu bylo na zvracení. Musím se dostat odsud ... Posadil se na parapet, otočil se a rukama se zavěsil za okenní řimsu. Uslyšel, jak do koupelny vběhli lidé, a automaticky se pustil. Dopadl asi o půl metru níž na široký dřevěný trám, na jednu z konzol, které podpíraly dům. Kolmo ho protínal jiný trám; objal ho a začal se spouštět. Třísky se mu zadíraly do prstů a odštěpek mu seděl trochu kůže z nahé levé paže. Nic se neděje, utěšoval se. Vlahý vzduch a bolest mírnily nevolnost.

Nad sebou vnímal světlo z koupelny a slyšel změt' hlasů. Ale byl už skoro dole, absolutně ho nemohli vidět. Vtom ztuhl. Zase na něho jde to zatracený zvracení. Pevně se přidržel trámu a tiše dávil. Pak cítil, jak se pouští. Byl slabý jako moucha. Chvilinku padal a už ležel v měkké půdě pod domem. Nad ním se ozývalo bouchání dveří a burácení motorů aut. Jestli ho teď chytanou, bude to jeho smrt.

Napůl se doplazil, napůl doklopýtal do hustého křoví blízko domu. Po muži, který vypadl z okna, nebylo nikde ani stopy - nejspíš zápasí se smrtí, napadlo Doohana s uspokojením. Tiše jako myška se prodíral houštinou směrem k Zálivu. Podél vody vede silnice do San Franciska. Bude muset najít umývárnu, aby se opláchl, vzít si jinou košili a sako a zavolat Espinosovi, že přiletí do Washingtonu.

Náhle si na něco vzpomněl a nahnátl zadní kapsu kalhot. Peněženku tam měl pořád ještě bezpečně zasunutou. Sice ho zběžně prošacovali, ale dalo rozum, že kulturu do peněženky schovat nemohl, a fotografie přehlídli.

Došel k úpatí svahu. Několik set metrů nad sebou slyšel, jak se houštím prodírají lidé, a viděl světelné kužele baterek. Přidržel se borovicového zákrsku, narovnal se a opět se ho zmocnil pocit nevolnosti. Zvracel a po košili mu stékala narůžovělá tekutina. Klopýtavě se pustil z kopce dolů.

Najednou šel po něčem tvrdém, a když sklopil zrak, zjistil, že půda pod nohama je černá. Makadam. Stál na kraji silnice. Podíval se na světla nad sebou. Žádná silnice, dálnice.

Přijíždělo auto a Doohan na něj oběma rukama zamával. Přefítilo se kolem a troubilo jako na lesy. Sundal si košili a zamával na další, které kolem něho taky projelo. Nějakou dobu se žádná auta neobjevovala, takže šel po krajnici a coural košili za sebou. Padal únavou a začal zápasit s poslední vlnou nevolnosti, jak se domníval. Jestli ho teď vypátrají, táhlo mu hlavou, tak je s ním konec. Na to, aby kladl odpor, je k smrti unavený a tak jako tak mu na tom houby záleží.

Zaslechl další auto. Otočil se, na několik set metrů uviděl hlavní světla a netečně zamával košilí. Vtom se ho znovu zmocnila nevolnost, sklesl na kolena a zvracel na asfalt zakrvavené hleny.

Auto zajelo ke krajnici a už k němu přibíhali dva muži. Až když se jeden z nich k němu sklonil, aby mu pomohl na nohy, uvědomil si, že mají uniformu.

Skrz houstnoucí mlhu ještě zaslechl, jak jeden z dálniční hlídky řekl: "Hernajs, další ožrala."

Doohan strávil nepohodlnou noc na záchytné stanici v Sausalitu, ani oko nezamhouřil a pořád ještě ho svédila zápěstí od železek, která mu policejní hlídka nasadila. Přestože mu stále znovu a znovu kladli stejnou otázku, odmítl jim prozradit, kde zaparkoval auto. Propustili ho následující ráno, vrátili mu klíče a peněženku a varovali ho, že příště už by se to neobešlo bez masné pokuty.

Odjel autobusem do San Franciska a nechal se odvézt taxíkem do hotelu Miyako. Pět minut nato už se koupal v horké vaně v japonských lázních. Pokojské dal peníze, aby mu odnesla šaty do blízké prádelny. Když se vykoupal, měl je složené v šatně, voněly čistotou a nebyla na nich jediná skvrnka.

Časně odpoledne si vyřídil letenku do Washingtonu a pak zavolał Espinosovi a varoval ho, co mu příští den přijde poštou, a zároveň mu sdělil, že navečer přiletí. Když zavěsil, zůstal chvíli v budce s rukou na sluchátku. Pořád ještě neví, kdo tu virovou kulturu vlastně přivedl na svět, ani kdo zavraždil Frenche, Woodruffa a Guittereze. Ani kdo chtěl, aby vyzvracel své vnitřnosti. Co by se bývalo stalo, kdyby jim prozradil, jak s ampulkami naložil, ptal se sám sebe. Předózovali by ho tím sajrajtem, takže by umřel na vnitřní vykrvácení? Nevolnost je nejen fyzická zbraň, ale i psychologická, pomyslel si. Má totiž tu výhodu, že člověk chce umřít. Ale vzápětí musel tu myšlenku zapudit, protože sotva na to pomyslel, už se mu zase začínal zvedat žaludek.

Ruka, v níž svíral sluchátko, mu zběhla a ztěžka prsty rozevřel. Víc toho udělat nemůže. Není soukromý detektiv, ani tajný agent, dokonce už ani neplní žádné poslání. Čím se od sebe liší hrdina a zbabělec - tím, jak chápou skutečnost? Je jenom obyčejný venkovský lékař a panebože, jak touží vrátit se ke svým pacientům...

Doohan vykročil z budky a podíval se na hodinky. Do odletu a do chvíle, kdy - s největší pravděpodobností - jednou provždy opustí San Francisco, mu zbývají ještě tři hodiny. Jak by si přál, kdyby mohl zvednout telefon a rozloučit se s Annou Goldsteinovou. Ještě víc by si ale přál, kdyby se mohl vidět se Suzanne.

Touhle dobou už nejspíš každý její krok hlídají jak Hanson, tak Strout i ti, kdo ho minulou noc unesli. A kromě toho si ani nemyslí, že by ho viděla ráda. Hansonovi muži jí určitě prohledali byt a asi ji valnou část noci vyslyšeli.

Může jí zkusit zavolat, napadlo ho, a tak se vrátil do budky a vytočil číslo. Po třetím zazvonění se ozval mužský hlas "haló?" Jeden z Hansonových mužů, řekl si Doohan.

Zavěsil. A pak zcela bezdůvodně, jen proto, že se chtěl s někým rozloučit, vzpomněl si na prvního přítele, s kterým se v městě seznámil.

Na Benoita. Dlouhé dny mu to vrtalo hlavou a teď se ta myšlenka konečně vynořila na povrch jako plynová bublina v močále: Proč Benoit umřel na nemoc veteránů? Protože znal Roye Frenche? Stal se hříčkou náhody, jedinou osobou schopnou nákazy? Ne, zavrhl to Doohan, to je za vlasy přitažené.

Jak s tím Benoit souvisel?

Laval, Roy French, Guitterez ... ví, jak ti jsou do toho zapojeni, jakou roli v tom hrají. Ale co Benoit? Nikdy toho na sebe moc neprozradil, Doohan se nikdy vlastně nedozvěděl, co Benoit dělal ta dlouhá léta předtím, na čem pracoval, u koho pracoval.

Ale jedna osoba by to mohla vědět. Benoitova sestra. Měla by být u něho v domě a balit zbytky bratrova majetku, aby mohla dům nabídnout k prodeji. Má čas, může vykonat zdvořilostní návštěvu...

A velice by ho uspokojilo, kdyby zjistil, že s tím Benoit nijak nesouvisí, že zemřel náhodou, že jeho první přítel v San Francisku byl přesně tím, za koho se vždy vydával - lékař na odpočinku, který žil osaměle a který se z vlastní dobrosrdečnosti zajímal o jakéhosi Calvina Doohana a jeho život...

Taxík vysadil Doohana na vršku kopce, kde Market Street přechází do Portola Drive. Byl jasný den a Doohan viděl skoro celé město. Dlouho si je prohlížel, ale neměl přítomný pocit, že by mu přirostlo k srdci, nelitoval, že je opouští.

Když se otočil zpátky k domu, uviděl, že Benoitova sestra tu neklamně byla a zase odjela. Z jednoho z prázdných oken vyhlížela cedule "Na prodej" a kytky v květináčích na schodech mezitím už dávno zvadly a odumřely. Neztrácela příliš času s úklidem domu a s jeho předáním realitářům. Na rohu je benzínová stanice; zavolá si odtamtud pro dalšího taxíka, aby ho odvezl na letiště. Už se otočil k odchodu, pak se zarazil a zkusil dveře. Nebyly zamčené. Po schodech vyšel do obývacího pokoje. Všechna okna byla zavřená, vzduch v místnosti suchý a zatuchlý jako ve všech nevětraných domech, určených na prodej. Pokoje byly dočista holé, nábytek odstěhovaný, koberce odvezené. Na podlaze se povalovaly cáry novin a v rohu prázdná krabice a v ní prasklá žárovka, to bylo vše.

Když procházel domem, dýchla na něho nostalgie. Zastavil se na chvíli v knihovně a zahleděl se na krb, kde si s Benoitem povídali o hladu a bídě v Bangladéši a o tom, kam směřuje světová politika. Benoit zastával krajní názory, ovšem starý pán na ně měl plné právo a rozhodně mu to skvěle myslelo.

A nad to všechno mu byl Benoit přítelem v době, kdy ve městě nikoho jiného neznal. Doohan se sám pro sebe tiše zasmál. Benoit vždycky nechával hovořit většinou Doohana. Stařec není ničím zajímavý, říkával. A pak, skoro jako by se omlouval, dodával: neumím poutavě vyprávět své vzpomínky.

Tichý, bystrý starý pán s obličejem jako jestřáb. Nezemřel hezkou smrtí, ale to se poštěstí jen málokomu.

Doohan přešel k obrovskému oknu s výhledem na Záliv a na město a odšoupl skleněné dveře, aby vyvětral. Postál ve dveřích, vlahý vzduch mu chladil tváře a pak se podíval na hodinky. Brzy už bude muset jít.

Ale toho pocitu ne a ne se zbavit...

Benoit nebyl nevinátko.

Vynoří se stíny bývalého přátelství a já oslepnu, pomyslel si Doohan. Lze si mě koupit jako kohokoliv jiného, jenom platidlo je jiné. Mně stačí trochu lidské laskavosti, když jsem osamělý, a zamhouřím obě oči nad komplotem na likvidaci milionů.

Jak s tím Benoit souvisel? znovu mu vrtalo hlavou.

Zachvěl se chladem a dveře zavřel. Blamuje se. Hanson se o Benoitovi slovem nezmínil, Strout jakbysmet.

Souvisí jenom s Royem Frenchem, s nikým jiným, a kdoví jak s ním vůbec souvisí? Vydal se na poslední zběžnou obhlídku domu a říkal si, že jistota je jistota, a posléze si přiznal, že něco skutečně hledá, ale neví přesně co. Každopádně přišel s křížkem po funuse. Zbývají tu už pouze cáry novin na podlaze, stará fotografie, visící za jediný připínáček na korkové nástěnce v knihovně, a lepenková krabice s prasklou žárovkou.

Začal již sestupovat po schodech k hlavním dveřím, ale zarazil se a vrátil se do knihovny. Tu fotografii na nástěnce viděl už tucetkrát, jaktěživ si ji však pořádně neprohlédl. Sundal ji z nástěnky a odnesl k oknu, kde bylo lepší světlo, a v tu ránu se mu zatajil dech.

Fort Detrick 1962 - fotograf byl tak laskavý, že to napsal na zadní stranu. Na fotografii se Roy French, Laval a Gutterez, všichni mladší a štíhlejší, usmívali do fotoaparátu. Opozdál trochu vpředu stál doktor Hugh Benoit a držel kolem ramen tlustého muže, který měl otočenou hlavu a jehož rysy částečně ořezával okraj fotografie. Doohan ten obličej nerozpoznával.

Ale Benoitův ostrý nos a uzounký knír, tenkrát ještě černý, je neomylný. Směje se a bodře žertuje se svými kamarády. Je v civilu, nemá uniformu. Jak se s nimi seznámil? Jako nějaký civilní podnikatel? Nebo snad jako poradce či lékař, kterého tam dočasně přidělili? Co jeden na druhém viděli? A komu se zaprodali? Kvůli které zemi zradili svou vlast?

Jak se na fotografii sebevědomě usmívají. Jaký je mezi nimi mírný odstup, náčelníci vpředu a Indiáni vzadu. Stoprocentně byli přiděleni Benoitovi kvůli nějakému tajnému projektu. A po letech, když si všichni vybudovali postavení v občanském životě, Benoit je znovu vyhledal. A nevyhledal je jako přítel nebo důvěrník či kámoš z vojny.

Hugh Benoit je zaměstnával.

Doohana v tu chvíli trklo ještě něco jiného. Benoit byl zapojený do rozsáhlého spiknutí, které mu jistě zabralo nesmírně času. Na Doohana si ale vždycky čas našel, na partičku go taky i na dlouhé povídání o eradikaci neštovic v Bangladéši. Stovka rozhovorů mu probleskla hlavou a vybavil si stovku Benoitových inteligentních, všetečných a dotěrných otázek. Jak se prováděla kontrola nákazy?

Nikdy mu nešlo na rozum, co na něm Benoit viděl, proč mu starý pán věnoval tolik času.

Ted' už to ví.

46

Když za sebou Doohan zavřel Benoitovy dveře, slunce pořád ještě jasně svítilo, ale od oceánu foukal studený vítr a přes vrcholek Mount Sutro s sebou přinášel cáry mlhy. Natočil se k větru zády, takže je nejprve neviděl.

"Zdravíčko, pane doktore," oslovil ho Hanson.

Na chodníku stáli Hanson, Roberts a dva policisté v uniformě. Hanson nikdy nevypadal vojenštěji, pomyslel si Doohan, ale měl by mít za zády celou armádu. Hansonovo vládní auto a hlídkovací vůz parkovaly sto metrů odtud. Nemohl je z oken vidět.

"Jak jste to věděli?"

"Hospodyně odvedle nás včas upozornila; jakmile vás viděla vejít dovnitř, zavolala na policii. Požádal jsem je, aby mi podali zprávu, kdyby se tady někdo ochomýtal."

"Pospíšili jste si."

Hansonův úsměv postrádal humor. "Jste tady skoro už hodinu." Přistoupil k Doohanovi, ostatní v patách za ním. "Ministerstvo zahraničí mi dalo povolení vás zatknout."

"Persona non grata?"

Hanson kývl na souhlas. "Správně. V Endo-Syn na nás už čekají šerifovi lidé."

Doohan zaváhal, zachvěl se v studeném větru a chvíli si tu skupinku prohlížel. Měl o Hansonovi svoje pochybnosti, ale něco mu tady nehraje. To nevádí, stejně nemá možnost úniku. "Jak myslíte," řekl klidně. "Můžeme jít."

Hanson si ho přísně změřil a Doohan usoudil, že takovouhle reakci od něho Hanson nečekal. Hanson si vůbec neuvědomuje, jak málo síly k odporu v něm zbývá. Policisté ho prořezávali, jestli u sebe nemá zbraň, a podali jeho peněženku Hansonovi. Doohan zatajil dech, ale Hansona nezajímaly fotografie jeho rodiny - ani ty ostatní, pečlivě strčené vespod. Rozhodující bylo, že v peněžence očividně nebyly schované žádné ampule. Hanson ji zběžně prohrábl a zase mu ji vrátil. Šli k autu, které řídil Roberts, a Hanson mu otevřel dvířka. "Dozadu," přikázal, zatímco Roberts vůz obešel.

Doohan nasedl a Roberts se vmáčkl vedle něho. Roberts měl sako lozepnuté a Doohan zahlédl, že má v podpaždí zavěšené pouzdro s revolverem. To je divné, řekl si v duchu. Hanson mu kdysi prorokoval, že přijde chvíle, kdy mu poví všechno, co ví. Má pravdu, tentokrát si nic nenechá pro sebe a do posledního slova mu vše vyklopí. Oknem se podíval na Hansona, jak hovoří s policisty. Jeden z nich pak přistrčil Hansonovi tuhou podložku, aby něco podepsal. Povolení k přepravě vězně, napadlo Doohana.

Mlčky jeli zpátky do Emeryvillu a Roberts nespouštěl z Doohana oči. V jeho výrazu se něco trpytilo a Doohan se modlil, aby nevjeli do rigolu - kdyby se to stalo, Robertsovi by to mohlo posloužit jako záminka k tomu, aby do něho provrtal díru jako vrata od stodoly.

Mezitím už bránu do Endo-Syn hlídaly stráže a Hanson se musel prokázat legitimací, aby mohl projet. Ve vstupní hale a ve všech patrech vartovaly další stráže. Utáhli to fest, pomyslel si Doohan, ale podle věku a podle toho, jak se chovají, to jsou strážní Endo-Syn a ne příslušníci vojenské policie v civilu. A jde z nich větší strach než z průměrného najatého policajta.

Svrchnik a kuffík, které si nechal v autě, když šel k Suzanne, byly v Hansonově kanceláři. "Našli jsme vaše

auto dneska ráno," řekl Hanson. "Počkali jsme si, které auto tam zůstalo, když všichni odjeli do práce. Můžete si vzít kufřík s sebou, až vás odsud polifrujeme."

Doohan se posadil před Hansonův psací stůl a čekal. Hanson naznačil Robertsovi, aby se vzdálil, a mladý poručík se otočil, vrhl na Doohana tajuplný pohled a zdráhavě odešel. Když za sebou zavřel, zeptal se Doohan jaksi mimoděk: "Moc mě v lásce nemá, co?"

"Já taky ne," utrousil suše Hanson.

Doohan se na Hansona upřeně zahleděl. "Šerifovi lidé se tu ve skutečnosti neobjeví, že ne?"

"Mohli by," odvětil Hanson. "Ale ne hned. Třeba se vůbec neobjeví." Zdálo se, jako by dělal něco, do čeho se mu nechce, a Doohan si začal v hlavě věci přerovnávat. Teď ještě s větší jistotou věděl, že Hansona špatně odhadoval. "Můžeme vás pohřešovat, pane doktore. Můžeme vás pohřešovat celé roky. Rozumíte tomu, co říkám?"

"Rozumím," přitakal Doohan. "Ale pochybuju, že tomu rozumíte vy."

"Povězte nám, co víte, a předám vás do rukou šerifovým lidem. Ti vás doprovodí na letiště a pošlou vás šupem do Anglie. Tedy, předám vás do rukou šerifovi, až a jestliže vás najdu." Odmlčel se. "Třeba vás nikdy nenajdu."

Doohan se pohodlně uvelebil na židli. Měl pravdu. "Proč se mě rovnou nezeptáte, co chcete vědět?"

"Kam jste jel včera v noci?"

"Nikam jsem nejel, unesli mě." Doohan mu zevrubně vyličil události předchozího večera.

"Měl jste představu, kde jste?"

"Někde v Sausalitu - kde přesně, to nevím."

Hanson se tvářil rozčileně. "To místo nám podrobně popíšete pozděj. Nemělo by být těžké ho najít." Zaváhal. "Předpokládám, že mají kulturu."

"Ne. Stačil jsem ji ještě předtím poslat poštou."

"Cože?"

"Poslal jsem ji jednomu příteli. Jestli chcete, řeknu mu, aby vám ji část předal."

Hanson ťukal tužkou do stolu. "Jste nesmírně velkorysý, i když asi tuším, komu jste ji poslal, protože tolik přátel nemáte. Můžu zařídít, aby Espinosovu poštu zachytili."

Doohan se podíval na hodinky. "Ve Washingtonu už je všude zavřeno a doručí mi to ráno. Podle mě budete muset postupovat podle regulí, ale na to už bude pozdě."

Hanson zrudl. "Jak to French vykultivoval?"

"Virus potřebuje k růstu stopové množství vanadu. Paul použil deseti až padesáti nanogramů na gram. Budete to muset zkoušet." Tázavě se na Hansona podíval. "Chápete, že proto nebyl virus nakažlivý. Bez vanadu totiž nemohl růst."

"Takže tím tajemstvím, které nám Paul zamlčel, byl vanad?"

"Zavraždili ho dřív, než to stačil říct."

Po chvíli ticha se Hanson otázel: "Kdo vám pomáhá?"

Doohan rozvažoval, jestli má k Stroutovi nějaké závazky. "To vám neřeknu."

Hanson se zatvářil znuděně. "Nemusíte. Když jste byl ve Washingtonu, zašel jste na britskou ambasádu. Předpokládáme, že vám pomáhá a podporuje vás zpravodajská služba, kterou tady mají." Najednou se mu ve tváři objevilo podezření. "Jste nějaký sdílný. Proč?"

Doohan se k němu naklonil. "Kdo přišel s nápadem poslat Frenchovi vzorky tkání ponořené do niklkarbonylu?"

"Bylo třeba svést veřejnost na falešnou stopu."

Doohan měl pocit, jako by se chystal zasadit smrtelnou ránu. "Někdo vám to poradil, vidíte? Veřejnost ano - ale proč svádět na falešnou stopu Paula Frenche?"

Hanson se mrazivě usmál. "Moc se nám ho na falešnou stopu svést nepodařilo, co říkáte? Neodpověděl jste ale na mou otázku."

Doohan si uvědomoval, že Hanson ví, že kličkuje, ale musel ho ještě chvíli napínat. "O jaký druh virové zbraně se jedná, pane majore?"

"To přece víte." Hanson se začal potit. "Je to chřipka. S chřipkovými viry se snadno pracuje a jsou nebezpečné."

"Tomu vláda věří, ničemu jinému? Že je to prostě forma chřipkového kmene? Copak dvojí vystavení nákaze není podstatné?"

Hansonův obličej se leskl potem. "O tom jsou jisté pochybnosti."

Doohan na něho nevěřícně upřel zrak. "Kdo vám tohle nakukal? O tom vůbec žádné pochybnosti nejsou, pane majore. A vy to víte."

"Máme svoje experty. A pořád ještě jste neodpověděl na mou otázku," prohlásil pevným hlasem Hanson.

"Jak velkou hrozbu podle vás ten virus představuje, pane majore?"

Hanson na něho zíral jako pták na hada. "Tu nejvážnější, jaká nás kdy potkala."

"Když jsem byl u Benoita, nevěděli jste, jestli tu kulturu u sebe mám nebo nemám. Přesto na to, abyste se té nejvážnější hrozby zmocnil, si přivedete jednoho Roberta a dva policisty. I na obyčejného vraha by jich čekalo aspoň deset. Na teroristickou skupinu by vaše vláda povolala sto mužů. Na mě - čtyři. Jakou pravomoc skutečně máte, pane majore? Kolik lidí celkem máte k dispozici? Mň, než kolik jste jich měl na začátku? Od chvíle, kdy jste sem přišel, ztrácíte lidi i pravomoc -"

"Odpovězte na mou otázku!" vybuchl Hanson.

"Proč jsem tak sdílný?" opakoval pomalu Doohan. "Částečně proto, že vás vodí za nos, pane majore. A vy to víte, jenomže si to nechcete připustit."

Hansonovi ztuhly rysy. "A jaký by k tomu měli důvod?"

"Když se jim to vymklo z ruky, potřebovali vyšetřování jako zástěrku, ale takové, které by nebylo příliš důkladné. Takže vám od počátku házeli klacky pod nohy. A pak tomu French skoro přišel na kloub a bylo třeba vám zabránit, abyste objevil, o jaký druh viru se skutečně jedná. Jste čestný člověk, pane majore. Věděli, že byste v té věci něco podnikli."

V místnosti zavládlo ticho a Doohan slyšel, jak major vzrušeně dýchá.

"Mám za to, že víte, o jaký druh viru se jedná?"

Doohan přikývl. "Ano."

Hansonovi cukalo v levé tváři. "Čekám."

"Nutnost dvojího vystavení nákaze je faktem," začal zvolna Doohan. "To víte. Ale Roy French nespáchal sebevraždu a Ramon Gutterez úmyslně nezabil svou manželku, kterou oddaně miloval, tím, že dopustil, aby přišla do styku s virem dvakrát. Důsledek dvojí expozice spiklence zcela zaskočil. Netušili, jaké nebezpečí hrozí."

"Poukázal jste na stránku dvojí expozice," přerušil ho Hanson. "Jestliže tenhle účel virus neměl, pak se i nadále jedná o druh chřipkového viru, jak jsem už řekl."

Doohan vyndal peněženku a na stůl rozložil pozitivy pořízené z fólií. "S účinky dvojí infekce se nepočítalo. Tohle měl virus způsobit."

Hanson hleděl na fotografie bez jediného slova komentáře, pak vyndal ze zásuvky lupu a podíval se na ně zblízka. "Jsou to zárodky."

"Křečků," vysvětloval Doohan. "Paul French naočkoval dvanácti březím křečků kulturu. Virus se pojí s fragmentem DNK, který způsobí, že ze zárodku se stane zrůda a dojde k brzkému potratu. Jakmile se fragment DNK dostane do buněk těla, včetně buněk spermatu ... žádné těhotenství se neukončí v termínu."

Hanson si zammul hřbet nosu. "A jako zbraň?"

"Rozšíříte virus mezi nepříteli podle libovolného vzorce. Můžete si vybrat, jako to udělali v případě veteránů. Rozšíříte ho mezi zemědělce nebo dělníky nebo mezi inteligenci. A za pár měsíců či roků, podle toho, kdy tu látku rozšíříte, začne klesat porodnost. Populace bude řídnout a stárnout. Během určitého počtu generací původní země prostě zmizí. Města se vyprázdní, úrodná půda bude ležet ladem. Musíte mít akorát trpělivost, to je všechno - a tu válku vyhražete."

"To nedává smysl," namítl Hanson. "Až by se ukázalo, že porodnost klesá k nule, věděli bychom, že na nás někdo zaútočil. Zjistili bychom kdo a podnikli protiútok."

"Vy jste mě neposlouchal," řekl unaveně Doohan. "To není nemoc. Nešíří se jako infekce. Může se na tom pracovat pomalu. Budete se patrně domnívat, že je to vlivem účinnější antikoncepce. Až po letech přijdete na to, v jaké jste se ocitli situaci, ale to už bude na všechno pozdě."

Hanson mávl nad fotografiemi rukou. "Jak bychom to nevěděli. Tyhle zrůdy ..."

"Tohle byli křečci, pane majore, ti potratili v pokročilejším stadiu březosti. Ale u lidí dochází k značnému množství spontánních potratů velice brzy v těhotenství. Ten měsíc žena pouze silněji krvácí. Mám podezření, že virus přirodě jen trochu pomáhá. Takhle brzy - nepochybuji o tom, že účinky viru se mají projevit brzy - by byl plod tak maličký, že by na něm vrozené vady nebyly ani patrné."

"Konečné řešení," pronesl Hanson klidně s očima dosud upřenými na fotografie. "Bez plynových komor, masových vražd, popravčích čtů či bez skutečných válek."

Doohan vyndal z kapsy ještě jednu fotografii, položil ji na stůl a uhladil. Byla to fotografie, která visela u Benoita na nástěnce. "Spiklenci. Fotografie z Fort Detricku v roce 1962." Prstem přejížděl po popraskané emulzi a ukazoval jednotlivé tváře. "Roy French, ten dohlížel na odběr krve, aby se prověřila účinnost viru. Cedric Laval, vrchní salátář, který dbal na to, aby veteráni pozřeli majonézu smíchanou s virem. Ramon Gutterez, který v první řadě tu speciální majonézu dodal..."

Hanson tváře bedlivě zkoumal. "Pro koho pracovali?"

Doohanův prst se o centimetr posunul. "Pro tohoto muže. Doktora Hugh Benoita."

Hanson k němu zvedl hlavu. "Vy jste ho znal, že?"

"Zřejmě ne moc dobře," konstatoval trpce Doohan. "Spřátelil se se mnou, když jsem poprvé přijel do San Franciska. Koneckonců jsem platil za odborníka na likvidaci infekčních chorob. Domnívám se, že koketoval s myšlenkou mě zaverbovat."

"A pro koho pracoval on?"

Doohan pokrčil rameny. "Nemám tušení."

"A kdo je tohle?" ukázal Hanson na tlustého muže, kterého Benoit přátelsky držel kolem ramen.

Znovu pokrčil rameny. "Nevím."

Hanson sklesl do židle. "Takže na mě ušili boudu," konstatoval suše.

Zásadový muž, pomyslel si se soucitem Doohan. Přestože ho to stojí odříkání, muž, který plní rozkazy. Muž, na něhož je spolehnouti. "Prodali svou vlastní zemi. A s ní prodali i vás."

"Muselo to být riskantní," uvažoval Hanson. "Dovést kulturu až ze zámoří." Doohan pomalu zavrtěl hlavou. Hansonovi to pořád ještě nedošlo. "Až moc riskantní. Takže ji zhotovili přímo v téhle zemi. Potřebovali k tomu výrobní základnu s příslušným vybavením. A tu našli - přímo tady v Endo-Syn. To na tom bylo pikantní. Všechno bylo ukryto na místě, kde by se to ze všeho nejmíň našlo: každému na očích. Benoit působil jako poradce, takže je nejspíš zagitoval."

Někdo zaklepal a Hanson houkl: "Dál." Dveře se otevřely a v nich stál obrovitánský tlustý muž, oči mu mrkaly za tlustými skly a jeho objemná postava vyplňovala vchod. Doohanovi poklesla brada. Muž na něho vrhl pohled, ale Doohan odhadoval, že i s brýlemi na nose vidí tlust'och tak mizerně, že by ho poznal až po několika vteřinách. A to by ještě musel stát blízko něho ...

Tak blízko, aby mu mohl píchnout injekci, napadlo Doohana. Nepochyboval o tom, že je to týž muž, který mu předchozí noci napíchal ty injekce. A stejně tak nepochyboval o tom, že je to jeden a ten samý muž jako na fotografii. Na rozdíl od ostatních za ta léta to hřmotné tělo ani nepřibralo, ani neubralo.

"Promiňte, že ruším," řekl doktor Thomas Gorshin.

47

Čas jako by se na zlomek vteřiny zastavil. Ani Doohan, ani Hanson nepromluvili. Gorshin nervózně pohlédl z jednoho na druhého a slova mu uvízla v hrdle. Pak udělal nesmělý krok do místnosti; býčí šíje se natočila a vodnaté oči zamžouraly na Doohana.

Potom Gorshin v rychlosti, která při jeho zavalitosti překvapovala, z kanceláře vycouval a zabouchl za sebou dveře.

"To je ten tlust'och," řekl Doohan přihloupě.

Hanson zacloumal telefonem na svém stole. "Hergot, kde se ten Roberts fláká? Ten pacholek není nikdy při ruce, když ho člověk potřebuje!" Zkusil to znovu, pak obešel stůl a připnul si pouzdro s pětačtyřicítkou. "Gorshin má kancelář blízko provozovny P-3. Teď, když jsme ho odhalili, bude nebezpečný."

V příjmací kanceláři vychrlil Hanson na svou vyděšenou sekretářku: "Sežeňte Murphyho a Steeda a pošlete je za náma do Gorshinovy kanceláře. Nejspíš se někde zašívají a hrají karty. A zkuste chytit Robertse. Musí tu někde být." Doohan postával za ním a Hanson se k němu s trpkým výrazem otočil. V jeho hlase se ozýval vztek. "Chcete přece být svědkem toho, jak ten příběh skončí, ne, doktore? Zjistit, kdo tahal za moje drátky? Možná že Gorshin nám to obojí poví."

Hanson se vyřítel na chodbu a Doohan se rozběhl za ním. Vyjeli výtahem dvě patra a utíkali chodbou. Když doběhli na její konec, překvapeně k nim od stolu vzhlédl závodní strážný.

"Prošel tudy doktor Gorshin?"

Strážný souhlasně kývl a Hanson vzal za kliku.

"Pane majore, musíte se zapsat -."

"Běžte někam!" zavrčel Hanson.

Gorshin měl zamknuto. Hanson nezaváhal a dveře kopnutím rozrazil. Tlust'och právě pokládal telefon. Ve velikém popelníku na jeho stole dosud doutnaly zbytky několika zmuchlaných listů papíru. Doohan letmo přejel očima místnost. Různé grafy na vzdálenější stěně znázorňovaly řadu chemických reakcí. Zaregistroval, že všechny se soustřeďují kolem základního fragmentu DNK.

Gorshin seděl za svým psacím stolem jako tlustý Buddha a zuřivě mžikal, jak se snažil zachytit každičké jejich pohyb. "Než mi začnete vyhrožovat," řekl nervózně, "měli byste si uvědomit, že nemíním odpovídat na žádné otázky."

Hanson natáhl pistoli a namířil ji na Gorshinovu hlavu. "O to se s vámi troufám přit. Jestliže vy mi na moje otázky odpovědět nemůžete, kdo tedy? A nehodlám čekat na odpovědi dlouho."

Gorshin si olízl rty. "Teď, když je po smrti doktor Benoit, jsem asi jediný, kdo vám na ně může odpovědět."

"Benoit byl zrádce," vložil se do řeči navztekaně Doohan.

Tlusté čoky se stočily směrem k němu. "Právě naopak, doktor Benoit byl velký vlastenec."

"Hledisko se nepochybně různí," podotkl sarkasticky Hanson. "Podle toho, vůči které zemi zachováváte loajalitu." Přistoupil ke Gorshinovi blíže. "Vy jste mě zneužil," řekl téměř vražedným hlasem. "Vy a ti ostatní."

Gorshin ani nehnul brvou. Doohan nedokázal určit, jestli se strachy pomátl nebo už dospěl do stadia otupělosti. "Neměli jsme na vybranou," bránil se Gorshin a pak se nervózně zeptal: "Co chcete?"

"Myslím, že chci něco, co mi nikdy nebylo dopřáno," řekl zvolna Hanson. "Chci absolvovat prohlídku továrny - té důležité části. A chci všechno vysvětlit. Opakuju všechno, pane doktore, nebo vám rozcáknu mozek po podlaze."

Gorshin váhal, pak pokynul k Doohanovi. "A co s ním? Neměli by ho strážní zadržet?"

"Ten půjde s námi," prohlásil Hanson.

Gorshin zdráhavě vstal od stolu, Hanson ho pistolí pobídl ke dveřím a pak ji zasunul do pouzdra. "Vy půjdete první. A dojde-li k nějaké komplikaci, pamatujte si prosím, že zemřete o zlomeček vteřiny dřív než já."

"Nebudete všemu rozumět, co budu vysvětlovat," namítl Gorshin.

"Vynasnažím se."

Doohan je následoval a najednou ho napadlo, proč ještě nedorazili ti dva příslušníci vojenské policie. Ani Roberts dosud nepřišel, pomyslel si, a instinkt mu napovídal, že půjdou-li kamkoliv s Gorshinem bez doprovodu vlastních mužů, riskují.

U vchodu do výrobního úseku je Gorshin zapsal. Ve vstupní hale si oblékli bílé papírové ochranné obleky a nasadili filtrační masky. Nápis na dveřích do vnitřní chodby oznamoval: ŽLUTÝ PROSTOR. VSTUP POUZE V KOMBINÉZE. MASKA NENÍ NUTNÁ.

Vešli dovnitř a ocitli se na ocelové lávce v neprodyšně uzavřeném světě - v hlavní laboratoři provozovny P-3. Na jedné straně můstku uviděl Doohan veliké otáčivé fermentační kádě, z nichž každá sahala do výšky patra, a

obrovskou odstředivku z nerezavějící oceli. Na druhé straně byly vysokánské rozpouštěcí kádě s varovnými nápisy POZOR! HOŘLAVINA! Představoval si, že v rozpouštěcích kádích se oddělí veškeré sloučeniny, které se vytvoří ve fermentačních kádích.

Podíval se dál před sebe a uvědomil si, že stojí uprostřed provozní linky na hromadnou výrobu léčiv.

"Tady to vyrábíte?" zeptal se Hanson.

Gorshin přikývl. "Ano, Benoitův faktor se vyrábí v těchto kádích."

"Benoitův faktor?" užasl Doohan.

Do Gorshinova hlasu se vloudilo cosi jako zbožná úcta. "Vytvořil ho doktor Benoit a právem na něj byl hrdý. Původně to byl dosti neznámý virus, který napadal řasy - druhy rodu chlorella. Jeho základní struktura nápadně připomíná strukturu viru tabákové mozaiky. Měl s ním velké plány jako s nositelem genetického materiálu." Gorshin hovořil s nádechem vzrušení. "Mohli bychom uzpůsobit lidstvo tak, že bychom dobré vlastnosti mohli přidat a špatné odstranit. Navždy bychom mohli vymýtit dědičné choroby a dodat třeba geny pro inteligenci nebo odvahu či poslušnost."

Co to kdysi Espinosa říkal? vzpomněl si Doohan. Začíná to těmi, kdo činí dobro, a končí těmi, kdo rozsévají zkázu.

Hanson ukázal na několik dělníků v bílých kombinézách, kteří procházeli mezi fermentačními káděmi. "Vědí, na čem pracují?"

"To sotva," pokrčil Gorshin rameny.

"Nemohli by se to dovědět?"

"Není to zase tak neobvyklý postup. Mimoto jsou to jen dělníci, ti pouze plní příkazy."

Gorshin se dal do řeči s jedním z techniků a Hanson přitáhl Doohana zpět. "Držte se u mě. Roberts se neukázal, ani Murphy a Steed."

"Něco se děje?"

"Podívejte se nahoru - nenápadně."

Měl si jich všimnout okamžitě, pomyslel si Doohan. V rozích obrovské dvouposchodové laboratoře byly malé věžičky. Ve všech viděl za sklem strážného v uniformě. Byli to opět příslušníci závodní stráže, nikoliv vojenské policie.

Gorshin se zastavil před jednou fermentační kádí. "Kulturu Benoitova faktoru A - předstupeň konečné látky - nepřetržitě pěstujeme v nádržích. Jak jsem naznačil, pěstujeme ji na řasách a sledujeme hladinu viru. V určitém stadiu řasy odfiltrujeme, rozbijeme buňky a získáme virus. Potom ho upravíme na konečnou linii, jakou chceme. Molekulu viru lze modifikovat velmi snadno, stačí poslední tři články řetězce DNK."

Do zasklené haly P-3 se vcházelo filtrem. Vnitřní dveře se otevřely s tichým zasyčením. Na stropě byly sací větráky a Doohan slyšel, jak za nimi namáhavě supí obrovské odsavače. Odsavače udržovaly v hale mírný podtlak, aby v případě nehody neunikly žádné viry do hlavní budovy. Představoval si, že vzduch nakonec ještě prochází jednomikronovými filtry a několika kapalnými sterilizačními clonami.

Gorshin přistoupil ke skleněné stěně, oddělující halu od prostoru, kde byla kultura, a přepážkou ve stěně si ze stojánku na druhé straně podal lahvičku. Přidržel ji ke světlu a zatřepal stříbřitou kapalinou uvnitř. "Benoitův faktor B, připravený pro konečné zpracování. Po odstranění proteinového obalu rozštěpíme dvoušroubovici viru a pak zabudujeme fragment DNK." Podíval se na Doohana. "Věděl jste, že u většiny zvířat se vyskytuje přirozené agens, které způsobuje potrat? Je to hormon, ale nám se podařilo izolovat molekulu DNK, která způsobuje v těle jeho tvorbu. A tuhle molekulu spojíme s Benoitovým faktorem. A nakonec samozřejmě vytvoříme u viru závislost na vanadu."

"Kolik lidí zná celou proceduru?" zeptal se Hanson.

Gorshin v tu chvíli vyzařoval zjevnou auru moci. Kdyby byl hubenější, napadlo Doohana, mohl by hrát Mojžiše na hoře Sinaj. "Teď, když je doktor Benoit po smrti, obávám se, že ji znám pouze já." Nepřestával se ohlížet do hlavní laboratoře a Doohan jeho pohled následoval. Laboratoř byla podezřele opuštěná. "Dost pochybuji, že by někdo z mých kolegů dokázal reprodukovat podstatu výroby - jsou to schopní lidé, ale na tohle by byli prostě krátkí."

"A předpokládám, že jste učinil příslušná opatření," trpce se ušklíbl Hanson.

Gorshin se pousmál. "Ta opatření jsem učinil těsně předtím, než jste vtrhli do mé kanceláře."

Gorshin znovu zamířil pohled do hlavní laboratoře a Doohan cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Ten muž na něco čeká.

"Co dělají tamhle ti muži?" zeptal se najednou Doohan a ukázal do vzdáleného rohu laboratoře.

"Pravděpodobně se chystají k odchodu," zamumlal Gorshin. "Střídají se směny." Podíval se směrem, kam Doohan ukazoval, a v jeho hlase bylo silné zklamání. Hanson se tam podíval taky a vzápětí vrhl přísný pohled na Doohana. Nebyla tam živá duše. Na tu vzdálenost mohl Gorshin nejspíš rozeznat jen světlo a stín. Vyklízejí hlavní laboratoř, blesko Doohanovi. Přesně na tohle Gorshin čeká. A pak ti ostrostřelci ve věžičkách si je budou moct vzít na mušku, až budou odcházet.

"Půjdu se podívat po Robertsovi," řekl tiše Hanson. Dřív než Gorshin stačil zareagovat, vyklouzl ven filtrem. Doohan ho sledoval, jak otáčí vnějšími dveřmi a obezřetně z nich vychází. Okamžitě však uskočil zpátky. Současně se na stole vedle Hansona najednou rozsypal a sesul malý hrádek ze skleněných trubic. Je pozdě, pomyslel si Doohan. Laboratoř už do posledního muže vyklidili.

Něco za sebou tušil, otočil se a spatřil Gorshina, jak šmátrá v kapse. Doohan ho chytil za paži. Gorshin měl větší sílu, než si myslel, mnohem větší. Gorshin paži pomalu vykroutil a páčil ji směrem k Doohanovi; v ruce svíral malou automatickou pistoli. Doohan ho bleskově pustil a zabořil mu pěst do masitého žaludku. Gorshin zachroptěl, ale jako by to vůbec necítil. Doohan uhnul a znovu ho chytil za paži; kdyby se o zlomeček vteřiny opozdil, Gorshin by po něm vystřelil. Tlustŏchovi teď plály oči, obličej měl sevřený soustředěním.

Přímou za Gorshinem stál menší nízký vozík. Doohan prudce sklonil rameno a nabral tlust'ocha jako beranidlem. Gorshin zavrával a do vozíku narazil. Natáhl se jak dlouhý tak široký a pistole drkotala po podlaze.

"Ani hnout!" Hanson se už vrátil do haly a z poraněného ramene mu řinula krev. Ukázal na Gorshina. "Vy. Zvedněte se. Všichni tři odsud odejdeme společně. Na vás si vystřelit nedovolí, doktore."

Gorshin zbělel jako stěna. Olízl si rty. "Jste vedle. Já tomu nevěřím -"

"Ven. Vy první." Jakmile prošli filtrem, uslyšel Doohan svist a další skleněné trubice se roztříštily v hromadu střepin. Hanson před sebou strkal Gorshina a běžel k jedné fermentační nádrži. Doohan jim byl v patách. Všichni tři se přitiskli k ocelovému mřížoví lávky za nádrží. Sprška střel pokropila prostor kolem nich, ale podle Doohana nikoho nezasáhly. Vtom postřehl, jak Hansonovi prosakují kombinézou krůpěje jasné tepenné krve a třísni ji křiklavě rudou barvou.

Z jedné strážní věže zazněl další výstřel a Gorshin se toho pokusil využít k úniku. Hanson ho chytil za nohu a v příštím okamžiku už svíral Gorshina kolem krku, ústí pistole přitisknuté k jeho hlavě.

Doohan vyndal kapesní nůž. "Zastavím krváčení." Odřízl z Hansonova oděvu pruh látky.

"Potěšil jste mě," řekl Hanson Gorshinovi, který se trásl jako osika. "Pověděl jste mi takřka všechno, co chceme vědět."

"Takřka?" Čočky se otočily k Hansonovi jako miniaturní světlomety. "Přisahám, že jsem nic nevynechal."

"Zákazníka," zvýšil hlas Hanson. "Neprozradil jste mi, kdo je váš zákazník. Neprozradil jste mi, kdo virus objednal, kdo financoval váš výzkum a kdo vás platí, vy darebáci."

"To nemůžu," blekotal Gorshin.

Hansonův hlas najednou ztratil jakékoliv zabarvení. "Budu počítat do pěti, a buď mi to povíte," řekl bezvýrazně, "nebo vám tady na místě vystřelím mozek z hlavy. A nežádejte ode mě slitování - pro zrádce žádná nemám."

Gorshinův hlas kupodivu najednou zesílil. "Dají mi medaili," prohlásil vzpurně. "Dají -"

"Kdo?" zeptal se Hanson, sevřel paži kolem krku ještě pevněji a Gorshin začal vydávat přškrčené zvuky.

"Ministerstvo obrany," sípavě ze sebe vyřázel Gorshin. Vládlo hrobové ticho, jen Gorshin lapal po dechu a Hanson přerývaně dýchal. "Máme smlouvu s ÚSVU, Ústředím pro speciální výzkumné úkoly."

Rozhostilo se znovu dlouhé ticho a posléze Doohan uslyšel Hansona, jak si sám pro sebe zašeptal: "Takže to byl náš projekt."

Gorshin začal rozhořčeně brblat. "Vy jste to netušil? Takhle rozsáhlý projekt by přece žádná cizí země nemohla provádět přímo tady."

Doohan už skoro skončil s obvazováním. Vzhlédl k Hansonovi, kterému se v očích zračila úzkost. "Budete muset svědčit," řekl mu Doohan potichu. "Někdy, u nějakého soudu ..."

Hanson zavřel oči. "Plnil jsem pouze rozkazy," zašeptal.

Doohan obvaz ještě jednou omotal. "Já vím," zamumlal. Více slov nebylo třeba. Hanson teď potřeboval kněze.

Gorshin se pokusil vykroutit a Hanson ho sevřel ještě pevněji. V obličeji byl bleďý, protože ztratil spoustu krve. "Jak daleko jste s výrobou?" zeptal se najednou Gorshina.

Tlust'och zalapal po dechu. "Příští směna začne s masovou výrobou Benoitova kmene B. Vyzkoušeli jsme vzorek -"

Hanson ho přerušil a podíval se na Doohana. "Vykašlete se na moji nohu a koukejte odsud vypadnout, Doohane. Pokusím se vás krýt, ale budete muset upalovat."

Doohan se ani nepohnul. "Nemůžu odejít -"

"Doohane, vy blázne, vzal jsem vás s sebou jako záruku! Jste jediný, kdo to bude vědět! Zmizte! Fofrem!"

Doohan se rozběhl. Podlahu kolem jeho nohou skropilo několik střel. Pak zaslechl těsně po sobě dva výstřely a ucítil intenzivní horko v zádech. Pootočil se. Hanson vystřelil na jednu z mohutných rozpouštěcích nádrží. Z nádrže teď vyšlehávaly modré plameny. Hořel líh. Rozpouštědlo v hořících přívalech vytékalo a na zlomek vteřiny mihotavé modré světlo ozářilo obrovského tlustého muže, který křičel a rval ze sebe hořící kombinézu. Doohan se rozběhl zpátky pro Hansona, ale teď uviděl, že už je příliš pozdě. Udělalo se mu nevolno.

Oheň již zachvátil i ostatní nádrže. Vyběhl z hlavní laboratoře a na chodbě se střetl s techniky, kteří splašeně pobíhali a křičeli. Odněkud z amphiónu se ozýval křaplavý hlas: "Hoří! Poplach! Hoří!"

Přešel můstek mezi budovami a ocitl se ve vstupní hale Endo-Syn. Myslel si, že v tom mumraji zahlédl Suzanne, když vtom vybuchla nádrž s éterem a celá budova se otřásla. Pomohl nějaké plačící sekretářce na nohy a společně vyběhli na blahodárný čerstvý vzduch. Za ním vyšlehávaly plameny z křídla, kde stála rozmasakrovaná hlavní laboratoř.

Co mu to Hanson říkal? snažil se probrat z otupění. On je jediný, kdo to ví. Spiklenci jsou po smrti, oběti jsou po smrti, French, Woodruff a Celia byli zavražděni. A Hanson a Gorshin našli smrt v troskách hlavní laboratoře. Pořád ještě má ty fotografie a Espinosa bude mít ampule. Náhle ale zapochyboval, jestli to bude mít dostatečnou váhu. Vždyť už zbývá jen on sám.

A ti intrikáři ve vládě.

dočetl o podrobnostech požáru a o tom, že se Kongres údajně chystá případ vyšetřit, o ztrátách na životech a o tajném výzkumu, zahrnujícím možná rekombinaci DNK. Z nejvyšších vládních kruhů proniká na veřejnost víc tajdův informací než kdykoliv po aféře Watergate, pomyslel si. Když se ale četlo mezi řádky, vycházelo rovněž najevo, že vyšetřování příliš brzy, že celá záležitost je jen zázrak na sedm dní, o kterém osmý den ani pes neštěkne.

Téměř s jistotou předpokládal, že nikdo snad kromě Strouta si nedělá starosti o to, kde je.

Když konečně zavolal Espinosovi a starý pán mu potvrdil, že ampulky k němu nedorazily, znovu a znovu probíral, co všechno té noci v Suzannině bytě dělal. Nakonec dospěl k závěru, že pokud Espinosa ampulky neobdržel, tak balíček někdo zadržel, ztratil se v poště - nebo se vrátil odesílateli, protože ho nedostatečně ofrankoval. Lámal si tím hlavu a pak si vybavil, že krabička s šeky byla původně odeslána ze Suzannina bydliště v Bel-Airu. Nepřeškrtl tehdy zpáteční adresu. Jestliže na balíčku nebylo dostatečné poštovné, vrátil by se na její domovskou adresu.

Nakonec to riskl, zatelefonoval Suzanne a zjistil, že číslo bylo odpojeno. Zavolal na Zdravotnickou službu, ale nepředstavil se. Sdělili mu, že druhý den po požáru odjela do jižní Kalifornie. Nejdřív si myslel, že jí zatelefonuje, pak se však rozhodl, že tam poletí. Naděje je to chabá, ale za pokus to stojí.

A strašně toužil po tom ji vidět.

V sobotu ráno odletěl do Los Angeles. Za půl hodiny po přiletu už taxík projížděl mezi mřížovými ploty honosných sídel čtvrti Bel-Air.

"Jsme na místě, pane. Mám na vás počkat?"

Doohan vylovil z peněženky několik bankovek. "Snad ani ne. Zavolám si pak pro taxíka."

Dům byl i na místní poměry rozlehlý a přepychový. Ta část, kterou viděl mezi stromy, byla vystavěna z valounů a z hrubě opracovaného sekvoje zlatozelené barvy. Zbytek domu se ztrácel mezi stromy, třebaže viděl část japonské zahrady s malým průzračným jezírkem, napájeným bambusovou trubicí. Jeden konec jezírka ohraničoval černý bambus a menší kamenná lampa, jež se zrcadlila ve vodě. Vládl tu klid a mír.

Dlážděnou pěšinu vedoucí k obrovským, dvoukřídlovým dveřím chránila litinová vrata, zdobená mosaznými medailony. Doohan zmáčkl zvonek uprostřed jednoho z nich a všiml si, že za druhým medailonem je schovaný malý interkom.

Dlouho bylo ticho a Doohan zaslechl zpěv ptáků ve větroví sošných stromů a to, jak se někdo za domem koupe v bazénu. Nakonec se tichý hlas zeptal: "Kdo je?"

Vyčítal si, že na její hlas okamžitě zareagoval.

"Doktor Calvin Doohan."

Tentokrát bylo ještě déle ticho a pak se ozval bzučák. Prošel vraty a po cestičce došel k domu. Jakmile stanul před velkými ebenovými dveřmi, jejich pravé křídlo se otevřelo.

V první chvíli ji nepoznal. Měla na sobě tmavě modré kalhoty, které si zřejmě nechala šít a zřejmě za drahé peníze, a světle modrou blůzu v pase uvázanou na uzlu. Vlasy teď měla popelavě blond. Nějaký prvotřídní kadeřník na nich jistě pracoval hodiny, aby vykouzil nenápadné lokýnky, které jí rámovaly obličej. Obočí měla zvýrazněné černou tužkou, rty světle růžové a byla umně nalíčená.

"To je ale příjemné překvapení, Calvine!"

Hlas je stejný, pomyslel si, ale ty oči patří někomu jinému. Jsou to oči někoho cizího, zdvořilé, přátelské, ale nic víc. Není v nich ani náznak toho, že s ním kdy ležela nahá, že se s ním kdy zmítala v divoké vášni na propocené prostěradle, že mu kdy dovolila, aby se vnořil do jejího těla.

Zvláštní. Tyhle vzpomínky by se k téhle ženě hodily líp než k té druhé. "Nemohl jsem se s tebou hned spojit," řekl.

Příjemně se zasmála a pokynula mu, aby vešel. "Nestůj ve dveřích, Calvine, a pojď dál. Jsem moc ráda, že tě vidím." Uchopila ho za ruku, zavedla dovnitř a nechala se od něho zdvořile políbit na tvář. Ucítíl parfém, jakousi exotickou vůni, která mu připomněla ... co?

Prostornou vstupní halu s vysokým stropem ozařovalo slunce, které sem proudilo vitrážovým střešním světlíkem. Na stěně nalevo od dveří visel největší Miró, jakého v životě viděl, dobrých dva krát dva a půl metru. Podlahu pokrývala bohatá mozaika v barvě terakoty.

Kráčel za ní do stejné prostorné obývacího pokoje, do kterého se vcházelo z haly. Ze vzdálené skleněné stěny byl výhled na rozlehlou zahradu, jíž vévodil obrovský bazén. Zahrada s bazénem připomínala lesní tišinu, se skalami a s vodomilnými rostlinami. Někdo plaval v bazénu nahý a hnědé údy se třpytily ve slunci; Doohan to chvíli pozoroval a pak se odvrátil.

Je to velkolepé, pomyslel si. Celkový dojem byl ohromující, nebýt toho, že to člověku neustále připomíná, kolik to muselo stát.

Suzanne seděla na pohovce čelem ke skleněné stěně a naznačila mu, aby se vedle ní posadil. Uposlechl. Připadal si divně. Pravou paži zavadil o její paži a Suzanne mu ji bezděčně pohládila, skoro jako by parodovala chvíle, kdy mu konečky prstů lehce hladila chloupky na paži, když spolu leželi v posteli.

"Odjela jsi hnedka po požáru," řekl.

Pokrčila rameny a mírně pohodila hlavou. Měla by si nechat narůst dlouhé vlasy, napadlo ho mimoděk; to gesto by pak bylo působivé. "Nemělo velký smysl tam zůstat. Už předtím mě ÚKN uvolnilo a přidělilo majoru Hansonovi. Potom, co major Hanson... nebylo tam nic na práci. A tak jsem okamžitě nasedla do letadla."

V očích měla bezelstný výraz, její tvář pro něho znamenala víc a víc krutou připomínku. Čekal, že se ho zeptá, jak se měl, co se stalo, že jí chyběl.

Nabídla mu cigaretu a zeptala se: "Jaký byl let?"

Nemá smysl, aby tu setrval, přesvědčoval se. To by byl masochismus. Kdysi mu řekla, že milovala peníze,

že se nechala koupit. Tvrdila, že se jí to přičí, ale je nad slunce jasnější, že ta námitka se týkala ceny a ne toho, že se to stalo.

"Klidný," odvětil tiše a povstal. "Už ti přišla pošta?"

Podívala se na něho nechápavě a trochu nevlídně a rukou mávla k bufetu u vzdálené stěny. Stála na něm velká stříbrná mísa plná dopisů. Ihned mu padlo oko na hnědou obálku.

"Proč se proboha ptáš?"

Sklopil zrak na koberec a tvářil se, skoro jako by se omlouval. "Něco jsem ti poslal," řekl prostě. "Myslím si, že teď už snad ... by to nebylo vhodné."

To je ono, říkal si. Uznat, že je samozřejmě po všem, chápe to.

I Suzanne teď ztišila hlas: "Jistě, Calvine."

Vyndal z hromádky balíček a zasunul si ho do kapsy. A teď se chce dostat odsud, nic víc. Najde někde telefon a zavolá taxíka.

V hale ho líbla na rty. Nebyla v tom vřelost, ani špetka vášně. "Jsi milý, Calvine - nikdy na tebe nezapomenu."

"Promiň, že vyrušuju, Suzanne," ozval se zvučný mužský hlas. "Nevěděl jsem, že máme hosty."

Doohan se otočil. Ten muž mu byl zjevem i hlasem podezřele povědomý, i když by mohl odpřisáhnout, že se s ním nikdy předtím nesetkal. Byl mohutný, ale dojem moci, kterou měl ve svých rukou, nevyzařoval jen z jeho mohutné postavy. Mohlo mu být mezi čtyřicítkou a padesátkou, měl široká ramena a silné paže. Byl skoro stejně vysoký jako Doohan, měl hrudník jako zvon, přes který se mu napínala sportovní košile. Vlasy měl černé jako uhlé, na skráních prokvetlé. Oči měl pronikavé, před jejich pohledem by většina mužů sklopila zrak.

Šel krokem, jako by byl "v purpuru zrozený" princ, král bez trůnu, Alexandr Veliký či Caesar, který se narodil mimo svou dobu a místo v dějinách.

Suzanne uchopila Doohana za ruku a odvedla ho zpátky do obývacího pokoje. "To je doktor Calvin Doohan," představila Doohana nenuceně. "Pracovali jsme spolu v Ústředí pro kontrolu nemocí."

"Jsem Arnold Pahlevi, Suzannin manžel," řekl muž a podal mu kloubnatou ruku. Stisk měl přiměřený, pevný, ne však drtivý. Klíč k mužově povaze, pomyslel si Doohan. Vyvinout přiměřený tlak ...

Teď se mu zdál ještě povědomější. "Slyšel jsem o vás," řekl upjatě Doohan.

"Něco lichotivého, doufám. Napijete se?" Pahlevi se postavil za obrovský bar na pravé straně pokoje. "Chtěl byste něco speciálního?"

Doohan vytřeštil oči. "Byl jsem už na odchodu," řekl pomalu.

Pahlevi jeho slova zcela ignoroval. "Dal byste si martini?" Z police za sebou sundal karafu. "Tohle by vám mohlo chutnat. Gin habhel, to je v těchhle končinách vzácnost."

Doohan dál vytřeštěně zíral. Neřekl ani slovo,

Pahlevi se usmál. "To jsem se ale hloupě prořekl, co? Vidiš, jak se tváří, Suzanne? Doktor Doohan si právě vzpomíná, že jsme se už potkali."

Dům v Sausalitu, říkal si v duchu Doohan. Ten obr, co dřepěl na židli a nabízel mu martini a pak přikázal Gorshinovi, aby mu píchl injekce. Suzanne kolem něho prošla, zamířila ke gauči a Doohan zažil další šok. Ta exotická vůně. Tehdy díky čichacím solím skoro nic necítil, ale přesto závan parfému zachytil. Tu sklenici vody mu tenkrát podala Suzanne.

Ztěžka dosedla na gauč a tvářila se znuděně. "Občas je tvůj smysl pro humor i pro mě trochu silné kafe," řekla popuzeně.

Dveře na opačném konci pokoje se otevřely a vešel mladý muž. Na sobě měl plavky a sandály a velkým ručníkem si vysušoval vlasy. Když skončil, přehodil si osušku přes rameno. Pohlédl na Doohana, pokynul mu a řekl: "Zdravím vás, doktore." Nebylo v tom nepřátelství, jaké dával vůči Doohanovi dříve najevo. Choval se jako Suzanne nenuceně a přátelsky.

Roberts, chladně uvažoval Doohan. Teď už se nediví, že Murphy a Steed nikdy nedorazili, když je Hanson sháněl. Teď už se nediví, že nemohl najít Robertse. Když vtrhli do Gorshinovy kanceláře, tlustých právě zavěsil telefon - sdělil Robertsovi, že se dostali do maléru. A Gorshin se bránil, že tomu nevelí, že není šéfem. Musel to být Roberts, jako Pahleviho pravá ruka. A musel to být Roberts - -

Pahlevi vrhl na Robertse blahosklonně opovrhlivý pohled. "Hodte na sebe něco, Marku, a udělejte nám kávu." Díval se za mladíkem, jak odchází, a znovu se otočil k Doohanovi. "Poručík Roberts pro mě už nějaký čas pracuje, od té doby, co jsem sám vstoupil do služeb. Není zrovna nejschopnější agent, ale je loajální. A loajalita se hodnotí vysoko."

Jádro věci, pomyslel si Doohan, a zamrazilo ho, střed pavučiny. Pak znova zachytil slabý závan Suzannina parfému a padla na něho chvilková slabost a vzápětí nevolnost. Nebyl to Hanson a nebyl to Roberts.

"No tak, pane doktore, nestůjte tam jako hromádka neštěstí. Ujišťuji vás, že můžete odejít tou samou cestou, jakou jste přišel. Ale než tak učiníte, napijme se. Můžeme si o tom přece jako civilizovaní lidé popovídat."

Doohan prožíval krušné okamžiky. Otočil se k Suzanne a takřka udiveně pravil: "Dlouho jsem si myslel, že je to Hanson nebo možná Roberts, ale ani s jedním jsem nikdy nehovořil. Zato jsem hovořil s tebou. Svěřoval jsem se ti skoro každý den. To tys prozradila Woodruffa, co? Tys jediná věděla, že má u sebe ta pokusná zvířata. A když ti zavolal, abys mu dala můj telefon, tak jsi z něho nejspíš vytáhla, co se děje, a jakmile ses to dozvěděla, byl zavražděn. A French. Měl tě rád a taky povídal. Řekl ti toho asi dost, z čeho jsi usoudila, že se dostává věci na kloub."

Vstala a oči jí planuly. "Tohle nemusím poslouchat!" Pahlevi k ní přistoupil a majetnický ji uchopil kolem pasu. "Takže tvůj host se zlobí. Ber to s humorem." Přitulila se k Pahlevimu a Doohan si náhle uvědomil, že Suzanne Pahleviho miluje, aspoň pro to, na čem jí záleží. Pravděpodobně Pahleviho milovala odjakživa, neznamená pro ni jenom

peníze, ale taky moc a ochranu. Právě tohle mu v jeho vztahu se Suzanne tak často vadilo - že pořád ještě miluje svého manžela.

Pahlevi se k němu otočil. "Pane doktore, projevil jste nebývalou důmyslnost. To je v naší společnosti cenná vlastnost. Je to vlastnost, která by pro mě byla velice cenná."

"Kdysi se mě snažil zaverbovat doktor Benoit," řekl suše Doohan.

"Měl čich." Pahlevi zakroutil hlavou. "Benoit. Bude mi ten pacholek stará chybět."

Klíč, vzpomněl si Doohan. "Vy jste jeden z hlavních majitelů akcií v Endo-Syn?"

"Mlč, Arnold!" zasyčela Suzanne.

Pahlevi se na ni podíval a pokrčil rameny. "Proč? Vždyť se to veřejně ví. A stejně kolem toho bude nějaké směšné vyšetřování. A pak to vyjde najevo."

Otočil se zpátky k Doohanovi. "Výhradní majitel akcií, pane doktore." Láskyplně pohlédl na Suzanne, kterou pořád ještě držel kolem pasu. "O svůj majetek se nikdy nedělím." Suzanne se dosud tvářila, jako by měla obličej vyřezaný ze dřeva, a Pahlevi upřímně dodal: "Pokud mi z toho nekyne nějaký zisk, samozřejmě."

"Proč?" zeptal se Doohan příškrčeným hlasem. "Proč došlo k těm jatčím v San Francisku - -"

"Chcete říct, proč jsem vyvinul konečnou zbraň pro svou zemi?" Pahlevi se zaklonil a zachechtal se. "Bože můj, vy moralisté. Cítíte se ohroženi. Vy si skutečně myslíte, že záleží na tom, jestli člověk umře na nějakou nemoc nebo při atomovém útoku či proto, že ho porazí nákladák. Probuďte se, pane doktore, a uvědomte si už jednou, v jakém světě žijete."

"Tohle byla vyhlazovací látka," kroutil hlavou Doohan. "Připravoval jste smrt celých národů!"

Pahlevi si povzdechl. "Milý pane doktore, nic jsem nepřipravoval. Jsem obchodník. Přijdou za mnou z Ústředí pro speciální výzkumné úkoly při ministerstvu obrany a řeknou: Oficiálně jsme veškerý výzkum útočných biologických bojových prostředků zastavili, ale zbytek světa v něm třeba vesele pokračuje a my si netroufáme přestat. Pomůžete nám? Jak se mám zachovat? Moje společnost se intenzivně zabývá výzkumem rekombinace DNK, máme na to veškeré vybavení. A když tu smlouvu nepřijmu já, skočí po ní jiní. Doktor Benoit mi dělal poradce. Věděl jsem o něm, že má potřebné kontakty z doby, kdy dělal nějakou práci ve Fort Detrick. Takže dal dohromady zbytek týmu." Zaváhal. "Politicky spolehlivých lidí pochopitelně."

"Až to budou vyšetřovat, budete muset hodně vysvětlovat," prohlásil Doohan.

"To nemyslíte vážně," zasmál se Pahlevi. "Finance na práci šly a jdou z tajného fondu ministerstva obrany. Víte, kolik ten fond obnáší? Vy si myslíte, že se lidé na ministerstvu obrany, kteří své rozhodnutí nekonzultovali s prezidentem ani s náčelníky štábu, ke všemu přiznají? Nebo že je jejich spojenci v Kongresu nechají na holičkách? Blbost, vážený pane doktore. Pár generálů nebo lidí ze státních služeb odstoupí nebo odejde na odpočinek - a bude o ně náramně postaráno. Kongresové šetření bude probíhat za zavřenými dveřmi a nakonec vydají zprávu, která se bude tvářit, že něco říká, ale pak se ztratí na cestě mezi vládní tiskárnou a kongresovou knihovnou."

Roberts se vrátil z kuchyně a tlačil před sebou malý voziček se stříbrnou konvicí a čtyřmi šálky a podšálky z křehkého, takřka průhledného porcelánu. Suzanne nalila kávu, a když podávala šálek Doohanovi, ruce se jí jenom mírně třáslly.

"Takhle odbudete masovou vraždu," řekl Doohan trpce.

"Masovou vraždu?" rozčiloval se Pahlevi. "Kolik opatření si myslíte, že jsme provedli? Vyzkoušeli jsme tu kulturu na zvířatech. Panebože, člověče, poněvadž někteří z nás už byli příliš staří a jiní nechtěli děti, vyzkoušeli jsme ji dokonce sami na sobě. Já jsem ji vyzkoušel, Roberts a Benoit a Roy French ji vyzkoušeli; někteří jiní... a když jsme museli provést masovou zkoušku, dbali jsme na to, abychom kulturu vyzkoušeli na lidech, kteří jsou ve věku, kdy nemívají děti, na Losech a na veteránech a jejich manželkách. To, co se stalo, bylo nedopatření, pane doktore, sakramentské nedopatření! Učinili jsme veškerá opatření. Benoit, French, Guitterez - byli to moji přátelé. Ramonova manželka byla skvělá společnice. Vy si myslíte, že bych vědomě odsoudil své přátele k smrti?"

"Zapomínáte," řekl Doohan trpce. "Ramona Guittereze jste odsoudil k smrti. A Paula Frenche a Celi Kovacsovou a Alexe Woodruffa. A mě byste býval taky zabil."

Pahlevi zapraskal klouby a ve tváři se mu objevil neproniknutelný výraz. "Vedli jsme válku, doktore, a já musel najmout vlastní žoldnéře. Neodvedl jsem možná tu nejlepší práci, ale to není můj obor. A ve válce musíte počítat se ztrátami. Je mi líto vašich přátel, je mi líto i mých přátel. Ramon mě k tomu přinutil, nic jiného mi nezbývalo."

"A co Gorshin? A Hanson?"

"Když ve Frisku došlo k tomu... nedopatření, věděli jsme, že se to bude vyšetřovat, že Ústředí pro kontrolu nemocí tam zaručeně vyšle svoje lidi. A tak jsme zařídili, aby tomu velel Hanson. Nebyl moc bystrý a věřili jsme, že ho budeme mít pod kontrolou. A nic jsme neponechali náhodě. Doktor Gorshin ho svedl na falešnou stopu, Roberts ho měl neustále na očích a dohlížel na to, aby nenadělal přílišnou škodu. A já jsem zařídil, aby tam pro jistotu poslali i Suzanne. Vy jste pro nás představoval možné nebezpečí."

"Roberts nechal Hansona zabít."

Poručík stál u okna a jako by rozhovor za svými zády vůbec nevnímal.

"Hanson se vlastně zabil sám."

"Roberts by to ale býval udělal."

Pahlevi si znovu povzdechl. "Ale doktore, začínáte mě nudit - a kladu si otázku, proč se tady před vámi vůbec snažím ospravedlnit. Vy si děláte hlavu kvůli pár životům a přitom svět se oddává masovým vraždám. Co podle vás máme dělat? Hrát si na nevinátka, když zatraceně dobře víme, že svět je jedna velká džungle? Všichni vyvíjejí biologické látky - a používají je. Číňani například pracují na lhaské horečce v těch afrických zemích, kde jsou jim příznivě nakloněni. Je podle vás pokles porodnosti v Číně náhoda nebo je v tom něco jiného? CIA se pokoušela

rozšířit africký mor prasat na Kubě a Kubánci se naopak chystali rozšířit slintavku a kulhavku v Texasu. Nebo kmen Smolensk - pocházelo to od nás, nebo od Číňanů?"

Dopil kávu a Roberts odešel do kuchyně, vrátil se s plnou konvicí, nalil Pahlevimu a konvici položil na bar.

"Útočí na nás ze všech stran, pane doktore. Třetí světová válka začala v roce 1969 - a dnes je vedená těmi nejrafinovanějšími zbraněmi, jaké si dovedete představit. Vy si myslíte, že se prodávám za peníze. Já si myslím, že jsem vlastenec. Ve skutečnosti ale nezáleží na tom, co si myslíte vy, pane doktore, ale na tom, co si myslím já."

Bude to pokračovat dál a dál, pomyslel si Doohan. Jak se vyjádřil Pahlevi, dojde k vyšetřování a to záhy usne. Možná to trochu rozmáznou v novinách a tím to skončí. Obchvat se Spojenými národy by nepochybně ztroskotal. Spojené státy by jakýkoliv krok vetovaly a zapřely všechno, co se stalo. Potřebuje přiznání. Ale nikdo, kdo by se mohl přiznat, už není mezi živými...

"Kde je koupelna?" zeptal se zničehonic.

Pahlevi mu ukázal a usmál se. "Roberts dělá silnou kávu.

I mně po ní bývá těžko."

V koupelně Doohan hbitě otevřel balíček a obaly zahodil do malého koše pod umyvadlem. Vyndal ampulky, ulomil vršky a opatrně je strčil do kapsy. Pahleviho se nic nedotkne, říkal si. Lidské porozumění a soucit u něho už dávno vystřídala ctižádostivost a vypočítavost. Nezáleží na tom, jestli země zvítězí či prohrají, Pahleviové tohoto světa vždycky zvítězí. Cílem je moc a oni tyjí z nadějí a z obav jednotlivců a národů.

Když se vrátil do obývacího pokoje, vzal svůj šálek a šel ke konvici na baru. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Pahlevi se Suzanne stáli u skleněné stěny a pozorovali, jak kolem krmítka v jejich umělé lesní tišině hopkají ptáci. Roberts byl zabrán do časopisu. Doohan vyndal ampule z kapsy, nasypal obsah do konvice a mírně s ní zakroužil, aby namodralé krystalky beze stopy zmizely. Pevně doufal, že kultura je bez chuti. Nejspíš je. Předtím už ji jednou zastřela majonéza a černá káva překryje nažloutlou barvu způsobenou krystalky.

Posadil se na gauč a řekl: "Jestli dovolíte, doleju vám." Byl nervózní a modlil se, aby si toho nikdo nevšiml.

Pahlevi se odvrátil od okna. "Přenechte to Robertsovi, to je jeho práce."

Doohan podal konvici Robertsovi a ten nejprve nalil Pahlevimu, pak Suzanne a nakonec sobě. Doohan si nalil už předtím.

"Co uděláte teď, když je látka zničená?"

Pahlevi pokrčil rameny. "Jednou jste vítěz, podruhé poražený, pane doktore. V jedné naší laboratoři na Východním pobřeží máme ještě jiné slibné kmeny. A jsou samosebou ještě jiní subdodavatelé." Zazubil se. "Já nejsem jediný, na to můžete vzít jed!"

"Vzpomínám, jak jsem četl o nemoci legionářů ve Filadelfii," řekl Doohan. "Měl jste v tom prsty?"

"Ne, ale jak už jsem vám říkal, jsou ještě jiní dodavatelé. Kdo ví?"

Doohan pozvedl šálek, vypil ho do dna a sledoval Pahleviho, který učinil totéž. Podíval se na hodinky. "Měl bych už jít."

"Roberts vám zavolá taxíka."

Suzanne se zvedla a řekla: "Trochu se upravím, omluvte mě na moment." Doohan sledoval, jak zachází do stejných dveří, ze kterých on před pár minutami vyšel, a sevřela ho úzkost.

Doohan a Pahlevi stáli chvíli u vchodu sami. Pahlevi se na něho lítostivě podíval. "Každého si lze koupit, pane doktore. I vás si lze koupit, víte, i když ne za peníze. Suzanne mi říkala o pocitu, jaký prožíváte, když léčíte lidi; připadáte si, že máte moc. Větší než já, domnívám se. A jestli je podle vás zlo jen to, když někdo má v rukou moc, potom vy se dopouštíte většího hříchu než většina lidí." Přátelský výraz zmizel a Pahlevi nasadil jinou masku, ze které šel strach. "Ponecháte si tohle všechno pro sebe, doktore. Pořád ještě si vás můžeme najít, když budeme muset."

"Ty hajzle!"

Všichni tři se otočili. Suzanne s prasknutím vyběhla z koupelny, vlasy rozevláté a oči plamenné, a držela obal, který Doohan zmuchlal a hodil do koše. "Poslal jsi něco Espinosovi a přišlo to zpátky! Co to bylo?"

Třeštili na něho oči, Pahlevi s výrazem překvapení, Roberts sinalý, Suzanne s tváří zkřívenou nenávistí.

"Ampulky," řekl klidně Doohan. "Poslal jsem je Espinosovi do Washingtonu."

"Kde jsou?" ječela. "Cos s nima udělal?"

Doohan jim je podával v otevřené dlani. Pahlevi si je vzal, prohlédl si je, pak je pustil a ampulky se roztříštily o dlaždičky. "Jsou prázdné," řekl bezbarvým tónem a podíval se na Doohana. "Dal jste to do kávy?"

Doohan kývl na souhlas. "Vypil jsem to taky."

"Tobě se nic nestane," řekla Suzanne. "Tys s tím předtím nepřišel do styku." Rozvzlykala se. "Tys nás, bože můj, tys nás zavraždil!"....

Doohan zavrtěl hlavou. "Máte ještě naději."

Z Pahleviho tváře se nedalo nic vyčíst. "Jakou? V San Francisku to nikdo nepřežil."

"Ústředí pro kontrolu nemocí jistě nezhálehlo," řekl Doohan a najednou na něho padla obrovská únava.

"Třeba by v tom mohli něco podniknout - kdyby měli víc informací. Měli byste jim zavolat a říct jim, co víte. Gorshin je sice po smrti, ale vy tři o tom procesu jistě víte víc než dost."

Roberts zrudl vztekem. "Zemřete dřív než my!" zuřil.

Doohan na něho vrhl opovržlivý pohled. "French mi toho pověděl dost. Taky si to nenechám pro sebe. Nejen proto, že by to mohlo pomoci vám - pomůže to spoustě lidí."

Roberts se zachvěl, podlomila se mu kolena a zhroutil se do židle. Rozbrečel se.

"Tys nás zavraždil!" završela znovu Suzanne a po líčidle jí stékaly slzy. Vypadala teď o hodně starší.

"Nepodaří se jim do deseti dnů vyrobit vakcínu, to je vyloučené. Nezachrání nás, to je vyloučené."

"To nevíte," řekl Doohan a vykročil ke dveřím. "Třeba na něco přijdou." Otevřel obrovské vstupní dveře a pak se otočil. "Je tu naděje," dodal. "Naděje vždycky umírá poslední."

Viděl, jak Pahlevi vytáčí v obývacím pokoji číslo.

49

"Ještě ti zbývá do odletu několik hodin," řekl Espinosa. "Myslím si, že se s radostí vrátíš k vlastní praxi."

"Možná." Doohan se pousmál. "Ve Skotsku neštovice nemají."

Chvilí mlčky seděli a pak Espinosa řekl: "Ze všech nejvíc mě asi zajímá Hanson. Přísný muž, ale čestný. 'Raději zemřít nežli ztratit čest.' Zní to jako fráze, dokud to člověk nevidí na vlastní oči."

"Přiliš jsem mu nerozuměl," řekl Doohan lítostivě. "Až nakonec."

Bylo pozdě a v restauraci zbývalo už jen pár hostů. Dva číšníci, oblečení jako ze škatulky a v bílých vázankách, postávali na vzdálenějším konci místnosti, nenápadně po nich pokukovali a čekali, až se zvednou, aby mohli zavřít lokál.

"A vakcína?"

"Od Anny Goldsteinové vím, že se na ní pracuje. Snad za několik měsíců..." Na chvíli se zamyslel. "Pořád vidím před očima Gorshina, jak drží lahvičku s Benoitovým faktorem B. Jestli něco z toho přežilo ten požár - tak tu vakcínu budeme možná potřebovat."

Espinosa zaváhal. "Velká škoda, že nedokázali nemožné."

"Pahlevi taky zemřel se ctí. Vyklopil všechno, co věděl. Roberts prý... neodešel na pravdu boží tak šlechetně. Nakonec házel vinu skoro na každého."

"Jak se má Suzanne?"

"Teď, když Pahlevi zemřel, je nesmírně bohatá. Bude si moct koupit, nač si vzpomene, co bude chtít. Doufám, že se postará o vdovu po Robertsovi." Odmíchl se. "Čekala, že taky zemře. Jenže Pahlevi dohlédl na to, že jí virus nikdy nepíchli, dostala jenom placebo. Možná měl zlé tušení. Třeba ji měl tak rád, že nechtěl, aby jí hrozilo i to nejmenší nebezpečí."

"A co k ní cítíš ty?" zeptal se tiše Espinosa.

Přes Doohanův obličej se mihl bolestivý výraz. "Měla prsty ve vraždách Paula Frenche a Alexe Woodruffa, třebaže dokázat to nemůžu. Jak k ní můžu něco cítit? Byl jsem osamělý, neměl jsem nikoho ... déle, než by sis mohl myslet, Raphaeli. Byla pro mě povzbuzením. Možná že pro mě byla něčím víc, možná že nebyla. To se asi nikdy nedozvím." Zaváhal. "Nedávno jsem ji viděl. Vypadala přepadle."

Espinosa se zamyslel a po chvíli řekl: "Něco mi pověz, Calvine: Proč jsi prostě nepředal ampulky Ústředí pro kontrolu nemoci?"

"Pahlevi přiznal, že jsou ještě jiní dodavatelé a že on sám má ještě jiné kmeny. Lidé potřebovali vědět, co se děje. A aby tomu skutečně uvěřili, museli mít přiznání. Od někoho z nejvyšších kruhů."

"Ale tys měl dvě ampulky. To jsi jednu nemohl zachránit?"

Doohan zavrtěl hlavou. "Neznal jsem dávkování. Nevěděl jsem, jestli je nějaká prahová dávka nebo není. Kdyby se u nich choroba nedostavila, mysleli by si, že jsem je balamutil."

Espinosa si dolil zbytek vína. "Dosáhl jsi přiznání - i vyšetřování - jen co je pravda. Generál Varger odstoupil a řada vysoce postavených důstojníků se rozhodla pro předčasný odchod do důchodu. Dokonce i ministr obrany podal demisi."

"Jestlipak o tom projektu věděl?" uvažoval Doohan.

"Pochybuju. Uvnitř americké vládní mašinérie je tolik izolovaných autonomních frakcí. V tak obrovském rozpočtu, jaký má ministerstvo obrany, se tajný projekt schová jako nic." Povzdechl si. "Jak člověk stárne, Calvine, přemýšlí o věcech hlouběji. V dějinách národů vždycky nastane okamžik, kdy je toho tolik v sázce, že jedna skupina mužů se rozhodne, že jenom oni vědí, co je nejlepší, a že jejich kolegové jsou hlupáci, ba ještě něco horšího, zrádci. A tak na vlastní pěst uskuteční řešení nebo plán, o kterém 'vědí', že je správný. To se stalo nejednou v Americe na začátku občanské války, kdy se státy ocitly před volbou, na čí stranu se postavit. Abraham Lincoln byl typem takového muže."

"Pahlevi prohlásil, že třetí světová válka začala v roce 1969," řekl Doohan. "Věříš tomu?"

"Já nevím, Calvine. Možná začala, možná nezačala. Historici to řeknou příští generaci, my se to nikdy nedozvíme." Pohlédl na Doohana. "Calvine, jsi nějaký skleslý. Proč?"

Doohan se tvářil celý nesvůj. "Protože jsou chvíle, kdy si myslím, že Arnold Pahlevi byl možná jeden z největších mužů v dějinách a já že jsem možná jeden z největších ničemů. Pahlevi objevil nejhumánnější způsob vedení války, jaký existuje. Nikdo nezemře - leda z přirozených příčin. Žádné bomby nevybuchují ve vzduchu, žádná města nevymaže z mapy jediná ohnivá koule, žádné plynové komory, žádné miliónové ztráty na životech. Každý bude žít tak dlouho, jak je mu souzeno, ale tím to končí."

Espinosa to zavrhl. "Říkal jsi, že Pahlevi pracoval ve svých laboratořích na Východním pobřeží na jiných kmenech. Silně pochybuju, že jejich podstata byla tak humánní." Soucítěně se na Doohana podíval. "Calvine, jestli tě sužuje tohle, já ti nemůžu poskytnout rozhřešení, tak jako tys ho nemohl dát Hansonovi. Budeš to muset posoudit sám, budeš muset určit míru své viny, pokud vůbec nějakou máš. Jestli ti to nějak pomůže, tak já si myslím, že to, co jsi udělal, bylo správné." Jeho hlas najednou dostal chmurný tón. "Mě taky pronásleduje noční můra."

Doohan zvedl hlavu od spleť čmáranice, kterou začal malovat na ubrus. "Jaká?"

"Vzpomínáš si na mé vystoupení na lékařské fakultě, kde jsem hovořil o tom, jak jedna forma života, lidstvo, vyhlásila vyhlazovací válku jiné formě, viru neštovic, a zcela ji zlikvidovala?"

Doohan přikývl a Espinosa naznačil číšníkovi, že chce další láhev vína. Mlčky seděli, Espinosa zakroužil tmavě rudou tekutinou ve své skleničce, přidržel ji ke světlu a nakonec upil. Po chvíli přemýšlení řekl: "Viš, Calvine, karta se teď obrátila. Jednoho krásného dne jeden z našich malilinkatých výtvořů unikne z klece a krátce nato se rozpoutá naše poslední válka, kdy lidstvo bude čelit hordě nemyslicích mikroskopických nepřátel bez mozku, bez citu a bez jakýchkoliv výčitek svědomí. A my tu válku prohrájeme, Calvine."

Znovu upil vína a převaloval ho na jazyku. "No, chvíli to potrvá. Místa s největší hustotou obyvatelstva budou zdecimovaná první, pak přijdou na řadu odlehlejší oblasti. Ale až ta válka skončí, nezbude živá duše, která by pronesla chvalořeč o posledních dnech poslední lidské bytosti na Ohňové zemi." Smutně se usmál. "Jestlipak nás zbytek světa bude postrádat."

Doohan zneklidněl. "Nemusí k tomu dojít." Espinosa zamyšleně zíral do své sklenky. "Ne, taky si myslím, že nemusí."

Ale jeho hlas nezněl ani trochu přesvědčivě.

KLUB ČTENÁŘŮ

Svazek 524

Thomas N. Scortia & Frank M. Robinson

Noční můra

Z amerického originálu The Nightmare Factor

(Doubleday and Company Inc., Garden City,

New York, 1978)

přeložil Jan Zelenka.

Obálku, vazbu a grafickou úpravu

navrhl Oldřich Hlavsa.

Vydal Odeon,

nakladatelství krásné literatury a umění, n. p.,

jako svou 4257. publikaci v redakci krásné literatury.

Praha 1984. Odpovědný redakfor Jiří Josek.

Z fotosazby písma Garamond n. p. Svoboda,

závod 4, Praha, vytiskl otsetem Tisk,

knižní výroba, n. p., Brno, závod 3, Český Těšín.

17,55 autorských archů, 17,92 vydavatelských archů.

605 22 856. Vydání první. Náklad 109 000 výtisků.

13/34.

01-042-84. Cena váz. 27 Kčs
